

၇၇၇ ခုနှစ် သီတင်း
ပြန်ပါဒေသနာ

မုတ္တမ္မ

မုတ္တမ္မ

BURMESE
CLASSIC

မြို့တော်ရပ်ကွက်

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

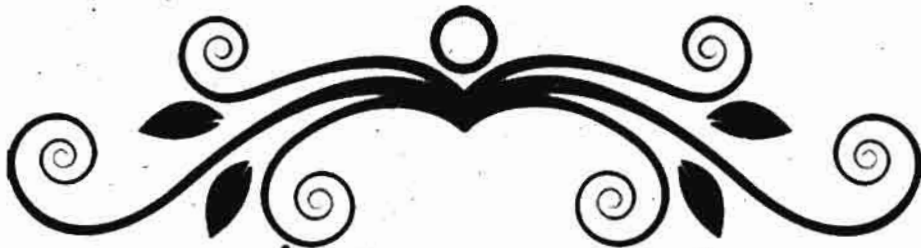
ဒီအရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညွှတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒီအရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

Kyaw Kyaw 1965@gmail.com

BURMESE CLASSIC

မပျက်စီးစွာ

တိုက်(၉)ပုဒ်-ပိတောက်လမ်းယူနေပလာတာမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့

စုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/Secret San Kyal)

Dear Marry Fashion House

နာယက
မောင်နှင်းဆွေ၊ သောင်းဝေဦး

မ.ဝ.ရင်း

ကျော်ကျော်ဆွေ

စုစည်းတင်ဆက်သည်။

အတွဲ (၂၁)၊ အမှတ် (၁)၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးဆင်းပန်းစာပေ၊ Dear Marry (Myanmar)

အမှတ် (၂၁)၊ သီတောက်လမ်း၊ ယုဒနုပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ပန်း-ဝဠု ၂၀၀၇၆၀

အတွဲပင်ခံပညာရှင်များ

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.Sc (Chem)

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝေဦး

စာပျက်နာဖွဲ့ဝည်းမှု

မွေးမွေး၊ မျိုးဟန်(အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

စာတည်းအဖွဲ့

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ဝိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ
ဝိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထူး၊
ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီဝကျွ

ဒေါင်းစီးစာလုံး

မြင့်.ချီရေး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နာဖွဲ့သရုပ်ဖော်

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေဝေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွက်ဝေစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
ပန္နလေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဝဂီနီစာပေ၊ ပီလျှံနာစာပေ၊
ပဲခူး-သခင်စာပေ၊
ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်ဘာစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ယုဉ်းမနား၊

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာတစ်

မွေးမွေးနဲ့အဖွဲ့(အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်ဘာစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ယုဉ်းမနား၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၁၁၁၅၆၂၅) ၉/၃၀၁၊ သီတောက်လမ်း၊ ယုဒနုပလာစာအိမ်ရာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်

အတွင်းနှင့် အုပ်စုပိုင်သူ - ဒေါ်ခင်ဝင်းဆင့် (၀၀၄၂၄၆၂) ရွှေငွင်းအေးဆက် အမှတ်-၂၄၊ ရွှေဝိထွန်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နာဖွဲ့နှင့်အတွင်း CTP- (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၃၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုဂိုး (တင်ထွန်း) ၁၁၄ ၉၀၀

ပန်းချီကျော်ကိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၈) ပြီးသူ(၁၁၁၁) အထူးကူညီသည်။

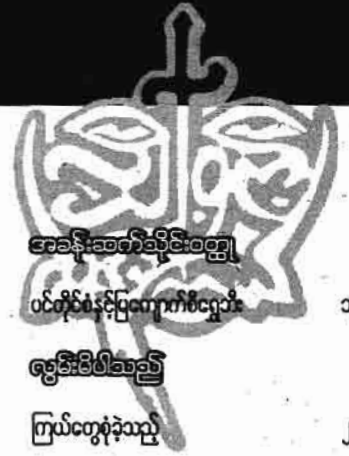
မာတိကာ

နန်းချီ			ဓမ္မနိဗ္ဗာန်သော ဓမ္မနိဗ္ဗာန်	
နန်းအောင်(ဟေကျွန်း) ဗြဟ္မာ့သံဃာများ	၅	ဓမ္မိ	ဓမ္မကဏ္ဍ ဗေဒပညာစာအုပ်ရှင်တော်ပြုကြီးအား	
ဓမ္မတပဒ်နန်းချီ			ပုဂံမြို့ခံတော်အုပ်ချုပ်ရေး	၄၅
ဝါဆိုလပြည့်နေ့	၉		၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်း	
ဓမ္မတပဒ်နန်းချီ			(၇)ရက်အားလုံးပေးအပ်	
ဘဝကုသလသောမိဂုဏ်	၁၇	ဣန္ဒြာဿယဟေဒိ	ဘာကိုဆောင်လိုချင်လဲ	၅၂
ကျွန်းမာရေမှ မီးပွားရေအတွက်		ဝေဒယုတသိသရာဇ်		
ဓမ္မသောတပဒ်နန်းချီ				
တေဇာသုတတရားအုပ်	၂၁	သက္ကနဝေဒသရာဇ်	၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ	
တေဇာသုတတရားအုပ်		ဆန်းကြယ်သောကြွေမှု	ယောစာတမ်း	၅၅
ရန်ကုန်အစိုးရနှင့်ရန်ကုန်တပ်မတော်	၂၄	အိုအောင်(အောင်)	အောင်	၅၉
အကြံပြုချက်များ(၄)		လှတောကကြာပါ	လှတောသားနှင့်မီး	၆၄
ဓမ္မတပဒ်နန်းချီ			တန်ခိုးရှင်လေး ဗုဒ္ဓဆင်းရှင်လေး	
လောဘမှတကုသလို့	၃၀	ညီလင်းအိမ်	ဝေတိုနေတဲ့	၆၅
တိကောသိအောင်			ပြောဒါလိခြင်းတိကောသိ	
လောဘမှတကုသလို့	၃၅	မင်းဆက်ပိုင်	သိကြားဆိုင်ရာ	၇၃
ဓမ္မတပဒ်နန်းချီ			ထူးခြားဆန်းကြယ်သောမြစ်ရပ်	
လောဘမှတကုသလို့	၃၀	သုတေသီမြင့်ထွန်း	မြှောင်သား	၇၉
မြန်မာ့သံဃာပြုအမှတ်တရ			ကျိုးတော်ဆန်းကြယ်သောမြန်	
ကြွေပွင့်အဟော	၇၉	မောင်သက်နောင်	ဓမ္မာရည်စုံ/ဆုံး	
			ဂင်အိန်နီ	၉၁

မာတိကာ

	ရွှေစောစော		(ပြည်ထောင်စုနယ်မြေ)		အခန်းဆက်ခရီးဝတ္ထု	
ရွှေသာဘဏ္ဍာ	လှတောသားနှင့် ကျက်လိက်ရတနာ	၁၀၀			ဝင်တိုက်နှင့်ပြင်ကျောက်စင်ရွှေခန်း	၁၃၁
	မော့ဆူဆူကြွယ်ဝစေ				ရွှေဒီးဒီပါဆည်	
ငွေအောင်သင်း(တာမွေ)	ကျွန်းပိုင်နှင့် သိဒ္ဓိရုပ်ပုံစာဘာကြီးများ	၁၁၁			ကြယ်တွေစုံခဲ့သည့်	၂၀၀
	အေးချိုမြို့စံအောင်မိမိချော				ဝါကျွတ်ပွဲတော်ကောင်းကင်ည	
ကိုရင်သူည	ပင်စင်စားကြီးတစ်ဦး၏	၁၁၇			စောစောရိုက်မိမိမုဆိုး	
	ကိုယ်တွေ့သက်ရှည်ကျန်းမာနည်းသုံးပြု				ပြီးသူရဲရယ်	၂၁၁
	အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်				ဆရာတော်အောင်မိုးမိုး	
စကြာရင်(ဘိုဘိုရွှေကံကု)	မင်းကုသနှင့်ပဟာဝတီ	၁၂၃			အဝန်းဝန်းကြည့်နား၍ ရိုသ်ဦးချခဲ့ပါ၏	၂၂၁
	မိဖွားခရီးဆွေခရီး				ကုသိုလ်ရိပ်ရတနာပေါ့	
ရဲမျိုးသူ(စောမိမြိုင်)	အိပ်မက်လေးလား တကယ်လား	၁၃၉			ယုန်တမတိုး ပိုက်ကတိုး	၂၃၁
	မြို့စံဆွမ်းမရလေစာ				လျှို့ဝှက်ချက်တို့၏အခေါ်	
လှထွန်းငွေ(စက်စံ)	လျှာပတုတ်ကျက်တောမှ ပြစ်ရပ်ဆန်း	၁၄၅			ကွန်းပူးဘုရင်ဘုရင်လီ	၂၄၁
	နှုတ်ကြောင့်ရော့ လက်ကြောင့်မိ				ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်း	
ယုလေး(ဥပဒေ)	အကုသိုလ်အကျိုးပေးချိန်	၁၅၁			မလေးရှားကုတ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်	၂၅၁
	စာပေစောစောစွာ				ကျွန်းတော်တို့ရှေ့တန်း	
ခွန်သက်တင်ဆန်း	ရွက်ထေ	၁၅၉			မင်းရဲအောင်(၂)ဝပ်ကျင်းဆန်းတောက်	၂၆၁
	မြို့စံဆွမ်းမရကြီးမြို့စံချမ်းမြို့				မြန်မာနိုင်ငံထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း	၂၇၁
မေချို(ပျဉ်းမနား)	ပျက်ရည်မိုးတွေ ပေစွေချင်	၁၇၉			ဘဝထဲက ဒဿန စာပျား	၂၈၁
	ခရီးဆွမ်းမရကြီးမြို့စံချမ်းမြို့					
ခင်လေး	နှုတ်ဆက်မသွားဘူး	၁၈၇				

ဗုဒ္ဓတပန်းချီ

သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)
ငြိတယ်ခြင်းများ

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စက္ခု ရှုပေန သံဝိသ ရာပေ
တ္တောဝိဇာယတိ။

ဆိုလိုရင်းက မျက်စိနှင့် ရုပ်
အပေါင်း ဆုံမိခြင်းကြောင့် ငြိတွယ်ခြင်း
ရာ တဏှာဖြစ်စေ၏ဟု ဆိုရာကြပေ
သည်။

ထိုအတူ ကျားနှင့် မတို့၏
အချစ်အစကိုလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
မျက်စိက အောင်သွယ်ပေးစေသလို
ကျားမတို့အချင်းချင်း (ဝိသဘာဝ) အာရုံ
ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အကြည့်ခြင်းဆုံတော့ ရင်ခုန်ဆိုတာလို
အကြည့်ခြင်းဆုံကြ၍ နှလုံးသည်းပွတ်
အထိ စိမ့်ဝင်လျက် သံယောဇဉ်ကြီး
ဆက်သွယ်သွားကြသလိုပင်ဖြစ်ကာ
ငြိတွယ်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါမှာလည်း လူကြီး၊
လူငယ်မရွေး ကျားမမဟု (အစက)
မေတ္တာပေမအချစ်မှ နောက် တဏှာ
ပေမ အချစ်သို့ ရောက်ကာ မခွဲနိုင်၊
မခွာရက်ကြဘဲ ကြားလေသွေးတော့

ဝေးသည်ဟု ထင်ရပြီး တစ်ရက်မမြင်ရ
လျှင် တစ်သက်လောက် ထင်မှတ်
ရအောင် စွဲချစ်ကြတော့သလိုပါ။

ထိုစဉ် ငြိတွယ်ခြင်းငါးပါးဟူ၍
ရှိပြန်သေး၏။

၁။ မြင်၍ငြိတွယ်ခြင်း

၂။ ကြား၍ငြိတွယ်ခြင်း

၃။ ထိ၍ငြိတွယ်ခြင်း

၄။ စကားပြောသံကြောင့် ငြိတွယ်
ခြင်း

၅။ ပေးယူခြင်းဖြင့် ငြိတွယ်ခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

ထိုစဉ်အခါမှာ အဆိုဆုံးသည်
အမြင်အာရုံကြောင့် ငြိတွယ်ခြင်းသည်
အဆိုးဆုံးဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဈာန်ရ ရသေ့ကြီး
တစ်ပါးပင်လျှင် ဘုရင့်နန်းတော်တွင်း

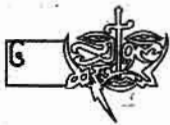
သွားခဲ့မိ၍ မိဖုရား၏ သလုံးသားကို
မြင်တွေ့၍ဖြင့် ဈာန်လျှော့ကြစေခဲ့လေ၏။
ထိုမှတစ်ဖန် ...

သိဝိမင်းကြီး လက္ခဏာဖတ်
စိမ့်သောငှ စေလွှတ်လိုက်သော ပုဏ္ဏား

တို့ ထမင်းစားနေကြစဉ် (ဥမ္မာဒန္တီ)ကို
မြင်လိုက်ကြ၍ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ
တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားက စားမည့်
ထမင်းဆုပ်ကို ကြမ်းပြင်မှာ ချသလို
တစ်ယောက်ပုဏ္ဏားက ထမင်းဆုပ်ကို
ဦးခေါင်းပေါ်တင်ထားပြီး တစ်ယောက်
ကတော့ ထမင်းဆုပ်ကို ချိုင်းကြား၍
ညှပ်ထားမိလေ၏တဲ့။

ထိုအတူ သိဝိမင်းကြီးပင်လျှင်
ရထားစီး၍ ထွက်အလာ ဥမ္မာဒန္တီက
လေသာပြတင်းကို ဖွင့်လှက် ပန်းဆုပ်
ကြလေသည်ကို မြင်လေရာ သိဝိရာဇာ
ဘုရင်ကြီးသည် ဥမ္မာဒန္တီ၏ အလှရိပ်ဖြူ
ညှို့ကွက် ဝင်မိလေသဖြင့် ရာဇဏှန္တေ
မဆယ် နိုင်ဘဲ သတိလက်လွတ်
ငှက်တောင်ကျွတ်သလို မူးမေ့သွားလေ
တော့၏။

ထိုစဉ် ရွှေနန်းတော်သို့
ပြန်လည်ရောက်သောအခါမှာလည်း
ဥမ္မာဒန္တီ၏ အလှဖမ်းစားမှုကြောင့် အရူး
ကြီးပမာ ဖြစ်သွားရသေး၏။ သို့သော်
ပညာရှိ အလောင်းတော်ကြီးဖြစ်ခဲ့၍

သတိတရားဖြင့် ပြန်လည်ဆင်ခြင်တဲ့ အတွက်ကြောင့် အမြင်မှန် ရသွားလေ၏။
နောက်တစ်ဖြစ်ကတော့ သီဟိုဠ်ကျွန်းက အဖြစ်အပျက်ဟု ဆိုပါသည်။

ဒီယနိကယ်ကို နှုတ်ငုံဆောင် နိုင်သော ရဟန်းပျိုတစ်ပါးကို သူဌေး သမီးက ဆွမ်းခံအလာတွင် တွေ့မြင်မိတာကြောင့် ၎င်းသူဌေးသမီးအမြင်ဖြင့် ဗြိတိသျှသွားခဲ့ပါတော့၏။

ထိုနောက် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေရတော့သည်။ ထိုစဉ် အမိအဖ များ သိတဲ့အခါ ရဟန်းပျိုကို ၎င်းနှင့် ဖတ်သက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားတဲ့အခါတွင် ရဟန်းပျို ကလည်း လူထွက်ပြီး မိန်းမပျိုကို မယူနိုင်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုမိန်းကလေး အစွဲအလမ်းကြီးမှုကြောင့် သေသွားရှာပေသည်။

ဒီတော့ မိဘများက သူ၏ အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဘုရားကျောင်း ဆော်သို့ သွားကာ လှူဒါန်းထားလိုက်

လေ၏။ ထိုအခါမှာ ရဟန်းပျိုကိုလည်း သူ၏ သတင်းသုံးဖော်တို့က ယင်းအဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြလေရာ ထိုစဉ် ရဟန်း ပျိုခမျာမှာလည်း မိမိကြောင့် တခြား တစ်ပါးသောသူ သေဆုံးသွားရခြင်းကို သိသွားရတဲ့အတွက် သူလည်း ပူပန်ခြင်း ဖြစ်ကာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရ၏တဲ့။

ထိုစဉ် နောက်တစ်ဖြစ် ကလည်း ...

ဗာရာဏသီပြည်၌ သုတတာ မည်သော သူကြွယ်သည် ရှင်ရသေ့တို့ကို ကျွေးမွေး၍ ကျောင်းသင်္ခန်း၌ နေစဉ် ရှင်ရသေ့တို့၏ အထံသို့ သိကြားမင်း ချဉ်းကပ်၍ ဖူးမြော်ရန် လာရောက်ကြ လေရာ ထိုသိကြားမင်း၏ အခြံအရံဖြစ် သော နတ်သမီးတို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် သတိပညာများ မထိန်းချုပ်နိုင် သည်ဖြစ်၍ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ-

နတ်သမီးပေးလော၊ နတ်သမီး ပေးလောဟူ၍ နှုတ်မှ တမ်းတလျက် နေခဲ့ရာက နောက်ဆုံး သေသွားရှာလေ တော့သတဲ့။

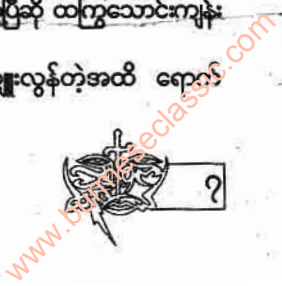
ထိုအတူ မြန်မာတို့ အများစု သိကြတဲ့ (ဦးပကနဲ့ မဆာဝါ၊ မုဒု လက္ခဏာနှင့် ဆရာတော်ရသေ့)တို့ သည်လည်း အမြင်အာရုံကြောင့် စွဲမက် ငြိစွမ်းသွားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ချစ်ခြင်း အစ မျက်စိကဟု ဆိုသော်ငြားလည်း မျက်စိ၏ အကြည့်သည် ကိလေသာ များ သူတို့အတွက် ကာမရမက်ကို နှိုးဆွပေးစေတာ အမှန်ပါ။

ဒါကြောင့် ကိလေသာသုံးမျိုး ရယ်ဟု ရှိပြန်သေး၏။

၁။ အနုသယကိလေသာ ပရိ သန္တေတည်ကတည်းက ပါလာသော ကိလေသာ၊ နနယ်သော ကိလေသာ ဆိုပါ။

၂။ ပရိယုတ္တနကိလေသာ အာရုံ တစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်လျှင် ထကြွ သောင်းကျန်းလိုသော ကိလေသာ (မနမကြမ်း ဆိုကြပါစို့)

၃။ ဝိတိက္ကမကိလေသာ အာရုံ တစ်ခုခုကို တွေ့ပြီးဆို ထကြွသောင်းကျန်း ရုံတွင်မက ကျူးလွန်တဲ့အထိ ရောက်

အောင် ပို့ဆောင်တတ်သော ကိလေသာ။	ဖြစ်ရပ်များ ရှိခဲ့ဖူးလေ၏။ သူတို့သည်ကား	စိတ်ကို အလိုမလိုက်လျော့ဘဲ ဆင်ခြင်
ကြမ်းတမ်းသော ကိလေသာ ဆိုပါစို့)	ဝိတိက္ကမ၊ ကိလေသ ပိုင်ရှင်များသာ	ပြုပြင်ထားပါလျှင် ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး
ဒါကြောင့် လူတချို့တွေမှာ	ဖြစ်တန်ပါ၏။	ကိုပါ စောင့်ထိန်းရာ ကြစေတာမို့ အထူး
ရင်းကိလေသာရမက်တွေ ကြမ်းတမ်းကြ	ထို့ကြောင့် ယနေ့ လူငယ်	သတိပြု၍ ဆင်ခြင်ကာ ငြိတွယ်ကြပါဟု
တဲ့အခါမှာ မိမိစိတ်ကို မိမိ မထိန်းချုပ်	မောင်မယ်များသည်လည်း ချစ်ချင်းအစ	အကြံပြုလိုက်ပါတော့၏။
နိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ	မျက်စိကဟု ဆိုသော်ငြားလည်း ၎င်း	
ဖြစ်နေကြသလို၊ လူကြားမကောင်း	အမြင်အာရုံကို ထိန်းချုပ်နိုင်သရွေ့	သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)
သူကြားမကောင်းတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသော	ချုပ်တည်းဟန့်တားထားပြီး မိမိ၏	

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စိုးယု

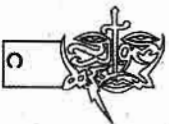

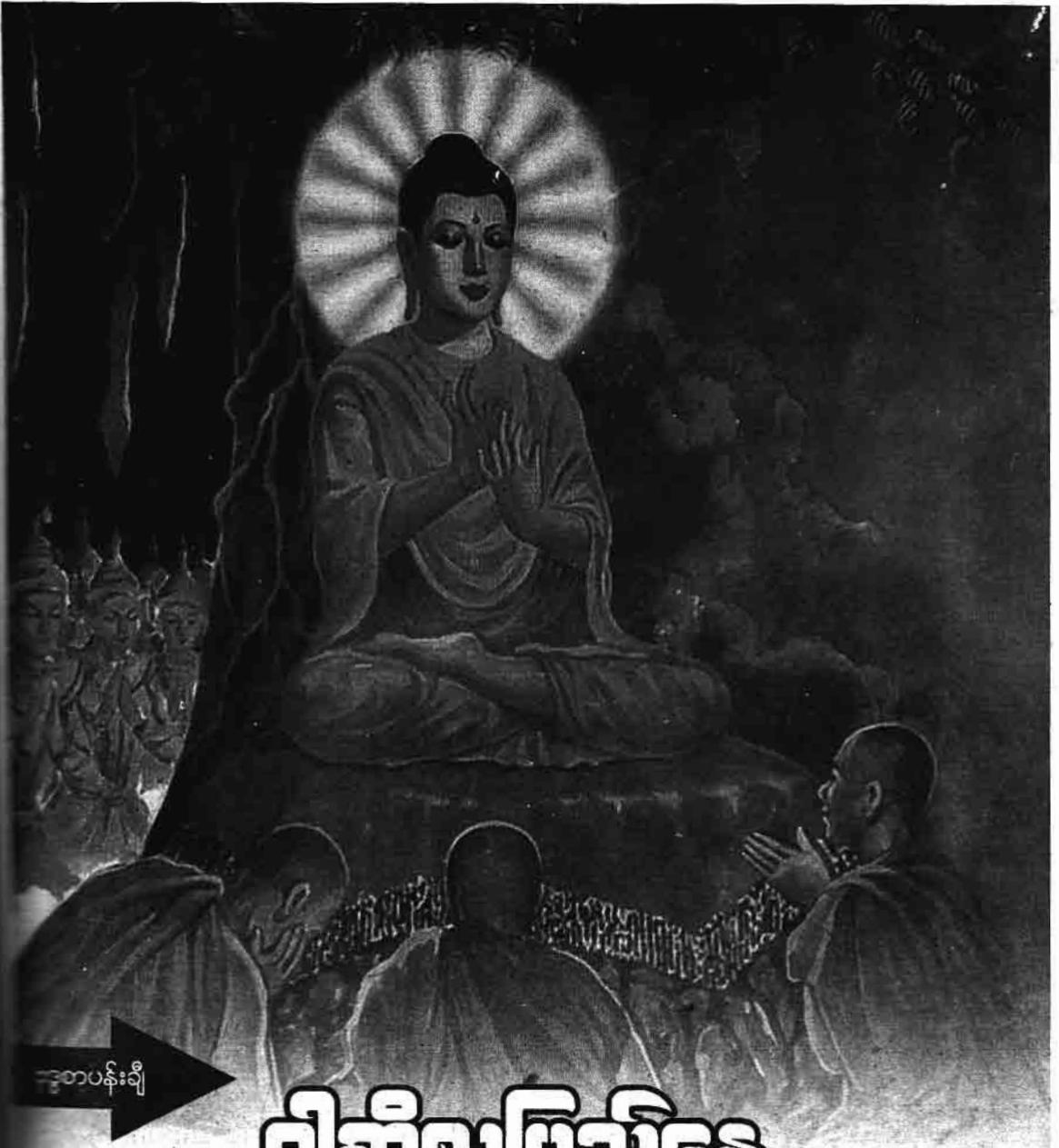
စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဝါဆိုလပြည့်နေ့

နေဂျူလိင်ဝမ်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီ
က အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဇ္ဈိမဒေသ မာဂတိုင်း
တစ်ခွင်လုံးတွင် ဘုရားအမည်ခံ အရည်
ကြီး တက္ကတွန်းနှင့် ဂိုဏ်းဆရာကြီးများ
ပေါ်ထွန်းကြီးစိုးနေကြပါသည်။ ထိုဆရာ
ကြီးများအနက် တချို့က ဘုရားအမည်ခံ
သော် အရည်းကြီး တက္ကတွန်းတို့က
ကာမသုခလ္လိက အလုပ်ကို ရဟန်း
အလုပ်ဟုလည်းကောင်း၊ တချို့အရည်း
ကြီးနှင့် ရဟန်းတို့က အတ္တကိလမထ
အလုပ်ကို ရဟန်းများအလုပ်ဟူ၍လည်း
ကောင်း ဟောပြောလျက် ရှိနေကြပါ
သည်။

ထို အရည်းကြီးများ၏
လိမ်လည်ဟောပြောမှုများကြောင့်
ထိုအခါက လူအပေါင်းတို့သည် စိတ်ကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်တည်းမှုဖြင့်
လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်း၍
နာကျင်အောင် တရားလွန်သော
ကျင့်စဉ်များ နည်းလမ်းများနှင့် မိမိဘဝ
၏ ချမ်းသာခြင်း နည်းလမ်းများကို

ရှာဖွေကြပါသည်။ ၎င်းနည်းလမ်းကို
အတ္တကိလမထာနုယောဂ နည်းလမ်းဟု
ခေါ်ဆိုကြပါသည်။

ကာမသုခလ္လိ ကာနုရောဂ
ဆိုသည်မှာ ကာမစည်းစိမ်များကို အစွမ်း
ကုန်ခံစား စံစား ပြုကျင့်သော နည်းလမ်း
ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မစကြာ
တရား မဟောပြောမီက ဘုရားအမည်ခံ
အရည်းကြီးများ (သင်္ကန်းခြုံထားသော
အလ္လဗီများ) တက္ကတွန်းများက အလှူ
တကာအလှူတွင် ကာမအလှူ (ကိုယ်
ခန္ဓာပေးဆပ်ခြင်း)သည် အမြတ်ဆုံး
ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုပြီး အမျိုးသမီးငယ်
များကို ခန္ဓာကိုယ်လှူကြရန် ဖျားယောင်း
သိမ်းသွင်း လိမ်လည်၍ (လူတို့ကို)
ဟောပြောကြကုန်၏။

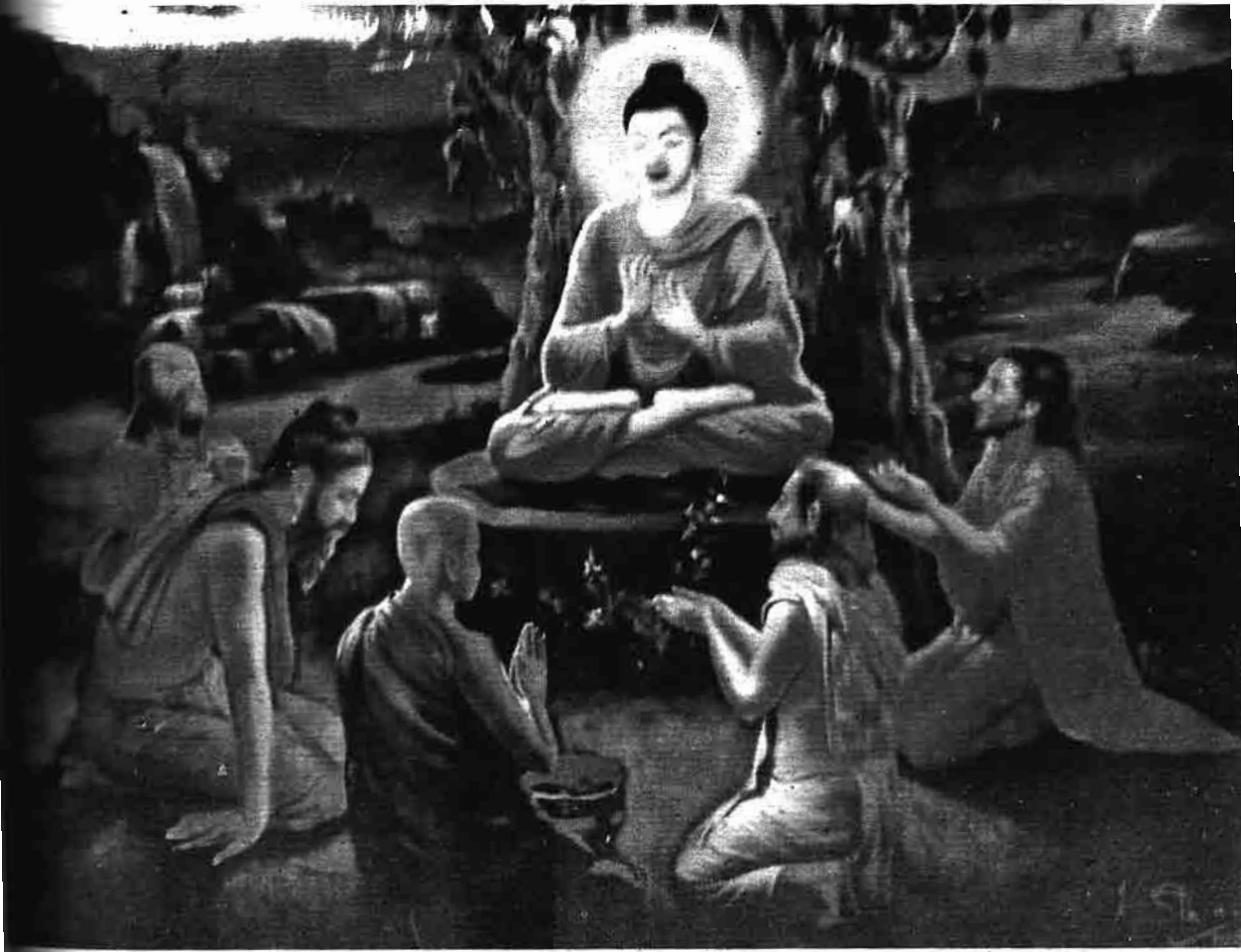
ထို့အပြင် ၎င်းအရည်းကြီးများ
က မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသော သတို့သမီး
ကို မင်္ဂလာဦးညတွင် ထိုအရည်းနှင့်
ပျော်ပါးရန် အရင်ပို့ထားခြင်းကို အမြတ်
ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုကြပြီး ထိုကဲ့သို့

ပို့ထားလျှင် အန္တရာယ်ကင်းသည်၊
ချမ်းသာသုခရသည်ဟု လိမ်လည်၍
ဟောပြောကြကုန်၏။

ထိုအရည်းကြီးထံ ပန်းဦးဆက်
ရန် အနည်းဆုံး သီတင်းတစ်ပတ်လောက်
တော့ ပို့ထားကြရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့
မပို့လျှင် ဓုက္ခရောက်လိမ့်မည်ဟု
လိမ်လည်၍ ဟောပြောခဲ့ကြပါသည်။

လူအပေါင်းတို့၊ သတို့သား
အပေါင်းတို့လည်း ထိုအရည်းကြီးများ၏
ဟောပြောချက်ကို ယုံကြည်ခဲ့မိ၍
ပို့ဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုခေတ်အခါက
အရည်းကြီးများက ဘုရင်များကိုလည်း
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ကြပါသည်။ ထိုခေတ်
က ဘုရင်များသည် ဖခင်ရင်းကို
သတ်ပြီး ထီးနန်းလု ဘုရင်လုပ်ခဲ့ကြ
သဖြင့် ငရဲကြီးမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကြကုန်
၏။

ထိုသို့သောအခါ အရည်းကြီး
များက ဘုရင်များကို လိမ်လည်၍ သူတို့
ကို ကိုးကွယ်ပါ။ သူတို့ထံသို့ လာစား
ပြီး မိမိတို့ပေးသော (အရည်းကြီးများ)

သာ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်လျှင်	ဆက်သကြရပါသည်။	လည်း ယသော်ရောနှင့် မလက်ဆက်မီ
ဤဘေးမှ လွတ်သွား၍ ငရဲမကြီး	(မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း	နွေရာသီ၊ မိုးရာသီ၊ ဆောင်းရာသီ စံအိမ်
ဘဲ (နောင်ဘဝမရှိ) ကျန်းမာ	အဆော်ရထာဘုရင်လက်ထက် ပုဂံခေတ်	များ တည်ဆောက်ပြီး မောင်းမများ။
ဆက်လည်ချမ်းသာမည်ဟု ဘုရင်များ	တွင်လည်း အရည်းကြီးများကို သမီး	အပျိုတော်များဖြင့် ကာမစည်းစိမ်ကို
သိမ်းလည်၍ စည်းရုံးခဲ့ကြပါသည်။	ကညာများကို ပန်းဦးဆက် ပို့သခဲ့ကြရပါ	အစွမ်းကုန် ခံစားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်
အရည်းကြီးများထံသို့ ဘုရင်က	သည်။	တွင်မှ ယသော်ရောနှင့် လက်ဆက်ခဲ့
ဆက်ပေးရသည်။ သမီးကညာကို	သိဒ္ဓတ္ထအိမ်ရှေ့မင်းသားသည်	ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အသက် ၁၆ နှစ်၊ ၂၉ နှစ်အထိ ၁၃ နှစ်တိုင် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို လိုလေသေးမရှိအောင် ခံစားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကာမစည်းစိမ်များသည် ဘဝချမ်းသာ အစစ်မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ပြီး နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ခဲ့၍ တောထွက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် (အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ) ဂိုဏ်းဆရာတုကြီးများ အရည်ကြီးများက ဘုရားအမည်ခံ၍ ဟောပြောခြင်းကြောင့် လူအပေါင်းတို့သည် ကာမသုခဇ္ဈိကာ အကျင့်နှင့် အတ္တကိလမထာမကျင့်တို့ကို ဒုက္ခများမှ လွတ်မြောက်ရန် ကျင့်ကြံ ကြကုန်၏။

ယင်းတို့ အကျင့်များကို ကျင့်မှု၊ ဟောပြောမှုတို့ကြောင့် အမှောင် ထုကြီး ဖုံးလွှမ်းမှားယွင်းနေခဲ့သည်ကို သဟမ္ပတိ “ဗြဟ္မာနတ်မင်းကြီးက” ဘုရားထံသို့ သွားရောက်၍ “ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်လှသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တော် ဘုရားမပွင့်မီ ဟို ရှေးယခင်က မစတိုင်း

တစ်ခွင်၌ သူတော်မဟုတ်၊ သူယုတ်မာ များ လုပ်ကြံစည်ဟောပြောနေသော မစင်ကြယ်သည့် တရားများက ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုမစင်ကြယ်သော တရားလိမ်များကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားပေး လျက်၊ အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ဝင်စေသော ဖြစ်သည့် တရားစစ်၊ တရားမှန် မဂ္ဂင် တံခါးကို ဖွင့်လှစ်ပေးတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားခဲ့ပြီး နတ်မင်းကြီးက ဆက်လက်၍ လူအပေါင်းတို့နှင့် လောကသားတို့သည် ရာဂ၊ ကာမနှင့် အသိဉာဏ်အမှောင်နှင့် အညစ်အကြေး များကို အမှန်ထင်ပြီး သိမြင်နေကြပါ သည်။

ထိုအမှောင်အမှား အညစ် အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးပပျောက်၊ စင်ကြယ်သောတရား သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကို (ဓမ္မစင်္ကြာတရား) နာကြားခွင့် ရကြပါစေဘုရားဟု နတ်မင်း ကြီးက လျှောက်တင်ခဲ့သဖြင့် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားက မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃

ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ စနေနေ့ နေဝင် လုဆဲဆဲ လထွက်ချိန်၌ ထိုအဓမ္မဝါး ထွန်းကားနေချိန်တွင် ဘုရားရှင်က တရားဦးလည်းဖြစ် ထိုဆရာကြီးများ၏ အဓမ္မတရားနှင့် မတူသည့် ထူးလည်း ထူးခြားသော ဓမ္မစင်္ကြာတရားတော်ကို ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ကဆုန် လပြည့်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဘုရားဖြစ်ခဲ့ ပြီးနောက် နှစ်လအကြာ ဝါဆိုလပြည့် နေ့တွင် ဓမ္မစင်္ကြာတရားကို ဟောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားက ဓမ္မစင်္ကြာတရား တော် ဟောပြီးနောက်၊ ဝါဆိုလပြည့် ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင် (ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးမှ) ၀၅ ၂ ရက်နေ့တွင် ဘဒ္ဒယ၊ ၃ ရက်နေ့ တွင် မဟာနာမ်၊ ၄ ရက်နေ့တွင် အဿဇီတို့ တရားမှန်ကို သိမြင်က သောတပန်များ ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုတရားဟောပြီး ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦး ရှင်အညာသိကောဏ္ဍနှင့်တကွ လူ နတ်၊ ဗြဟ္မာအပေါင်း ၁၈ ကုဠေတို့

www.burmeseclassic.com

တရားစစ်ကို ရရှိသွားခဲ့ပါသည်။
ရှင်အညာသိကောဏ္ဍ ရဟန်းဖြစ်ပြီး
နောက်မှ သံဃာများ စတင်ပေါ်ပေါက်
လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန္တာ ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါသည်။
ဓမ္မစင်္ကြာတရား မဟောမီ
ထိုခေတ်အခါက အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်
ရေပန်းစားလျက်ရှိသော “ထာဝရမြေသည်

အပျော်အပါးတို့ကို အလွန်အကြူး
လိုက်စားသည့် အကျင့်အယူဝါဒများက
လွှမ်းမိုးနေခဲ့ပါသည်။
ဤကဲ့သို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု

ထို့နောက် ဝါဆိုလပြည့်ကျော်
ရက်နေ့တွင် ထိုပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတို့အား
မြတ်စွာဘုရားက “အနတ္တလက္ခဏံ”
ဆုတ်တော်ကို ထပ်မံ ဟောတော်မူခဲ့ပါ
သည်။ (ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းငါးပါးလုံးက

ဟူသော “သဿဝါဒ”နှင့် ယခုဘဝ
သေပြီးလျှင် ဘဝပြတ်သည့် “ဥစ္ဆေဒဝါဒ”
နောက်ဘဝမရှိသည်ဝါဒ (တစ်နည်းအား
ဖြင့်) မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစေသည့်
အတ္တကိလမထ အကျင့်၊ ကာမဂုဏ်

ဆန့်ကျင်ဘက်အယူဝါဒ ကျင့်စဉ်တို့သည်
မပြောင်းလဲတတ်သောဟု ဆိုသော
ရုပ်လွန်ပညာ (metaphysical) နှင့် ရုပ်
တရားပေါ် ဦးတည်သည့် အတ္တရှိမှုအပေါ်
အခြေခံလျက်ရှိကြောင်းကို မြတ်စွာ

ဓမ္မစင်္ကြာဒေသနာတော် ဟောခဲ့ရာနေရာ၌ တည်ထားခဲ့သည့် ဓမ္မရာဇိကစေတီရာ။
စေတီပုံအပြည့်အစုံမရှိတော့ပါ။

ဘုရားက သိမြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ နေ့တွင် ၇၀% ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လှည့်လည်ပွဲကို ကျင်းပလေ့ရှိကြပါသည်။
 ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဝါဆိုလ တို့က ဘုရားတရားဦးဟောသောနေ့၊ ဘုရားရှင်ဟောကြားသည့်
 ပြည့်နေ့တွင် ဓမ္မစင်္ကြာတရားတော်ကို အရိဋ္ဌမင်းသားနှင့် ပြည်သူ ၅၅ ဦးတို့ ဓမ္မစင်္ကြာတရားဟူသည်မှာ အဘယ်
 ဟောပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝါဆို ရဟန်းဝတ်သည့် ပထမဦးဆုံး ဥပသမ္ပဒါ နည်း။ ဘုရားရှင်ဟောကြားသော ဓမ္မ
 လပြည့်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံတိုင်း နေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အဖြူရောင် စင်္ကြာတရားဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား
 ၌ ဘုရားကို ပူဇော်၍ သင်္ကန်းများ ဝတ်စုံများ ဝတ်၍ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ၏ သန္တာန်တော်၌ ဖြစ်သည့် မင်္ဂလေးပါး
 ကပ်ကြပါသည်။ ဤနေ့ထူးနေ့မြတ်ကို ပူဇော်ကြပါသည်။ ဟူသည့် ပဋိဝေဇာဏ်နှင့် ဒေသနာ
 သိရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင်လည်း သိရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓ၏ စွယ်တော် တော် ဉာဏ်တော်တို့ကို ဓမ္မစင်္ကြာဟု
 ဆောလဝိယာဟု ခေါ်သော ဝါဆိုလပြည့် အစစ် ကို ဝါဆို လပြည့် နေ့တွင် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖွားတော်မူရာဒေသရှိ လူမွှိန်တော

ဓမ္မာစကြာဒေသနာတော်
သည် ဓမ္မစက္က ပဝတ္ထသုတ်၌ အပိုင်းငါး
ပိုင်း ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဓမ္မစကြာ
အမွန်၊ ဓမ္မာစကြာနိဒါန်၊ ဓမ္မာစကြာ
ဒေသနာတော်၊ ဉာဏဥပနဗေ (ပ) ပုနတ္တ
ဝေါနှင့် ပါဠိစကား (ပါဠိစာသား)တို့
ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မာစကြာဒေသနာတော်၌
ပယ်ရမည့် အစွန်းတရားနှစ်ပါးနှင့်
ကျင့်သုံးလိုက်နာရမည့် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ
ကျင့်စဉ် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနှင့် သစ္စာလေးပါး
တရားတော် စသည်တို့ကို ဘုရားရှင်က
ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ပယ်ရမည့်အစွန်းနှစ်ပါး

ပယ်ရမည့် အစွန်းနှစ်ပါးမှ
အမသုခလ္လိ ကာနယောဂဟူသော
အဂုဏ်၌ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို
စိတ်ခြင်းကို ပယ်ရမည်။ အတ္တကိလ
နယောဂဟူသော ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး
ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော
ကျင့်သည်လည်း ဆင်ရဲခြင်းကို

ဖြစ်စေတတ်၍ ပယ်ရမည်။ ထိုအကျင့်
နှစ်ခုကိုလည်း မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်၌
ပင် ဘုရားက ပယ်ထားခဲ့ပါသည်။

“မဇ္ဈိမပဋိပဒါ”ခေါ် အစွန်းနှစ်
ပါးမှ လွတ်သည့် ကျင့်စဉ်တရားမဂ္ဂ ရှစ်
ပါး ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ၁။ မှန်သော
အမြင်=သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မမြဲသော သင့်ရှပ်ကို
မမြဲဟု မြင်ခြင်းသည်မှာ မှန်သောအမြင်
“သမ္မာဒိဋ္ဌိ” ဖြစ်သည်)။ ၂။ မှန်သော
အကြံ=သမ္မာသင်္ကပ္ပ (ကာမအာရုံငါးခုမှ
လွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်ခြင်း)။ ၃။ မှန်သောစကား=သမ္မာဝါစာ (ဝစီ
ဒုစရိုက်တို့မှ ရှောင်ကြဉ်မှုသည် မှန်သော
စကား သမ္မာဝါစာဖြစ်သည်)။ ၄။ မှန်သော
အလုပ် = သမ္မာကမ္မန္တ (ကာယဒုစရိုက်
တို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် မှန်သော
အလုပ် သမ္မာကမ္မန္တဖြစ်သည်)။ ၅။ မှန်
သော အသက်မွေးမှု=သမ္မာအာဇီဝ (မှန်
သော အသက်မွေးမှုသည် သမ္မာအာဇီဝ
ဖြစ်သည်)။ ၆။ မှန်သော ကြိုးစား
အားထုတ် မှု=သမ္မာဝါယာမ (ကုသိုလ်တိုး
ပွားအောင် အားထုတ်မှု၊ အကုသိုလ်ကို

မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်မှု၊ မှန်ကန်သော
ကြိုးစားအား ထုတ်မှုသည် သမ္မာဝါ
ယာမဖြစ်သည်)။ ၇။ မှန်ကန်သော
သတိရှိမှု=သမ္မာသတိ ရှေ့တိုးခြင်း၊
နောက်ဆုတ်ခြင်း၊ ရှေ့သို့ ကြည့်ခြင်း၊
နောက်သို့ကြည့်ခြင်း၊ ဘေးသို့ကြည့်ခြင်း
တို့၌ သတိရှိခြင်းသည် မှန်သော သတိ
ရှိမှုဖြစ်သည်။ ၈။ မှန်သော တည်ကြည်မှု
=သမ္မာသမာဓိ (သူတော်စင်တို့ ကျင့်ကြံ
ရမည့် တရားဖြစ်သည်။ သမထဘာဝနာ၊
ဝိပဿနာ ဘာဝနာတို့၌ စိတ်၏
တည်ကြည်မှုသည် မှန်ကန်သော
တည်ကြည်မှု သမ္မာသမာဓိ ဖြစ်သည်။
မှန်ကန်တိကျသူ၊ သစ္စာရှိသူ မှန်တာကို
လုပ်သူ၊ မှန်တာကိုပြောသူ၊ တရား
မျှတစွာ ဆုံးဖြတ်တတ်သူသည် သမာဓိ
ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင် ဟောကြားခဲ့သော
သစ္စာလေးပါးတို့မှာ ၁။ ဒုက္ခသစ္စာ -
ဆင်းရဲမှုအမှန်၊ ၂။ သမုဒယသစ္စာ -
ဆင်းရဲဖြစ်စေမှုအမှန်၊ ၃။ နိရောဓသစ္စာ
- ဆင်းရဲချုပ်ငြိမ်းမှုအမှန်၊ ၄။ မဂ္ဂသစ္စာ

- ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းအမှန်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် နိပေါ နိုင်ငံတွင် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ (ဘီစီ-၆၂၃) ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့ ဒေဝဒဟပြည်နှင့် ကပ္ပိလဝတ်ပြည်ကြား လှံ မွှီ နိဗ္ဗာနမောဒ်အင်ကြင်းတော၌ မယ်တော်မာယာဒေဝီမှ ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ၄၅ ဝါလုံးလုံး ဟောပြောခဲ့သော တရားတော်များကို ဝိဇုကတ်သုံးပုံဟု ခေါ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် မိခင်မယ်တော်မာယာဒေဝီ နတ်သမီးကို ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် နတ်ပြည်သို့ တက်၍ တရားဟော ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ပါသည်။

ဂေါတမဘုရားသည် BC ၄၃၈ တွင် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံခဲ့ပြီးနောက် ရက်ပေါင်း ၉၀ ကျော် အကြာတွင် ရဟန်းတု၊ ရဟန်းယောင်များ အရည်းကြီးများ သာသနာအရေခြုံထားသော ဒုဿီလများက ထပ်မံ၍ ကြီးစိုးလာခဲ့ကြပါသည်။ တောထွက်

ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒကလည်း “ငါ့အရှင်တို့ မငိုကြွေးကြနှင့် ဘုရားဂေါတမရှိစဉ်က ငါတို့ လွတ်လပ်စွာ မလုပ်ရ။ ဤအမှုကိစ္စက မလုပ်အပ်ဟု ချုပ်ချယ်ခဲ့သည်။ ယခု ငါတို့နှစ်သက်ရာကို ပြုလုပ်နိုင်ပြီ”ဟု ဟောပြောစည်းရုံးခဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုဘဒ္ဒက အရက်ပျော့ကို သောက်သုံးလိုရသည်ဟု ပြောခြင်း၊ လူများထံမှ ရွှေ၊ ငွေများ အလှူခံခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များကို မိမိတို့အလိုအကျ ပြင်ဆင်ခြင်းတို့နှင့် တောထွက်ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒ၏ မမှန်သော စကားများကို ရှင်မဟာကဿပ ကြားသိရာမှ သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်ဟု ဆိုကာ အဇာတသတ်မင်း၏ အကူအညီဖြင့် ရဟန်းစစ်များနှင့်တိုင်ပင်ကာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သင်္ဂါရတနာတပ်ပွဲ (သာသနာတော် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း)ကို ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

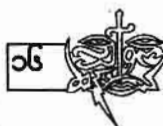
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်ပြီး ဘုရားထံသို့ ရောက်ခဲ့သော ကုန်သည်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် “ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကို” ပျားမုန့်ဆုပ်နှင့် မုန့်ကြွက်ကျစ်ကို ကပ်လှူပူဇော်ပြီး “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”ဟုသော ဒွေဝိစိက “သရဏံ” နှစ်ပါးကိုသာ တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က သံဃာတော် မပေါ်သေးပါ။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ စနေနေ့ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်တွင် မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာ တရားဟောပြီးမှသာ သံဃာတော်များ စတင်ပေါ်ပေါက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားက မိမိကိုယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဟု ဟောခဲ့ပါသည်”

ကိုးကား။ ၁။ နန္ဒမိုးကြယ်၏ မြန်မာဗဟုသုတ ၁၀၀။ ၂။ ဓမ္မဗျူဟာမဂ္ဂဇင်း ၃။ ဒေါက်တာဓမ္မသာမိ (Phd) နှင့် သတင်းစာများ။ ၄။ စစ်မှန်သော ဗုဒ္ဓသာသနာ သုန္ဒရဝင်း (ချောင်းဦး) ၂၀၀၄။ ၅။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း။

မောင်နေကျလိုင်း AGTI (E.P)

တစ်ပန်းချီ

ဓမ္မသီတဂူဆရာမောင် ဘဝကူးသွားသော မိမိတို့

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အာသကမင်းကြီးသည်

ကာသီတိုင်း၊ ပါဠိတို့တွင် မင်းပြု၏။
ဥပရိအမည်တော်ရှိသော မင်း၏ မိဖုရား
ကြီးမှာ အလှမာန်ယစ်သည်မှန်သော်
လည်း လိုအပ်သမျှ အလှအပဆင်ယင်
ခွင့် ရကာ အထူးမြှောက်စားထား၏။
သို့ရှိစဉ်ကပင် မိဖုရားကြီးဥပရိသည်
အများသူငါ မလွန်ဆန်နိုင်သော
ကိုဆယ့်ခြောက်ပြာ ဝေဒနာစွဲကပ်လျက်
ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွား၏။

ထိုစဉ်တွင် မင်းကြီးသည်

သက်ရှိထင်ရှား အလှအပ ဆင်မြန်းခဲ့
သည့်အတိုင်း မိဖုရား၏ ရုပ်အလောင်း
ကို ပြင်ဆင်စေကာ အလောင်းအနီးတွင်
မခွဲရက်၊ မခွာရက် ငိုကြွေးပူဆွေးနေ၏။

ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့နှင့်

တကွ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ပညာရှိကြီးတို့
က မင်းကြီးအား ပူဆွေးသောက
ကင်းဝေးစေရန် ပြောဆိုဖျောင်းဖျခြင်း၊
ကွယ်လွန်သူ မိဖုရားကြီးဥပရိ၏ အရိုက်
အရာတွင် အခြားသင့်တော်သော

“မိဖုရားကြီးဥပရိ
ယခုကာလမှာ ဘယ်ဘဝ
ရောက်နေပါသလဲ ဘုရား”
“မင်းကြီး နန်းစည်းစိမ်
အရဟတရားတွေနဲ့
ထောင်ရွာခဲ့တဲ့ ဥပရိဟာ
ကျွန်ုပ် သီတင်းသုံးတဲ့
ကျောင်းသင်္ခန်းအနီးမှာ
နွားချေးပိုးကောင်
ဖြစ်နေတယ်”

မိဖုရားတစ်ပါး လျာထားရန် တိုက်တွန်း
ပြောဆိုကြ၏။

သို့သော် မင်းကြီးသည်

ရက်အတွင်း တင်းတပူဆွေး မထွေးမအန်
နိုင်ဖြစ်သော ဝေဒနာအပူမီး တောက်
လောင်လျက်သာ ရှိခဲ့၏။

၇ ရက်ပြည့်သောအခါ မင်း

ဥယျာဉ်သို့ ထူးခြားသော ရသေ့တစ်ကောင်
ကြွရောက်၍ သီတင်းသုံး၏။ မိဖုရားကြီး
ဥပရိကြောင့် ဝေဒနာခံစားနေရသော
မင်းကြီး၏ ကြီးမားသော ဝေဒနာအခြေ
ဖြာကို မရှုရက်နိုင်သဖြင့် ...

“မင်းရှင်လုလင် ကျွန်ုပ်သည်

တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်
၌ မွေ့လျော်ရင်း ဈာန်တရားများကို
ကြေကြေညက်ညက် ပွားများခဲ့တယ်။
ဘဝဟောင်း၊ ဘဝသစ်ကို သိမြင်နိုင်တဲ့
အပ္ပနာတန်ခိုးအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြီးပြည့်စုံသူ
ဖြစ်တယ်။ ယခု မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး
ဥပရိအပေါ် စွဲလမ်းမှုကို လက်ငင်း
လက်တွေ့ မျက်ဝါးထင်ထင် ကယ်တင်
တဲ့အတွက် မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အခု

အဖြေရောက်ပြီး ဆည်းကပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိပါ
သယ်”

အာသကမင်းကြီးသည်
အာသနာတော်နှင့်တကွ ရသေ့၊ ရဟန်း
အကျင့်မြတ် ပွင့်လန်းသော သူတော်
ချွတ်တို့၏ အကျင့်သီလ တန်ခိုးအရာ
ကို တွေ့မြင်ထားရှိသည့်အတိုင်း ရသေ့
ကြီးအပါးသို့ ရိသေ့စွာ အဖူးအမြော်
ရောက်ပြီး ရသေ့ကြီးအား သိလိုသမျှ
လျှောက်ထားလေရာ ...

“မိဖုရားကြီးဥပရိ ယခုကာလ
မှာ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေပါသလဲ
ဘုရား”

“မင်းကြီး နန်းစည်းစိမ် အလှ
အရာတွေနဲ့ ထောင်လွှားခဲ့တဲ့ ဥပရိဟာ
အနှစ် သိတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းသင်္ခန်း
အနီးမှာ နွားချေးပိုးကောင်ဖြစ်နေတယ်”

“မယုံကြည်နိုင်ပါ ဘုရား”
ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက တန်ခိုး
အန္တိမိနှင့် နွားချေးပိုးတို့အား ခေါ်ယူ
ဆိုက်သည်။

“မင်းကြီး ရှေ့ကနောက်ချေး

ပိုးအထီး သူနောက်က ကောက်ကောက်
ပါအောင် လိုက်လာတာက ယခင်က

(မိဖုရားကြီးဥပရိ)။ ယခု (နွားချေးပိုး
ကောင်) ဖြစ်တယ်”

“ဟဲ့ ... နွားချေးပိုးကောင်
အရင်က ဘယ်သူလဲ၊ အမည်၊ အဆင့်
ဘယ်ပုံရှိသလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ ရက်က
အာသကမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီးဖြစ်ပါ
တယ်။ ယခု နွားချေးပိုးကောင်မဘဝမှာ
ကြင်ယာနဲ့အတူ ပျော်မွေ့နေပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခုလောလော
ဆယ် ကြင်ယာဟောင်း အာသကမင်း
ကြီးနဲ့ နွားချေးပိုးကောင် ကြင်ယာဟောင်း
အသီးသီးရှိကြတဲ့အနက် ဘယ်သင်းကို
ချစ်သလဲ”

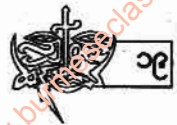
“မှန်လှပါ ရသေ့ကြီးဘုရား။
ယခင်က အာသကမင်းကြီးနဲ့ အခု
နွားချေးပိုးကောင် စာကြည့်မယ်ဆိုရင်
နွားချေးပိုးကောင်လင်တော်မောင်ကို
ချစ်နေမိကိရိ၊ အာသကမင်းကြီးရဲ့
လည်ချောင်းသွေးကိုတောင် ဖောက်ပြီး

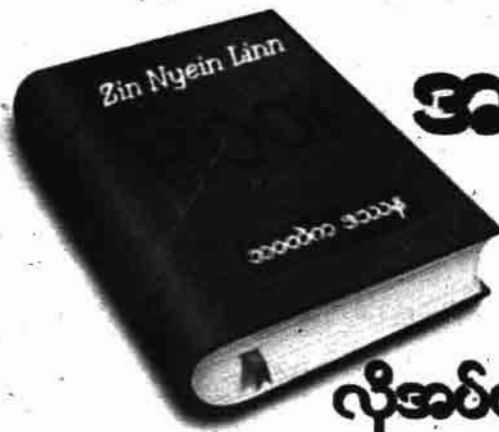
နွားချေးပိုးရဲ့မြေကို ဆေးချင်လောက်
အောင်ပါပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ရသေ့အရှင်
မြတ်၏ အပ္ပနာစွာ သမာဓိတန်ခိုး
ကြောင့် (ဥပရိမိဖုရားကြီး) ဘဝမှ
နွားချေးပိုးမဖြစ်ရသော မိဖုရားကြီး၏
မေတ္တာမဲ့စကား နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြား
ရသည်ကြောင့် အကြင်နာမေတ္တာတို့
ကွယ်ပျောက်သွားကာ ၇ ရက်အတွင်း
ဆေးစိမ်၍ အလှမပျက်သော ဥပရိ
မိဖုရားကြီး၏ အလောင်းကို ချက်ချင်း
စွန့်ပစ်တော့၏။

သည်နောက် ချောမောလှပ
သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ရွေးချယ်ကာ
ရှေးမင်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိဖုရား
မြှောက်ကာ နန်းစည်းစိမ်ခံစားရင်း
ရတနာသုံးပါး၌ မွေ့လျော်နေတော့
သတည်း။

မွေ့သီတဂူဆရာမောင်

အများအတွက်

ကိုယ့်ကို

လိုအပ်နေတဲ့သူအများအတွက်

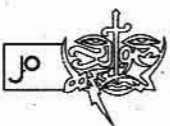
လျှောက်လှမ်းရတဲ့ ခရီးမှာ

မလိုအပ်တဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့

စကားကြောင့်

အားလျော့ပြီး နောက်မဆုတ်လိုက်ပါနဲ့

ရင်ငြိမ်းလင်း

ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးအတွက် ဗုဒ္ဓဆေးတစ်ခွက်

ဌေးအောင်အင်း(စိုင်းရင်းဆေး)

ဖော့ရှင်သုတ်တရားဇာတ်

ဝိဇ္ဇာကုဋ် တောင်ပေါ်မှာ မကျန်းမမာဖြစ်

ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ္တ

ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်တရားတော်ကို
မိမိကိုယ်တိုင် ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ တစ်မီးသူအား ရွတ်ဖတ်စေ၍
မိမိက ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်း
ကြားနာခြင်းအားဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၊
ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်အထိ အာရုံပြုနိုင်သော
သုတ္တန်ဒေသနာတရားတော် ဖြစ်ပါသည်။
မကျန်းမမာ၊ ဖျားနာနေသော အချိန်တွင်
လည်း ဆေးကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းဝေး
သော မန္တန်ဂါထာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် လောကီ၊ လောကု
တ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးတရားကို
ရရှိစေနိုင်ပါသည်။

ရှေးအခါတုန်းက မြတ်စွာ
ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လက်ထက်မှာ
ရှင်မဟာကဿပ ပိပ္ပလိလိဏ်ဂူ
သီတင်းသုံးနေတုန်း မကျန်းမမာဖြစ်နေ
၍ ဗုဒ္ဓဘုရား ကြွသွားပြီး ဒီဗောဇ္ဈင်္ဂတရား
တော်ကို ဟောကြားပေးတော်မူခဲ့တယ်။
တစ်ခါတော့လည်း အရှင်မောဂ္ဂလန်

တော့လည်း ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်တော်တို့ ၁။
ဟောကြားပေးလိုက်တဲ့ အကျိုးတရား
ကြောင့် အရှင်မောဂ္ဂလန် ပြန်လည်
ကျန်းမာလာခဲ့ရပါတယ်။ ဒီသုတ္တန်တရား
တော်ကို နာကြားရတဲ့ သူတိုင်းဟာ ၂။
စိတ်ဓာတ်တွေ ကြည်လင်သန့်ရှင်းလာ
စေတယ်။ သွေးသားတွေဟာလည်း
ကြည်လင်လာစေတယ်။ ရောဂါကြောင့်
ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာလည်း ကြည်လင် ၃။
တောက်ပ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်လာတယ်။
ရောဂါပျောက်ခြင်းရဲ့ အကျိုးတရားပါပဲ။
အလွန် အားကိုးထိုက်တဲ့ သုတ်ဒေသနာ
တော် ဖြစ်ပါတယ်။ ရေသန့်ဘူးကို ၄။
ဘုရားကပ်လှူပါ။ ပြီးတော့ စွန့်ပါ။
ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်ကို ၂၇ ကြိမ်မြောက်
ရွတ်ဆိုပါ။ ပြီးတော့ ရောဂါပျောက်ကင်း
ပါစေ ဆုတောင်း၍ သောက်သုံးနိုင်ပါ ၅။
သည်။

ဌေးအောင်သင်း (တိုင်းရင်းဆေး)

သံသာရေ သံသရဗ္ဗာနံ၊
သဗ္ဗဒုက္ခဝိနာသနေ။
သတ္တ ဓမ္မေ စ ဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊
မာရသေနာပမဒ္ဓနေ။
ဗုဇ္ဈိက္ခာ ယေ စိမေ သတ္တာ၊
တိဘဝါ မုတ္တကုတ္တမာ။
အတတိ မဇရာဗျာဓိ၊
အမတံ နိဗ္ဗ္ဗံ ဂတာ။
ဝေမာဒိဂုဏ္ဍပေတံ၊
အနေကာဂုဏသင်္ဂဟံ။
ဩသဓ္ဓေ ဣပံ မန္တံ၊
ဗောဇ္ဈင်္ဂဉ္စ ဘဏာမ ဟေ။
ဗောဇ္ဈင်္ဂေါ သတိသခါတော၊
ဓမ္မာနံ ဝိစယော တထာ။
ဝီရိယံ ဝီတိ ပဿန္တိ၊
ဗောဇ္ဈင်္ဂါ စ တထာပရေ၊
သမာဓပေက္ခာ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊
သတ္တေတေ သဗ္ဗဒေသိနာ။
မုနိနာ သမ္မဒက္ခာတာ၊
ဘာဝိတာ ဗဟုလိကတာ။
သံဝတ္တန္တိ အဘိညာယ။

၆။

နိဗ္ဗာနာယ စ ဗောဓိယာ။
 တောန သစ္စဝဋ္ဋေန၊
 သောတ္ထိံ တေ ဟောတု
 သဗ္ဗဒါ။
 ကေသိန္ဒ သမယေ နာထော၊
 မောဂ္ဂုလ္လာနန္တ ကဿပံ။
 ဂိလာနေ ဒုက္ခိတေ ဒိသ္မာ၊
 ဗောဇ္ဈင်္ဂေ သတ္တ ဇေဿယိ။
 တေ စ တံ အဘိနန္ဒိတွာ၊
 ရောဂါ မုစ္ဆိသု တင်္ခဏေ။
 တောန သစ္စဝဋ္ဋေန၊
 သောတ္ထိံ တေ ဟောတု
 သဗ္ဗဒါ။
 ကေဒါ မ္ဗရာဇာပိ၊
 ဂေလညေနာဘိဝိဋ္ဌိတော။
 စုန္ဒတ္ထေရေန တံယေဝ၊
 ဘဏ္ဍာပေတွာန သာဒရံ။
 သမ္ပောဒိတွာန အာဗာဓာ၊
 တမှာ ဂုဏ္ဏသီ ဌာနသော။
 တောန သစ္စဝဋ္ဋေန၊
 သောတ္ထိံ တေ ဟောတု
 သဗ္ဗဒါ။

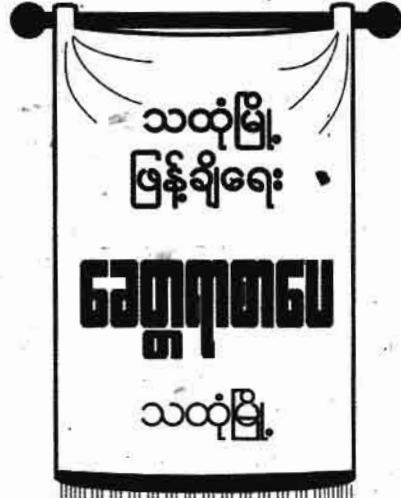
၁၁။ ပဟိနာ တေ စ အာဗာဓာ၊
 တိဏ္ဍန္တုပ္ပိ မဟေသိနံ။
 မဂ္ဂဟတာ ကိလေသာဝ၊
 ပတ္တာ နပ္ပတ္တိမ္ဗေတံ။
 တောန သစ္စဝဋ္ဋေန၊
 သောတ္ထိံ တေ ဟောတု
 သဗ္ဗဒါ။
 ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

- ပြောဆိုစကား အောင်မြင်ခြင်း။
 - လာဘ်လာဘာပေါများခြင်း။
 - ထိပေါက်ခြင်း စသည့် အကျိုး
 ကျေးဇူးများ ရရှိနိုင်ပါသည်။

စီးပွားရေးအန္တရာယ်ကင်းဂါထာ
 ဗုဒ္ဓါနံ အဘိဟဇ္ဇာနံ စတုနံ
 ပစ္စယာနံ နသက္ကာ ကေန အန္တရာယော
 ကာတုံ ဝန္တမဟံ တံ ဧဝံ မေ ဟောတု။
 ဘုရားရှင်တို့၏ ပစ္စည်းလေးပါး
 ၏ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ယောက်သော
 သူမျှ မပြုစွမ်းနိုင်။ ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်

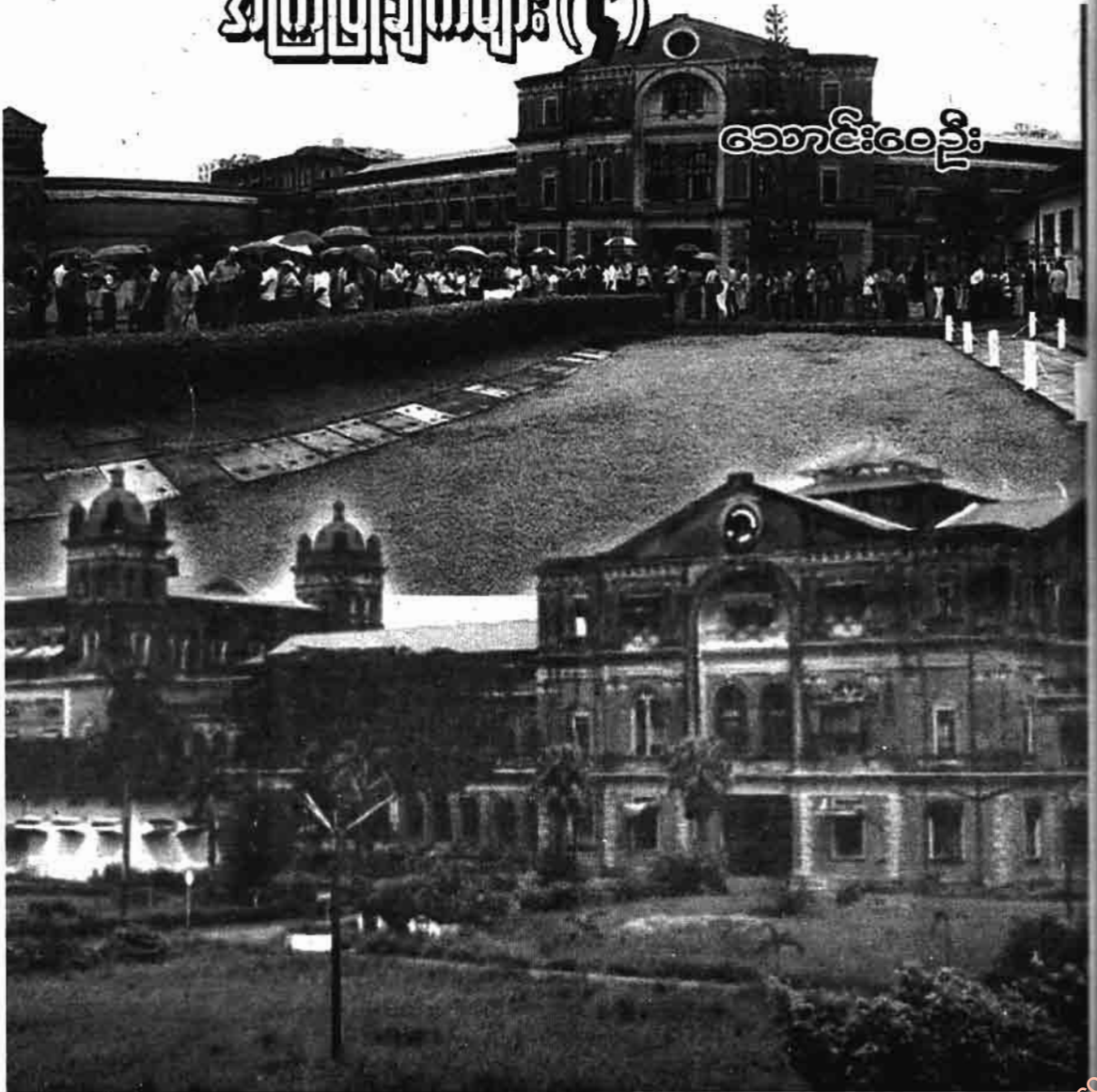
စပ်၍ အန္တရာယ်ကင်းတော်မူသော
 ထိုဘုရားရှင်အား အကျွန် ရိုခိုးပါ၏။
 ဤကောင်းမွန်ကြောင့်
 အကျွန်ုပ်အား ဤနည်းတူ စီးပွားရေး
 အန္တရာယ် ကင်းပါစေသား (ဝါ)
 အန္တရာယ်ကင်းပျောက်၍ စီးပွားရေးထိပ်
 ဆုံးသို့ ရောက်ပါစေသား အရှင်ဘုရား။

ဌေးအောင်သင်း(တိုင်းရင်းသေး)

ရန်ကုန်အစိုးရနှင့်ရန်ကုန်စည်ပင်သို့ အကြံပြုချက်များ (၄)

ဘောင်းဝေဦး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဒီနေရာမှာ ညဆို ပိုတောင်

စည်သေးဆိုပဲ။

လုပ်ချင်တာအကုန်

လုပ်လို့ရသတဲ့။

ဘယ်သူမှ

မကြောက်ရဘူးတဲ့။

ရဲလည်းမကြောက်ရဘူးတဲ့။

ညဆို တာဝန်ရှိသူတွေက

အနားတောင်မကပ်ဘူးတဲ့။

သူတို့ဘယ်လိုနေကြသလဲ။

ကျန်းမာရေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊

စတာတွေ ဘယ်သူက

တာဝန်ယူမှာလဲ။

ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခု၊ သုံးခု ဒီအတိုင်းပဲ
ရှိနေသည်။ ဘာကြောင့်များ မပြင်ခဲ့ကြ
တာပါလိမ့်။

ယခုတော့ ပြင်ရုံ၊ ဆင်ရုံသာ
မက အများပြည်သူတွေပါ ပြဋ္ဌိမယ်ဆို
တော့ ဒီကိစ္စကို ကြိုဆိုတယ်ဗျာ။

ဒါကြိုက်တဲ့အကြောင်း နိဒါန်း
ပျိုးလိုက်တာ။

ဘဝင်မကျတာလေး ဆက်
ပြောပါမည်။

ငွန်လက မိုးထဲ၊ ရေထဲမှာ
လှည်းကူးက ကျူးတွေ ဖျက်တဲ့ကိစ္စဗျာ။

ကျူးကျော်တွေက ဖျက်ရမှာ
ပဲ။ ခွင့်ပြုလို့ မရဘူး။ ဖျက်တဲ့အခါ စီမံ

ချက်နဲ့ ဖျက်စေချင်သည်။ သူတို့ ဘယ်ပို
မှာလဲ။ ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ။

ပြီးတော့ ဒါ ဘယ်သူကြောင့်ဖြစ်လာတာ
လဲ။ ကျူးကိစ္စမှာ ရှုပ်ထွေးလှ၏။

involve ဖြစ်သူတွေ အများကြီး
လှည်းကူးမှာ မြေကွက်ထား

ချီ ရောင်းသွားတာ မသိဘူးပြောရင်
ပြောတဲ့သူ အရူးသာဖြစ်မည်။

- သည်။ အောက်ပါသူများ တာဝန်ရှိ နားမလည်ဘူး။ ဒါတွေက ကြာတော့ အလွန်မှာ ကျူးကျော် တဲတွေ
- ၁။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ အဲဒါကြောင့် ယခုလို ကျူးကျော်တွေ ပြန်ဆောက်နေပါပကော။ အဲဒီက
- ၂။ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။ လွန်သွားပြီး ယနေ့ဥယျာဉ်အိမ်ရာသွား
- (မြို့ပိုင်နယ်ပိုင်) တင် : တင် : ကြပ် ကြပ် တဲ့ အရေအရံသွား လမ်းမကြီးဘေးမှာ
- ၃။ မြို့နယ်ရဲစခန်းမှူး (မဟုတ်တာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပါရန် တာဝန်ရှိသူများ ကျူးကျော်တဲတွေ ရာထောင်ချီပြီး
- လုပ်နေတာ သူမသိလို့ ဘယ် အား တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။ ပွဲတော်ကြီးပမာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လို့
- ရမလဲ။ သူ့မှာ နယ်ထိန်း ပြောတာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ပါဗျာ။
- တွေ့ရှိနေတာပဲ) မနေ့တစ်နေ့က စာပေကိစ္စ ဆိုက်ကားတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်
- ၄။ လည်းကူးမြို့နယ် မြေစာရင်း လေးရှိလို့ ခရမ်းသုံးခွဘက်သွားတာ ကားတွေလည်း ရပ်ထား၏။ လမ်းဘေး
- ဦးစီးမှ တာဝန်ရှိသူများ အောင်မယ်လေးဗျာ။ ကွေ့မအိမ်ရာ ဈေးဆိုင်လေးတွေကလည်း များကြီး
- ၅။ စားပွဲခုံခင်းပြီး အဲဒီမှာ လူတွေ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ပျော်
- အကွက်နဲ့ ထိုင်ရောင်းသွားတဲ့ သူတွေ (အဲဒီကောင်တွေကို အပြင်းထန်ဆုံး အပြစ်ပေး
- ရမှာ လူရှုပ်တွေ)
- အဲဒီတာဝန်ရှိသူအားလုံးကို စုံခုံဖွဲ့ပြီး အရေးယူရပါမည်။ ခွင့်လွှတ်လို့
- မရပါ။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးက မျက်စိ ကန်း၊ တစ္ဆေမကြောက်တွေ၊ အချင်တဲ့
- နေရာ အလွန် အပါသည်။ ဥပဒေတွေ၊ ဘာတွေ လာမပြောနဲ့၊ ဘာမှမသိဘူး။

ပါးလို့၊ သွားလို့ လာလို့၊ စားလို့ သောက်
 လို့။ အရက်ဆိုင်လေးတွေလည်း တွေ့ရဲ့။
 ကားရပ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး တီးခေါက်
 ကြည့်တော့ ဒီနေရာမှာ ညဆို ပိုတောင်
 စည်သေးဆိုပဲ။ လုပ်ချင်တာအကုန်
 လုပ်လို့ရသတဲ့။ ဘယ်သူမှ မကြောက်
 ရဘူးတဲ့။ ရဲလည်း မကြောက်ရဘူးတဲ့။
 ညဆို တာဝန်ရှိသူတွေက အနားတောင်
 မကပ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ ဘယ်လိုနေကြ
 သလဲ။ ကျန်းမာရေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊ စတာ
 တွေ ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာလဲ။

မြို့နယ်ပယ်ကိစ္စတွေအတွက် စည်ပင်
 လည်း မလာဘူးတဲ့။ ဘာပိုက်ဆံမှလည်း
 မပေးရဘူးဆိုပဲ။ ကောင်းလေစွ။
 ကဲ . . . တာဝန်ရှိသူတွေ
 ဘာလုပ်ကြမှာလဲ ခင်ဗျာ။
 'အဲဒါ ဆက်ထားမှာလား။
 ဖျက်မှာလား။ အစိုးရရှိရဲသားနဲ့ ဒီလို
 လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ။
 အဲဒီနေရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့
 ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်လောက်တုန်းက အိမ်ခြေ
 ၁၀၀၀ လောက် လာကျူးတာ။ ဗိုလ်ချုပ်

မှူးကြီးသန်းရွှေက အာဏာသုံးပြီး
 တပ်အင်အားနဲ့ အတင်းဖျက်ခဲ့ဖူးပါသည်။
 အခုက ဒါ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါ၏။
 ကျူးကျော်တွေ အတွက်
 ကတော့ တင်းကြပ်တဲ့ မူဝါဒနဲ့ အသေ
 အချာကိုင်မှ ရပါမည်။ ပုသိမ် အတွက်
 လမ်းကို ကြည့်ပါ။ အလွန် အရပ်ဆိုးလှ
 ပါ၏။ ကျူးကျော်များကြောင့် . . .

- (က) ရာဇဝတ်မှုတွေများလာ၏။
- (ခ) ရောဂါဘယတွေထူပြော၏။
- (ဂ) ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်၏။
- (ဃ) အမြင်မတင့်တယ်ပါ။ ကြည့်ရ
 တာ ကျက်သရေတုံး၏။
- (င) အစိုးရအာဏာစက်ကို ထိ
 ပါးရာ ရောက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျူးကျော်ပြဿနာ
 ကို ရန်ကုန်အစိုးရနှင့် ရန်ကုန်စည်ပင်
 မှ မူဝါဒချမှတ်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
 ကိုင်တွယ်ပါရန် အလေးအနက် မေတ္တာ
 ရပ်ခံအပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

ကျူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ကလေးများ ဖြည့်

စွက်ပြောခြင်းပါသေးသည်။

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ ကျိဝမ်း
လုပ်ခဲ့၍ ပဲခူးအထွက်မှာ မြေတစ်ကွက်
ရသည်။ ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်။ ဘာမှ
မလုပ်နိုင်၍ သမီးအငယ်ဆုံး ပေးလိုက်
သည်။ သမီးနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းက ဝမ်းသာ
အားရ သွားကြည့်ကြတော့ ...

လားလား။ ကျူးကျော်တဲ့တွေ
ဆောက်ထားပါလား။

အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ရဲ
ခေါ်သွားပြီး ကျူးကျော်တဲ့တွေဖျက်တော့
ရပ်ကွက်က ကျူးအဖွဲ့နဲ့ ဒီက တဲဖျက်တဲ့
အဖွဲ့ ရိုက်ကြနက်ကြနဲ့ အမှုဖြစ်တယ်
ဗျာ။

“ခင်ဗျားတို့က ကျူးပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျူးတယ်
လေ၊ လာမနေလို့ ကျူးတာ ဘာဖြစ်လဲ။
လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ တိုင်ချင်ရာတိုင်”တဲ့။
ကျူးခေါင်းဆောင်မ လာပြောတဲ့စကား။

တကယ်တိုင်ပြီး အမှုဖွင့်တော့
တစ်ပတ် ၁ ခါ ရုံးချိန်းသွားရသည်။
ကျွန်တော့် သမီးရော ကျူးအဖွဲ့ရော

အမှုဖြစ်တာ ၂ နှစ်ရှိပြီ။ ရုံးချိန်း ခဏ
ခဏ သွားရတာ ကြာတော့ ကျူးတွေ
စိတ်ပျက်သွားကြ၏။ အမှုပိတ်သိမ်းပေး
ဖို့ လာတောင်းပန်၏။

အမှုမပိတ်ပါ။ အတော်တော့
ကြာဦးမည်ထင်၏။ နှစ်ဖက်လုံး အလုပ်
ရှုပ်ကြ၏။ ကျွန်တော့်သမီးက စစ်သား
ကတော်။ သူ့ယောက်ျား ပြောင်းရာ
လျှောက်လိုက်နေရ၍ သူ့အမှုကို သူ
အစ်မကြီးလွှဲခဲ့သည်။ အမှုပြီးအောင်
ကြာတော့ ကြာဦးမည်ထင်သည်။ စောင့်
ကြည့်ရပါမည်။

နောက်တစ်ခုရှိပါသေးသည်။
စည်ပင်တွင် နေခဲ့စဉ်က မြို့
တော်ဝန်ခေါ်က မြေကွက်တွေ ဘာတွေ
မတောင်းခဲ့ဘူးပါ။ (အခု နေတဲ့ တောင်
ဥက္ကလာက လေလံမအောင်တဲ့အကွက်။
အဲဒါ လေလံမအောင်လို့ တရားဝင်
ဝယ်ထားတာ။)

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်လောက်က
မြို့တော်ဝန်က ကျွန်တော့်ဇနီးကို
မြေကွက်တစ်ကွက် ပေးသည်။ အလွန်

ကောင်းတဲ့ အင်းလျားကန်စောင်းမှာ။
အဲဒါ သူ့သမီးကြီးက လိုချင်တယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော့်ဇနီးက ရက်ရက်ရောရော
ပေးလိုက်သည်။ အစားတစ်ကွက်ကို
ကျောက်တော်ကြီးဘုရားအနီးမှာ ပြန်ပေး
သည်။

အမည် ပေါက် ထွက် ၍
သွားကြည့်တော့ ကျူးကျော်တဲ့အလုံး
သုံးဆယ် ဆောက်ထားသည်။ ဘာမှ
လုပ်မရ၍ ဒီအတိုင်းထားရပါသည်။
ကိုယ်နဲ့ မထိုက်၍ မရတဲ့ဟာဟုသာ
မှတ်ယူလိုက်ရပါသည်။

ကျူးကျော် အန္တရာယ် ကို
ကျွန်တော်လည်း အထက်ပါအတိုင်း
ခံစားခဲ့ရပါသည် ခင်ဗျာ။

နောက်တစ်ခု ပြောပါဦးမည်။
တိုင်းဒေသကြီးလွှတ်တော်
ဦးစီးမြှင့်နေသည့် အိမ်သည် ကျွန်တော်
နေထိုင်ရာ တောင်ဥက္ကလာ ၁၄/၂
ရပ်ကွက်တွင် ကျွန်တော့်အိမ်နှင့်
မျက်စောင်းထိုးဖြစ်၏။ သူနဲ့ ကိုယ်အိမ်
နီးချင်းပေါ့ဗျာ။

ပြည်သူလွှတ်တော် ကိုယ်စား
လှယ်မှာ ဒေါက်တာစောနိုင်ဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သည့်လက ရပ်ကွက်
ပြုပြင်ရေးအတွက် အစည်းအဝေးခေါ်
သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်စည်ပင်
ကော်မတီဝင်ဟောင်းကြီးဆိုပြီး
ဖိတ်သည်။ ဆွေးနွေးသည့် အကြောင်း
အရာများမှာ ရပ်ကွက်အတွင်း Drainage
ရေစီးရေလာကောင်းမွန်ရေးအတွက်
လမ်းဘေးရေမြောင်းများပြုပြင်ရေး ဖြစ်
သည်။ ကျန်တဲ့ ဟိုဟာ၊ ဒီဟာ သမ္မန
ဆင်းကိစ္စလေးတွေလည်း ပါ၏။ လွှတ်
တော်ကိုယ်စားလှယ်များအား လမ်း
အလိုက် ကိုယ်စားလှယ်များက သူတို့
ခြံချင်ရာပြောဖို့ ဖြစ်၏။

ရေစီးရေလာကောင်းပြီး
ရေကွက်နဲ့ ကပ်နေတဲ့ ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ
အတွင်းသွားဖို့ အဓိကဖြစ်၏။

မြို့သစ်တည်ကတည်းက ရေ
မြောင်းတွေ လုပ်ပြီးပေးမယ် (ပါးစပ်နဲ့
အပြင်မှာ လုပ်တာ) ရေတွေကို က်
ရေသာဝေးတဲ့ ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ

မစီးပါခင်ဗျား။ ဘာလို့လဲတဲ့။ ချောင်းနဲ့
ကပ်လျက် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကျောင်း
ဆောင်သစ်ဆောက်တာ ရေထွက်ပေါက်
ပိတ်ပြီး Foundation ချထားလို့တဲ့။

ဘုန်းကြီးလျှောက်တော့
ဘုန်းကြီးက သူ့ကျောင်း Foundation
ကို ဖျက်ပေးပါမည်။ ရေစီးရေလာကောင်း
အောင်လုပ်ပါပေါ့။ သိန်း ၅၀ လောက်
ကုန်ကျမည်။ ဒါပေမဲ့ Budget မရှိပါ။

ဒေါက်တာစောနိုင်တို့က ၁၅
သိန်း ပေးပါမည်တဲ့။ ကျန်တာရပ်ကွက်
က စိုက်ရမည်ထင်၏။ ၃၅ သိန်း စိုက်
ရမည်။ လိုက်ကောက်ရင် ရပါမလား။
ရပ်ကွက်ကော်မတီက ဆွေးနွေးကြသည်။
ကျွန်တော်က အောက်ပါ

အတိုင်း အကြံပြုခဲ့၏။
“စည်ပင်မှာ မြို့နယ်အလိုက်၊

Budget ရှိပါတယ်။ နောင် အစည်းအဝေး
ကျရင် စည်ပင်မြို့နယ်ရုံးနဲ့ ခရိုင်တွေကို
ပါ ဖိတ်ပါ။ သူတို့တတ်နိုင်တာ ကူညီပါ
လိမ့်မယ်။ ရပ်ကွက်ကလည်း ရနိုင်သ
လောက် ကောက်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်

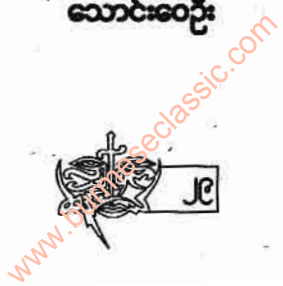
တို့လည်း သင့်လျော်သလောက် ထည့်
ဝင်ပါမယ်”ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

အစိုးရနှင့် မြို့တော်စည်ပင်မှ
တာဝန်ရှိသူများခင်ဗျား...

အောက်ခြေဆင်းပြီး ကြည့်
နိုင်တာ ကြည့်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်
ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်
တာ ဝိုင်းလုပ်ပါမည်။ အရေးကြီးတာက
တော့ ပြောတာတွေနဲ့ မပြီးဘဲ လက်တွေ့
အလုပ်တွေလုပ်ပြဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။
ပြောတာ လူတိုင်းပြောတတ်ပါသည်။
လုပ်တာကတော့ ခက်လှပါ၏။

ယခု မိုးတွင်းကတော့ အဓိက
ရေစီးရေလာကိစ္စ ဦးစားပေးလုပ်ကြရပါ
မည်။ အဲလိုမဟုတ်ရင်တော့ ရန်ကုန်
တစ်မြို့လုံး ရေဖုံးနေဦးမှာပါ။ ရေအောက်
မြို့တော် ရန်ကုန်ဘဝ မကျရောက်ရန်
ရန်ကုန်အစိုးရနှင့် ရန်ကုန်စည်ပင်မှ
ကယ်တင်ပေးပါခင်ဗျား။ ။

သောင်းစေဦး

ဗုဒ္ဓတပန်းချီ

ရွှေမျှင်သန်း

လောဘပုဂ္ဂလကုသို

သတ္တဝါဟူ၍ ဖြစ်လာရာ၌
သို့မဟုတ် လူဟူ၍ ဖြစ်လာရာ၌
စောစာတဏှာက မူလအခြေခံ ဖြစ်လာ
ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထို့အတူ
လောဘတဏှာသည် မူလဘူတအခြေခံ
ဖြစ်သောကြောင့် တဏှာကိုသာ
(တစ်ဖန်) သမုဒ္ဒယသစ္စာဟု ခေါ်ဆိုကြ
လေ၏။ ထိုအခါ လူ့ဘဝကို ရလာခြင်း
ကပင်လျှင် နှစ်သက်ကျေနပ်သော ဘဝ။
နိက္ခမလောဘာစေ စ၍ ဖြစ်လာပေတော့
၏။

ဒီတော့ ဘဝစခြင်းကိုက
လောဘနှင့် စလာသည်။ လိုချင်မှုရမက်
နှင့် စလာသည် ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်
ကလေးတစ်ယောက် အမိဝမ်းမှ ကျွတ်၍
လူဟူ၍ ဖြစ်လာပြီး နောက်ပိုင်း
လူမမည်ဘဝကပင် စတင်ကာ
နို့အာဟာရကို စ၍ လိုချင်တောင်းတ
လာလေတော့၏။ လောဘ စတင်ဖြစ်ပေါ်
လာပေ၏။

ထို့နောက် ဆင့်ပွားသွားခဲ့

ချစ်သားရဟန်း
သင် လူထွက်ပြီး
မိန်းမယူတော့လည်း
သင့်အလိုဆန္ဒတွေ
ပြည့်ဝမည်ဟု
ထင်ပါသလား။

သည်မှာ နို့စို့အရွယ်မှာ ဆော့ကစား
တတ်သိအရွယ်တွင် ဆော့စရာ၊ ထိုမှ
ဤမှ ၎င်းမှ သေသည်ဘဝ နောက်ဆုံး
တိုင် လိုချင်ရမက်၏ လောဘတဏှာ
မတင်းတိမ်နိုင်မှုတွေနှင့်သာ လူအပေါင်း
တွေရှိခဲ့ကြလေ၏။

(ဒုက္ခိသုခံ ပတ္တယတိ) ဆင်းရဲ
သုက ချမ်းသာလို၏။

(သုခိဘိ ယျောပိ ဣစ္ဆာတိ)
ချမ်းသာသုက လက်ရှိအနေအထားထက်
ပိုပြီးတော့ ချမ်းသာချင်၏။ (ကြီးပွားချင်
၏)

ထိုစဉ် ဘုရားရှင်လက်ထက်
က ရဟန်းငယ်တစ်ပါး လူထွက်ပြီး
မိန်းမယူဖို့ တွေးတောလေ၏။ ထိုအခါ
ဘုရားရှင်က သိတော်မူလေတဲ့အတွက်
၎င်းရဟန်းငယ်ကို မိန့်ဆိုလေ၏။

ချစ်သားရဟန်း သင် လူထွက်
ပြီး မိန်းမယူတော့လည်း သင့်အလိုဆန္ဒ
တွေ ပြည့်ဝမည်ဟု ထင်ပါသလား။
လူတို့၏ အလိုဆန္ဒရမက်များ အဘယ်
အခါမှ မပြေနိုင်ပေ။

ထိုသို့ မိန့်ဆိုလေသည်။

ထိုအတူလည်း ...

အတိအကျ သတ္တဝါတွေသည်

မရောင်ရဲ မတင်းတိမ်နိုင်ကြပါလား။

(ဦးနောက်) အမြဲတမ်း ယုတ်လျော့နေပါ

လား။ အမြဲတမ်း လိုနေပါလား။ တဏှာ

၏ ကျေးကျွန်တွေပါလားဟု မြင်တော်မူ

၍

လောဘတဏှာ၏ အလို

ရမက်ဆန္ဒသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာနှင့်

တူပေ၏။ မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာ

တို့မှ စီးဆင်းနေသော ရေများကို မဟာ

သမုဒ္ဒရာကြီးသည် မတင်းတိမ်နိုင်သလို

ပြည့်သွားတယ်လို့လည်း မရှိပါပေ။

ထိုသို့ ပမာထားကာ ကျွန်း

ပေါင်းနှစ်ထောင် ခြံရံသော လေးကျွန်း

လုံးကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ်သော စင်္ကြာမင်း

စည်းစိမ်ကို ခံစားရသူ မန္တတုမင်း၏

ဇာတ်ကြောင်းကို ဆက်လက်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်

ဘုရားသည် ရဟန်းငယ်အား ဆက်ကာ

မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

ရှေးအခါက မန္တတုမင်းသည်

သိကြားမင်း ၃၇ မင်း

အဆက်ကို ရောက်လာတဲ့

အားလုံးမှာတော့

မန္တတုမင်းကြီးက

တာဝတိံမှာရှိတဲ့

သိကြားမင်းစည်းစိမ်

အပေါင်းကို သူ့အကျန်လုံးပိုင်

ဆိုချင်တယ်။ တစ်ဝက်ဖြင့်

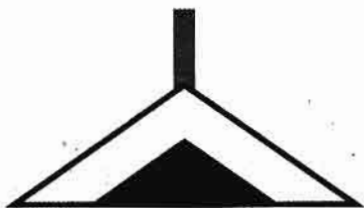
မတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး

လက်ရှိသိကြားမင်းကို

လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့

အာဏာလှူဖို့

စိတ်ကူးလိုက်လေ၏။

ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ တန်ခိုး

လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စင်္ကြာမင်း

ဖြစ်၏။ လက်ခမောင်းခတ်လိုက်ရုံဖြင့်

ကောင်းကင်မှ ရတနာခုနစ်ပါး မိုးကြီးရွာ

ချစေ၏။ မင်းသားဘဝ အနှစ်ရှစ်သောင်း

လေးထောင်။

အိမ်ရှေ့စင်္ကြာမင်း လူ့သက်

တမ်းမှာ အသင်္ချေယူတန်း နေရ၏။

(အသင်္ချေဟူသည် ရေတွက်လို့မရပေ)

ကုဋေပေါင်းတစ်ကုဋေကို တစ်သင်္ချေ

ခေါ်၏။ (တစ်သင်္ချေလျှင်) တစ်နောက်

မှာ သုည ၁၄၀ ရှိ၏။

ထိုအခါ အနှစ်ရှစ်သောင်း

လေးထောင်တိုင်အောင် စင်္ကြာမင်း

စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရပေမယ့် မန္တတု

မင်းသည် အားမရပေ လူ့စည်းစိမ်ကို

အားမရရှာသေးပေ။ ဒါကြောင့် နတ်ပြည်

ချမ်းသာကို ခံစားလို၍ (စတုမဟာရာဇ်)

နတ်ပြည်ကို စင်္ကြာယာဉ်ကြီးစီးကာ

တက်လေတော့၏။ ထိုစဉ် သူ၏

ဘုန်းတန်ခိုးကြောင့်ပင် နတ်မင်းကြီး

လေးပါးက သူ့ကို ကြိုဆိုရလေသည်။

ထိုစဉ် နတ်မင်းကြီးလေးပါး
ထံ နတ်စည်းစိမ်ကို တစ်ဝက်ပေးပါ
ဆိုသဖြင့် နတ်မင်းကြီးတို့မှ တစ်ဝက်ခွဲ
ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် နတ်စည်း
စိမ်ကို ရပြန်လာတော့ အားမရပြန်ပေ။
လောဘတဏှာ တက်လာပြန်၏။
(တာဝတိံသာက သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို
ခံစား စံစားချင်လာပြန်၏။

ဒီတော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်
ထို သူ၏ စင်္ကြာယာဉ်ကို စီးကာ
သိကြားမင်းထံကို သွားပြန်၏။ ထိုစဉ်
သိကြားမင်းကလည်း လူ့ပြည်က မန္တတု
မင်းကြီး ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သူ၏
တာဝတိံသာမှ နတ်အပေါင်းထို့နှင့်
ကြိုဆိုရှာလေ၏။

ထိုအခါ သူက သိကြားမင်း
စည်းစိမ်ကို ခံစားလို၍ လာပါတယ်ဆို
ပြီး သိကြားမင်းကို ပြောပြန်တော့
သိကြားမင်းကလည်း သူ၏ တာဝတိံသာ
မှ ချမ်းသာမှုအပေါင်း နတ်စည်းစိမ်များ
ကို တစ်ဝက်ခွဲဝေပေးပြန်လေ၏။

ထိုစဉ် သိကြား ၃၆ မင်း

စုတေသွားပေမယ့် သူကတော့ သိကြား
မင်းစည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို ခံစားနေဆဲ
ဖြစ်သတဲ့။ ထိုအခါ သိကြားမင်း ၃၇
မင်း အဆက်ကို ရောက်လာတဲ့အားလုံး
မှာတော့ မန္တတုမင်းကြီးက တာဝတိံသာ
ရှိတဲ့ သိကြားမင်းစည်းစိမ်အပေါင်းကို
သူ အကုန်လုံးပိုင် ဆိုချင်တယ်။
တစ်ဝက်ဖြင့် မတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘူး
ဆိုပြီး လက်ရှိသိကြားမင်းကို လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်ဖို့ အာဏာလုဖို့ စိတ်ကူးလိုက်
လေ၏။

အဲဒီလို စိတ်ကူးလိုက်တာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ပစ်မှားမှုကြောင့်
သူ့ရဲ့ သက်တမ်းချက်ချင်း ဆုတ်ယုတ်
ကာ မန္တတုမင်းကြီး တာဝတိံသာနတ်
ပြည်ကနေ (ဝါဂွမ်း)ကလေးလို လူ့ပြည်
သူ၏ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်လွင့်ကျလာ
ပြီး မင်းရင်ပြင်မြကျောက်ဖျာပေါ်ကို
ထိုင်လျက်သားကလေးပင် ရောက်ရှိနေ
၏။

ထိုအခါ နန်းတွင်းရှိ များမတ်
များက မန္တတုမင်းကြီး၏ အကြောင်းဖြစ်

စဉ်များကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြလေ၏။
ဒီတော့လည်း သူက သူ၏ အကြောင်း
များကို အလုံးစုံ ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ
အမတ်ကြီးတစ်ယောက်က ...

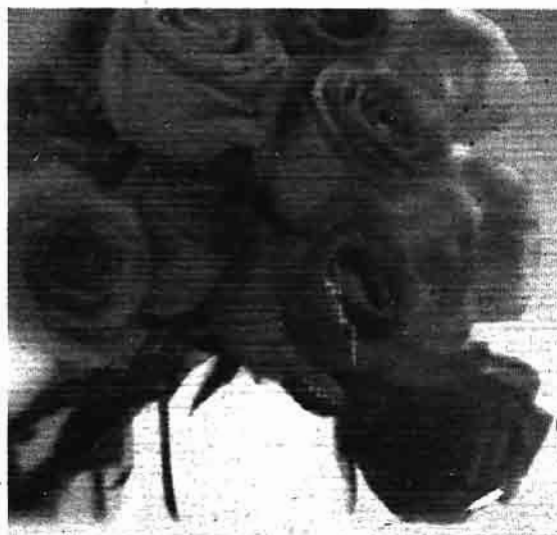
အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အကြောင်း
ဖြစ်စဉ်များကို နောင်လာနောက်သား
သိရှိနိုင်အောင် ဘယ်လိုများ မော်ကွန်း
ဝင်စကား ပြောကြားခဲ့မလဲ။ ပြောကြား
ပေးပါ ဘုရား။

ထိုသို့ အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏
အမေးကိုလည်း ဘုရင်ကြီးက ပြန်လည်
ပြောကြားလိုက်သည်မှာ ...

မန္တတုမင်းဖြစ်သော ငါသည်
လောဘတဏှာကာမဂုဏ်တွေကို အတော
မသတ်နိုင်မှုကြောင့် လူ့ပြည်မှ စတုမဟာ
ရာဇ်နတ်ပြည် ထိုမှတစ်ဖန် တာဝတိံ
နတ်ပြည် ဆက်တက်ပြန်တော့လည်း
သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို သိကြား ၃၆
ဆက် တိုင်အောင် ခံစား စံစားခဲ့ရသော်
လည်း ...

ငါသည် အလိုလောဘတွေနဲ့
အတူ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့ အပေါ်မှာ

တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှု၊ အားရကျေနပ်မှု	ယင်းသို့ပင် ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား	အောင် ထိန်းချုပ်ရင်းနှင့်အတူ လောဘမှ
လုံးဝမရှိသေးဘဲ သေသွားရကြောင်း	သည် ရဟန်းငယ်တစ်ပါး လူထွက်ကာ	တဏှာဘက်ကို များစွာ မကူးစက်စေ
မော်ကွန်းဝင် စကားပြောကြားခဲ့တယ်လို့	မိန်းမယူစေရန်အတွက် မန္တတုမင်း၏	ရန် ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြပါဟု တိုက်တွန်း
နောင်လာနောက်သားတွေကို ပြောကြား	ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူခဲ့	နိုင်အောင်လိုက်ပါ၏။
လိုက်ပါကွာ။	လေသည်ဖြစ်၏။	ပြန်လည်စုတင်ပြသည်။
ထိုသို့ ပြောကြားပြီးတယ်ဆို	ဒါကြောင့် ယနေ့လူကြီး၊	ဘဝနှင့် ဆန္ဒ တူညီမှုကြပါစေ။
ဘုရင်ကြီးမန္တတုသည် နတ်ရွာစံ ကံတော်	လူရွယ် လူငယ်အပေါင်းတို့သည်လည်း	ရွှေမျှင်သန်း
ကုန် သေပွဲဝင်သွားရလေတော့၏။	အလိုလောဘကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေ	

Emily
 Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padauk Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

ကံကောင်းအောင်

လက်ပွင့်ယတြာ

မင်းဝဠာမိုး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

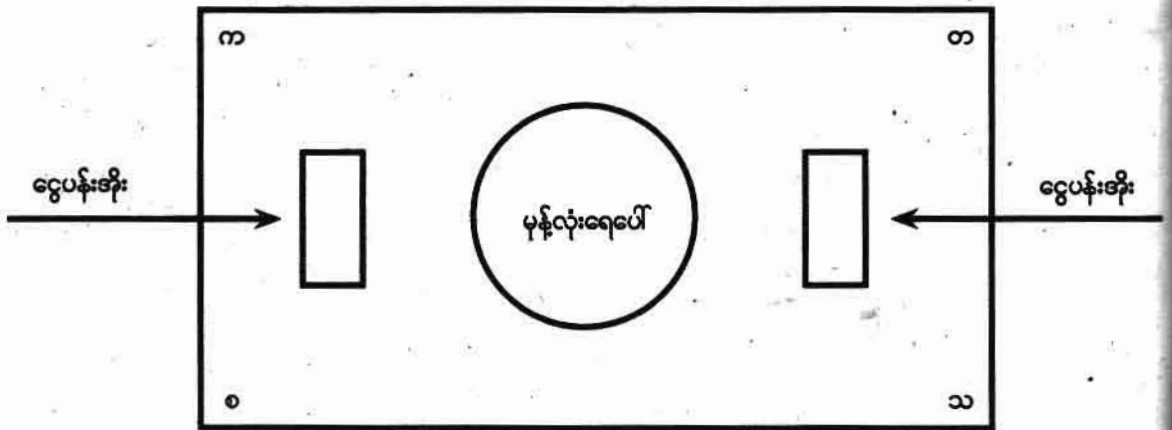

တနင်္လာနေ့မှာ ဆောင်ရွက်ပါ။

တနင်္လာနေ့ ၆:၀၀, ၇:၃၀ တွင် ဆောင်ရွက်ပါ။

ဤဇယားသည် ...

- (က) ကြွေးမြီတင်ခြင်းများ
- (ခ) လာဘ်လာဘရှားပါးခြင်း
- (ဂ) ငွေကြေးအခက်အခဲကြုံ ခြင်း
- (ဃ) စီးပွားရေးကျဆင်းခြင်း
- (င) ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်ပေါ် လာသောအခါတွင် ဆောင်ရွက်ပါ။

(၁) လေးထောင့်စတီးလင်ဗန်း တစ်ချပ်၏ ထောင့် ၄ ထောင့် တွင် (က,တ,စ,သ) အက္ခရာ ၄ လုံးကို ရေးပါ။ (၂) အပွင့်မပါသော ကြွေပန်းကန် ပြားကြီးကြီးတစ်ချပ်တွင်	(၃) မုန့်လုံးရေပေါ် ၂၇ လုံး ထည့် ပြီး လှူပါ။ (၄) ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချပ်၌ ငွေပန်းအိုးတစ်လုံးစီ ထားပါ။ (၅) ငွေပန်းအိုးထဲတွင် အဖြူ ရောင်ပန်း ၅ ပွင့်၊ နောက်	တစ်လုံး၌ ငွေပန်း ၅ ပွင့် ထည့်ပြီး လှူပါ။ (၆) ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးထားပါ။ (၇) ဒီဝါတပတိဂါထာကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ဆိုပါ။ (၈) ဆုတောင်းပါ။

နမူနာပုံစံ

(မှန်လုံးရေပေါ်ပန်ကန်ပြား)

က

တ

ငွေ
ပန်း
ပွင့်
(၅)
ပွင့်

ငွေပန်းအိုး

မှန်လုံးရေပေါ်
(၂၇)

ငွေ
ပန်း
ပွင့်
(၅)
ပွင့်

ငွေပန်းအိုး

စ

ရေသန့်ဘူး

သ

ဒီဝါ တပတိ အာဒိဏော၊ ရတ္တိမာ ဘာတိ စန္ဒိမာ၊
 သန္တဒ္ဓေါ စတ္တိယော တပတိ၊ ဗျာယိ တပတိ ပြဟ္မာဏော။
 အထ သဗ္ဗ မဟောရတ္တိ၊ ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေသော။
 တာဒိသံ တေသေမ္ပန္နံ၊ ဗုဒ္ဓံ ဝန္တမိ အာဒရံ၊
 နမက္ကာရာ နဘာဝေန၊ သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သင်္ကပ္ပာ။

၂၇ ခေါက် ရွတ်ဆိုပါ။

ပြီး ဆုတောင်းပါ။

ချမ်းမြေ့သာယာရှိပါစေ

မင်းဝဏ္ဏစိုး

(အဖြူရောင်နံရံသားပရဟိတ ဟင်္သာတ)

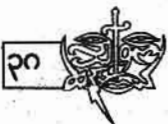

Dear Marry Fashion House

**No. 56, Aung Mingalar Street,
 Tamwe Township, Yangon.**

**09 5136230, 09 5036602
 09 5172150, 09 250504361**

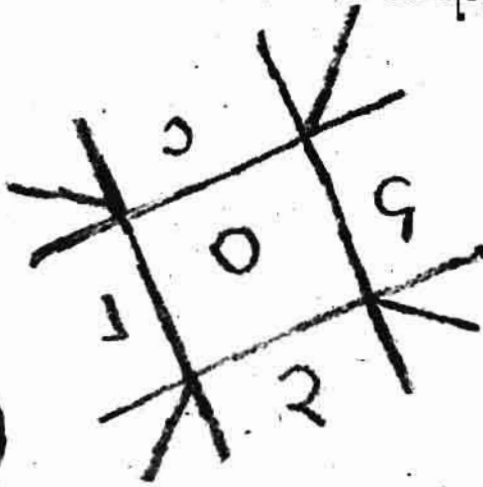
 <http://www.facebook.com/dearmarrymyanmar>

ပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

ကြွေပွင့်အဟော

ဆရာငြိမ်းချမ်းကျော်

ကြွေပွင့်တစ်ပွင့် အဟော

လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သော် အိမ်ထောင်ကျမည်။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း စန်းပွင့်နေမယ်။ မေးသောသူသည် အင်္ဂါ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေသားသမီးများ ဖြစ်ပါက အနည်းငယ်ညံ့သည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ ပေါ်မည်။ အိမ်ပြုပြင်ခြင်း တည်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ရောင်းဝယ်ခြင်း စသည့် အိမ်ကိစ္စတို့၌ အောင်မြင်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်း တိုးမည်၊ ငွေဝင်မည်။ ခရီးသွားရမည်။ ကောင်း၏။ သတင်းကောင်းများ မကြာခဏ ကြားရမည်။ လုပ်ငန်းများ ပွင့်လင်းပြီးမှ မတင်မကျ ဖြစ်တတ်သည်။

ပစ္စည်းဝယ်သော တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာနံ ပစ္စည်းများ ကြောင့် စီးပွားဖြစ်မည်။ ဆီးရောဂါ မျက်စိရောဂါတို့ ဖြစ်တတ်သည်။ စပ်တူ ရှယ်ယာလုပ်ငန်း အကျိုးပေးပါသည်။ အထိုက်အလျောက်၊ အတိုက်အခံများ တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ယကြတာပြုလုပ်လိုလျှင်- ကြာသပတေးနေ့၌ သံယာတော်အား သစ်သီးလှူပါ။

ကြွေပွင့်နှစ်ပွင့် အဟော

မိမိအိမ်သို့ ဧည့်သည်ရောက်လာမည်။ ဧည့်သည်ရောက်ပြီးလျှင် စီးပွားတိုးမည်။ လုပ်ငန်းအသစ်များ စတင်လုပ်ကိုင်ပါ။ ခရီးတိုသွားရမည်။ ငွေကြေးကိစ္စ စကားပြောရမည်။ ရွှေထွက်မည်။ အိမ်တွင်းရေးရန် ပေါ်မည်။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲမည်။ အိုးအိမ်ကိစ္စ အမှုဖြစ်မည်။ တနင်္ဂနွေ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့နှင့် အတွင်းရေးကိစ္စများ စီးပွားရေးကိစ္စများ မတိုင်ပင်ပါနှင့်။ အင်္ဂါ၊ သောကြာ သားသမီးတို့က ကူညီမစမည်။ အင်္ဂါ၊ သောကြာ၊ စနေနံ ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံခြားမှ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်လာမည်။ ၎င်းနံပစ္စည်းများ လက်ဆောင်သော်လည်း ရရှိမည်။ ၎င်းပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်သော် အကျိုးရှိမည်။

ယတြာ- တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တိရိစ္ဆာန်များကို အစာကျွေး၍ ကုသိုလ်ပြုပါ။

တနင်္လာနေ့တိုင်း သံယာတော်များကို ကုသိုလ်တစ်ခု ပြုပါ။

အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဘုရားတွင် ဆီးယိုလှူဒါန်းပါ။

ကြွသုံးပွင့် အဟော

ရန်များနေမည်။ စီးပွားရေး ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရမည်။ ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေက များနေမည်။ အိုးအိမ် အလုပ်ဌာနတို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်။ ခရီး မထွက်သင့်ပါ။

အထူးသဖြင့် တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး၊ သားသမီးများနှင့် ရောနှောမနေသင့်ပါ။ ထိထိုးလိုက်ပါ။ ထိပေါက်နိုင်သည်။ အမျိုးသားဖြစ်မှု ဆီးရောဂါ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အမျိုးသမီးများ သားအိမ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ မတော်မတရား စွပ်စွဲမှု ခံရတတ်သဖြင့် အစစအရာရာ သတိထားပါ။ ငွေချေးခြင်း၊ အာမခံပေးခြင်း၊ ကြားသုံးကြားကို ရှောင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူသိုလှောင်ခြင်းမှ လုံးဝ ရှောင်ပါ။

- ယတြာပြုလိုလျှင် - တနင်္လာနေ့တိုင်း ခွေးများကို အစာကျွေး၍ ကုသိုလ်ပြုပါ။
- အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဘုရား၏ ရှေ့တောင်ထောင့်မှ လက်ယာရစ်ကာ ဘုရားတစ်ပတ်ပြည့်အောင် သန့်ရှင်းရေး ကုသိုလ်ပြုပါ။

ကြွလေးပွင့် အဟော

လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။ လာဘ်ဝင်မည်။ ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ ရွှေဝင်မည်။ ကားစသော ယာဉ်ပစ္စည်း ဝင်မည်။ အိုးအိမ်အသစ်ရရှိခြင်း၊ အလှူမင်္ဂလာပြုရခြင်း ဖြစ်မည်။ ခရီးသွားခြင်း ကိစ္စ နောက်ဆံတင်းနေမည်။ သောကြာ သားသမီးကြောင့် ရပ်ဝေးမှ ရရန်ရှိသော ငွေများ၊ ရပ်ဝေးနှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် လုပ်ငန်းများ ရက်အနည်းငယ် နောက်ကျပြီးမှ ရရှိနိုင်မည်။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးသားသမီးတို့နှင့် အကျိုး ပေးပါမည်။ စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းများကို ပြုလုပ်ခြင်းမှ ရောင်ကြဉ်ပါ။

- ယတြာပြုရန် - အိမ်ဘုရားတွင် ဘုရားမျက်နှာကြက် (အမိုး)လှူပေးပါ။
- မိမိမွေးနေ့တွင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ် အိမ်ဘုရားတွင် လှူပါ။

ကြွင်းပွင့် အဟော

ငွေကြေးများစွာ ဝင်မည်။ ကျောက်ပါသည့် ရတနာပစ္စည်း ဝင်မည်။ စက်ပစ္စည်း ဝင်မည်။ ထိပါက်ကိန်း ရှိသည်။ ရပ်ဝေးမှ ညွှန်သည် ရောက်လာမည်။ နိုင်ငံခြားသွားရမည်။ မင်းစိုးရာဇာတိမှ ကူညီမည်။ စန်းပွင့်နေမည်။ ဆန့်ကျင်ဖက် လိင်များက အခွင့်အရေး ပေးမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ပုံမှန် လုပ်ကိုင်ပါ။ ပညာရေးကောင်းပါသည်။ ခြေထောက်တွင် အနာဒဏ်ရာ ရမည်။ အလုပ်လာရောက်အပ်မည်။ လုပ်ငန်းအသစ်များကို လုပ်ကိုင်လိုမည်။ မြေ အမွေတို့ ရရှိနိုင်သည်။ ခြံ၊ မြေ၊ သွပ်၊ သံ၊ သစ် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူထားသင့်သည်။ တနင်္လာနံ၊ အင်္ဂါနံ၊ သောကြာနံ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူသိုလှောင်သင့်ပါသည်။

ယတြာပြုရန် - ဘုရားတွင် အခင်း ကျောက်ပြား လှူပါ။ တနင်္လာနေ့တွင် လမ်းဆုံလမ်းခွကွဲ ငွေ ၂၅ ကျပ် ပံ့သကူ ပစ်ပါ။

ကြွေခြောက်ပွင့် အဟော

မည်သည့်ကိစ္စမဆို စွန့်စားလုပ်ကိုင်ပါ။ အညံ့မရှိတော့ပါ။ စီးပွားရေးကိစ္စများ အောင်မြင်လာပါမည်။ အိမ်ထောင်ရှိလျက်နှင့်ပင် ချစ်သူတွေ့ မည်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင် ကျမည်။ ရပ်ဝေးသို့ ခရီးသွားရမည်။ ထိပါက်ကိန်း ရှိသည်။

ငွေမကြာမကြာ ဝင်မည်။ စက်ပစ္စည်းရမည်။ အင်္ဂါနံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ပါ။ ရွှေဝင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ သားသမီးရတနာ ရမည်။ စီးပွားရေး လူမှုရေးတို့ အောင်မြင်လာပါမည်။

ယတြာပြုရန် - မိမိအိမ်တွင် ဒါနဆွမ်း လှူပါ။
- စနေနေ့တွင် ဖျော်ရည်တစ်မျိုးမျိုး လှူပါ။

ကြွေခုနစ်ပွင့် အဟော

စောင့်မျှော်နေသည့် သတင်းစကား ကြားရမည်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သော လုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မည်။ ရတနာဝင်မည်။ စိန်၊ ကျောက်၊ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ပါ။ အိုးအိမ်အသစ်ဝင်မည်။ ငွေအလိမ်ခံရတတ်သည်။ မိမိအား များစွာ မထိခိုက် ပါ။ ကံထိုက်လုပ်ငန်း၊ တင်ဒါ စသည့် လုပ်ငန်းများ ပေါ်လာမည်။ လုပ်ကိုင်ပါ။ ခရီးသွားရန် စီစဉ်ပြီးမှ အကြံပျက်တတ်သည်။

ဇနီး(သို့မဟုတ်) ခင်ပွန်း(သို့) မိခင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်သည်။ မိမိနေအိမ်သို့ ဘုရား၊ ဘုရားဓာတ်တော် ကြွလာမည်။ ကိုးကွယ်ပါ။ ခြေထောက်တွင် ရောဂါဒဏ်ရာ ရရှိတတ်သည်။

ယတြာပြုရန် - ကြာသပတေးနေ့တွင် ပဲပင်ပေါက်ကြော်၍ သံဃာတော်တစ်ပါးကို လှူပါ။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို အားဆေးလှူပါ။

ဤကြွေဗေဒင်ဟောကိန်းများ သည် ကြွေပစ်သည့်နေ့မှစ၍ ရက်ပေါင်း ၄၉ ရက်အထိသာ မှန်ကန်ပါသည်။ ကြွေဗေဒင် တစ်ခါဟောလျှင် ၄၉ ရက်အတွက်ဟုသာ မှတ်သင့်ပါသည်။ အထက်တွင် ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကြွေဗေဒင်မေးတော့မည်ဆိုလျှင် မိမိ၏ အဝတ်အစားမှ စ၍ ရုပ်ခန္ဓာအား သန့်စင်စွာ ပြုပြင်ပြီးမှ ကြွေဗေဒင်ကို ပစ်ရမည်။

ဤကြွေဗေဒင်သည် မိမိ၏ ကောင်းကံ၊ ဆိုးကံတို့ကို ကောက် ပေါ်ပေါက်လာရမည်ဟု မိမိ၏ စိတ်ကို အလေးထားပြီး ယုံကြည်စွာဖြင့် ကြွေစေ့များကို နှိုက်ရပါမည်။ ကြွေစေ့များကို ပစ်ချသည့်အခါ အကြံအဖန်မပါရှိဘဲ ခိုသားစွာ ပစ်ချရပါမည်။ ကိုယ်တွေ့၊ လက်တွေ့၊ လေ့လာကြည့်ပါဟု ဆန္ဒပြု အပ်ပါသည်။ မြန်မာ့ကြွေဗေဒင်သည် မြန်မာရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏။

ဘဝနာကင်း၊ ဘယာရှင်းကြပါစေ။

ဆရာချမ်းငြိမ်းကျော် (ကော်သ)

ကျိုက်ထို

လူမိုက်

လူမိုက်ဆိုတာ အရက်သောက်နေမှ
ဖဲရိုက်နေမှ ဓါးပြတိုက်နေမှလူမိုက်လို့
သတ်မှတ်တာမဟုတ်ဘူး
အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး
အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း
မရှိရင် ဒီလူဟာ လူမိုက်ပါဘဲ

ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသ
ပါချုပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

လွန်ခဲ့သော ၁၄ နှစ်က

ရွှေတံတူ လေယိုသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးအား ဖူးမြော်ခွင့်စတင်ခဲ့ပုံများ

ရွှေမိ (ရေးသားပူဇော်သည်။)

ကျွန်မသည် ဗိုလ်တထောင်
လမ်းဆွယ် ၄ လမ်း၊ အမှတ် ၆/၈၊ ၃
လွှာတွင် နေထိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်
တထောင်ဘုရားနှင့် နီးနီးနေရသူ ဖြစ်
သောကြောင့် ဗိုလ်တထောင်ဘုရား
ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဆိပ်ကမ်းဓမ္မာရုံကြီး
အတွင်းတွင် လစဉ် ၁၅ ရက်နေ့မှ ၂၅
ရက်ထိ ညနေ ၆ နာရီမှ ၈ နာရီထိ
၁၀ ရက်တရားစခန်း သင်တန်းကို (ဓမ္မ
ရသရိပ်သာ မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ
ကမ္မဋ္ဌာန်း နည်းပြဆရာကြီး ဦးသန်းရွှေ
(ဒလ-အံကြီး၏ တရားပွဲတွင် ညစဉ်
တရားပွဲ၊ တရားအားထုတ်ပြီးတိုင်း
အမတော်မြန်နွယ်၏ ကျောင်းတော်
ကြီးအတွင်း (မဟာဇေယျသိဒ္ဓိမေတ္တာ
ရှင်မုနိ) အမတော်လှူဒါန်းထားသော
ဘုရားကြီးရှေ့တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ပြန်ထိုင်
ပြီး အမျှဝေလေ့ ရှိပါသည်။

တစ်ညတွင် ဘုရားရှေ့ တရား
ထိုင်နေစဉ် အသံတစ်ခုလို အရိပ်လှုပ်ရှား
သလို အသံဝင်လာရာ တရားရှုမှတ်နေ
စဉ် ဖွင့်ကြည့်လေ့မရှိ၍ ဆက်ထိုင်စဉ်
ဆရာတော်တစ်ပါး အသံပါ ထပ်ကြား
လာရသည်။ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးသော ဆရာ
တော်အသံမှန်း သိနေရသည်။ အသံတွေ
နောက် လိုက်မိပြီမို့ တရားသိမ်းပြီး အမျှ
ဝေရန် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်
တွင် ယောဂီရောင် ရင်ဖုံးလက်ရှည်
ယောဂီထဘီ၊ ယောဂီခေါင်းပေါင်း၊
လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်လာသူ
အမျိုးသမီးတစ်ဦး အံသေချာ ကျွန်မ
ဘေးမှာ ထိုင်လျက် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်
နေသော မျက်လုံးတောက်တောက်၊
အသားဝင်းဝင်း မျက်နှာတစ်ခုကို ယနေ့
ထိ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိသော ရွှေကံကူ
မယ်တော်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုစဉ်
ကတော့ မည်သို့ခေါ်ရမှန်း မသိ၍
အကောင်းဆရာမလေးတွေဆိုတာ သိရချိန်
တွင် ဆရာမလေးဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။
ဆရာမလေးမှ ကျွန်မတို့

ယောဂီ ဘယ်ကလဲ မေးပါသည်။ ကျွန်မ
ဒီဗိုလ်တထောင်ကပါလို့ ပြောတော့
ဘာလို့ ယောဂီဝတ်တာလဲတဲ့။ ကျွန်မ
တရားပွဲ ၁၀ ရက်ကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး
ဝတ်တာပါလို့ ပြောတော့ ကျုပ်က
ဘုရားကြီးပင့်လာတာ။ ဘုရားဒကာမ
တွေပါလို့ ပြောပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကား
တွေ ဖလှယ်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ မနက် ဘုရား
ဖူးဖို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရတဲ့အတွက်
ယောဂီအမကြီးကို ထပ်တွေ့လိုသည့်စိတ်
ဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်ချင်တဲ့စိတ်တို့
ကြောင့် ၄၄ လမ်း အိမ်အမှတ် ()
သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ရပါသည်။
ထိုစဉ်က မယ်တော်ကြီးသည် ဘုရားကြီး
အကြောင်း ဘာမျှ မပြောခဲ့ပါ။ စိတ်ထဲ
တွင် သွားကို သွားမည်ဟုသော စိတ်
ဖြင့် နံနက်မိုးလင်း ၇ နာရီထိ စောင့်ပြီး
သွားဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ရန်ကုန်သို့ ပထမဦးဆုံး
ဒေသစာရီခရီးစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ အလုံ
ဆင်မင်းလမ်းမှ မိသားစုတို့ ပင့်ဆောင်
လာခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံရင်

ပင့်ဆောင်ပူဇော်ချင်ကြောင်း ပြောရပါ
သည်။
ရိုးသားလှသော ဆရာမလေး
တို့ ညီအစ်မ ၂ ဦးမှာ ငါတို့ဘုရားကြီး
ဟိုလူပင့်၊ ဒီလူပင့်လို့ ထုတ်မပြောဘဲ
၎င်းမိသားစု၏ ဆန္ဒနှင့်သာ ကံကောင်း
စွာ ကျွန်မ စတင် ပင့်ဆောင်ခွင့် ရခဲ့ပါ
သည်။ ဘုရားကြီး၏ အစောင့်အရှောက်
များနှင့် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကြီး၏
အစောင့်အရှောက်များ ဆက်စပ်မှု
ရှိသောကြောင့် ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်တိုင်း
အတွင်း ပထမဦးဆုံး ဒေသစာရီခရီးစဉ်
(. . .) ကို ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု
ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။
စပင့်ခြင်းပင် ဘုရားဖွဲ့မှ အုန်း
အညာတွင် ရေများ သီး၍ စီးကျခြင်း
သောက်တော်ရေခွက်များအတွင်း ရေသီး
များ ပလုံစိတတ်ခြင်းများ ဖြစ်နေခြင်းကို
မြင်တွေ့ရပါသည်။
ဘုရားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော
ကျွန်မတို့မိသားစု ထူးခြားမှုမှာ ဘုရား
ကြီးကို အစဉ် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ချင်

သော စိတ်ဆန္ဒ အမြဲဖြစ်ပေါ်နေခြင်း၊ ဘုရားကြီး ဈာန်ကြွခါနီးတိုင်း နမြောသလို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ငိုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းများ။

မယ်တော်ကြီးသည် ၉ ပါး သီလကို နဝင်္ဂသီလ ရာသက်ပန် မကျိုးပေါက်ရလေအောင် ထိန်းသိမ်းရင်း သီလဆောက်တည်နေပြီမို့ ကျွန်မတို့ သည် အရိယာသူတော်စင်တစ်ဦး ဘုရား ဒကာအဖြစ် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ဘုရား ပင့်ဆောင် ပူဇော်ခွင့်ရခြင်းကို တစ်နှစ် ထက်တစ်နှစ် ပို၍ ကျေနပ်သဘောကျ နှစ်သက်လာသောကြောင့် အခါမလင့် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ချင်မိပါသော်လည်း ယခုအခါတွင် ပင့်ဆောင်သူများလှသော ကြောင့် တစ်နှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊* နှစ် ကြိမ်သာ ပူဇော်ခွင့်ရပါသည်။

မယ်တော်ကြီးသည်လည်း နှစ်စဉ် တရားတို့နှင့် ပူဇော်ခြင်း၊ တရား ကျင့်စဉ်များ၊ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းတော်ကြီးများ

ပရိတ်တော် အခြားသော တရားတော် နှင့် ပတ်သက်သမျှ ကျင့်စဉ်များ တိုး၍ တိုး၍ ပူဇော်လာပါသည်။

ကောင်းသော တရားကျင့်စဉ် များကို ကိုယ်တိုင်သိ၍ ကျင့်သလို သာဝကများအားလုံးကိုလည်း ဖြန့်ဝေ ခြင်း အတူတကွ ပူဇော်စေခြင်းတို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ဘာသာတရားအပေါ် စိတ်ဝင်စား၍ ဘာသာသာသနာလုပ်ငန်း များ ဆောင်ရွက်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် ဦးဆောင်သင်ပြ လမ်းပြခဲ့ပါသည်။ လိုက်နာကြသူလည်း များပြားလာပါ သည်။

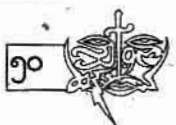
ရန်ကုန်မြို့ တန်ခိုးကြီးဘုရား များဖြစ်သော ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိတိုင်း ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီး ကျင့်စဉ်တော်များဖြင့် ပူဇော် လေ့ ရှိပါသည်။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရား ကြီးကိုလည်း ကျင့်စဉ်တော်နှင့် ပူဇော်ပါ သည်။ ကျွန်မတို့ မသိ၍ မလုပ်မိသော

ဤကဲ့သို့ ဘုရားဝတ်ပြခြင်းကို သိခွင့်၊ ပါသည်။ နေ့ခင်း ၁ နာရီမှ ၂ နာရီလောက်သာ
ဆောင်ရွက်ခွင့် ရရှိခဲ့ရပါသည်။ မယ်တော်ကြီးသည် ရင်းနှီး နားပြီး လုပ်ငန်းအကြွေးတင် မခံပါ။
မယ်တော်ကြီး၏ တစ်နေ့တာ လွန်းသော ကျွန်မတို့ အိမ်မျိုးတွင်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်တတ်
ဘုရားပူဇော်ခြင်း ကျင့်စဉ်များသည် ယခု တရားပူဇော်ခြင်း၊ ကျင့်စဉ်များ ပူဇော် ပါသည်။
အခါ နားနေချိန် နည်းပါးစွာ လုပ်ငန်း ခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းများ မပေါ့ မယ်တော်ကြီး၏ ရွှေကံကူ
များ အချိန်ရှိသမျှ ပူဇော်နေပါသည်။ မလျော့ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ပန်းနေမှန်းသိ၍ သာသနာပြုခရီးသည် အစပိုင်းတွင်
ညပိုင်းတွင် ကျင့်စဉ်များအပြီး ဝိပဿနာ နားစေချင်သော်လည်း မယ်တော်ကြီးမှာ ပင်ပန်းခြင်း၊ ခက်ခဲခြင်းများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
တရားကို ၁ နာရီ၊ ၂ နာရီမျှ အားထုတ် လူပန်းပေမယ့် စိတ်မပန်းပါဆိုပြီး ပါသည်။ သင့်တင့်သော အဝတ်အစား

သပ္ပာယ်ဆွမ်းကို သီလဖြင့် မျှတရုံ စိတ်ရှည်ဘော့မည် မဟုတ်။ အိမ်တိုင်း ကို ငါးသီးလေး၊ ငါးညီမလေး လှလိုက်
 စား၍ သည်းခံစိတ်အပြည့်ဖြင့် ပူဇော် မှ မိသားစုများနှင့်လည်း ငါးအိမ်ထက် တာဟု မုဒိတာပွားရုံမှ အားကျဆင်ယင်
 လှိုသူများကို တစ်အိမ် ၂ ရက်ဖြင့် ပိုလာလျှင် သင့်မြတ်အောင် မေတ္တာနှင့် လိုစိတ် စိုးစိမျှ မရှိခြင်း။
 မညှိုးမနွမ်းဘဲ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးပါ နေနိုင်မည်မထင်။ တစ်အိမ်တစ်မျိုး ဤအချင်းအရာများသည်
 သည်။ ဟင်းလက်ရာများကိုလည်း အမြဲစားဝင် ကျွန်မတို့ မယ်တော်ကြီး၏ ဂုဏ်သတ္တိ

မနှိုင်းယှဉ်သင့်ပေမယ့် ဥပမာ ဦး သည်းခံနိုင်မည် မထင်။ အိမ်တိုင်း များ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိလ
 ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများ ကျွန်မသာဆို တွင် သက်တူရွယ်တူများ အလှဆင်၊ ခဲ့ရာတွင် သင့်တော်ရာ အဝတ်အစား
 လျှင် တစ်အိမ်မှ နှစ်အိမ်၊ သုံးအိမ်တွင် ရတနာဆင် အပြေအပြစ်ပြုနေခြင်းများ လေးများကို မယ်တော်ကြီးအတွက်

လှူချင်လာတယ်။ သင့်တော်ရာ အစား	ကျွန်မ မှတ်သားဖူးသော	(၁၁)	ဝင်လေထွက်လေငြိမ်ခြင်း
အစားလေးများကို ပေးလှူချင်လာတယ်။	ဆရာတော်တစ်ပါး “နိရေကာ” ငါးပါးကို	(၁၂)	စိတ်လွတ်လပ်ခြင်း
သက်တောင့်သက်သာ နေစေချင်လာ	အခြေခံတဲ့ မြင့်မြတ်သူတို့ရဲ့ အရည်	(၁၃)	ဉာဏ်လွတ်လပ်ခြင်း
တယ်။	အသွေး ၁၄ ချက်သည် ကျွန်မတို့ရဲ့		

မယ်တော်ကြီး၏ မေတ္တာထား	မယ်တော်ကြီးမှာ တွေ့ရှိခဲ့ရလေပြီ။	ရွှေကံကုသာသနာ့တာဝန်များ
မကြာခဏ သာဝကများအားလုံးသည် ဤ		ကို ထမ်းဆောင်နေရင်းမှ လောကီ
ကဲ့သို့ မယ်တော်ကြီးအပေါ် စေတနာ	(၁) အစောင့်အရှောက်ကောင်း	ကောင်းခြင်း မြင့်မြတ်သူရဲ့ အရည်
တုံ့ပြန်ကြပါသည်။	ခြင်း	အသွေးများမှ လောကုတ္တရာ ဝိပဿနာ
သာသနာ၊ ဘာသာနဲ့	(၂) မှီခိုအားထားရာနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း	ဉာဏ်အမြင်နှင့် အဆင့်ဆင့်တက်ကာ
တိုးတက်စေချင်သော စေတနာနှင့်	(၃) အကြွေးကင်းခြင်း	နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာကို
သာဝကများအားလုံးကို လမ်းညွှန်မှုများ	(၄) အချုပ်အနှောင်ကင်းခြင်း	နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်
အဖွဲ့သလို သာသနာအရ၊ ပညာရေး	(၅) သူတစ်ပါးရဲ့ အခိုင်းအစောဝ	ပါစေ၊ ပြုခဲ့သော အကြောင်းတရား
အမှုများအတွက်လည်း များစွာ	မှ လွတ်မြောက်ခြင်း	ကောင်းများနဲ့ ရွှေကံကုသာသနာပြု
အားပေးနေတာကို လက်တွေ့သိမြင်ရပါ	(၆) လမ်းမြောင့်လမ်းမှန်ခြင်း	မယ်တော်ကြီး အကျိုးတရားကောင်းများ
တယ်။	(၇) ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေ	ရှိနေပါပြီ။

မယ်တော်ကြီးရဲ့ သဒ္ဓါနဲ့ သီလ	ခြင်း	
အခြေခံတဲ့ အရိယာစိတ်လေးကို	(၈) အမှားအယွင်းကင်းစင်ခြင်း	၂၀၁၀ မှာ စိတ်က ရေးခဲ့ဖူးသမျှ
ကျွန်မတို့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ	(၉) ရှာဖွေမှု ကင်းစင်ခြင်း	၂၀၁၇.၆.၁၃ ရက်မှာ
နိုင်ပါ။	(၁၀) စိတ်ကြည်လင်ခြင်း	လက်က ချရေးခဲ့ပြီ။

အေဒီ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ အတွင်း (၇)ရက်သားသမီးများအတွက်
ဘာကိုဆောင်လို့ ရှောင်မလဲ

ကုမ္ပဏီသယမဟိန္ဒီစေ
ဗေဒဆရာတော်သိရအေးမျိုး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- တက်လွယ်ကျလွယ်သော အချိန်ဖြစ်၍ အရာရာ ချင့်ချိန် လုပ်ဆောင်ပါ။
- ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာ ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး သင့်ပါသည်။
- ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း “ဣတိပိသော” ဟူ၍ ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- လျှိုဝှက်အပ်သော ကိစ္စများ သူတစ်ပါးမသိပါစေနှင့်။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၅၊ ၆)
- ကျောင်းသားများ သိပ္ပံဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- နာတာရှည်ဝေဒနာရှင်များ

ဂရုစိုက်ရန် လိုပါသည်။

“တိ ဟံ စသောရောထိနံ”
ဟူ၍ ပုတီး ၁၅ ပတ် စိပ်ပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ကျန်းမာရေး ရုတ်တရက် ညံ့တတ်သည်။
- ကျောင်းသားများ ဓာတုဗေဒ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ဆွေမျိုးများ ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။
- နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများ ကံမကောင်းနိုင်ပါ။
- မွေးနေ့တွင် အောင်သပြေလေး ခက်လှူ၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၅)
- ကျောင်းသားများ ကျက်စာ ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ရပ်ဝေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်

ပါမည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး စန်းပွင့်မည်။
မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း အပူ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေမည်။
- အိမ်ဦးနတ် ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။
- စာနက်နွေကံဘုရားတွင် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- အကြံအစည်အောင်မြင်မည်။
- ထိပေါက်ကိန်း ရှိပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း ပဒေသာ။
- ကျောင်းသားများ ဇီဝ၊ ဓာတုဗေဒဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်နိုင်ပါသည်။
- လုပ်ငန်းသစ်များအတွက် ခရီးသွား ရဟန်းတော်တစ်ပါး
- ရှင်ဥပုတ္တရာဟောကြားမှုကို လှူဒါန်း အားငွေ ၃၀၀၀/- ကပ်လှူ
- ပါ။ လိုက်ပါ။
- ဘဝကို တစ်ကပြန်စရမည်။
- စားနပ်ရိက္ခာ လက်မခံနိုင်စေရန်
- သတိပြုပါ။
- ကျောင်းသားများ သမိုင်း၊
- ပထဝီဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ

ဣန္ဒာသယဟိန္ဒူစေ

ပေဓာသုတေသီ ဆရာမျိုး

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်မျိုးစုံနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊ ဖြန့်ချိရေး

သော်တာဆန်း

စာပေ

(၈) လမ်း၊ နေပြည်တော်

ပျဉ်းမနားမြို့

ဖုန်း - ၀၆၇၂၂၇၀၁

၂၀၁၇ အောက်တိုဘာလ အတွင်း သဏ္ဌာနဝေဒ
ဟောပြောတမ်း
သဏ္ဌာနဝေဒဆရာကြီး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တနင်္ဂနွေ

အရိပ်သဖွယ် ကြီးစိုးလွှမ်းမိုး
နေသော စိတ်နယ်ပယ်၌ အနိဗ္ဗာန်ကင်း
၍ ကုသိုလ်၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်များ
လွှမ်းမိုးနေမည်။ ယခုလတွင် အရာအား
လုံး အကောင်းဆုံး အောင်မြင်မှုရှိမည်
လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်မည်။ စိတ်တည်
ငြိမ်မှု ရှိမည်။ အကြီးအကဲထံမှ လိုအပ်
သော အကူအညီများ ရမည်။ အများ၏
ယုံကြည်ကိုးစားမှု ခံရမည်။ ဆွေမျိုးသား
ချင်း ညီအစ်ကိုတို့နှင့် စည်းလုံးညီညွတ်
မှု ရှိမည်။ အင်္ဂါနံပစ္စည်း ဝင်မည်။
အကြံပြုဖော် စီးပွားဆောင်ရွက်ဖော်တို့
ထံမှ အကူအညီ အမျိုးမျိုးရမည်။
သို့လင့်ကစား ငွေဝင်၊ ငွေထွက် မြန်ဆန်
မည်။ အမိန့်ဩဇာ မနာခံသူ တွေ့မည်။
အိမ်တွင်းရေးရာ အပြာဖြာ၌ စိတ်တိုင်း
ကျ မဖြစ်တတ်။ ဒုက္ခကြီးသော မိမိသူတို့
နှင့် ပတ်သက်၍ အကြပ်အတည်း
တွေ့ရတတ်သည်ဖြစ်ရာ မွေးနေ့နံနက်
တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား၏ မွေးနေ့ထောင့်

တွင် ကုသိုလ်ပြုပါ။

အကျိုးပေးဂဏန်း - ၃၊ ၁၊ ၅။

တနင်္လာ

အဆင်တန်ဆာတို့၌ မက်မော
ခြင်း၊ ကလေးသူငယ်တို့အပေါ် သံယော
ဇဉ်ကြီးခြင်းတို့၌ သာယာနေမည်။ ယခု
လတွင် ကောင်းသောစကား ဆိုရမည်။
ကောင်းသောစကား ကြားနာရမည်။
ကောင်းသောခရီး သွားရမည်။ မျက်နှာ
ပွင့်လန်းမည်။ အကြံအစည်၊ အလုပ်
အကိုင် အထူးအောင်မြင်တိုးတက်မည်။
အိုးအိမ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းရတတ်သည်။
အုပ်ချုပ်စီမံမှု အဆင်ပြေမည်။ စီရိယ
ငွဲ့ အားခံကြိုးပမ်းမှုအစွမ်းဖြင့် စက်
ပစ္စည်း၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ဝင်မည်။ သို့လင့်
ကစား မနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော
ငွေကြေးကိစ္စ၊ အကြီးအကဲကိစ္စ၊ ဩဇာ
သက်ရောက်မရှိသော လူငယ်များကိစ္စ၊
အစွန်းရောက်သော စီးပွားဘက် အတိုင်
ပင်ခံတို့ ကိစ္စကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းမှု

ရှိတတ်လေရာ မွေးနေ့နံနက်၌ တန်ခိုး
ကြီးဘုရားတွင် သစ်သီး၊ ရေချမ်း
ကပ်လှူပူဇော်ရာ၏။

အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၄၊ ၂။

အင်္ဂါ

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှု
အပြည့်ရှိထားသော်လည်း ဘေးစကား
ကြောင့် အတွေးမှားရတတ်သည်။ ယခု
လတွင် ယာဉ်ပစ္စည်း အိမ်သုံးပစ္စည်း
ဝင်မည်။ မိတ်ဆွေ၊ ဂုဏ်ပြုပွဲ၊ ပျော်ရွှင်
ရွှင်ပွဲများနှင့် ကြုံရတတ်သည်။ ခရီးထွေ
ခရီးနီး၊ ရင်းနှီးခင်မင်သော သူတို့ထံ
သွားရောက်ရသော ခရီးအသီးသီး
သွားရမည်။ သတင်းကောင်းကြား၍
များစွာသော လာဘ်များ ဝင်မည်။
လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာမှ အကျိုးအမြတ်များ
မည်။ ရာထူး၊ စည်းစိမ်၊ အခြံအရံ
များမည်။ သို့လင့်ကစား သဘောကွဲထွေ
သော စီးပွားဖက်၊ အနာရောဂါကြီးသော
ဆွေမျိုးစု၊ ငွေကြေးအတွက် အငြင်းပွား
ရမှု၊ အန္တရာယ်မကင်းသော အတိုက်အခံ

သည်တို့လည်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေ
ရာ ရဟန်းသူ၊ လူသုံးပစ္စည်းများ မွေးနေ့
တွင် လှူပါ။

အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၆၊ ၄။

ကုမ္ပဏီ

အယူအဆမတူညီ၍ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ငြင်းခုံရမျိုး ကိစ္စမျိုး ကြုံတတ်
သည်။ ယခုလတွင် မထင်မှတ်သော
အောင်မြင်မှုများ ရမည်။ အတိုက်အခံ
ဟူသမျှ အောင်မြင်မည်။ အတိုက်အခံ
ကြောင့် တိုးတက်မည်။ သွားသွားလာလာ
ထုပ်လုပ်ရှားရှားဖြင့် စီးပွားရေး လူမှုရေး
တိုးတက်မည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးမည်။
ဒီတစ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းထံမှ
အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ကူညီမှုများ
အထူးအရေးပါသည်။ အခြံအရံ ပေါမည်။
အရည်အချင်းတိုးမည်။ ဂုဏ်ပြုသူ၊
အခြွေအရံများ အရေးပေးသူ ပေါမည်။
အသားခြားများထံမှပင် အကူအညီ
ရမည်။ သို့လင့်ကစား စီမံခန့်ခွဲမှုအပိုင်း၊
အတွင်းရေးအပိုင်း ကျန်းမာရေးအပိုင်း၊

ငွေကြေးယိုဖိတ်မှုအပိုင်းများလည်း
ရောစွတ်လာတတ်သဖြင့် အင်္ဂါနိပစ္စည်း
ဆေးဝါးပစ္စည်းတို့အား လှူပါ။

အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၁၊ ၃။

ကြာသပတေး

စီးပွားဆက်ဆံမှု ကောင်းမည်။
စီးပွားတက်မည်။ အပေါင်းအဖော်ကောင်း
များ တွေ့မည်။ ကြံမထားသော်လည်း
ကံတရား၏ စေ့ဆော်မှုတစ်ခုတည်းဖြင့်
ရာထူး၊ စည်းစိမ်၊ သိက္ခာ မညှိုး
တိုးတက်မည်။ ထီး၊ အမွေ၊ လက်ဆောင်
ထူးများ ရမည်။ အဝေးမှ ဝင်လာသော
ငွေ၊ ဆုံးရှုံးနှစ်နာပြီဟု ထင်ရသော ငွေ၊
ကြွေးမြီဟောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ရသော
ငွေကြေးများ ဝင်မည်။ ရတနာလည်း
ပါဝင်သည်။ သို့လင့်ကစား အကျိုးမများ
ဖွယ်များလည်း ကြုံတွေ့တတ်သည်မှာ
အိမ်တွင်းရေးသဘောမမျှမှု၊ စိတ်မငြိမ်
သက် ထွေပြားမှု၊ ဆွေမျိုးအတွင်း မပြေ
ပြစ်မှု၊ သားသမီးအတွက် စိတ်တိုင်းမကျ
မှုများလည်း ဖြစ်တတ်လေရာ မွေးနေ့

နံနက်၌ ပန်းသစ်သီးလှူပါ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - ၃၊ ၅၊ ၁။

သောကြာ

မြင်ရ၊ ကြားရ၊ မျှော်မှန်းရ
သည်ထက် ဆိုးသော အဖြစ်အပျက်များ
ကြုံတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဝမ်း မအေးချမ်းမှု
မျိုး ခံစားရမည်။ ယခုလတွင် ကံစမ်း
သလို ထိထိုးရင်း၊ အကျိုးအမြတ်
ပေါ်တတ်သည်။ မရင်းနှီးသော ငွေရှင်
လုပ်ငန်းရှင်များထံမှ အဆက်အသွယ်
ရမည်။ ငွေကြေး၊ ကျောက်မျက်ရတနာ
ဝင်မည်။ အလှူအတန်း၊ အကျွေးအမွေး
ပေးကမ်းစွန့်လွှတ်ရသော ကုသိုလ်ရေး
ကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ သို့လင့်ကစား
ဦးခေါင်းအာရုံကြောအား နည်းတတ်ခြင်း၊
သတိလက်လွတ်ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အဆွေ
ခင်ပွန်း ဝတ္တရားပျက်ကွက်တတ်ခြင်း၊
အိမ်သူအိမ်သား ကျန်းမာရေးချို့တဲ့တတ်
ခြင်းတို့ကြောင့် မွေးနေ့တွင် ထီး၊ ဖိနပ်၊
ပရိကရာများ လှူပါ။

အကျိုးပေးဂဏန်း - ၁၊ ၄၊ ၂။

နေ

တစ်ဖက်အမြင်ဖြင့် ဘဝင်
မကျ တင်းမာမှုများ ဖြစ်တတ်သည်။
သမ္မာဒိဋ္ဌိအမြင် ရှင်သန်လာအောင်
ယုတ္တဘူတကျကျ တွေးခေါ်ရမည်အခါ
တည်း။ ယခုလတွင် ငွေအတွက်၊ စီးပွား
အတွက်၊ လူမှုရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ
အချက်ကျကျ အောင်မြင်တိုးတက်မည်။

လက်ဝတ်လက်စား၊ ယာဉ်ယန္တရားများ
လည်း ရရှိတတ်သည်။ မျိုးဆက်သစ်များ
တိုးတက်မှု အားကောင်းမည်။ အလှူနှင့်
ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ရမည်။ အဝေးမှလာ
သော သတင်းစကားကြောင့် ကြီးပွား
ချမ်းသာမည်။ သို့လင့်ကစား ဆုတ်နစ်
သော အနေအထား၊ မှန်ကန်သည်ဟု
အယုံလွှဲ၊ အမှတ်လွှဲမှု၊ ဒုက္ခကြီးသူ

အတွက် ကူညီဖေးမရသည့်ကိစ္စ၊ ကိုယ့်
စိတ်နှင့်ကိုယ် အလိုမကျမှု စသည်တို့
လည်း ဖြစ်တတ်လေရာ မွေးနေ့တွင်
အပ်ချည်၊ ငွေ၊ အကြွေလှူပါ။
အကျိုးပေးကဏန်း - ၉၊ ၄၊ ၁

တဿ မေ သရဏံ ဘဝ
ဆရာကြီးမင်းယုနိုင်

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

အမှတ်(၁၆၃)၊ ၃၄-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျော်သိန်း

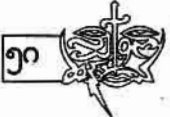
စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဆန်းကြယ်သောကြမ္မာ

အထောင့်

အိုအောင်(မအူပင်)

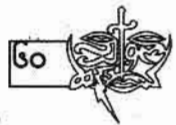
အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

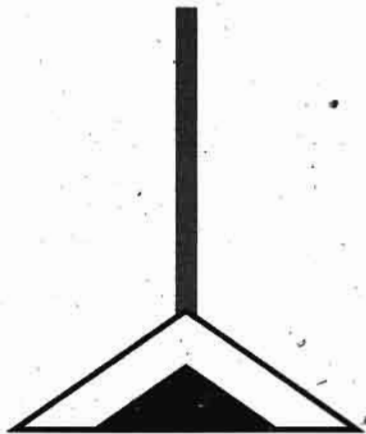
တဆစ်ဆစ်အသားထဲ ထိုး

စိုက်ပြီး ကျုပ်သွေးတွေ စုပ်ယူလိုက်
တိုင်း ခြင်ဆုံတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကျုပ်
မှန်းသထက် မှန်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်ဟာ နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်
လို ငြိမ်သက်ပြီး တုတ်တုတ်မလှုပ်
ပေခဲနေခဲ့ရတယ်။ ကျုပ် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားလုပ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်
ဒီနေရာမှာ နာရီအတန်ကြာ ဒီလိုပုံစံမျိုး
နဲ့ ငြိမ်ပြီး စောင့်နေခဲ့ရတာ။ ကျုပ်
တစ်ခုခု လှုပ်ရှားလိုက်လို့ လွဲချော်သွား
မယ့် အခြေအနေမျိုးကိုလည်း ကျုပ်
မလိုလားဘူး။

သိပ်မကြာခင် ရောက်လာ
တော့မယ့် အခြေအနေတစ်ခုဟာ ကျုပ်
အတွက် အလွဲအချော် ခံလိုက်လို့ မဖြစ်
တဲ့ အခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်း
အသုံးချရမယ့် အခြေအနေဖြစ်တယ်။
စိန်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဒီလမ်းကနေ
ဒီအချိန် ပုံမှန်လာနေကျ ပြန်နေကျဆို
တာ ကျုပ် အတတ်သိထားနှင့်ပြီးသား။

မိဘအရှိန်အဝါလေးနဲ့
ဒီကောင် ပွေတာရှုပ်တာ
ကျုပ် မပြောလိုပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
မယူတတ်တဲ့
သိမ်သေးညံ့ပျင်းတဲ့
ဒီကောင်စိတ်ကိုတော့
ကျုပ် လုံးဝ
မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။

တိတိကျကျပြောရရင် ကျုပ် စိန်မောင်
ကို စောင့်နေတာပါ။ ဒုက္ခကို ပေခံပြီး
ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကျုပ် စောင့်နေတာ
ပါ။ ကျုပ်သွေးတွေ နွေးနေသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် ကျုပ်
သွေးအေးရတော့မယ်။ ရက်စက်ရတော့
မယ်။ အငြိုးတကြီးကို ရက်စက်ရတော့
မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် စိန်မောင်ဆိုတဲ့
ကောင်ကို သတ်ဖို့ စောင့်နေခဲ့တာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ် မျှော်လင့်
ဘဲ ကျုပ်နမလေး ကြေးမုံ ငိုနေတာကို
ကျုပ် မြင်သွားတယ်။ ကျုပ် ထိတ်ထိတ်
လန့်လန့်နဲ့ အတင်းမေးမြန်းပေမယ့်
ကြေးမုံဟာ လုံးဝမဖြေဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ
ပြေးကြည့်မှ အမေမုဆိုးမကြီးနဲ့ ဒီမောင်
နမလေးနှစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။
ကျုပ်နမလေးကို ကျုပ် သိပ်လည်းချစ်ပါ
တယ်။

“ကြေးမုံ ညီမလေး ဖြစ်
ပါ။ အစ်ကိုကို ဖြစ်မိပါ ညီမလေးနဲ့
နင် နင်ဘာဖြစ်တာလဲ။ နင့်ကို ဘယ်သူ
ဘာလုပ်လို့လဲဟင်။ အစ်ကို့ကို”

မကြောက်နဲ့ ညီမလေး ဖြစ်မိပါဟာ”

“အဟင့် ... ဟင့် ဟင့်အင်း ကြေးမုံ မဖြေပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကြေးမုံ ကြောက်လို့ပါ။ ကြေးမုံ ဖိုက်တာ ပါ။ ကြေးမုံကိုသာ သတ်လိုက်ပါတော့ အစ်ကိုရဲ့။ အဟင့် ဟင့်”

“ကြေးမုံ နင် ညီမလေး နင်”

ကျုပ်ဟာ ဆွံ့အသွားခဲ့တယ်။ ဘာပြောရမှန်းမသိခင် ရုံးပွဲချ ငိုချလိုက် တဲ့ ကျုပ်ညီမလေးကို ပွေဖက်ထားပြီး ကျုပ် တစ်ခုခုကို သိနားလည်လိုက်သလို ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ ရှက်တယ်။ ကျုပ်ဒေါသတွေကို ကျုပ်ညီမလေးဆီ ပုံမချခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် မရရအောင် နားချ ချောမော့မေးခဲ့တယ်။

“အစ်ကို့ကို ပြောနော် ညီမလေး။ အစ်ကို ညီမလေးကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ဘယ်သူလဲ။ ဒါ ဘယ်သူ ကြောင့်လဲဟင် ညီမလေး”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျုပ် ညီမလေးမဟာ ဝန်ခံရှာပါတယ်။ တရားခံ ဟာ စိန်မောင်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

ကျုပ်တို့ စိန်မောင်တို့ဟာ တစ်ရပ်တည်း တစ်ရွာတည်းသား စစ်စစ်တွေပါပဲ။ ကျုပ်ညီမလေးနဲ့ ဒီကောင် မသိုးမသန့် သတင်းမျိုး ကျုပ် ကြားမိပေမယ့် ဒီအခြေအနေအထိ ကျုပ် မမျှော်လင့် ထားမိဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဒီအခြေ အနေထိ ရောက်ပြီးကာမှ ဒီကောင် ကျုပ်ညီမလေးကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကိုပေါ့။

စိန်မောင်ဟာ မိဘတွေ ချမ်းသာတော့ ဒီရပ်၊ ဒီရွာမှာတော့ သူငွေသားဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ရဲ့ အကျင့်ကို ကျုပ် မကြိုက်ပါ ဘူး။ ကလေးဘဝ ငယ်ငယ်တည်းက အတူနေ၊ အတူသွား၊ အတူစား၊ အတူ ဆော့၊ အတူကြီးလာကြတော့ ဒီကောင် အကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း ကြီး သိထားပါတယ်။ လူပျိုလူလွတ် အထူးသဖြင့် မိဘအရှိန်အဝါလေးနဲ့ ဒီကောင် ပွေတာရှုပ်တာ ကျုပ် မပြော

လိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် မယူတတ်တဲ့ သိမ်သေးညံ့ဖျင်းတဲ့ ဒီကောင်စိတ်ကိုတော့ ကျုပ် လုံးဝ မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။

ကျုပ်နမလေးဟာ တောသူစစ် စစ် ရိုးတယ်။ အတယ်။ ဒါကို တစ်ရေ တည်းသောက်နေသူချင်း နမချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ ဒီကောင်မို့ လုပ်ရက်လေ ခြင်းရယ်လို့ ကျုပ် အမြတ်ချောင်းချောင်း ထွက်ရတယ်။ ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီကောင်ကို ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီကောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ကျုပ်ကို ရှောင်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ရေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အသနားခံခဲ့တယ်။ ကျုပ်မျက်နှာကို မထိမဲ့မြင်ကြည့်ပြီး ဒီကောင် ခွေးသာသာ စကားမျိုး ပြောခဲ့တယ်။

“မင်းညီမရဲ့ ဖိုက်ကိစ္စ ငါ့ပါလို့ ပြောရအောင် ဘယ်မလဲ သက်သေ။ မင်းချွေးနေလား မင်းဒင်”

ကျုပ် သိပ်ရှက်သွားတယ်။
ဒီကောင်မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ
ကျုပ် နာနာကြည်းကြည်း ကြည့်ခဲ့မိ
တယ်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ယောက်ျား
မပီသလေခြင်းရယ်လို့ ဒီကောင်ကို
ကျုပ် သိပ်ရှုရှာစက်ဆုပ်သွားတယ်။

xxx

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကျုပ်နမလေး
ကြေးမုံ ခံစားနေရတဲ့ သောကတွေဟာ
ကျုပ်ရင်ဝကို မီးစနဲ့ ထိုးဆွသလို
ပူလောင်လွန်းလှတယ်။ ကျုပ် အပြစ်
မတင်ရက်ဘူး။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
ဆိုးလာတော့မယ့် အခြေအနေမျိုးနဲ့
ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
ကျုပ် ကြောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး
ကျုပ် စဉ်းစားမိတာ ဒီတစ်လမ်းပဲ
ရှိလာခဲ့တယ်။ ကျုပ် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့
ဘူး။

ကျုပ် စိန်မောင့်ကို သတ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီကောင်ဟာ လောက
ကြီးထဲမှာ ရှိမနေသင့်တော့တဲ့ လူယုတ်

မာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ အတွေးထဲမှာ
အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စိန်မောင့်ကို
သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ နာကြည်းမုန်းတီးလွန်း
လို့ ကျုပ်သွေးတွေဟာ တဖောက်ဖောက်
ခုန်နေတယ်။ ကျုပ်စိတ်ကို ကျုပ်
အကြိမ်ကြိမ် တားကြည့်ပေမယ့်လည်း
မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့ ကျုပ် အိမ်ပြန်လာ
တော့ ရင်နာစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်း
တစ်ခု စောင့်ကြိုနေခဲ့တယ်။ အိမ်ထုတ်
တန်းမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ဘဝကို
အဆုံးစီရင်သွားတဲ့ ကျုပ်ညီမလေးရဲ့
ပုံရိပ်ဟာ ကျုပ်အသိအာရုံထဲမှာ
ထုတ်မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
မိုက်မဲလွန်းတဲ့ ကျုပ်ညီမလေးရဲ့ အဖြစ်
ကို မြင်ပြီး ကျုပ်အမေဟာ နေရာမှာ
ဘုန်းဘုန်းလှဲသွားခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်
ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသွားခဲ့တယ်။
စိန်မောင့်ကို ကျုပ် သတ်ပြီး လက်စား
ချေမယ်။ အကြွေးပြန်ယူမယ်ဆိုတာပါပဲ။
လာနေကျ ပြန်နေကျလမ်း
ဆိုတော့ တစ်ဖက်ရွာမှာ နာခေါင်းမီး

သွားတောက်ပြီး ဒီကောင် အေးအေး
လူလူ ပြန်လာမယ့်အချိန်ကို ကျုပ်
လမ်းက ဖြတ်စောင့်နေခဲ့တယ်။ အမှောင်
ဟာ နက်သထက် နက်လာတယ်။ ကျုပ်
စောင့်နေတဲ့ အချိန်ကလည်း ရောက်လာ
ပါတယ်။ လရောင်ဖြိုးဖြိုးဖျဖျလေးနဲ့
ရွာနဲ့ရွာဆက် လမ်းလေးဟာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ သိပ်
မကြာလိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ လရောင်
ဝိုးတဝါးလေးအောက်မှာပဲ ရွာလမ်း
အတိုင်း လျှောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရဲ့ အရိပ်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ကျုပ်လက်ထဲက ငှက်ကြီး
တောင်စားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကျုပ်
ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။ မြနေအောင်
သွေးထားတဲ့ စားဟာ လရောင်အောက်
မှာ ဝင်းလက်တောက်ပနေတယ်။ ကျုပ်
ဟာ ခံစားထားရတဲ့ ဒုက္ခကိုတောင်
ခဏမေ့သွားပြီး နေရာကနေ အဆင်သင့်
စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တယ်။ ရင်တွေ တဒိန်း
ဒိန်းခုန်နေပေမယ့် ကျုပ်သွေးဟာ
အေးလာတယ်။ အပိုင်ပွဲသိမ်း တွက်ဆ

မြင်ဆင်ထားတဲ့ ကျုပ်စိတ်ဟာ မာကျော
ပြီး ကျုပ်လက်တွေဟာ သွေးဆာနေ
သလို ခံစားရတယ်။

ကျုပ်ဟာ လူရိုက်နောက်ကနေ
အသားကပ်လိုက်ပြီး အပိုင်ခုတ်ချလိုက်
ဖို့ တစ်ချက်တည်း စီစဉ်ထားတယ်။
စီစဉ်တွေးဆထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်
အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တယ်။
ကျုပ်လက်ထဲက ငှက်ကြီးတောင်စားဟာ
ထရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ အပေါ်ကို
မင့်တက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ခံစား
မှုဟာ အကြီးကြီး လွဲချော် မှားယွင်း
သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ် ခုတ်ချလိုက်တဲ့
အချက်ဟာ စိန်မောင့်ရဲ့ နောက်ကျော
အညှစ်ကို မထိဘဲ ခံစားမှုကြီးဟာ
အဟာနယ်ကြီးသက်သက် ဖြစ်နေခဲ့
တယ်။

ကျုပ်ဟာ အံ့သြတုန်လှုပ်
သွားခဲ့ရတယ်။ စိန်မောင်ဆိုတာ သေချာ
အတဲဲ့ လူရိုက်ဟာလည်း ဘာမှမဖြစ်။
ကျုပ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးရာ အေးအေး
အေးအေး ဆက်လျှောက်သွားတာ မြင်ရ

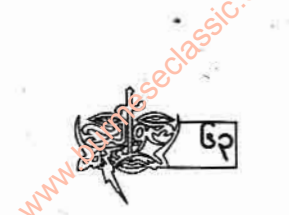
တယ်။ ထူးဆန်းလွန်းလို့ မယုံကြည်နိုင်
တဲ့အတွက် ကျုပ် အကြာကြီး အံ့အား
သင့်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်လက်ထဲက
ငှက်ကြီးတောင်စားဟာ မြေပေါ်ကို
ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကျုပ်
အထိတ်တလန့်နဲ့ ကျုပ်ကိုကျုပ် အကြာ
ကြီး ပြန်ငဲ့ကြည့်နေမိတယ်။

ကျုပ်ကိုကျုပ်လည်း မသင်္ကာ
နိုင်တော့ဘဲ မယုံမကြည် ခံစားလာရ
တယ်။ ကျုပ်ဟာ စောစောပိုင်းက ကျုပ်
ပုန်းခိုနေတဲ့ ကိုင်းတောစပ်ကလေးများကို
ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်သွားခဲ့တယ်။
မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ကျုပ်ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံးကို လေဟာနယ်ထဲ
ပစ်ချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။
ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကိုင်းတောစပ်
ကလေးမှာ ခွေခွေလေး လှဲနေတယ်။
ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဘေးကနေ မြက်
တောစပ်နား လျောခနဲ ထွက်သွားတဲ့
သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း

အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်စွာ မြင်လိုက်ရ
တယ်။

ကျုပ်ဟာ အခြေအနေကို
ချက်ချင်း သိနားလည်လိုက်မိပါတယ်။
ကျုပ် ဝိုးထိလို့ သေပြီဆိုတာရယ်။ ကျုပ်
ဟာကျုပ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာရယ်
ပါ။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ယူကြုံးမရ ကျုပ်
အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်
နားထဲမှာ ကြားဖူးနားဝစကားသံတွေဟာ
ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိ အထပ်ထပ်
ပြန်ကြားလာရတယ်။ လူတစ်ယောက်
သေနေမစေ့ရင် ဘယ်တော့မှ သေ
အောင် သတ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့ စကား
လည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရွာ
နှစ်ရွာကို ဆက်ထားတဲ့ ဒီကိုင်းတော
လမ်းလေးမှာ ခုလိုရာသီမျိုး မြေဆိုးတွေ
သိပ်ပေါ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားသံတွေရယ်။

အိုအောင်(မအူပင်)

လှူတော်သားနဲ့ ဝက်လက်သားတို့ ဆုံကြတော့ ကြားစရာမရှိ ကြံဖန်ပြီး မီးလောင်တာကို ကြားကြသတဲ့။ ဝက်လက်သားကလည်း ခေသူမဟုတ်ဘူး။

“ငါတို့ဝက်လက်မှာ လောင်တဲ့မီးရောင်ကြောင့် မင်းတို့လှူတော်သူတွေ ညကြီးထပြီး သန်းတုပ်ကြတယ်ဆို”

“မင်းတို့ဝက်လက်မီးက စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ဆီ တစ်ခါလောင်တဲ့မီးကမှ ဖူးလမင်းကိုတောင် မီးခိုးသွားဟပ်လို့ လမင်းတစ်ခုလုံး ကျပ်ခိုးစွဲသွားတယ်တဲ့၊ ကြားရတာ လထဲကယုန်ကလေးတောင် ကင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပဲ”

တန်ခိုးရှင်လား၊ ဖန်ဆင်းရှင်လား

ညီလင်းအိမ်

ဝေတို့နေထုံးစံ

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဝေတို့အိမ်ကြီးကို မြင်ရတာနဲ့
တင် ရွာကလေးက သစ်ပင်၊ အုန်းပင်
တွေ ပေါများ သိသာသည်။ ဝေအိမ်က
ရွာအဝင်မှာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်းသား
တွေနဲ့ချည်း အတိအကျ တည်ဆောက်ထား
သည့် အိမ်ကြီးက အုန်းပင်တွေနှင့်
ပိတောက်ပင်တွေကြားမှာ ခန့်ထည်လွန်း
လှ၏။ ရွာအတွင်းဘက် လမ်းတစ်
လျှောက်တွင်လည်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိ
နိုင်တဲ့ အပင်တွေ စီရရီ ပေါက်ရောက်
နေသည်။ အိမ်အရှယ်အစားအမျိုးမျိုးက
အပင်တွေကြားမှာ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ အနေ
အထားနှင့် တည်ရှိနေကြသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မောင်၊ ဝေတို့
အိမ်ကို မြင်ပြီး ပျင်းသွားပြီလား”

ဝေက သူ့လက်မောင်းကို
လက်ကလေးဖြင့် လာဆုပ်ရင်းမေးသည်။

“ဝေရှိနေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့
ပျင်းရမှာလဲ”

ဝေ သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။
သွားကလေးတွေက ဖြူဝင်းလက်ထဲနေ

၏။ ထိုစဉ် တိုက်ခတ်လာသော
လေပြည်ညင်းကြောင့် ဆံနွယ်တွေ
ရုတ်ခြည်း ပြန်ကျတုန်၏။ ဝေကို ကြည့်
ရတာ သိပ်လှတာပဲလေ။

အုန်းပင်တန်းတွေကြားကနေ
နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းချိတ်လျှောက်
ရတာ သိပ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းလွန်းသည်။
အိမ်ကြီးထဲတွင် စကားပြောရုံသာ ရှိပြီး
အလိုက်တသိ လူကြီးနေရာ လူကြီး
နေထိုင်တတ်ကြသည့် ဝေ၏ ဖေဖေ၊
မေမေတို့ကြောင့်လည်း သူတို့အချစ်
ကမ္ဘာက လွတ်သပ်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာချည်။

“ဘဝက ဒီလို ပဲ ချစ်ပြီး
အသက်တွေလည်း မကြီးတော့ဘဲ
နေလို့ရရင် ကောင်းမှာပဲ ဝေရယ်။
မနက်လင်းလာရင် အိပ်ရာက တန်းမထ
သေးဘဲ ဝေ့ ပေါင်ကလေးပေါ် မှေးစက်
ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်နား လာနားတဲ့
ငှက်ကလေးတွေ ကြည့်လိုက်၊ လေ
ကလေးတွေ ဝင်လာလို့ အေးလာရင်
ဝေ့ နွေးနေတဲ့ ရင်ခွင်လေးထဲ ခေါင်း
ကလေး တိုးဝှေ့ပြီး နေလိုက်နဲ့ အဲဒီလို

လေး ဘဝကို ပုံမှန် ပြီးသွားစေချင်တာ
ပဲ”

ဝေက သူ့စကားပြောတိုင်း
ထုံးစံအတိုင်းပင် သွားကလေးပေါ်လာ
အောင် ပြုံးပြသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေး
စေ့နေရာကနေ ဟသွားပုံကလေးက
အစမြင်နေရသည်မှာ တိမ်တန်းတွေ
ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသည့် ဆည်းဆာချိန်
က နေလုံးနီနီကို တစ်ခြမ်းစီ မြင်နေရ
သလိုမျိုးနှင့် ဆင်တူသည်။

“မောင်သဘောပဲလေ။ ဝေတို့
ရွာကလေးမှာ မောင်သဘောအတိုင်း
အားလုံးဖြစ်စေရမယ်။ ထားပါတော့လေ။
ရွာကလေးဆိုတာလည်း သူတို့အိမ်
ကလေးထဲမှာ သူတို့ရိုင်းခွင့်တွေနဲ့ ရှိနေ
ပါစေ မောင်ရေ။ မောင်နေချင်တဲ့အတိုင်း
ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ စိတ်ကြိုက်နေလို့
နေတာပဲ။ ဟုတ်ဘူးလား”

သူ့ ဝေတို့ရွာဆီရောက်တာ
အတန်ပင် ကြာမြင့်ချေပြီ။ ဆောင်
ရာသီ နင်းတွေပါးပါးကလေး ကျနေ

အချိန်မျိုးက ဝေတို့ရွာကလေးရဲ့ မြင်ကွင်းတွေက အလှပဆုံးပါပဲလို့ ဆိုထား၍ သူနှင့် ဝေ ဆောင်းအဝင်စ မှာ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဝေတို့အိမ်ကြီး ၏ ဝန်းကျင်မှာ ဘိုကတော်မျက်ခုံးပင် တွေ နင်းရည်တွေ စွတ်ပြီး စိမ်းစိုနေတာ ကို အမှတ်ရသေးသည်။ ဝရံတာမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် သစ်ခွပန်းအိုးကလေး ကိုလည်း မြင်ယောင်သေးသည်။ ဝေ ဖေဖေနှင့် မေမေက သူတို့သမီး၏ လူဖြစ်လာချိန် ခံစားရမည့် အခွင့်အရေး တွေကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် သူက ပေါင်းစည်းဖော်ဆောင်ပေးသည့် အတွက်ဆိုပြီး ဦးညွှတ်ကြသည်။ ဝေနှင့် သူ အတူမှေးစက်ပြီး ချစ်တင်းနီးနောရ ဆည့် နေရာတွေအား လိုက်လံပြသသည်။ အနည်းငယ်အကြာတွင် အသက်ကြီးသူ များ နေထိုင်ရာ ဂေဟာကို ရွှေသွားကြ၏။

သူနှင့် ဝေသာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကြောင် ဝါလေးတစ်ကောင်လည်း ချန်နေခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးတစ်ဝိုက်မှ ခြေတွေက ကျဆင်းနေခြင်း၊ ရက်တွေ

က ပုံမှန် ထပ်တူ လည်ပတ်နေသည်ဟု သာ ဆိုရမည်။ ပြတင်းကလေးပေါ်ကနေ နေရောင် အက်ကွဲကြောင်းကလေး ထွက်ကျလာချွန် ဝေ၏ ပေါင်တံအိမ်ကလေးပေါ် မေးတင်မည်။ ဝေကလည်း သူ၏ ဆံပင်တွေကြားထဲကို လက်ချောင်း ကလေးတွေနှင့် ထိုးဖွပြီး ခေါင်းကလေး ငုံ့ကိုင်လျက် ကျပ်ပူထိုးသလိုမျိုး အာပူ နွေးရွှေကလေးတွေကို ဆံပင်တွေကြားထဲ ဆီ မှုတ်သွင်းပေးမည်။ ထိုအခါ သူက ရယ်မောမည်။

ကြောင်ဝါကလေးက အနီးနား က မှန်တင်ခုံပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်ကာ သူတို့ချစ်ရည်လူးနေတာကို ငေးကြည့်နေမည်။

နောက် မနက်စာစားမည်။ ခြံဝန်းထဲ လမ်းလျှောက်ကြမည်။ အိမ်ရှေ့ မှာ လာပြီး ဝိညာဉ်ခေါ်တေးတွေ လာလာအော်ဆိုသည့် မိန်းမကြီး၏ အသံအက်ကွဲကြီးကို ကြားရချိန်မှာမူ ဝေက ကြောက်လန့်တကြား အမူအရာ နှင့် တင်ပါးကလေးကို လှုပ်လီလှုပ်လဲ့

ဖြစ်မတတ် လှုပ်ရှားပြီး ထွက်ပြေးလေ ပြီ။

“ဝေတို့ဒေသကလည်း နှင်း တွေကို ကျလွန်းနေလိုက်တာ ပြီးငွေ့လာ ပြီကွာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ မောင် ပဲ နှင်းတွေမှုံနေအောင်ကျတဲ့ နေရာမျိုး မှာပဲ နေချင်တာဆို။ အမျိုးမျိုးပဲ”

“ဟားဟား အခုမှပဲ မောင်ကို ဝေ စိတ်ဆိုးတာ တွေဖူးတော့တယ်”

ဝေက နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် သူရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝှေ့လေသည်။

မနက် အိပ်ရာထချိန်မှာတော့ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်ရချိန်၌ သူ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ နှင်းမှုဲတွေ ပျောက်နေလေပြီ။ ပြတင်းနားကို တိုးကပ်ကြည့်မှသာ မြင်ရသော ယူကလစ်ပင်ရှည်ကြီးတွေကို ခုတော့ ထိုင်နေရာကနေပင် ရှင်းခနဲ မြင်နေရ သည်။ အက်ကွဲလေ့ရှိသည့် နေရောင် ပျိုးပြက်သည်။ ဒီနေ့တွင်မူ လင်းလက်

ဝင်းဖြာလျက် ရှိပြီ။ ဝေပေါင်တံကလေး ပေါ်က မွေးညှင်းနုကလေးတွေပင် နေရောင်ကြောင့် ရွှေရောင်တောက်နေ သည်။ သူ ပေါင်တံကလေးပေါ်အား ဖွဖွ ကလေး နမ်းချိန်မှာ ဝေ ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်ပြီး သိမ့်သိမ့်ခါ ရယ်မော သည်။

“နင်းကုန်ပြီကွ။ ဒါနဲ့ ဝေရေ၊ နွေက သိပ်ပူသလားဟင်”

“မပူပါဘူး မောင်ရဲ့ ပင်လယ် ဘက်ဆီက ဖြတ်တိုက်လာတဲ့လေတွေ ရယ်။ အပူငွေ့ကို စုပ်ယူထားတဲ့ သစ်ပင် တွေကြောင့် မောင် နည်းနည်းကလေးမှ အပူဒဏ်ကို ခံရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဝေတို့ဆီ လိုက်လာမိတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဘဝကြီးနဲ့ အရာ အားလုံး ကင်းလွတ်နေတဲ့ ပဋိရူပငယ် ကလေးပဲ ဝေရယ်။ ဘာတွေ ပူပင်စရာ ရှိတော့လို့တုန်း။ မောင်ဘေးမှာ သိပ်ချစ် စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ အရမ်းနေချင်စဖွယ်ရှိတဲ့ ဝန်းကျင်ကလေးမှာ နှစ်ကိုယ်တူ

နေထိုင်ခွင့်ရတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ခန္ဓာကိုယ်က ဝေတို့ရွာကလေးထဲ ရောက်စပြုကတည်းက ဘာမှ မချို့ယွင်း တော့ဘူး။ ကျန်းမာလိုက်တာ သိလား”

ဝေက သူ ပူအိုက်နေမှာစိုး သဖြင့် စမ်းပေါက်ကလေးကနေ သွယ်တန်းထားသည့် ရေကလေးတွေ ကျဆင်းနေတဲ့ ဇလားလေးထဲမှာပင် ရေချိုးခိုင်းသည်။ ဝေလည်း သူနှင့်အတူ တူ ရေချိုးသည်။ လူလုပ်အဖေးအကာ တွေကို ဖယ်ခွာထားပြီး ပကတိခန္ဓာကိုယ် အရေပြားတွေအပေါ် ရေစက်ကလေးတွေ ပွတ်တိုက်၍ အေးလာချိန်မှာ ဖိုဓာတ် အပြည့်နှင့် ဖြစ်တည်ထားသော အရေ ပြားနှင့် ဝေဆီက နှည့်တဲ့ အရေပြားကို ထိတွေ့ပွတ်တိုက်ရခြင်းက လူဖြစ်ရခြင်း ၏ အခမဲ့လက်ဆောင်မွန်တစ်ခုဟု သတ်မှတ်လို့ရသည်။

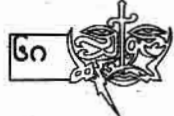
ဝေနှင့်အတူ ရေချိုးကြသည်။ ရေချိုးပြီးချိန်မှာ မှန်တင်ခုံရဲ့ နှစ်ဦးသား ထိုင်ကာ ဝေက သူ့ခေါင်းထက်က ရေစက်တွေကို သုတ်ပေးသလို သူ

ကလည်း ဝေရဲ့ ဆံပင်တွေကို သဘက်နုနုကလေးဖြင့် ရေခြောက် အောင် သုတ်ပေးသည်။ ခဏကြာလျှင် နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ယူပြီး ဝေ နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးကလေးပေါ် အရောင်တင်ပေးသည်။ အရောင်တင် ခြယ်သနေချိန် သူ နှုတ်ခမ်းကလေးအား ကြည့်ရင်း မချင့် မရဲဖြစ်လာ၍ နမ်းလိုက်ချိန်မှာ ဝေက “မောင် ကိုလူလည်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခ အခွန်ကောက်တာလား” ဟု မေးလာသလို လေသည်။

ဝေကလည်း အမြတ်ပြန်ယူ သည့် အနေအထားမျိုးဖြင့် ပြန်နမ်းပြန် တော့ သူ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နှုတ်ခမ်းနီ ရာတွေ ပေကျန်ကုန်တော့သည်။

“ဝေ တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုပဲ နေလာတာ ပျင်းလာပြီ။ ဝေ ဝမ်းမိုက် ထဲမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ဖန်တီးမပေးချင်တော့ဘူးလား”

ဝေက ဘာစကားမှ ပြန်မဖြေ သေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ မအူ

မရဲနှင့် ...

“ဖြေလေ ဝေ။ မောင်နဲ့ဝေနဲ့ အတူတူနေလာတာကြာပြီပဲ။ ဝေမှာ ဆန္ဒမရှိလို့သာ ဝေ ဝမ်းဗိုက်ထဲကို သား သမီးလေးတွေ ရောက်မလာတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝေ”

“မောင်ရယ် ဝေမှာ မောင် နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ စကားလုံးတွေ ရှာနေတာ။ မောင် ဝေတို့အရပ်ဒေသက ဓလေ့တွေအကြောင်း မသိသေးပါဘူး။ ဝေတို့ ကလေးယူမယ်ဆိုတာ သူတို့သိ သွားရင် ဝေနဲ့မောင်တို့ရဲ့ဘဝ ပျက်ပြီ”

သူ ခေါင်းရမ်းပြီး ...

“မောင် နားမလည်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားက အခွင့်အရေးကို တားဆီးရမှာတုန်း မောင့်ကို ပြောပြဝေ”

xxx

ဝေက သူ့ကို ရွာလည်ပိုင်းက ညကာလတွင် ကျင်းပသည့် ပွဲတော်ကို ဆီသွားသည်။ ပွဲတော်ကြီးတစ်ခုလုံး ခွာကလေးနှင့် လူအင်အား မျှတတယ်

လို့ပင် မထင်မိအောင် ရွာငယ်ကလေး ထဲမှာ လူတွေက ပြည့်သိပ်နေသည်။ သူ အံ့အားသင့်သွားရ၏။

အဆောက်အဦတွေ ရှေ့တွင် မီးရောင်စုံ ထွန်းညှိထားသည်။ ဆန်းပြား သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား ကြသည့် လူအမျိုးမျိုးတွေ လမ်းသလား လျက် ရှိကြ၏။ ဂီတသံသံကိုလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြားနေရ၏။

ဝေက သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး သွားနေရာက အဆောက်အဦတစ်ခုရှေ့ အရောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“မောင် ... မြင်လား။ ဒီ

အဆောက်အဦက ဝေတို့ဒေသကလေး ကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ နေရာကြီးပဲ။ ဝေ ကလေးမွေးချင်ရင် အခြားက ရလာတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မွေးလို့မရဘူး။ ရပြီဆိုတာ သိရင်လည်း အဲဒီစုံတွဲက သေပြီသာ မှတ်ပေတော့။ မွေးချင်ရင် သူတို့ကီရိယာ ထဲက ဖန်တီးထားတဲ့ဟာတွေနဲ့ ဝေတို့ မိန်းကလေးတွေမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရ တယ်”

“တော်တော် ဝေ။ မောင် လက်မခံနိုင်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ဝေ မျက်နှာကလေးသည် အဆောက်အဦအောက်က ပန်းရောင် တောက်နေသော နီယွန်မီးရောင်အောက် ဝယ် စဉ်းငယ်မျှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ သဏ္ဌာန် နှင့် ညှိုးလျော်နေလေသည်။

“ဝေ ဝမ်းဗိုက်ထဲကို အခြား ကီရိယာတစ်ခု ထိုးသွင်းခံရမှာ မောင် မြင်ချင်ရင်တော့ ကလေးယူချင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါ မောင်။ ဝေ ဘာမှဆက် မပြောချင်တော့ဘူး”

xxx

ဝေနှင့်သူ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ဘက်ဆီ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်သည် ပယ်လယ်ပီသစွာ သူ ပိုင်ဆိုင်ထားရတဲ့ ရေသည် ပြာလွင်နေ၏။ သောင်ပြင်သည် ပွအယောင်း ဆန်လွန်း လှ၏။ ခြေသားနှင့် ထိရသည်မှာ နှည့် လွန်းလှ၏။ ဒီရေသည် ခုနေရာအထိ မတက်လို့လား မသိ။

“ဝေ မောင်တို့ဆီ လိုက်ခဲ့ပါလား”

တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်
နေရင်းကနေ သူက ရုတ်ခြည်းပြလိုက်
တော့ ဝေ ဆတ်ခနဲ “ဟင်” ဟု အာမေ
ဇိုက်သံ ပြသည်။

“မောင်ရယ် ဝေတို့ဒေသထက်
ပဲ ကောင်းတဲ့နေရာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
ရှိသေးလို့လား။ မောင်ဖြစ်ချင်သမျှ
ဖြစ်လို့ရနေတာပဲ။ မောင် ကလေးလိုချင်
နေတာ ဝေသိပါတယ်။ ဒီမှာ မောင်။
ဝေလည်း အဲဒီဖန်တီးမှုနဲ့ လူဖြစ်လာရ
တာ။ ဝေဖေဖေစစ်စစ် ဘယ်သူမှန်းလဲ
မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဝေတို့မွေး
လာမယ့် ကလေးမှာ ဝေလိုမျိုး မဖြစ်စေ
ချင်ဘူး”

“ထားပါတော့ ဝေရာ။ မောင်
ကတော့ ကလေးလိုချင်တယ်။ မောင်နဲ့
ဝေရဲ့ အသွေးအသားနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့
ကလေးတစ်ယောက် လိုချင်”

သူပြောနေတုန်းမှာ ခြိမ်းခနဲ
မိုးခြိမ်းလာပြီး တည်ငြိမ်နေသော
ပင်လယ်သည် လှိုင်းတဖိုးတွေ ချက်ချင်း
ကြွတက်လာသည်။ ဝေက သူ့လက်ကို

ဆွဲကာ ပြေးသည်။ အုန်းပင်တန်းတွေ
နောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ် ခုန်တက်
ပြီးမှသာ ပြေးလွှားတာကို ရပ်လိုက်ရ
တော့သည်။ ပင်လယ်သည် အားပါးတရ
ဟိန်းဟောက်ခြောက်လှန့်လိုက်ရလို့
အာသာပြေသွားတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်
ပြန်လှည့်သွားသလိုမျိုး လျော့ကျ၍
ကိုယ်ပိုင်လက်နက်ဖြစ်သည့် ရေလှိုင်း
တံဖိုးတွေအား ပြန်လည် သယ်ဆောင်
သွားလေသည်။ အနားကို ရောက်မလာ
တော့။

“မောင် မြင်တယ်နော်။ သူတို့
က မောင် ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ
သိနေတယ်”

“ဝေရယ် မင်း ရူးနေပြီလား။
မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

ဝေက အနားမှာ ညွတ်ကျနေ
တဲ့ သစ်ကိုင်းက သစ်ရွက်ကလေးကို
ချိုးယူပြီး ...

“ဒီမယ်ကြည့် မောင်”
သူ့ရှေ့မှာတင် သစ်ရွက်
ကလေးသည် ရေခဲစက်တွေ ကျလာပြီး

ခဲသွားသည်။ ဝေက ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်
သောအခါ ပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွား
သည်။

“မင်း ... မင်း”
“ဟုတ်တယ် မောင်။ မောင်
မြင်ချင်တဲ့ နှင်းကျရာသီတွေ၊ နွေဦးရာသီ
တွေကိုလည်း ဝေပဲ ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာ။
ဘာလို့လဲ သိလား။ မောင့်ကို သိပ်ချစ်
နေလို့ပေါ့”

ပြောရင်း ဝေက သူ့နှုတ်ခမ်း
လေးကို လာနမ်းသည်။ နှုတ်ခမ်းသည်
အေးစက်လှသည်ဟု ထင်မိသွားသည်။
ခါတိုင်းက ပျော်စရာတွေအစား
ထိတ်လန့်မှုတွေ ဝင်လာသည်။ သူ
ဘယ်ကမ္ဘာကို ရောက်နေပြီလဲ။

xxx

ညလယ်ယံတွင် သူ ဝေနှင့်
အတူ မမေးစက်နိုင်တော့။ ဝေရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အရေပြား အတင်း
အမိုတွေ၊ ခွံရပေါက်တွေဆိုကို ထိတွေ့
လိုစိတ် မရှိတော့။ လုပ်ထားသည်
ပြတင်းချပ်ကနေ ခုန်ချပြီး စဝင်လာ

ကြသော ကမ်းစပ်ဘက်ဆီ အာသွန်ပြေး
ရမလား စဉ်းစားမိသည်။ နောက်မှ
အဲက သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းနှင့် ကိုယ့်
အသေဆီ ပြန်ပို့ အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်သည်။
ဒီကမ္ဘာထဲဝယ် မရပ်တည်ရဲတော့။

နေရာက အသာလေးထပြီ
ပြတင်းချပ်နားသွားကာ အောက်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ မြင့်လွန်းနေသည်။
ခုန်ချလို မဖြစ်နိုင်တော့။ အောက်ထပ်
ကနေပဲ အသာဆင်းသွားတော့မည်။
ခြံတံခါးသော့က တံခါးဘေးမှာလား။
တံခါးအစပ်နားက သော့ကို ရှာဖွေလိုက်
ချိန်မှာ “ဒွို” ခနဲ တစ်စုံတစ်ရာက သူ့
ချက်နားကို လာခုန်အုပ်သဖြင့် လက်နှင့်
ပုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန် မီးပွင့်လာ
သည်။ ဝေသည် အိပ်ရာနားကနေ သူ့ကို
ကြည့်နေသည်။

ပြီးလျှင် ပူစီရေ လာလာဟု
ဆိုသည်။

ဝေ လက်ထဲကို ကြောင်ဝါ
လေး ရောက်သွားချိန်မှာ ...

“နင်ကလား မောင်ကို ခုတ်

တာ။ သေစမ်း၊ သေစမ်း”
တေသည် ကြောင်ဝါကလေး၏
နှုတ်ခမ်းအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍
ဆွဲပြသည်။ ပါးစပ်ကနေ အောက်ခြေ
ပိုင်းအထိ ထက်ခြမ်းပြသွားသည်။ သူ
ဆွဲအသူတစ်ယောက်လို ငေးကြောင်နေ
သည်။ အံ့အားသင့်စရာက ကြောင်
ကလေးသည် ထက်ခြမ်းနှစ်ပိုင်းကွဲသွား
သော်လည်း သွေးတွေ၊ ကလီစာတွေ
ကျမလာလေပေ။ အဝတ်ဖြင့် ချုပ်ထားတဲ့
အရုပ်ကလေးတစ်ခုအား ထက်ပိုင်းပြ
လိုက်သလိုမျိုး။ အမွှေးတွေ၊ အပေါ်ခွံ
တွေသာ အောက်ကို ကျလာလေသည်။

သူ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့။
ချက်ချင်း ဆင်းပြေးတော့သည်။ အိမ်ထဲ
ကနေ ထွက်ပြီး ခြံတံခါးဝနား ရောက်
သွားချိန်မှာ အိမ်ရှေ့သည် မှောင်မနေ၍
သာ တော်တော့သည်။ စောစောက
ယူထားသော သော့အား ချက်ချင်း
သော့ခလောက်မှာ ထိုး၍ တံခါးကို
လှပ်လိုက်သည်။

စရောက်စဉ်က လာခဲ့တဲ့

လမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့ကို ဦးတည်
လျက် ပြေးခဲ့သည်။ ရွာအစပ်မှာ
သင်္ဘောဆိပ်ရှိသည်။ အဲဒီရောက်ပါက
လွတ်နိုင်ပြီ။ လမ်းသွယ်ထိပ်က တံတား
လေးပေါ် ခုန်တက်ချိန်မှာ နောက်ကို
လန်ကျသွားသည်။ ရေ့တိုင်းသည်။
နောက်ကို လန်ကျသွားပြန်သည်။
သေချာ လက်နှင့် ထိကြည့်လိုက်ချိန်မှာ
မူ ရှေ့မှာ နံရံလိုမျိုးအရာကို တွေ့ထိ
လိုက်ရတော့သည်။ ပန်းချီကားလို နံရံ
ကြီးတစ်ခုပါလား။ ဒါဆို သူ့မြင်နေရတဲ့
သင်္ဘောဆိပ်ကလည်း ပန်းချီကားကြီး
တစ်ချပ်ပေါ့။ ပန်းချီကားကြီးပေါ့။

ထိတ်လန့်တကြား တွေးနေ
ချိန်မှာ ...

“မောင်”

နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့။ ဝေ ချစ်ရသော ဇနီးသည်လေး
ဝေ။

သူ့အနားကို တရွေ့ရွေ့..
တိုးကပ်လာလေသည်။

ညီလင်းအိမ်(မိုးကောင်း)

ဦးကျောက်ထဲ

တန်ဖိုးမရှိတဲ့
 အပုပ်ရောသွင်းစကားလုံးတွေ ကို
 တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဦးကျောက်ထဲ ထည့်မထားပါနဲ့။
 တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဦးကျောက်ကို
 တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာတွေသာထည့်ထားပါ။ ။

ဇင်ငြိမ်းလင်း

မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်မှာ

စီးပွားရေး

ကျဆင်းနေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒါကြောင့်

ရေသည်ပြဇာတ်

ပေါ်လာတာပေါ့။

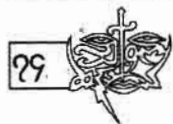
စီးပွားရေးကျဆင်းနေတော့

အကျင့်စာရိတ္တ

ပျက်လာပါတယ်။

အာဂတိလိုက်စားမှု

များလာပါတယ်။

ကဏ္ဍ

နန်းမေရုပြသခင် လမ်းဖြတ်တံ၊

ကမ်းသတ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊

စားလိမ္မာလွှဲသား

ထောက်လှမ်းချွတ်သုဗ္ဗာဝယ်

ခုအခါ လစ်ကြသား ...

ဦးပုညရဲ့ ကဗျာကို ဆောင်းပါး

အဆုံးရောက်မှ ဆက်ရေးပါတော့မယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲမေးရင် ဆောင်းပါးကို

ဖတ်ကြည့်ပါ။ သိပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောရ

မှာဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိအချိန်မှာ ပြောင်းလဲ

ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ အတိတ်၊

နိမိတ် တဘောင်လို့ ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီမတိုင်မီက သောင်ပြီ၊ ကမ်းပြီ၊

စကားပေါ်လာပါတယ်။ ရေတွေကြီးလိုက်

တာ တောင်ပေါ်ဒေသ အချို့နေရာတွေ

မှာပါ ရေတွေကြီးလို့ အံ့သြခြင်းတွေ

ဖြစ်ရပါတယ်။ အိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာ

က ဘူတာရုံမှာ သင်္ဘောကြီးတွေ

ဆိုက်လိမ့်မယ်။ သီချင်းတွေ အပါအဝင်

အတိတ်၊ နိမိတ် တဘောင်ဟာ ဘယ်

လောက်အားကြီးတယ်။ ဘယ်လောက်မှန်

ခဲ့တယ်ဆိုတာ အသက်ဝါကြီးသူတွေ

သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့ နိမိတ်

မှာ အာဏာရှင်အစိုးရကနေ ပြည်သူ

တင်မြှောက်တဲ့ အစိုးရ ပြောင်းလဲခဲ့ပါ

တယ်။ မကောင်းတာကနေ ကောင်းတာ

ကို ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုပြောင်းသွားတော့

အရာရာအားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီလား။

အရင်နှစ်များမှာတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အခြေ

အနေကောင်းချင်ရင် အတိတ်ကို

နားလည်အောင် ကြိုးစားရတယ်။ ယနေ့

ခေတ်မှာတော့ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေ

ကောင်းချင်ရင် အဲဒါကို တွေးခေါ်

မြှောက်တတ်ဖို့ ကြိုးစားရမှာ ဖြစ်ပါ

တယ်။

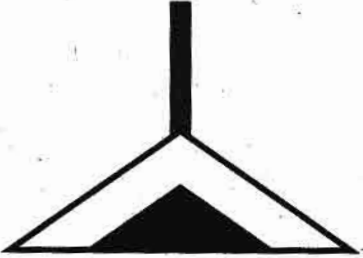
ဒီနေရာမှာ တရုတ်ပြည်က
ပိုးလမ်းစီမံကိန်းအကြောင်း ဖတ်ဖူးတာ
လေး ပြောချင်ပါတယ်။

တရုတ်ပြည်က ပိုးလမ်းစီမံ
ကိန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀
လောက်ကတည်းက ကြံစည်ခဲ့တာတဲ့။
ပိုးလမ်းမဆိုတာ တရုတ်ပြည်ကနေ
အတ္တုအနောက်အရပ် ဥရောပမြေထဲ
ထိလယ် ချိုင့်ဝှမ်းဒေသ အာရှနိုင်ငံများ
အပါအဝင် စီးပွားရေးအချိတ်အဆက်
ဆက်မယ့်ကြောင်းပါ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင်တဲ့ကိစ္စလို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။
ဒါပေမဲ့ တရုတ်တို့ ကြံစည်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံးအကြိမ်က ဘီစီ ၂
ရာစု “ဟန်”မင်းဆက် လက်ထက်မှာ
ထင် ကြံစည်ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီ
အချိန်ကလေးပေါင်းကြောင်းကို ယနေ့
တိုင် ရှေးဟောင်း ပိုးလမ်းမလို့
ခေါ်နေဆဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယအကြိမ်က အေဒီ ၁၅
“မင်” မင်းဆက်လက်ထက်မှာ

တကယ်လည်း
ပြောင်းလဲသွားရော
ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့အရှိန်က
သူ့ကို
ဝင်ဆောင့်တော့တာပါပဲ။
ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့စိတ်သွား
ရှိနေခဲ့တာ။
အဲဒီအပြောင်းအလဲကို
ကိုင်းတွယ်နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်မှု
ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။
ယနေ့ လူမှုဝန်းကျင်ဆိုတာ
ကွန်ရက်တစ်ခုလို့
ချိတ်ဆက်နေတာပါ။

ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး “ကျန်ဟီ” ဦးဆောင်ပြီး အိန္ဒိယ
သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေနိုင်ငံများကို ရောက်ခဲ့
ပါတယ်။

တတိယအကြိမ်က ယနေ့
မျက်မှောက်ခေတ် ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ
ဆောင်ရွက်တာပါ။ တရုတ်တို့ရဲ့ ရည်မှန်း
ချက်အကြီးဆုံး စီမံကိန်းဖြစ်ပါတယ်။
ဥရောပ၊ အာရှ၊ အရှေ့အာဖရိကနိုင်ငံ
များနဲ့ စီးပွားရေးချိတ်ဆက်ပြီး အဆိုပါ
နိုင်ငံများရဲ့ အခြေခံအဆောက်အအုံ
တည်ဆောက်ရေးမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဟာ တရုတ်ကုမ္ပဏီ
များနဲ့ နိုင်ငံပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
အတွက် ဈေးကွက်ရှာတာ၊ ဈေးကွက်
ချဲ့ထွင်တာပါ။ အဲဒီ ၂၁ ရာစု ပိုးလမ်းမ
မှာ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုပါ ပါတယ်။
ပထမတစ်ခုက ကုန်းမြေအခြေစိုက်
စီးပွားရေးကော်ရစ်စ်၊ ဒုတိယတစ်ခုက
တောင်တရုတ်ပင်လယ်၊ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာနဲ့
မြေထဲပင်လယ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ချိတ်
ဆက်ထားတဲ့ ရေကြောင်းပိုးလမ်းမ

ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီရေကြောင်းပိုလမ်းမ
မှာ အိန္ဒိယ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ မြန်မာတို့
ကို ဖြတ်ပြီး အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာနဲ့ ချိတ်
ဆက်ထားတာပါ ပါတယ်။

အဲဒီလို ကြီးကျယ်ကြီးမားတဲ့
စီမံကိန်းကို တရုတ်တို့က နောင်နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ ငါးဆယ် မျှော်မှန်း
ပြီး စီမံချက် ချထားတာပါ။ စောစောက
ကျွန်တော်ပြောသလို ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေ
ကောင်းချင်ရင် အနာဂတ်ကို တွေးခေါ်
မြှောက်မြင်တတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ သဘော
ပါပဲ။

ကျွန်တော် ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်တွေ ပြောမိနေပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော်
အိမ်နားက ပန်းရောင်းနေတဲ့ ကောင်မ
လေးအကြောင်း ပြောပြချင်ပါ သေး
တယ်။

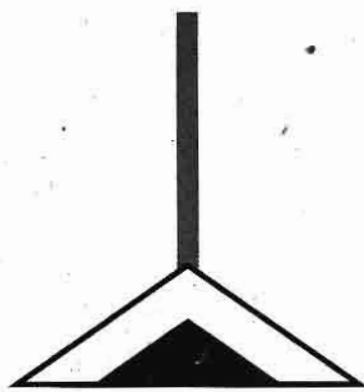
ကျွန်တော်က ကောင်မလေး
ဆိုပေမယ့် သူ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်
နေပါပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက် အမေပါ။
အိမ်ထောင်မကျမီက ကျောင်းဆရာမ
အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်

ရပြီးမှ ကလေးထိန်းဖို့ လူခွဲမရှိ၊ ကလေး
ထိန်းငှားရင်လည်း ကိုယ်ရတဲ့လစာနဲ့
မလောက်မငှာဖြစ်တာမို့ နောက်ဆုံး
အလုပ်ထွက်ပြီး ဈေးရောင်းတာဖြစ်ခဲ့
တယ်။

ဈေးသည်ဖြစ်စရာ ရိုးတိုချွန်
တန်တော့ ဖြစ်တာပေါ့က။ နောက်တော့
လည်း အသားကျသွားပါတယ်။ ပန်းချီ
စုံ စရောင်းတာပါ။ တော်တော်လေး
ရောင်းကောင်းပါတယ်။ မှီမစရိတ်
လောက်ငှပါတယ်။ နေ့စဉ် စုမဲထည့်နိုင်
ပါတယ်။ မဲတစ်ခါ၊ နှစ်ခါ အထွက်မှာ
ကြီး၊ လက်ကောက် ဝယ်နိုင်လာပါတယ်။
ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ စကား
အတိုင်း သူကလည်း ပြောင်းလဲတဲ့ဘက်
မှာ ရှိခဲ့တာပါ။

တကယ်လည်း ပြောင်းလဲ
သွားရော ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့ အရှိန်က
သူ့ကို ဝင်ဆောင့် တော့တာပါပဲ။
ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်သာ ရှိနေခဲ့
တာ။ အဲဒီအပြောင်းအလဲကို ကိုင်တွယ်
နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်မှု ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။ ယနေ့

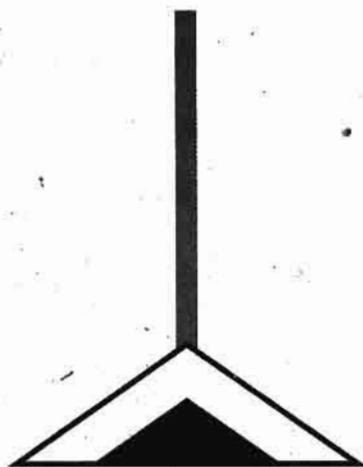
ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ပြီး
၆ လလောက်အကြာမှာ
ကောင်မလေး
ပန်းရောင်းရတာ
တုံ့ဆိုင်းသလို
ဖြစ်သွားပါတယ်။
ဝယ်လက်ကြီးကြီးတွေ
နည်းနည်းပဲ
ဝယ်တော့ပါတယ်။

လူမှုဝန်းကျင်ဆိုတာ ကွန်ရက်တစ်ခုလို
 ချိတ်ဆက်နေတာပါ။ ဘာပြောင်းလဲမှုဖြစ်
 ဖြစ် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုဖြစ်ရင် လူမှု
 ဝန်းကျင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဂယက်ရိုက်
 ဆတ်စေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပြောင်းလဲ
 မှုတစ်ခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် ရှေ့မှာ
 ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကြိုတင်တွေးခေါ်
 မှု ရိုက်ရို ခိုနေရပါမယ်။ ယနေ့အခြေအနေ
 က အဲဒီလိုရှိရလား။

ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ပြီး ၆ လ
 လောက် အကြာမှာ ကောင်မလေး
 ပန်းရောင်းရတာ တုံ့ဆိုင်သလို ဖြစ်သွား
 ပါတယ်။ ဝယ်လက်ကြီးကြီးတွေ
 နည်းနည်းပဲ ဝယ်တော့ပါတယ်။ အခြား
 ဝယ်လက်ငယ်တွေ လာမဝယ်နိုင်
 သလောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပန်းလက်
 ကျွန်တွေ များလာပါတယ်။ စွန့်ပစ်ရတဲ့
 အခြေအနေတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။
 ဆရာသည်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဒဏ်ကို
 ရက်နှစ်ဆယ်၊ အစိပ် မခံနိုင်ပါဘူး။

အဲဒါကတော့
 ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့
 အညမညသဘောပါ။
 မကောင်းတာတွေ
 ကောင်းသွားသလို
 ကောင်းတာတွေလည်း
 မကောင်းဖြစ်သွားတဲ့
 သဘောပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ပန်းနဲ့အတူ တခြား
 ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ တွဲရောင်းပြီး
 ကျားကန်ရပါတော့တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ
 သမီးရယ်” လို့ ကျွန်တော် မေးမိလိုက်ပါ
 တယ်။ မပြောတတ်တော့ပါဘူး ဆရာ
 ရယ်။ ဈေးဝယ်တဲ့သူတွေမှာ ပိုက်ဆံမရှိ
 တော့ဘူးလား မသိပါဘူး။ သူတို့ သိပ်
 မဝယ်နိုင်တော့ ဈေးက ရောင်းမကောင်း
 ဘူး။ အရင်းရအောင် မနည်းရောင်းနေ
 ရတယ်။

သူက ဆက်ပြောပါတယ်။
 အမြတ်ငွေက တော်တော်ကို နည်းသွား
 တော့ အိမ်စရိတ်မကာမိတော့ဘူး။
 နေ့တိုင်းလိုလို အိပ်ထဲက စိုက်စားနေရ
 တယ်။ သမီးဝယ်ထားတဲ့ ကြိုးနဲ့
 လက်ကောက်လည်း ပြန်ရောင်းလိုက်ရ
 တယ်။ နောက် ဈေးရောင်းကောင်းမှ
 ပြန်ဝယ်တော့မယ်။ သမီးအနေနဲ့ကတော့
 ဒီထက် မဆိုးသွားပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း

နေရတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ
ဆရာရယ်။ စွေးရောင်းကောင်းနေရာလာ
နေ ချက်ချင်းကြီး မရောင်းကောင်းဘူး
ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒါကတော့ ပြောင်းလဲခြင်း
ရဲ့ အညမညသဘောပါ။ မကောင်းတာ
တွေ ကောင်းသွားသလို ကောင်းတာတွေ
လည်း မကောင်းဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပါ။

သူက ဆက်ပြောပါတယ်။
ယောက်ျားဖြစ်သူ ကားမောင်းတာ ခဏ
နားနေရတယ်။ သူတို့အလုပ်မှာ ပစ္စည်း
ကြီးပိုမို မရှိတော့လို့တဲ့။ အခက်အခဲ
တွေက အဲဒီလို ပြိုင်တူဝင်လာတာ။
ဒီကြားထဲ လူသတ်မှုတွေ၊ လုယက်မှု
တွေ တခြားမှခင်းတွေက များလိုက်တာ။
သမီးကြီးက ၁၀ နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။
ဟိုသတင်း၊ ဒီသတင်းတွေနဲ့ စိုးရိမ်ရတာ
ပေါ့။ ကျောင်းပြန်လာတဲ့အခါ ကျောင်း
ပိတ်ရက်တွေမှာ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေရ
တာက အမော။ နောက်ပြီး လမ်းထဲ မှာ

ပြောင်းလဲတဲ့ လူစိမ်းတွေ များလာတယ်။
ဘယ်ကတွေ့မှန်း မသိဘူး။ အိမ်ရှေ့တံခါး
အမြဲပိတ်ပြီး နေနေရတယ် ဆရာရယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာပြန်
ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သူပြောနေ
တာတွေက အမှန်ပါ။ သူသိသလောက်၊
ကြားသလောက်လေး ပြောတာပါ။
ဆောင်းပါးအစမှာ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့သလို ဦးပုညရဲ့ ကဗျာလေးနဲ့
အဆုံးသတ်ပါတော့မယ်။

မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်မှာ
စီးပွားရေး ကျဆင်းနေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ရေသည်ပြဇာတ် ပေါ်လာတာ
ပေါ့။ စီးပွားရေးကျဆင်းနေတော့ အကျင့်
စာရိတ္တ ပျက်လာပါတယ်။ အဂတိလိုက်
စားမှု များလာပါတယ်။ တရားဥပဒေ
စိုးမိုးမှု ယိုယွင်းလာပါတယ်။ နိုင်ငံတော်
ကို ထိခိုက်လာပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေ
ကို ဦးပုည သိနေပါတယ်။ ပဒေသရာဇ်
စနစ် ဖြစ်နေတာမို့ သူ ဘာမှ မတတ်

နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်သူ
သိကြားမင်းကို ကလောင်နဲ့ ကြိမ်းပါ
တယ်။

ဘုရားက သိကြားကျိမ္မာတယ်
ရွာထာသို့သား

သာသနာဗိထားသို့ မျှားစောင်
စေ့ဆတ်

မကောင်းသူ ကောင်းသူတို့တို့
လ

ကြောင်းလွှေလို့ ဆန်းစစ်မိချော
ဝိမလနုဒ္ဓိသစ်ပေါ်မှာ သန်းရွှင်

မော်ရွှေမျှားမှောင်
ဘုရားကျိ နှစ်ရစ်ပိန် ညစ်တံ့

မာယိန်
ပရိတ္တမထိဉာဏ်နိ ပရိယတ္တိ မှာ

ပြစ်တုန့်ထင်နှလုံး

မင်းဆက်ပိုင်

ထူးခြားဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်

ပြေပင်းသား

သုတေသီမြင့်ထွန်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တစ်နေ့သ၌ အကျွန်ုပ်သည်
အချိန်အားရရှိသည်နှင့် မွန်ပြည်နယ်၊
ကျိုက်ထိုမြို့ ရှမ်းစုရပ်ကွက်တွင် ရောက်
ရှိနေခိုက် ရွာခံကိုအောင်တိုးကို အဖော်
ပြုကာ သထုံ-ကျိုက်ထို ကားလမ်းနံဘေး
ရှိ အလူးလေးကျေးရွာသို့ လည်ပတ်ခဲ့
လေသည်။

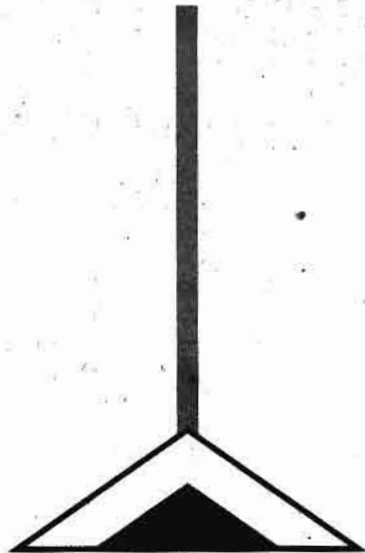
အလူးလေးကျေးရွာတွင်ကား
ရှေးအုတ်တိုက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
ဟောင်းများ၊ ခြံဝန်းဖြင့် အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းများ၊ ရွာနံဘေးတွင်
လယ်ယာခြံမြေများကိုလည်း မြင်တွေ့ရ
လေသည်။

ငင်းရွာအတွင်းသို့ တော်တော်
လေး လျှောက်သွားမိချိန်တွင် ကိုအောင်
တိုးက ...

“ဆရာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်
တဲ့ ဒေါ်စာဥဆိုတဲ့ အဘွားကြီး အဆန်း
ဗျ”

“ဘယ်လိုများ ဆန်းတာလဲ
ကိုအောင်တိုး”

အဒေါ်တို့ရဲ့
အစ်ကိုအကြီးဆုံး
မောက်ဆိုတာဟာ
လူမဟုတ်ဘူး။
မြွေဟောက်လေး
တစ်ကောင်ပါ။

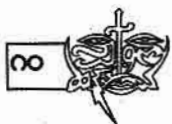
“သူ့ရဲ့အစ်ကို အကြီး
မြွေဗျ”

“ဗျာ”
အကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြလွန်းသလို
နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံပင် ထွက်ပေါ်
မိသည်။ ကိုအောင်တိုး လှမ်း၍ပြော
အိမ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြံ
နှင့် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ဖြစ်
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အဲဒီ ဒေါ်စာဥအဘွားကြီး
ခင်ဗျား သိသလား”

“သိရဲ့တင် ဘယ်ကမလဲ
ကျိုက်ထိုကို လာရင် ရှမ်းစု
ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ ညအိပ်ညနေ
တည်းခိုနေတာ။ ကျွန်တော်အမေများ
လည်း သိပ်ကို ခင်မင်တာပေါ့။ တစ်ခါ
က ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာတည်းရင်
သူတို့ရဲ့ အဖြစ်သနပ်တွေကို အမေ့
ပြောပြသွားလို့ ကျွန်တော်လည်း သိ
ရပါတယ်”

“ဒေါ်စာဥက သူ့အဖြစ်သနပ်
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ ပြော

သွားလို့လဲ”

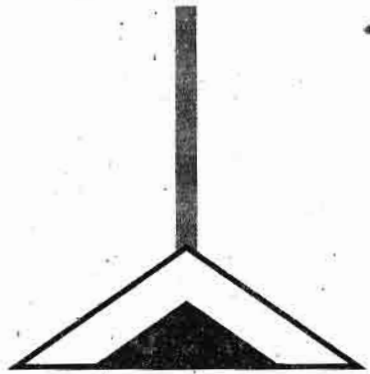
“နှစ်ကလည်း ကြာပြီဆိုတော့
ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။
သူ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးက မြွေဖြစ်တယ်ဆို
တာကိုတော့ မှတ်မိနေတယ်”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ သိပ်ပြီး ခင်မင်
ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်လေ။
ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး။ သူ့အဖြစ်
အပျက်ကို သိရလို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်
အံ့သြဖွယ် ဖြစ်နေရင်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုလည်း လာလေ”
ကိုအောင်တိုးက ဦးဆောင်ပြီး
အကျွန်ုပ်အား ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး
အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။
အိမ်ကြီး၏ အလယ်ခန်းတွင် ဒေါ်စာဥ
ဆိုသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်တည်း
အင်္ကျီ လုံချည်များကို မီးပူတိုက်လျက်
နေသည်။

ကိုအောင်တိုးနှင့် အကျွန်ုပ်
တို့တို့ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ...
“လာ ... လာ-မောင်အောင်

လူကနေပြီး
မြွေကို မွေးတယ်ဆိုတဲ့
ကြံကြံဖန်ဖန်
ပြောတဲ့သူတွေကလည်း
ရှိပါသေးတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်ရင်သွေး၊
ကိုယ့်သားသမီးဆိုတော့
မြွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်
မသတ်ရက်၊ မပစ်ရက်လို့

တိုးတိုး ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်
လမ်းမှားလာတာလဲ”

ကိုအောင်တိုးက အိမ်ကြီး၏
ရှေ့နောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး
“ဦးလေးကော မတွေ့ပါလား။

ဘယ်သွားနေသလဲ။ ကလေးတွေကော”
“မင်းတို့ဦးလေးက ခြံထဲလေ။

ကလေးတွေကတော့ ပဲခူးကို သွားနေ
ကြတယ်။ ဆယ့်ငါးရက်လောက် ရှိသွား
ပြီ။ ခုထက်ထိ ပြန်မလာကြသေးဘူး”

ဒေါ်စာဥသည် ထိုင်နေရာက
ထ၍ လက်ဖက်ရည်အကြမ်းအိုးနှင့်
ပန်းကန်များကို လင်ပန်းနှင့် ထည့်ပြီး
အကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် လာ၍ချသည်။
ကွမ်းအစ်နှင့် ဆေးလိပ်ခွက်လည်း ပါရှိ
လေသည်။

“ဒီလိုပါ အဒေါ်။ ကျွန်တော်
နဲ့ ပါလာတဲ့သူက ရန်ကုန်မှာနေတဲ့
စာရေးဆရာပါ”

ဒေါ်စာဥက အကျွန်ုပ်အား
ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... စာရေးဆရာတဲ့

လား”

“ကျွန်ုပ်တို့ကို ရောက်ခိုက်
မှာ ကျွန်ုပ်တို့မြို့ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့
သေကျွတ်တောင်၊ ဘုရားသုံးဆူတောင်၊
ကင်ပွန်းတောင်၊ ဆိပ်ဖူးတောင်၊ တိုက်
တောင်၊ အာပေါတောင်၊ မယ်လွင်ကြီး
တောင်တွေကို တောအနံ့အောင်
လေ့လာပြီးပါပြီ။ အလူးလေးကို
လာလည်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်
ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်လည်း
ကျေးရွာတွေကို သွားပြီး လည်ကြည့်
ချင်တာနဲ့ ကိုအောင်တိုးကို အဖော်ခေါ်
ခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပါတယ်လေ။ ကိုယ်
မရောက်ဖူးတဲ့ရွာကို ရောက်တော့လည်း
ဒေသန္တရဟုသုတ ရတာပေါ့”

“အဲ ... ကျွန်တော့်စကား
ကို ဆက်ရဦးမယ်။ အလူးလေးရောက်
တော့ စကားစပ်ပြီး အခေါ်အကြောင်းကို
ဒီက မိတ်ဆွေကိုအောင်တိုးက ပြောပြ
ပါတယ်”

“ဟို တုန်းက အခေါ်

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာတုန်းက အဖေ
ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေ။
အခေါ်အစ်ကို အကြီးဆုံးက ပြောပြရ
တဲ့ အကြောင်းပါ။ ဒါကို ကျွန်တော်က
နှစ်ကလည်း ကြာလာပြီဆိုတော့ မမှတ်
မိတော့ဘူး။ အဲဒါကို ဒီက ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာက သိချင်
ကြားချင်လို့တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပြန်ပြောပြ
ပါလား။ သူရော ကျွန်တော်မို့ သိထား
မှတ်ထားချင်လို့ပါ”

ခေါ်စာဉာဏ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်
ပင် ...

“သိထား။ မှတ်ထားချင်တယ်
ဆိုရင်လည်း အခေါ် ပြန်ပြီး ပြောပြဖို့
မယ်။ အခေါ်အဖေနှာမည်က စောပံလူး
အမေက ခေါ်ပန်းတဲ့။ ဇာတိက အလူး
ကြီးကျေးရွာပါ။ သားအကြီးဆုံးက
ငမောက်တဲ့။ ဒုတိယသားကတော့
ယဉ်မောင်တဲ့။ အငယ်ဆုံးသမီးက
အခေါ်ပေါ့ကွယ်။ သားကြီးငမောက်
မွေးပြီးနောက် သားသမီးနှစ်ယောက်

မွေးပြီးချိန်မှာ အဖေစောပံလူးက
 ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်အနိစ္စ
 ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ မိခင်ကြီး ဒေါ်ပန်း
 ကလည်း သားသမီးတွေကို တောင်ယာ
 ပဲခင်းလုပ်ပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်။
 အဒေါ်တို့ရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ငမောက်
 ဆိုတာဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ မြွေဟောက်
 လေးတစ်ကောင်ပါ။

“မြွေဟောက်လေး ဟုတ်လား
 အဒေါ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ မြွေ
 ဟောက်မှာမှ ဦးခေါင်းထိပ်တည့်တည့်
 မှိမ့်မောက်မောက် အမောက်လေး ပါရှိ
 တာကြောင့် မိဘတွေက ငမောက်လို့
 သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ မှည့်ခေါ်ထားတဲ့ နာမည်
 ပါ”

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် အစ်ကို
 အကြီးဆုံးက မြွေဟောက်ဖြစ်နေရတာ
 ထဲ အဒေါ်”

“ဒီလိုပါကွယ်။ အဒေါ်အဖေနဲ့
 အမေတို့က နယ်လင်ငယ်မယားတွေ
 ကြပေမယ့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက

တစ်နေ့မှာ ကိုကြီးငမောက်ဟာ

အမေဒေါ်ပန်းကို

အိပ်မက်ပေးတယ်။

သူဟာ မြွေဟောက်ဖြစ်နေလို့

လူတွေက သူ့ကိုမြင်ရင်

ကြောက်တဲ့သူရှိသလို၊

ရန်ဂျာချင်တဲ့လူတွေလည်း

ရှိကြသတဲ့။

ဒါကြောင့် သူဟာ

တောထဲမှာပဲ

အေးအေးသေးသေး

သွားနေပါရစေလို့

ကလေးတွေ ရရှိပါတယ်။ အမေ ဒေါ်ပန်း
 စပြီးမွေးတာဟာ မြွေဟောက်လေးပဲ။
 ရက်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဝံ့ဘူး။
 ကလေးအသေလေး မွေးလို့ အဖတ်
 မထင်ဘူးလို့သာ ရပ်ရွာကို ပြောထား
 ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ
 ကတော့ သိရှိကြပါတယ်။ လူကနေပြီး
 မြွေကို မွေးတယ်ဆိုတဲ့ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်
 ပြောတဲ့သူတွေကလည်း ရှိပါသေးတယ်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရင်သွေး၊ ကိုယ့်သား
 သမီးဆိုတော့ မြွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်
 မသတ်ရက်၊ မပစ်ရက်လို့ အိမ်အောက်
 မှာပဲ ကြွင်းလေးလုပ်ထားပြီး ငါးစိမ်း၊
 ငါးစိစုံတွေ ကျွေးပြီး ဖုတ်တိတ်လေး
 မွေးထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်
 မွေးတာကတော့ လူလေးပဲ။ ကိုယဉ်
 မောင်တဲ့၊ ပြီးတော့မှ အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့
 အဒေါ်ကို မွေးတာ”

“အဆန်းပွဲနော် အဒေါ်”

ဒါက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။

ဒီထက်ဆန်းပြီး အံ့သြစရာတွေ ရှိသေး
 တယ်ကွယ်။ အဒေါ်တို့ တစ်အူထုံဆင်း

မွေးချင်းပေါက်ဖော်သုံးယောက်မှာ
ကိုကြီးမောက်လည်း ပါတယ်မဟုတ်
လား။ ကိုကြီးမောက်နဲ့ အဒေါ်တို့သုံး
ယောက်ဟာ ကစားဖော်၊ ကစားဖက်တွေ
ပဲ”

“ဘယ်လိုများ ကစားကြသလဲ
ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုလေ။ တစ်ခါတစ်ခါ
စိမ်းပြေးတမ်းကစားတယ်။ တူတူပုန်းတမ်း
လည်း ကစားတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
အဒေါ်တို့က ပုန်းတယ်။ ကိုကြီးမောက်
က လိုက်ရှာပြီး ဖမ်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
မှာတော့ ကိုကြီးမောက်က ပုန်းတယ်။
အဒေါ်တို့က လိုက်ရှာကြပါတယ်။
ကိုကြီးမောက်ဟာ ဆန်ပုံးကြားတို့၊
ခုတင်အောက်တို့မှာ ပုန်းအောင်းလေ့
ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အဲဒီနေရာ
တွေမှာ ကိုကြီးမောက်ကို ရှာမတွေ့ဘူး။
ဒီအခါမှာ မျက်နှာကြက်ကို မော့လို
ကြည့်လိုက်ရင် ထုပ်တန်းပေါ်မှာ ကိုကြီး
မောက်ဟာ ခွေပြီး ပတ်ရစ်နေတာကို
မြင်တွေ့ရတယ်လေ။ တစ်ခုထူးခြားတာ

က ကိုကြီးမောက်ကို မွေးပြီးကတည်း
က စီးပွားရေးဟာ ဒီရေအလား
တက်တယ်လို့ အမေဒေါ်ပန်းက အဒေါ်
တို့ကို ပြောပြဖူးပါတယ်။

အစ်ကိုယဉ်မောင် ခုနစ်နှစ်
အဒေါ်က ခြောက်နှစ်ရောက်တဲ့အရွယ်
မှာ အမေဒေါ်ပန်းဟာ မြေကွက်နဲ့ အိမ်
တစ်လုံး အလူးကြီးကျေးရွာမှာ ဝယ်နိုင်
ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး အလူးလေးကျေးရွာ
မှာလည်း မြေတစ်ကွက်နဲ့ အခုအိမ်ကို
ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ အတွင်းပစ္စည်း
ရွှေတုံးရွှေစတွေနဲ့ ငွေကြေးတွေ အတော်
အတန် စုဆောင်းမိကြပြီလေ။

ကိုကြီးမောက်ဟာ နှစ်ကြာ
လာတာနဲ့အမျှ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
ကြီးဟာ ကြီးမားလို့ လာပါတော့တယ်။
တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်
ယောက်က အဒေါ်တို့အိမ်ကို လာလည်
ရင် မြွေဟောက်ကြီးဆိုပြီး လန့်ပြီး
အော်သွားနိုင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပါ။ အမေဒေါ်ပန်း
အစ်ကိုယဉ်မောင်နှင့် အဒေါ်တို့ကတော့
မြင်နေ၊ တွေ့နေကျမို့ ကစားဖော်၊ ကစား

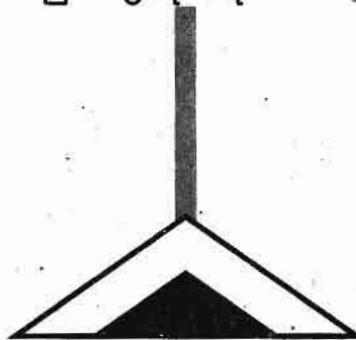
အက် မဟုတ်လား။ ကိုကြီးမောက်ဟာ
မြွေဆိုပေမယ့် အတော်ကို ပါးနပ်တဲ့သူ
တစ်ယောက်ပါ။

အိမ်မှာ လူစိမ်းတွေ ခြေရှုပ်
လာပြီဆိုရင် မယောင်မလည်နဲ့ အိမ်
နောက်တက်ကနေပြီး ခြံထဲကို ဆင်းသွား
ပြီး ပုန်းရှောင်နေတော့တယ်။ အိမ်ပေါ်
မှာ လူတွေရှင်းရင်တော့ မယောင်မလည်
နဲ့ ကိုကြီးမောက်ဟာ အိမ်ပေါ်ကို
ပြန်တက်ပြီး ထုပ်တန်းပေါ် ခွေလိုသာ
နေပါတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ကိုကြီးမောက်
ဟာ အမေဒေါ်ပန်းကို အိပ်မက်ပေးတယ်။
သူဟာ မြွေဟောက်ဖြစ်နေလို့ လူတွေ
က သူ့ကိုမြင်ရင် ကြောက်တဲ့သူရှိသလို၊
ရန်ရှာချင်တဲ့လူတွေလည်း ရှိကြသတဲ့။
ဒါကြောင့် သူဟာ တောထဲမှာပဲ
အေးအေးဆေးဆေး သွားနေပါရစေလို့
အမေဒေါ်ပန်းဆီမှာ ခွင့်ပန်သတဲ့။
ပြီးတော့ သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အိမ်တံစက်
ခြံအလွန်ကို ထွက်ပြီး ...

“သားကြီး ငမောက်ရေ အမေ

ဒီအချိန်မှာ
ကိုကြီးမောက်ဟာ
ဘယ်ကနေ ဘယ်လို
အိမ်ပေါ်ကို တက်လာတယ်
မသိဘူး။
ပုံထားတဲ့ ရွှေနဲ့ငွေသား
နှစ်ပုံရေမှာ
ဒေါသကြီးစွာနဲ့
သူ့ပါးပျဉ်းကြီးထောင်လို
နေတာကို
မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့ပါ”

လို့ သုံးကြိမ်ထွက်ပြီး ခေါ်ရင်
သူ လာခဲ့မယ်လို့ အမေဒေါ်ပန်းကို
အိပ်မက်ပေးပြီး အိမ်ကနေ ကိုကြီး
မောက်ဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွား
ပါတော့တယ်။

အမေဒေါ်ပန်းဟာ သူ့သား
အကြီး ကိုကြီးမောက်ကို သတိရလို့
မြင်ချင်ရင် ...

“သားကြီး ငမောက်ရေ အမေ
တွေ့ချင်လို့လာခဲ့ပါ”

လို့ အိမ်တံစက်ခြံအပြင်
ထွက်ခေါ်လိုက်ရင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်
အတွင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်
လာတယ်တော့ မသိဘူး။ အိမ်ပေါ်ကို
အမောက်ကလေးနဲ့ မြွေဟောက်ဖြစ်တဲ့
ကိုကြီးမောက်ဟာ ရောက်လို့ လာခဲ့ပါ
တယ်။

အိမ်မှာ သုံးလေးရက် တစ်ခါ
တစ်ခါ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင်
နေပြီးမှ နေအိမ်ကနေ ကိုကြီးမောက်
ဟာ ပြန်လည်ပြီး ပျောက်သွားတတ်ပါ

တယ်။ အမေဒေါ်ပန်းကတော့ သုံးလ
တစ်ကြိမ်၊ လေးလတစ်ကြိမ်လောက် သူ
သားကြီး ကိုကြီးမောက်ကို ခေါ်ယူပြီး
တွေ့လေ့ရှိပါတယ်။

အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကတော့
တက်မြတက်လျက် ရှိပါတယ်။

အခုဆိုရင် မြေကွက်နဲ့အိမ်တွေ
တင် မဟုတ်တော့။ ခြံမြေ၊ ယာမြေတွေ၊
လှည်းတွေ၊ ရွှေတွေ တော်တော်များများ
ကို စုဆောင်းမိကြတယ်။ လူတွေ သိကြ
မြင်ကြမှာစိုးလို့ အားလုံးကိုတောင်
ထုပ်ပြီး မဝတ်စားခဲ့ဘူးလေ။ နောင်နှစ်
အတန်ကြာချိန်မှာ အမေဒေါ်ပန်းက သူ
သားကြီး ကိုကြီးမောက်ကို ခေါ်ကြည့်
တဲ့အခါမှာ ကိုကြီးမောက်ဟာ သူတစ်
ယောက်တည်း မလာဘဲ မြွေဟောက်မ
တစ်ကောင်ပါ သူနဲ့အတူ ပါလာတာကို
တွေ့ရတယ်။

ကိုကြီးမောက်ကသာ အမေ
ဒေါ်ပန်း အစ်ကိုယဉ်မောင်နဲ့ အဒေါ်တို့
နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပူးပူးကပ်ကပ် နေပေ
မယ့် သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ မြွေဟောက်မ

ကတော့ သစ်သားထုပ်တန်းပေါ်မှာ
ခွေလိုသာ နေပြီး ဘာမှတော့ မလုပ်
ဘူး။ အားလုံးကို ကြည့်လိုသာ နေတာ
ကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ထိုသို့ ဒေါ်စာဥစကားကို
ဆက်တိုက်ပြောကြားနေရာ အတော်
မောပန်းဟန် တူသည်။ ရှေ့တွင်ရှိသော
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှစ်ခွက်ကို ဆက်
တိုက် သောက်လိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်
က ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မိည့်၍
သောက်လိုက်စဉ် ...

“ဒါနဲ့ နှစ်အတန်ကြာတော့
အမေဒေါ်ပန်းက သူသားကြီး ကိုကြီး
မောက်ကို ခေါ်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒီအခါ
မှာတော့ ကိုကြီးမောက်ဟာ သူ့မြွေ
ဟောက်မနဲ့သာမက တစ်ထွာလောက်
ရှိတဲ့ မြွေဟောက်လေးနှစ်ကောင်လည်း
အတူပါလာတာကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။
သဘောကတော့ ကိုကြီးမောက်ဟာ
အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့မှာ သားသမီးတွေ
ပင် ရနေကြောင်းကို လာပြတဲ့သဘော
ပေါ့လေ။

နောက်တော့ ကိုကြီးမောက်
အမေဒေါ်ပန်းကို အိပ်မက်ပေးပြန်ပါတယ်။
ကိုကြီးမောက်က အမေဒေါ်ပန်းကို
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမှ အပ သူ့ကို
အကြောင်းထူးမရှိဘဲ မခေါ်ဖို့အကြောင်း
လူတွေနေတဲ့ ရပ်ရွာကို သူလာရတာ
အန္တရာယ်များကြောင်း အမေဒေါ်ပန်းကို
အိပ်မက်ပေးလို့ အမေဒေါ်ပန်းဟာ သူ
သားကြီး ကိုကြီးမောက် နုကွေ့ကြွ
မှာစိုးလို့ မခေါ်တော့ပါဘူး။ အကြောင်း
ရှိရင်တော့ ကိုကြီးမောက်ဟာ အမေ
ဒေါ်ပန်းကို အိပ်မက်ပေးတယ်လို့ အမေ
ပြောပြလို့ အဒေါ်တို့ သိရှိရပါတယ်။

အဒေါ်က ဆယ့်ကိုးနှစ်သမီး
အစ်ကို ကိုယဉ်မောင်က အသက်နှစ်
ဆယ်ကျော် ရောက်ချိန်မှာတော့ အမေ
ဒေါ်ပန်းဟာ လူကြီးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်
အနိစ္စ ရောက်ရှိလို့ သွားပါတယ်။ အမေ
ဒေါ်ပန်းရဲ့ ဈာပနကိစ္စတွေ လုံးပန်းပြုလုပ်
နေပြီး ရက်လည်ပြီးချိန်မှာတော့ အဒေါ်
နဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူဟာ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားအောင်

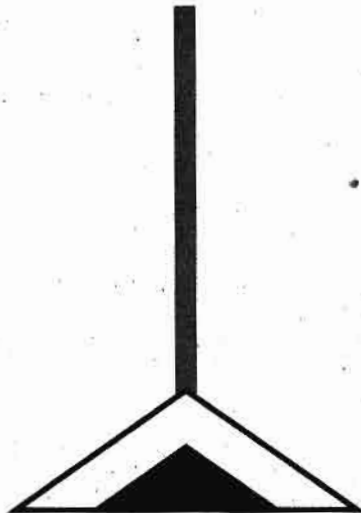

အဖေ၊ အမေတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း
ဥစ္စာ၊ ရတနာတွေကို အမွေခွဲဖို့ကိစ္စ
ပေါ်ပေါက်လို့ လာပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို
အစ်ကို ကိုယ့်မောင်က သဘောတူ
တယ်။ အဒေါ်ကလည်း သဘောတူတယ်။
နောက်နောင် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုး
စီးပွားတွေကိစ္စ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်
အောင် အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို
ဖြစ်အောင် အမွေခွဲဝေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အကျယ်အကျယ်
ငြင်းဖွယ်မဖြစ်ရလေအောင် နှစ်ဖက်
ယုံကြည်တဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေကို ဖိတ်ကြား
ပြီး အိမ်မှာပဲ အမွေခွဲဝေကြပါတယ်။

အလူးကြီး ကျေးရွာက
မြေကွက်နဲ့ နေအိမ်၊ နွားလှည်းတစ်စီး၊
ထယ်မြေ ၄ ဧကကတော့ အစ်ကို
ယဉ်မောင်က ရရှိပါတယ်။ အဒေါ်
ကတော့ အလူးလေးကျေးရွာက
မြေကွက်နဲ့အိမ်၊ နွားလှည်းတစ်စီး၊
ထယ်မြေ ၄ ဧက ကတော့ အဒေါ် ရရှိ
ပါတယ်။ အတွင်းပစ္စည်းများကတော့
ရွှေက သုံးဆယ်သား၊ ငွေသား

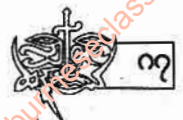
သူရဲက ရွှေနဲ့ငွေပုံကို
သူပါးပျဉ်းနဲ့ ယက်ပြီး
အဒေါ်ရဲ့ ရွှေနဲ့ငွေပုံထဲကို
ရေထည့်ပေးလိုက်ပြီး
အိမ်နောက်ပေးကနေ
ခြံထဲကို ဆင်းသွားတဲ့
ကိုကြီး ငမောက်ကို
တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

သုံးသောင်းကျော် ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ရပ်မိ
ရပ်ဖတွေက တစ်ယောက်ကို ရွှေချိန်
၁၅ ကျပ်သာ၊ ငွေသားတစ်သောင်းငါး
ထောင်စီ နှစ်ပုံ ပုံပြီး ခွဲကာ တစ်ယောက်
ကို တစ်ပုံစီ ခွဲခြမ်းလို့ ပေးပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကြီးငမောက်
ဟာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အိမ်ပေါ်ကို
တက်လာတယ် မသိဘူး။ ပုံထားတဲ့
ရွှေနဲ့ ငွေသား နှစ်ပုံရေမှာ ဒေါသကြီး
စွာနဲ့ သူပါးပျဉ်းကြီးထောင်လို့ နေတာ
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဒေါ်တို့
ကလည်း ကိုကြီးငမောက်ကို ကြောင်ပြီး
ကြည့်နေမိသလို၊ အမွေခွဲပေးကြတဲ့
ရပ်မိရပ်ဖ လူတွေကလည်း ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ ကြည့်လိုသာ
နေကြပါတယ်။ ကိုကြီးငမောက်ကတော့
သူရဲက ရွှေနဲ့ ငွေပုံကို ကြည့်လိုက်၊
ရပ်မိရပ်ဖလူကြီးတွေကို ကြည့်လိုက်နဲ့
လုပ်နေပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အဒေါ်တို့အိမ်
နံဘေးမှာ နေတဲ့ အရပ်လူကြီး ဦးတိုး
ကတော့ အဒေါ်တို့မိသားစုအကြောင်းကို

အစအဆုံး သိထားသူလေ။ ကိုကြီး
ငမောက် ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း အခေါ်
တို့အိမ်ကို သူ သွားလာနေကျပဲ။
ဒါ့ကြောင့် ဦးတိုးက ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီး
တွေဘက် လှည့်ပြီး ...

“သော် ... မေ့နေလို့ဗျို့။
အဖေစောပဲလူး။ အမေခေါ်ပန်းတို့မှာ
သားသမီးသုံးယောက်လေ။ အကြီးဆုံးက
ငမောက်၊ အလတ်က ယဉ်မောင်၊
အငယ်ဆုံးက စာဥ။ ဒီတော့ သုံးပုံခွဲမှ
တရားမှာပေါ့ မဟုတ်လားဗျာ”

လို့ မေးလိုက်တော့ ရပ်မိရပ်ဖ
အားလုံးက ...

“ဟုတ်တာပေါ့”

လို့ ဖြေဆိုကြပါတယ်။ ဒီအခါ
မှာ အရပ်လူကြီးဦးတိုးက ကိုကြီး
ငမောက်ရှေ့က ရွှေနဲ့ငွေ နှစ်ပုံကို ဆွဲယူ
လိုက်ပြီး ရွှေတစ်ဆယ်သားနဲ့ ငွေသား
တစ်သောင်းစီ သုံးပုံ ပုံပြီး ကိုကြီး
ငမောက်ရှေ့မှာ ထားလိုက်ပါတယ်။
ပြီးတော့ အရပ်လူကြီးဦးတိုးက ...

“သားသမီးသုံးယောက်

အတွက် အမွေသုံးပုံ ပုံထားတယ်။
ငမောက် မင်းကြိုက်တဲ့အပုံကို ယူလေ”
လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။
ဒီအခါမှာ ကိုကြီးငမောက်
ဟာ ရွှေနဲ့ငွေသားတွေ ပုံထားတဲ့ အပုံ
သုံးပုံကို သေသေချာချာကို ငဲ့လို့ ကြည့်
နေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုကြီးငမောက်
က သူ့ရှေ့မှာ ရွှေနဲ့ငွေပုံကို ပေါက်
ပြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ အရပ်လူကြီး
ဦးတိုးက ...

“အေး ... အေး။ ဒီရွှေနဲ့
ငွေတွေဟာ ငမောက်ပိုင်သွားပြီ။
ငမောက်ရဲ့ ရွှေနဲ့ ငွေပဲ။ ဦးတိုး တစ်ခု
ပြောချင်တယ်။ ငမောက်က သားသမီး
တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသားမဟုတ်
ဘူးကွယ်။

လူသားမဟုတ်တော့ ငမောက်
အတွက် ဒီရွှေနဲ့ ငွေတွေဟာ ဘယ်လို
လုပ်မှ သုံးလို့မရဘူး။ အသုံးလည်း မဝင်
ဘူး။ ငမောက်ရဲ့ ညီဖြစ်သူ ယဉ်မောင်နဲ့
ညီမဖြစ်သူ စာဥက လူသားတွေ။
ဒီတော့ မင်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့သူကို

ပေးခဲ့စေချင်တယ်”
လို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုကြီး
ငမောက်ဟာ လူစကား နားလည်သလို
ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာကို တွေ့ရ
တယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုယဉ်မောင်ကို
တစ်လှည့်၊ အဒေါ်ကိုတစ်လှည့်စီ ကြည့်
နေတယ်။ အရပ်လူကြီးဦးတိုးက ...

“ကဲ ... ကဲ။ မင်းတို့ရဲ့
အစ်ကိုကြီးငမောက်ဟာ သူ့ဝေပုံကို
ယူပြီးပြီ။ မင်းတို့လည်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့
အပုံကို ယူကြ”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။
ရွှေနဲ့ငွေ တန်ဖိုးအတူတူဖြစ်နေတာက
ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
အခေါ်ကတော့ ကိုယ့်ရှေ့က ရွှေနဲ့ငွေပုံ
ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ အစ်ကိုကြီး
ငမောက်က ခုချိန်အထိ အစ်ကိုယဉ်
မောင်နဲ့ အဒေါ်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေ
တုန်းပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးငမောက်က
သူ့ရှေ့က ရွှေနဲ့ငွေပုံကို သူ့ပါးပျဉ်းနဲ့
ယက်ပြီး အဒေါ်ရဲ့ ရွှေနဲ့ ငွေပုံထဲကို
ရောထည့်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်နောက်အ
ကနေ ခြံထဲကို ဆင်းသွားတဲ့ ကိုကြီး

မောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်”	မြွေဟောက်က လူအတိုင်းပဲ စကား	တယ်။ တကယ့်ကို တည်ကြည်ခန့်ညား
“အံ့စရာပါပဲ။ နောက်တော့	ပြောနေတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”	တဲ့ ဥပဓိရုပ်ရှိတဲ့သူပဲ။ အခုထက်ထိ
ကိုကြီးမောက် လာသေးသလား	“ဒါနဲ့ အဒေါ်လည်း ကိုကြီး	အဒေါ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါတယ်။
အဒေါ်	မောက်အတွက် ရည်စူးပြီး သံဃာတော်	နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးနဲ့ သျှောင်တစောင်း
“မလာတော့ပါဘူးကွယ်။ အဲ	၁၀ ပါးကို အိပ်မှာပင်ပြီး ဆွမ်းကပ်လှူ	ထုံးထားတယ်လေ။ သူနဲ့ဘေးမှာတော့
အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နောက်ငါးနှစ်	တယ်။ သင်္ကန်းခွံကို ကပ်လှူတယ်။	ရွှေပုံ၊ ငွေပုံတွေဟာ လူ့ခါးဝက်လောက်
လောက်ကြာတော့ အဒေါ်ကို တစ်ကြိမ်	တစ်ရွာလုံးက လူတွေကို ဖိတ်ပြီး	ရှိတဲ့ အပုံတွေက အများချည်း။
အိပ်မက်ပေးတယ်ကွယ်”	ထမင်းကျွေးပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ	မောင်ရင်တို့ စာရေးဆရာတွေပဲ စဉ်းစား
“အဒေါ်အစ်ကို ကိုကြီး	အဒေါ်လည်း ကိုကြီးမောက်အတွက်	ကြည့်ပါတော့”
မောက် ဘယ်လိုများ အိပ်မက်ပေးပါ	ရည်စူးပြီး သုံးကြိမ်လောက် လှူဒါန်းပြီး	အကျွန်ုပ်သည် လက်ပေါ်
သလဲ”	အဒေါ်ပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလ	မေးတင်၍ အတွေးနယ်ဝင်ကာ စဉ်းစား
“သူဟာ တောထဲမှာ မုဆိုးနဲ့	ကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေကို အမျှ	နေလေတော့သည်။ လူ့လောကတွင်
ဖြူတွေ့မိလို့ အသတ်ခံရကြောင်း၊	ပေးဝေခဲ့ပါတယ်။	တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်ဆန်း
အဒေါ်ကို အိပ်မက်ပေးတယ်။ သူ	“နောက်တော့ ကိုကြီးမောက်	ကြယ်သည် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်
အတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်	က အိပ်မက်ပေးသလား အဒေါ်	ဖြစ်ပေသည်တကား။
တွေ ပြုလုပ်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်”	“တစ်ကြိမ်တော့ ပေးတယ်။	
“အိပ်မက်တော့ မြွေအဖြစ်နဲ့	ဒီအခါမှာ ကိုကြီးမောက်ဟာ မြွေအရေ	
လူအဖြစ်နဲ့လား အဒေါ်	ခွံထဲက ထွက်လာပြီး ပြောင်ပြောင်လက်	
“ကိုကြီးမောက် ပုံစံအတိုင်း	လက်၊ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန် အဝတ်အစား	
အိပ်မက်ထဲမှာ ထူးခြားနေတာက	တွေနဲ့ အဒေါ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီ	

မြင့်ထွန်း သုတေသီ

မကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်

အစားအသောက် မကောင်းသည့်
 အသံ
 နေရသော သူများသည်
 ရောဂါဆိုးများ ရရှိသကဲ့သို့ ...
 မိမိ မည်မျှပင် စိတ်ရင်းကောင်းနေပါစေ
 အကျင့်စရိုက်ဆိုးသော ပတ်ဝန်းကျင်၌
 နေရသည့် သူများသည်လည်း
 ဘဝဆိုးများ ရရှိသည်။ ၊

ဇင်ငြိမ်းလင်း

ဇော်ဆန်းကြယ်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရှည် ၀/ဆုံး

ဂမ္ဘေါင်နီ

မောင်သက်နောင်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အမှာ

သည်ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် မှာ ၁၉ ရာစု နှစ်ပိုင်းလောက်ဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်ရာအရပ်မှာ မြောက်အမေရိကတိုက် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေဘက်တွင် ဖြစ်၏။ ဂန်ဒေါင်နီမှာ ရက်အင်ဒီးယန်း ခေါ် အမေရိကတိုက်မှ တိုင်းရင်းလူနီခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ အမည်ကို ဆိုလိုပေသည်။ လူဖြူတို့ အမေရိက တိုက်ကို ခြေမချမီကာလ ရှေးဦးစွာ အမေရိကတိုက်ဝယ် တိုင်းရင်းသားလူနီ မျိုးပေါင်း အတော်များများ နေထိုင်လျက် ရှိသည့် အနက် ဂန်ဒေါင်နီခေါင်းဆောင်သော အမျိုးမှာ “ဟေဒါ” လူမျိုးစုဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်မှတ်ကြကာ ယနေ့တိုင်အောင် ထင်ရှားကျော်စောလျက် ရှိသော ဟေဒါအမျိုး ကျော်စောခြင်းမှာ တကယ်တော့ ဂန်ဒေါင်နီ၏ စွမ်းရည် ကြောင့် သည်မျှ ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်း အရာများနှင့် ဂန်ဒေါင်နီ၏ အမည်နှင့် သူ့လူမျိုးတို့ အဘယ်ကဲ့သို့ ဤအရာဝင်ပြောင်မြောက်၍ နာမည်ကြီးလာ ရခြင်း အကြောင်းများသာ ဖြစ်ကြပေ သည်။

အခန်း ၁

သဲသောင်မြေကမ်းစပ်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သော် မြင်ရသည် ခင်။ ရွှေကွက်မှာ မည်သို့မျှ သာယာ ခြင်း မရှိ။ ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသည်။ စာစာက ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသော လူသတ်ပွဲ ငြီးကြောင်း လူသေအလောင်းကောင် များနှင့် သေအံ့ဆဲဆဲလူနာတို့က သဲပေါ်တွင် ပုံပျက်ပမ်းပျက် လဲလျောင်းနေကြ ၏ ဖြူသော သံရောင်ပေါ်တွင်ကား သူသွေးများကြောင့် ညိုမည်းသော အကွက်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။ ခင်လယ်ဘက်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော ဆယ်လျှင် သွေးနံ့နှင့် ရောနှောမိသဖြင့် အသံသို့မျှ မလတ်ဆတ်တော့ဘဲ ညှိစိုစို ခြင်း ဖြစ်လာရ၏။

အလောင်းကောင်များ ပြန်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အရပ်သို့ လူရိုင်းကြီး ခင်ကောင်သည် လျှောက်လာကာ သေဆုံးနေသော လူများအား တစ်ဦးချင်း ခင်ဆေးသွားလေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ

တုတ်ခိုင်သန်မာ၍ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ထား သည်မှာလည်း အကြီးအကဲတစ်ယောက် ၏ အသုံးအဆောင်များ ဖြစ်ကြ၏။ သူကား ဟေဒါလူမျိုးတို့၏ ခေါင်းဆောင် အကြီးအကဲ ဂန်ဒေါင်နီသာလျှင် ဖြစ် တော့သည်။ ဂန်ဒေါင်နီ၏ မျက်လုံးအစုံ သည် လူသေအလောင်းတိုင်း၏ ယာဘက်မျက်လုံးကို ဖောက်ထွင်းစူးဝင် နေသော တောင့်တင်းသော မြားများကို မြင်ရသောအခါ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်လာ လေသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင်တော့ စစ်အောင်နိုင်သူ ဟေဒါစစ်သူရဲကောင်း များသည် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးထံမှ နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာမည့် အမိန့်ကို မျှော်စောင့်ရင်း တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နေ ကြလေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန်ဒေါင်နီသည် လူသေအလောင်းများ အား ကျေနပ်စွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး သော် သူ့စစ်သူရဲကောင်းများဘက်သို့ ပြန်လည် လျှောက်လာခဲ့၏။ နောက် တော့ လေးနက်ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အမိန့်ပေးခဲ့လေသည်။

“လက်နက်ချ အဖမ်းခံတဲ့ ယောက်ျားအားလုံးနဲ့ မိန်းမ၊ ကလေးတွေ ကို ခေါ်ခဲ့ကြ။ နောက်ပြီး အားလုံးကို ကြီးနဲ့ ခိုင်ခိုင်တုတ်ပြီး ကနူးလှေတွေ ပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်ကြချေ။ ဒီရွာ ကလေးကိုတော့ တစ်စုမှ မကျန်အောင် မီးတင်ရှိကြရမယ်”

သူ့အမိန့်အဆုံးသည်နှင့် စစ်သား အားလုံးထဲမှ တစ်စုကသည် အမိန့် အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် ဖျတ်လတ်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကမူ နောက်ထပ် ပေါ်ထွက်လာမည့် အမိန့်ကို ခံယူ၍ ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြ၏။

“ကဲ ... မင်းတို့က မြားတွေ ကို ပြန်စုကြချေ။ ငါတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ဟေဒါမြားတစ်စင်းမှာ ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့ ခွေးကောင်တွေရဲ့ ကိုယ်မှာ စူးကျန်မနေ စေရဦး”

သူ့အမိန့်အဆုံးတွင် လူရိုင်း စစ်သားများသည် အလောင်းကောင်များ တွင် စူးဝင်နှစ်မြုပ်နေသော မြားများ

အား လိုက်လံ နှုတ်သိမ်းကြလေသည်။
 ခေါင်းဆောင်ဂန်ဒေါင်နီကိုယ်တိုင်ပင်
 သူ၏ ငှက်တော်ဖြူအမြီးတပ်ထားသော
 သီးသန့်မြားများကို ကျင်လည်စွာ
 လိုက်၍ နှုတ်ယူနေခဲ့လေသည်။ ထိုသို့
 နှုတ်ယူစဉ်အတွင်း သူသည် မြေပေါ်သို့
 တံတွေး ပျစ်ခနဲ ထွေးကာ လူသေများ
 အား ရှုံ့ချကိုင်ဆံနေခဲ့သေး၏။

“အလကား ကျွန်ဆန်တဲ့
 အကောင်တွေ ခတ်စာလာခို အမျိုးယုတ်
 တွေ မယားရိုက်ကောင်တွေ သေတာပဲ
 ကောင်းတယ်”

ကြေးနီရောင် အသားအရေရှိ
 သော ဤတုတ်ခိုင်သန်မာလှသည့်
 အင်ဒီးယန်း လူနီရိုင်းကြီးကား ပစိဖိတ်
 သမုဒ္ဒရာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်
 ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် မှီတင်း
 နေထိုင်သော အင်ဒီးယန်းလူနီမျိုးစု
 အနက် တကယ်တမ်း ရက်စက်ကြမ်း
 ကြုတ်လှသော ဟေဒါလူမျိုးစုတို့ကို
 ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိနေပေ၏။ ထိုစဉ်
 အခါက လူနီရိုင်းလူမျိုးစုတို့သည်

တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး သင့်တင့်ညီညွတ်ခြင်း
 မရှိကြသည်ဖြစ်ရကား မကြာခဏ
 ဆိုသလိုပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်ခိုက်
 သတ်ဖြတ်တတ်ကြပေသည်။ မိမိထက်
 အင်အားငယ်သော လူမျိုးစုတို့အား ဒုက္ခ
 အပေးဆုံးကား ဟေဒါများပင် ဖြစ်ကြ
 လေသည်။

သို့မို့ကြောင့် “အလာစကာ”
 မှသည် ကာလီဖိုးနီးယားနယ်မြေအထိ
 ဟေဒါလူမျိုးစုဆိုလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်
 ကြောက်ရွံ့ကြရပေ၏။ တကယ်တော့
 လည်း ဟေဒါလူမျိုးတို့ ဤမျှ
 ကြမ်းကြုတ်၍ အောင်ပွဲခံရကာ နာမည်
 ကျော်ရခြင်းမှာ လက်ရုံးရည်၌ သူမတူ
 အောင် တောက်ပြောင်လှသည့်
 ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန်ဒေါင်နီ၏ ကွပ်ကဲ
 ကြီးကြပ်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဂန်ဒေါင်နီက သူ့နောက်လိုက်
 လူနီများကို ဦးဆောင်ကာ မကြာခဏ
 ဆိုသလို တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲအနိုင်ယူခဲ့
 ၏။ ဤသို့ သူက အောင်နိုင်သည့်အခါ
 မျိုးဝယ် စစ်ရှုံးသူ တစ်ဖက်လူမျိုးစုအား

သူသည် ရက်ရက်စက်စက်ကြီးမား
 ညှင်းဆဲမှု ပြုမှတတ်၏။ သို့မို့ကြောင့်
 သူ့ကို အခြားလူမျိုးစုများက ဓားပြ
 တောပုန်းကြီးသဖွယ် သဘောထား
 ကြောက်ရွံ့ကြရလေသည်။ စင်စစ်တော
 သူနှင့်တကွ သူ့လူမျိုးစုအား သမိုင်း
 တစ်လျှောက် မော်ကွန်းတင်ထား
 လောက်အောင် နာမည်ကြီး၍ ရန်သူ
 တိုင်းကို အောင်မြင်စေခဲ့သည်ကာ
 လက်စွဲတော်လေးကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။
 သည်လေးကြီးကြောင့်ပင် ဂန်ဒေါင်နီ
 အမည်သည် ပစ္စက္ခကာလတိုင် အထိ
 အဆက် အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။

ဂန်ဒေါင်နီကား သူတို့
 ရိုင်းမျိုးထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား
 ထွားကြိုင်း၍ ခွန်အားကောင်းသူ
 ယောက်ပဲ ဖြစ်၏။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်
 သော ပခုံးသားကြီးများနှင့် ရင်သား
 ကြီးများကား အခြားလူသုံးယောက်
 ခွန်အားပေါင်းနှင့် ညီမျှသော ခွန်အား
 သယ်ဆောင်ထားပေး၏။ သူကိုင်
 လေးမှာ လုံးပတ်အားဖြင့် ယောက်

ဘစ်ယောက်၏ လက်မောင်းလုံးခန့် သည်။

ရှိကြလေသည်။

နီလေသည်။ သို့စဉ်တိုင် ဤမျှ ကြီးမား
လေးလံသော လေးကို ဂန်ဒေါင်နီသည်
ပန်းခြင်းမရှိ။ ပကတိ ညင်သာစွာပင်
နိုင်တွယ်၍ မလွဲတမ်း ပစ်ခတ်နိုင်၏။
ဤသည်ပင် သူ၏ ချီးကျူးဖွယ် စွမ်းအား
ခပ်ရပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဂန်ဒေါင်နီ၏ နောက်ပါစစ်သား
များမှာ တစ်ဝက်က မြားများ နှုတ်ယူပြီး
၍ ကျန်တစ်ဝက်က ရွာကလေးကို မီးရှို့
ဖျက်ဆီးပြီးသော အခါတွင်တော့ ဟောဒါ
လူမျိုးအောင်ပွဲမှ စစ်သည်များသည် စီဒါ
သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
သူတို့၏ ကနူးလှေရှည်ကြီးများပေါ်သို့
တက်ကြကာ မြောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့သည်။
ထိုအရပ်ဝယ် သူတို့၏ အိမ်ခြေများ
ရှိကြပေ၏။ ထိုဒေသကို ကွင်းချာလော့
တီကျွန်းစုများဟူ၍ ခေါ်ဆိုကာ ယခု
နေရာမှ ဆိုလျှင် ၁၅ ရက်တာမျှ
လှေလှော်သွားလျှင် ရောက်နိုင်လေ
သည်။

“အံ့မယ်ကွာ။ ဒီဂန်ဒေါင်နီ
ဆိုတဲ့ ကောင်ကြီး မြားပစ်ပုံကဖြင့်
လေနဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သလို တပြုံကြီး
ပျံလာကြတာကလား။”

တစ်ယောက်သော လူနီက
အံ့သြတကြီးနှင့် ရေရွတ်ပြောလိုက်သည်
တွင် အဖော်ဖြစ်သူကပါ ဝင်၍ ဖြည့်စွက်
ထောက်ခံလိုက်ပေ၏။

ဂန်ဒေါင်နီကလွဲလျှင် အဘယ်
တစ်စုံတစ်ယောက်ကမျှ သူ့လေးကို
မနိုင်ကြချေ။ ပစ်နိုင်ရန် ထားဦးတော့။
လျှို့ဝှက်ပင် မဆွဲမကွေးနိုင်ကြသည်
ဖြစ်၏။ သူ့လူမျိုးစုထဲမှ အားကောင်း
ဆုံးသန် စစ်သားနှစ်ဦးအား လေးညှို့
ဆွဲစမ်းကြည့်စေရာ ကွေးရုံမျှသာ
နိုင်ကြသည်ဟု အဆိုရှိပေသည်။
ထိုအချိန်က ဆိုလျှင်တော့ ဂန်ဒေါင်နီ
၏လိုလားသောစိတ်ဓာတ် လေး
မြားကို အသုံးပြုနိုင်စွမ်းရည်များကို
အမျိုးစု ခေါင်းဆောင်များကမှ
နိုင်နိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါချေ။
ဤသို့ပင် ဂန်ဒေါင်နီဆိုလျှင်
ပြားပြားဝပ်သွားရချေတော့

ဂန်ဒေါင်နီနှင့် သူ့စစ်သည်
တော်တို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော
ခတ်စာလာနီအမျိုးသား။ အမျိုးသမီးတို့
မှာ လှေများ၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ကုတ်ကုတ်
ကလေး လိုက်ပါလာရင်း သူတို့၏
ဘာသာစကားဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုလျက်

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ မင်းပြော
တာ။ ငါ့မျက်စိအောက်မှာတင် ဒီလူသုံး
ယောက်ကို သူတို့မြားတွေကို မလွှတ်နိုင်
ခင် ပစ်သတ်လိုက်တာကလား။ တကယ်
ကို ကြောက်စရာကောင်းပြီး အံ့သြစရာ
ကောင်းတဲ့ လူပါပဲကွာ”

“ဒါတွေ အသာထားဟေ့။
ဒီကြမ္မာက ဘယ်လိုဖန်တီးလာဦးမယ်
မသိသေးဘူး။ ငါ့အထင်တော့
ဒီအကောင်ကြီးဟာ အလင်းရောင်ရှိရာ
မဟာကုန်းမြေ (ဘဝတစ်ပါး)ကို
မရောက်ခင်တော့ ဘယ်လူမျိုးစုအတွက်
မှ ငြိမ်းချမ်းရေးရမယ် မထင်ဘူး။”

တစ်ယောက်သော အကျဉ်း သားက စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပင် လေးလေးပင်ပင် ညည်းညူလိုက်လေ သည်။ သို့စဉ်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ လှော်လာ သော လှေပေါ်မှ ရေကြောင်းပြဿနာက အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ရေကြောင်း ပြောင်း၍ ဦးတည်လှော်ခတ်လိုက်ရာ နောက်လှေများကလည်း သူနည်းအတိုင်း လိုက်လှော်ခတ်ကြရသည်။ သူတို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက် လှော်ခတ် သွားကြရလေသည်။ ရေနင့် စားရေး ရိက္ခာအတွက်သာ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းတွင် ခေတ္တမျှ ရပ်နားတတ်ကြ၏။

ဟောဒါလူမျိုးစု၏ လှေကြီးများ မှာ ကြီးမားရှည်လျားလှပေသည်။ အလျားအားဖြင့် ပေ ၇၀ ခန့် ရှည်လျား ကာ လှေလှော်သား စစ်သည် လေးဆယ် ခန့် ပါဝင်၏။ အခြားလူမျိုးစုတို့၏ အကြီးဆုံးလှော်လှေမှာ ပေ ၃၀ သာ လျှင် ရှိပေရာ ထိုလှေများနှင့် စာလျှင် ဟောဒါလှေမှာ အတော်ကြီးမားလှပေ သည်။ တကယ်တော့လည်း အင်အားဖြင့်

သော်လည်းကောင်း၊ သဘောနှင့် ပတ်သက်၍ ထုလုပ်ဆောက်လုပ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဟောဒါများသည် အခြားလူမျိုးများထက် သာ၍ နေကြသောကြောင့်သာလျှင် ဤသို့သော လှေကြီးမျိုးကို ဆောက်လုပ် သုံးစွဲနိုင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နောက်တော့ သည်ကဲ့သို့သော လှေကြီး မျိုးများကို ပိုင်ဆိုင်သုံးစွဲနိုင်ကြသော ကြောင့်လည်း အခြားသော လူမျိုးများ အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သည့်ပြင် တစ်ချက်ကလည်း ရှိသေး၏။ ဟောဒါတို့၏ နေရာအရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာ ကျွန်းများ မှာ ဗဟိုရှိကျွန်းမြေနှင့် မိုင်တစ်ရာခန့် ကွာဝေးသည့် သဲသောင်များနှင့် ဝန်းရံ နေရကား တော်ရုံတန်ရုံ ရေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူ များအနေနှင့် တော့ မချဉ်းကပ်ရဲကြချေ။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ အခုဆိုရင် ဆရာကြီးရဲ့ အခိုင်အမာ ဒေသဖြစ်တဲ့ ကောင်ဂွမ်ပွီနားကို ရောက်

နေပါပြီ။ နောက် နေ့တစ်ဝက်လောက် လှော်လိုက်ရင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ရေကြောင်းပြတာဝန်ခံ ထု က ဂန်ဒေါင်နီအား သတင်းပို့လိုက်သေ သည်။

“အေး ... ကောင်းတာပဲ ကွာ။ ဟိုရောက်ရင် တို့ဗျား တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အနားယူကြတာပဲ အဲပြီးတော့ တစ်ခါပြန် စစ်ထွက်ကြ ပေါ့ကွာ”

ဂန်ဒေါင်နီက သဘော ကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီးနောက် ပြန်ပြောခဲ့၏။

“ခင်ဗျား တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် နားမယ်။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့အတွက် အနားယူချိန်ဟာ နည်းမနေဘူးလား”

“အေးလေကွာ။ ငါ့ ကော်စတန်ရွာက ခေါင်းဆောင်နဲ့ ရှင်းစရာ ရှိနေတယ် မဟုတ်ဘာလဲ။ မင်းက ဒီအကြောင်း လားကွ ဟေ”

“ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး”

ကြီး

ရေကြောင်းပြက ခေါင်းကို
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါရမ်းရင်း ပြန်လည်
ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဂန်ဒေါင်နီ၏ အဖို့အရာက
ဆိုဖြစ်စဉ်ကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ပါချေ။
သူ့အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲနေ
သရွေ့တော့ သည်အဖြစ်အပျက်ကို အမြဲ
သာ အောက်မေ့နေမည်သာ ဖြစ်ပေ
သည်။ ကြာလှသည် မဟုတ်သေးချေ။
ချွန်ပြီခဲ့သည့် ခြောက်လခန့်က ဖြစ်၏။
ဂန်ဒေါင်နီ၏ တူအရင်း ဟေဒါလူနီ
အရွယ် ကောင်ကလေးသည် အမဲလိုက်
အတွက် တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာ
လေသည်။ ဤတွင် သူ့အတွက် ကြမ္မာ
တို့ တိုးဝင်လာတော့သည်။ နယ်ကျွ
တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာသူ
ရန်သူများ၏ အိုင်ကမ်းခြင်းကို
လွယ်ကူကူနှင့်ပင် ခံရပေတော့၏။
ဖမ်းဆီးမိသွားသူများကား သူတို့
လူမျိုးစုနှင့် ဘယ်သောအခါကမျှ
ဆင်နွှဲခဲ့သော ကောစတန်လူမျိုးစု

များ ဖြစ်ကာ သူ့အား ကောစတန်
ခေါင်းဆောင်ထံသို့ ဖမ်းဆီးပို့ဆောင်လိုက်
ကြလေသည်။
ကောစတန် လူမျိုးခေါင်း
ဆောင်သည် လူငယ်ကလေးအား စခန်း
ချရာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ကြီးစွာ
သော ရက်စက်မှုဖြင့်၊ သူငယ်အား
ညဉ့်ပန်းလေတော့၏။ ပထမလူငယ်အား
တိုင်တစ်တိုင်တွင် ဇောက်ထိုး ကြိုးနှင့်
ဆွဲချည်ထားလိုက်ကာ သူပတ်ပတ်လည်-
တွင် ခိုင်ခန့်သော ခြံစည်းရိုးများ
ဝိုင်းပတ်ကာရံလိုက်ကြလေသည်။
ပြီးနောက်တွင်မူ ရက်အတော်ကြာမျှ
အစာငတ်ခံထားသော ကြောက်စရာ
ခွေးတစ်သိုက်ကို ထိုခြံထဲသို့ မောင်းသွင်း
ကာ ပိတ်ထားလိုက်တော့၏။ အစာငတ်
ထားသဖြင့် မာန်တဖီဖီနှင့် ဒေါသတကြီး
ဖြစ်နေသော ကြမ်းကြုတ်လှသည့်
ခွေးတစ်သိုက်၏ အလယ်တွင် ရောက်
နေရသည့် အားကိုးရာမဲ့ သူငယ်ကလေး
အတွက် ဖန်တီးခဲ့ရသော ကြမ္မာမှာ
မတွေ့တော့ရဲလောက်အောင်ပင်

ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။
အပြစ်မဲ့သော သူငယ်ကလေးမှာ
လူသားတို့၏ အစွမ်းကုန် ရက်စက်ခြင်း
ကြောင့် မရှုမလှ သေဆုံးသွားရရှာလေ
တော့သည်။ သည်အကြောင်းကို ဦးရီး
တော်သူ ဂန်ဒေါင်နီနားသို့ ပေါက်ကြား
ခဲ့သော အခါဝယ် ပြင်းထန်စွာ ဒေါသ
ထွက်ရခဲ့၏။ သည်အတွက်လည်း သူ
သည် အသက်မသေသေးသမျှ တန်ပြန်
လက်စားချေဖြစ်အောင် ချေရန် ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ရပ်ကို အခိုင်အမာ ချထားလိုက်
လေသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဟေဒါ
လူမျိုးစု စစ်သားတို့သည် သူတို့၏
အခိုင်အမာ စခန်းချရာ ရွာခံတပ်ဝသို့
စီးဒါလေများဖြင့် အသီးသီး ဆိုက်ရောက်
လာခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ ဟေဒါရွာ
ကလေးကား သဘာဝဖန်တီးပေးမှု
ကြောင့် မတ်စောက်လှသော တောင်ကမူ
စွန်းများဖြင့် ဝိုင်းရံကာဆီးလျက် ရှိ၏။
အင်မတန် ကျဉ်းမြောင်း၍ ကနူးလှေ
တစ်စင်းစီမျှသာ ဝင်ဆန်သော ရေလက်

ကြားကလေးမှတစ်ဆင့် သဘာဝ
ပင်လယ်ကွေ့ကလေးထဲသို့ ဝင်ရလေ
သည်။ သို့နှင့် ရှည်လျားလှသော စီဒါ
သား စစ်လှေများက တစ်စင်းစီ တစ်စင်း
စီ ဝင်၍ သဘာဝဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်
မိသွားကြတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်သား
ရပြီးသား လူနီရိုင်းစစ်သည်များသည်
သစ်မြစ်များဖြင့် ကျစ်ထားသည့်
ကြိုးလှေကားမှတစ်ဆင့် တောင်စွန်းပေါ်
သို့ ကျင်လည်ဖျတ်လတ်စွာ တက်သွား
ကြရလေသည်။

စစ်ပွဲတွင် ရုံးခိုမှ၍ သုံးပန်း
အဖြစ် အဖမ်းခံလာရသူ အခြားလူမျိုး
အကျဉ်းသမားများကို ကား ပစ္စည်း
ကိရိယာများကို သယ်ယူစေကာ ပင်ပန်း
တကြီး တက်စေလေသည်။ အနည်းငယ်
တွန့်ဆုတ်ငြင်းဆန်နေသူများအတွက်
ကိုကား အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော
စစ်အောင်နိုင်သူ စစ်သားတွေက
စားပြောင်များဖြင့် ဆွ၍ ဆွ၍သော်လည်း
ကောင်း တုတ်များဖြင့် ရိုက်နှက်၍သော်
လည်းကောင်း၊ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း၍သော်

လည်းကောင်း အတင်းအဓမ္မ သယ်ယူ
ပို့ဆောင်စေလေ၏။

စစ်ထွက်သူများ ရွာသို့တစ်ဖန်
ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း
သတင်းကို ကြားသိရသော မိန်းမသားတို့
မှာ ကိုယ့်လင်၊ ကိုယ့်သားမှ ပြန်လည်
ပါလာပါရဲ့လားဟူသော သံသယဖြင့်
အပြေးအလွှား ထွက်လာကြပြန်ကြလေ
သည်။ အချို့သော မိန်းမတို့မှာ လင်သား
တို့စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ကြောင်း သိရှိရ
သောအခါ ထိုသူများ၏ အမည်ကို
တမ်းတဟစ်ကြွေးကာ အော်ငိုကြတော့
၏။ သို့စဉ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ကြီး
ဂန်ဒေါင်နီကမူ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဘယ်လိုမှ ဂရုမထားဘဲ ခပ်တည်တည်
နှင့် သူ၏ တဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားခဲ့
သည်။

ဤတွင် မိန်းမတစ်ယောက်က
ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် အော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း
သူမ၏ ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်ခဲ့၏။

“ဘယ်တော့များမှ တို့ခေါင်း
ဆောင်ကြီးဟာ ဒီလူသတ်ပွဲတွေကို

ရပ်စဲပို့မလဲဟင်။ တို့ရဲ့ လင်တွေ
တွေ တစ်ယောက်မကျန် သေကျန်
ဒီကိစ္စဟာ ရပ်တော့မှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ နှလုံးသား
ရှိပါလေရဲ့လား။”

“အို ... တိတ်တိတ်နေ
ပါအေး။ တို့ခံစားရသမျှကို ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင်ကြီး ပြောရတာ
ဘေးအန္တရာယ်များလှတယ်။ ကိစ္စဆို
ဘူး။ ဒီလူကြီးက ကိုယ်ငိုနေလို့
တစ်နေ့သေမှာပါပဲ။ အဲဒီအခါက
ဒီစစ်ပွဲဟာ အလိုလို ရပ်သွား
မဟုတ်လား။”

အခြားမိန်းမတစ်ယောက်က
သို့ကလိုပင် သဘာဝကျကျ ပြန်လည်
ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

အခန်း ၂
ဂန်ဒေါင်နီနှင့် သူ၏ နောက်ထပ်
စစ်သားတို့သည် ရွာတွင် နစ်ရက်
နားနေလိုက်ကြပြီး နောက်နေ့ နေ့သစ်
၌ တစ်ဖန် ခရီးထွက်ကြပြန်သည်။

ကနူးလှေရှည်ကြီး အစင်းနှစ်ဆယ်နှင့်
သူနီအပြည့်တင်ဆောင်ကာ ပင်လယ်
တွဲကလေးမှ ရွာကို ကျောခိုင်းထွက်
စာကြ၏။ သည်တစ်ခါတွင်တော့ သူတို့
မြောက်စူးစူးသို့ ကနူးလှေများကို
တည်လိုက်ကြသည်။ တစ်ညလုံး
မြင့်တွင် လှော်ခတ်သွားနေကြရာမှ
ရောင်ခြည်ဦးသည် အရှေ့ဘက်
ဘေးကင်းပြင်တွင် အရောင်လက်လာ
၏။ ဤတွင် ရှေ့ဆုံး လှေကြီး၏
တွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ
စိတ်ပါခဲ့သော ဂန်ဒေါင်နီက သူ့ဘေးမှ
ကြောင်းပြအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေး
တတ်လေသည်။

“ကဲ . . . ရေကြောင်းပြရ
ဦးမယ်ထင်ရတဲ့ ပင်လယ်ကွေ့တစ်ခု
ဦးတည်ပေးလိုက်စမ်းကွာ”

“တို့များ အဲဒီရောက်မှ ခဏ
နားကြမယ်။ ငါ့လူတွေလည်း
အိပ်ကြပစေ။ အဲ ပင်လယ်
ရတုစိုက် စောင့်ကြည့်ဖို့တော့
ချထားရမယ်။ ဒီတစ်ချိန်

တို့တိုက်မယ့်တိုက်ပွဲဟာ တစ်ဖက်က
ရန်သူတွေရဲ့ လုံးလုံး မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်
မှာ ဖြစ်စေရမယ် ဟုတ်လား။”

သည်လိုနှင့်ပင် ဟေဒါများ
သည် ညဘက်ကို ခရီးထွက်၊ နေ့ဘက်
တွင် အပန်းဖြေ နားနေကြရင်းဖြင့်
သူတို့ရောက်လိုသော အရပ်သို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ပေတော့သည်။ ထိုအခါတွင်
ဂန်ဒေါင်နီသည် တစ်ခုသော အချက်
ပေးလိုက်သဖြင့် သူ့လှေနောက်တည့်
တည့်မှ လှေနှစ်စင်းသည် ရုတ်တရက်
ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာကာ သူ့လှေကြီးနှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်လျက်သား ဖြစ်နေလေ
သည်။

“ကီစလီ မင်းတို့ ညာဘက်
ဝင်ပေါက်က ဝင်”

လှေတစ်စင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေ
သော လက်ထောက်အကြီးအကဲကို
သူက ညွှန်ကြားချက် ထုတ်လိုက်၏။
ပြီးနောက် အခြားတစ်ယောက်ဘက်သို့
လှည့်ကာ . . .

“နီယား မင်းကတော့ ဘယ်

ဘက်ဝင်ပေါက်က ဝင်နှင့် ဟုတ်လား။
ငါက သူတို့ဆီက ကင်းစောင့်တွေ
တို့လာတာကို မသိစေချင်၊ မမြင်စေချင်
ဘူး။ အဲဒီတော့ အခု မင်းတို့သွားနှင့်
တွေ့ခဲ့ရင် တစ်ခါတည်းသာ နှုတ်ပိတ်ပစ်
လိုက်ပေတော့။ ကဲ သွား။ တို့များ
မင်းတို့ပြန်သတင်းပို့တဲ့အထိ ဒီကစောင့်
မယ်”

ကနူးလှေနှစ်စင်းသည် ဘာသံ
မျှ ထပ်မံ မထွက်လာဘဲ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်စွာ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဂန်ဒေါင်နီနှင့်
သူ့လူများကမူ ကနူးလှေများပေါ်တွင်ပင်
ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြ
သည်။ အတန်ကြာသော် ခပ်မှိန်မှိန်
လရောင်အောက်ဝယ် လှေနှစ်စင်းသည်
တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့ဘက်သို့ ပြန်လည်
နီးကပ်လာခဲ့ကြပေသည်။

“ကင် ပုန်းနစ် ယောက်
တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတ်ပစ်ခဲ့ပါ
ပြီ”

ကီစလီက သူ့ခေါင်းဆောင်

ကြီးအား စတင် သတင်းပို့လိုက်ပါလေသည်။ ဂန်ဒေါင်နီက ကျေနပ်လှစွာဖြင့်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်လေသည်။ အခြားခေါင်းဆောင်ငယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ နိယားစကား ဖြင့် ပြန်မဖြေဘဲ လက်သုံးချောင်းထောင် ပြလိုက်ပြီး တစ်ဖန် လက်ညှိုးဖြင့် လည်ပင်းကို လှီးဖြတ်ဟန် ပြလိုက်သည်။ ဆိုလိုသည်က ကင်သုံးယောက် တွေခွဲ ၍ ကိစ္စတုံးပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် တို့များ ကောစတန်ရွာကို သေသေချာချာ လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ စခန်းချမယ်။ အဲဒီကနေ မနက် မိုးလင်းအထိ စောင့်ကြည့်ကြမယ်။ ကောစတန်ရွာက အကောင်တွေတော့ သူတို့ ကင်းတွေ အသတ်ခံရတာကို သိသွားရင် တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုတာ သိသွားမှာပဲ။ သိပေစေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါက ဒီလိုပဲ လိုလားတယ် ကွာ”

ထို့နောက် သူသည် ရန်သူ

ရွာဘက်ရှိရာသို့ အတန်ကြာ ငေးမျှော် ကြည့်နေပြီး နောက် ဆက်၍ ပြောပြန် လေသည်။

“ဒီတစ်ခါ တို့တိုက်မယ်က တိုက်ပွဲဟာ ညအမှောင်ကြီးထဲမှာ တိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ နေထွက်ချိန် လောက်မှာ မြင်မြင်ထင်ထင် ဖြောင်တိုက်ကြရမယ်။ ဒါမှ ဆာဟာဆို တဲ့ ကောစတန်လူမျိုး ခေါင်းဆောင်ဟာ သူ့ကို ဘယ်သူက တိုက်တယ်ဆိုတာ သိသွားမယ်”

ထို့နောက် သူတို့သည် လှေနှင့် လူများပါ ကောင်းစွာ ခိုအောင်း နေနိုင်သော တောအုပ်ကလေးတစ်ခုထဲ တွင် ဝင်ရောက် စခန်းချနေလိုက်ကြလေ သည်။ ထိုနေရာမှ နေကြည့်လျှင် ကောစတန်ရွာသို့ မြင်ကွင်းကောင်း ကောင်း ရှုမြင်နိုင်လေသည်။ အာရုံဦးကို လွန်မြောက်သောအခါ ကောစတန်ရွာ ကလေးမှာ လူးလွန်နိုးကြားလာ၏။ ခွေးဟောင်သံ၊ လူသံများကို ကြားရကာ တဲအိမ်များမှာ မီးခိုးငွေ့ကလေးများ

တလှလှ တက်လာသည်ကို မြင်ကြ လေသည်။ တအောင့်မှ ကြာသောအခါ ကောစတန်နစ်ယောက်သည် ကနဦး တစ်စင်းနှင့် ဟေဒါများ ပုန်းအောင်း နေထိုင်ရာသို့ သံသယကင်းစွာဖြင့် ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီအကောင်တွေကို ချောင် ပြီး ဖျောင်လိုက်စမ်း”

ဂန်ဒေါင်နီက လှမ်း၍ အမိ ပေးလိုက်၏။

ကောစတန်နစ်ယောက်တို့ တော့ သူတို့အတွက် အသင့်စောင့်နေသော ကြမ္မာဆိုးကို ဘယ်လို မျှော်လင့်ခြင်း မရှိကြဘဲ ခပ်အေးပင် လှေကို သောင်စပ်တွင် ကပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့နစ်ယောက်တို့ ညဘက် ကင်းကျသူနစ်ယောက်တို့ တာဝန်ချင်း လဲလှယ်ရန် ထာဝရ ဖြစ်၏။ သူတို့က ဘာဖြစ်သည်ကို မသိလိုက်ရမီ မြားနှစ်စင်းက တေးကို သီကျူးကာ သူတို့ရင်

ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်သွားကြတော့
သည်။ တစ်ချက်မှပင် မအော်နိုင်ကြပေ။
နေရာတွင် တုံးခနဲ လဲသေကုန်ကြ၏။

ရွာဘက်ဆီတွင်တော့မှ မီးခိုး
များ သိပ်သည်းလာခဲ့ကာ လူသံ၊ ခွေးသံ
တွေကို ပိုမို၍ ဆူညံလာခဲ့လေသည်။
ဤတွင် တစ်ဖက်သော တောစပ်ဘက်
ကောစတန်လူရိုင်းနှစ်ယောက်သည်
ဆစ်တရက် အူယားဖားယား ပြေးထွက်
လာခဲ့ကာ သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးရှိရာ
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို
မသိကြည့်နေသော ဟေဒါများက
လှိုက်ရ၏။ သူတို့ကား တစ်ဖက်
အရပ်မှ သူတို့၏ ကင်းသမားများ
တစ်ခွဲကြရသည်ကို တွေ့လာကြသူ
ဖြစ်ကြသဖြင့် ရွာထဲသို့ ပြန်ပြေးကာ
သတိကြပေးကြရသည်။

မကြာမီပင် ရွာဘက်မှ ဆူညံ
သံကို ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကာ လူပျား
များသည် ပိုမို များပြားလာကြလေ
သည်။ ချီစွတ်၍ အချက်ပေးသံများမှာ
ပြတ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

လက်နက်ကိုင်လူရိုင်းများမှာ ဟိုမှသည်မှ
ပေါ်ပေါက်ပြေးလွှားနေကြသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ သူတို့လက်ထဲတွင်တော့
ဓားမြှောင်များ၊ လေးများ၊ လှံရှည်များ
ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။ ကောစတန်များ
က ရန်သူသည် အနီးသို့ ရောက်လာပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားရကား အစွမ်းကုန်
ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေကြလေသည်။

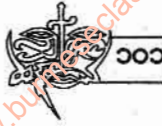
သို့နှင့် နံနက်ခင်းနေ့သည်
တဖြည်းဖြည်း ကောင်းကင်တွင်
မြင့်တက်လာခဲ့၏။ ထိုအခါတွင်မှ
စိတ်ရှည်လက်ရှည် အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ဂန်ဒေါင်နီသည်
သူလူများအား စတင် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဘယ်သူတွေဟာ
ဒီအနားမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ
ခွေးကောင်တွေ သိပ်အောင်ပြုဖို့ အချိန်
တော့ ရောက်လာပြီ”

သို့ကလို ပြောပြီးနောက်
သူသည် ကြီးမားလေးလံသော လေးကြီး
ကိုမက မြားတစ်စင်းကို ဆွဲလွှတ်လိုက်
၏။ မြားသည် လေထုကို ရှိုးခနဲမြည်

အောင် ထိုးဖောက်ဖြတ်ကျော်၍ ကိုက်
ခြောက်ရာကျော်ခန့် ဝေးကွာသော
အရပ်တွင် တည်ရှိနေသော ကောစတန်
ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ခိုက်ထူထားသည့်
မှတ်တိုင်ကို သွားရောက်စူးစိုက်ခဲ့လေ
သည်။ မြားက တုတ်ခနဲ စူးဝင်သွား
သည်ကို ကောစတန်လူမျိုးတို့ မြင်ရ
သော အခိုက်အတန့်ဝယ် မြားလွှတ်သူ
ကို မမြင်ရသည့်တိုင် ဘယ်သူလယ်ဝါ
ဖြစ်သည်ကိုကား ရိပ်စားမိသွားကြလေ
သည်။ သည်မျှကောင်းသော ချိန်သား
နှင့် မြားကို အဘယ်သူကမျှ မပစ်နိုင်
ကြောင်းကို ကောစတန်တို့က သိထား
ပြီး ဖြစ်၏။ သို့မို့ကြောင့်ပင် သူတို့
ပါးစပ်ဖျားမှ ပြိုင်တူ ...

“ဂန်ဒေါင်နီပါလား”
ဟူသော အသံများ ထိတ်လန့်
တကြား ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။
ယခုအခါတွင်တော့ ဟေဒါစစ်
ကနူးလေများက တို့ရွာဘက်ဆီသို့
ဦးတည် လှော်ခတ်လာကြသည်ကို
ကောစတန်ရွာသားများက ချောက်ချား

ဖွယ်ရာ တွေမြင်ကြရချေလေပြီ။ ပထမ
 လှေဆယ်စင်းသည် ရင်ဘောင်တန်း၍
 ကိုက်တစ်ရာမျှ အကွာအဝေးပြုကာ
 စီတန်း လှော်ခတ်လာကြ၏။
 သည်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မှ
 တစ်ဖန် နောက်ထပ် လှေဆယ်စင်းက
 သည်ကဲ့သို့ပင် ရင်ဘောင်တန်း
 လှော်ခတ်လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ဤသို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း
 နီးကပ်လာခဲ့သော မြားတစ်ကမ်းတမျှ
 ကွာဝေးသည်နှင့် ကောစတန်စစ်သား
 များသည် မဆိုင်းမတွဘဲ သူတို့၏
 မြားများဖြင့် ပစ်လွှတ်ကာ တားလိုက်ကြ
 လေသည်။ အချို့မြားများက ပစ်ကွင်း
 သို့ ရောက်ကာ ဟေဒါအချို့ကို ထိခိုက်
 ကျဆုံးစေ၏။ သို့စဉ်တိုင် ဟေဒါလှေ
 များ၏ အရှိန်မှာ လျော့မသွားသည့်ပြင်
 ပို၍ပင် အားသွန်လှော်ခတ်လာချေလေ
 သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒုတိယအတန်း
 မှ လှေများသည် ရုတ်တရက် လျော့ချ
 လိုက်ကာ ထိုလှေကို လှော်လာသူများ

သည် လှော်တက်အစား လေးနှင့် မြား
 ကို အလုပ်ပေးကြလေ၏။ တကယ်တော့
 သူတို့က ပထမလှေတန်းမှ စစ်သားများ
 ကို ကမ်းတက်ရာတွင် လွယ်ကူစေရန်
 အတွက် “ကာဗာရင်းဖားရာ” ခေါ်
 အကာအကွယ်အဖြစ် တန်ပြန်စေလွှတ်
 ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စင်စစ်
 တော့ကား ဟေဒါတို့မှာ တိုက်ပွဲများကို
 မုခြံထာ တိုက်နေရသူများ ဖြစ်သဖြင့်
 လည်း လေးနှင့် မြားကို ပစ်ရာတွင်
 အခြားလူမျိုးစုများထက် ပိုမို ထိရောက်
 စွာ အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ပေရာ မကြာမီပင်
 ကမ်းခြေမှ ခံပစ်နေသော ကောစတန်
 လူရိုင်းများမှာ အလောင်းတော်တော်များ
 များကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ရွာဘက်ဆီသို့
 တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်၍ ဆုတ်၍ သွားကြ
 ရတော့သည်။

ဟေဒါစစ်သား ပထမအသုတ်
 သည် ယခုအခါတွင်တော့ ကမ်းကို
 ကပ်ကာ တက်မိကြပြီဖြစ်၏။ ကမ်းပေါ်
 သို့ ခြေချမိသည်ဆိုလျှင်ပဲ မွတ်သိပ်နေ
 သော ဝံပုလွေရိုင်းများသဖွယ် တကယ်

တမ်း ကြမ်းကြုတ်စွာ တိုက်ခိုက်
 ကား ကောစတန်တွေမှာ စိတ်ဓာတ်ပျက်
 ပြီး တဆုတ်တည်း ဆုတ်ပေးနေရ
 ၏။ နောက်ဆုံးတော့ လမ်းတစ်လျှောက်
 လုံး လူသေအလောင်းများ ထားခဲ့ကြ
 ရွာထဲသို့ အတင်းဆုတ် ပြေးဝင်
 လေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်
 ခဲ့သော ဒုတိယလှေတန်းမှ ထွက်
 မြားများ ဒလစပ် ပစ်ခတ်ဆဲပင် ခို
 သည်။ ထိုဒုတိယလှေတန်းတွင်
 ခေါင်းဆောင်၍ ပစ်ခတ်ပေးနေသူ
 ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန်ဒေါင်နီကိုယ်
 ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ သို့ကြောင့်
 ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန်ဒေါင်နီနှင့်
 ဒုတိယအုပ်စုတို့က ကမ်းပေါ်နှင့်
 မိသွားသောအခါတွင်တော့ ကောစတန်
 တို့မှာ လက်နက်နှင့် အလောင်း
 ပစ်ကာ ပြေးကုန်ကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။
 လက်ရ ဖမ်းစီးမိသော
 ကောစတန်လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်
 တစ်ယောက်ကို ဟေဒါစစ်သားအ

www.burmeseclassic.com

ဂန်ဒေါင်နီ၏ ရှေ့သို့ ဆွဲဆောင် ခေါ်ငင်
ဆာကြ၏။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး တာဆာ
ဆာ အခု ဒီရွာမှာ မရှိပါဘူး။ ဒီပြင်
သူမျိုးစုတစ်စုမှာ ရှိတဲ့ သူညီရဲ့ မင်္ဂလာ
ဆောင်ကို သွားနေပါတယ်။ ဒီကဆိုရင်
ဆရာခရီးနဲ့ သုံးရက်လောက်ကြာမှ
ဆက်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုသူက ဂန်ဒေါင်နီ၏
ခွန်းကို သို့ကလိုပင် ဖြေကြားခဲ့ပေ
သည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရသဖြင့်
အိတ်ကမ်းရိုးတန်း ဘုရင်ဂန်ဒေါင်နီမှာ
အိတ်မီးကျ ဒေါအပွကြီး ပွသွားရလေ
သည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် ဒေါသထွက်
သောသူမှာ သူမျက်လုံးတွင် ဖိတ်ဖိတ်
အောက်မျှ ရောင်ပြန်ဟပ်နေခဲ့၏။
သူ့ပင်ဖြစ်စေ သူတူအား လူမဆန်
အင် ရက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်သူ
လက်စားချေဖြစ်အောင်တော့
သည်ဟူ၍ ဂန်ဒေါင်နီက ဆုံးဖြတ်ထား
သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်
သို့ လျှောက်အလာတွင် တစ်စုံ

တစ်ခုက သူ့ခြေများကို ရပ်တန့်လိုက်စေ
လေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကောစတန်အပျို
မကလေးက ကျားမကလေးသဖွယ်
ရုန်းကန်ရင်း ပါလာ၏။

“ဒါက ဘယ်သူလဲကွ ဟေ”
ဂန်ဒေါင်နီက လှမ်းအော်၍
မေးလိုက်၏။

“ကောစတန်ခေါင်းဆောင်
တာဆာရဲ့ သမီးပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး။
သူက သစ်တောထဲ ထွက်ပြေးမလို
လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ မိလာခဲ့တာ
ပါ”

ဂန်ဒေါင်နီသည် လူရိုင်းမ
ကလေးအား တအောင့်မျှ ကြာအောင်
စိုက်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို
လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေခဲ့လေ
သည်။ ပထမသော် သူက ယခုတိုက်ပွဲ
တွင် အကျိုးအမြတ်မရှိ။ ပကတိ
အချိုးအနီး ဖြစ်ရချေပြီဟု ယူဆထားမိ
၏။ သို့တစေ ယခုမှာမူ သူ မမျှော်လင့်
သော ဆုလာဘ်တစ်ခုကို လက်ခံရရှိပြီး
သား ဖြစ်နေပေပြီ။ ကောစတန်ခေါင်း

ဆောင် တာဆာကို မတွေ့ရပေမယ့်
သည်ထက် ပိုမို တန်ဖိုးရှိ ထိရောက်လှ
သော တာဆာ၏ သမီးဖြစ်သူကို ဖမ်းဆီး
မိခဲ့၏။ တာဆာလည်း သူ့အသက်ထက်
ထိုသမီးကလေးပေါ်တွင် တွယ်တာချစ်ခင်
ကြောင်းကို လူနီရိုင်းမျိုးစုတိုင်းက သိရှိ
ထားရပေသည်။

“ကဲ ... ဒီကလေးမကို
သေသေချာချာ ကြီးနဲ့ချည်ပြီးတော့ ငါ
ကနူးလှေထဲ ထည့်လိုက်ကြ။ အင်း သူ
အဖေကတော့ ဒီသမီးချောကလေး
အတွက် တန်ဖိုး တော်တော်များများ
ပေးပြီးတော့ ရွေးရမှာပါပဲ”

ဂန်ဒေါင်နီ၏ မျက်နှာမှာ
ဒေါသရောင်မှ ပြောင်းလဲကာ ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်ခြင်း၏ အသွင်သို့ ရောက်လာရ
သည်။ နောက် သူက လက်ထောက်
ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ယောက်ဘက်သို့
လှည့်ကာ အမိန့်ပေးခဲ့၏။

“မင်းတို့ ဒီရွာက မြေကြီးကုန်
တဲ့အထိ ဖျက်ဆီးပစ်ကြ သက်ရှိအရာ
ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်စေနဲ့။ ဒါမှ

တာဆာဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ပြင်ရွာကို ရောက်လာရင် သူ့လူမျိုးတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက ညည ကောင်းကောင်းမအိပ်ရအောင် လိုက်နောင်ယုက်လိမ့်မယ်။ အဲ အခု အခိုက်အတန့်မှာတော့ ဒီဟာတွေဟာ ဂန်ဒေါင်နီဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ လက်စားချေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့”

သည်နောက်တော့ ဟေဒါများသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန်ဒေါင်နီ၏ အမိန့်အတိုင်း တသွေမသိမ်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကြပြီးနောက် သူတို့၏ ဟေဒါစစ်သားအလောင်းများကို လိုက်ကောက်ကြ၏။ အလောင်းကောင်များကို ကောစတန်ရွာမှ ရှာဖွေရရှိသော စောင်များဖြင့် ရစ်ပတ်ကြပြီး လှေပဲ့ပိုင်းတွင် တင်ဆောင်ကြလေသည်။ ကောစတန်ရွာတွင် ကျန်ရစ်သူအားလုံးမှာ တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံကြရရှာသည်။ ဟေဒါ ကနူးစစ်လှေကြီးများက ကျောခိုင်းလှော်ထွက်သွားကြသော အခါတွင်တော့ ယခင် ကောစတန်ရွာတည်ရာဌာနတွင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍

ဘာမျှ မကျန်ရစ်ခဲ့တော့ပေ။ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံထားရသော လူသေအလောင်းများသာ တုံးလုံးပက်လက်ဖြင့် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

အခန်း ၃

ဟေဒါများသည် ခံတပ်ရွာရှိ ရာ ကွင်းချာတော့တိကျွန်းစုသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် သူတို့နှင့် ပါလာသော ကျဆုံးလေသည့် စစ်သားအတွက် စီဒါသားခေါင်းကြီးများ စပ်ကြ၏။ နောက်တော့ ထိုခေါင်းကြီးများထဲသို့ အလောင်းများကို ထိုင်လျက်သား အနေအထားဖြင့် ထည့်ကြလေသည်။ ခေါင်းဖုံးကိုကား သေချာကျနစွာ ပိတ်ထားလေရှိ၏။ ထိုခေါင်းများကို သူတို့သည် တောင်ထွတ်တစ်ခုခုပေါ်တွင် သွားရောက် တင်ထားလေ့ရှိသည်။ ဟေဒါလူမျိုးတို့ အယူအဆမှာ ရှေးဟောင်း အီဂျစ်လူမျိုးများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူ၏။ သူတို့က အလောင်းကောင်များသည်

တစ်နေ့နေ့တွင် အသက် ပြန်ထည်ဝင်ရောက်လာကြမည်ဟု ယူဆသဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ထ၍ ခေါင်းဖောက်ထွက်ပြေးနိုင်ရန်အတွက် ယခုလို ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်၍ ခေါင်းထဲထည့်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ထပ် သုံးနှစ်မျှ

လေ၏။ ဂန်ဒေါင်နီကတော့ ပစ်ခတ်ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် သူထိုင်အတိုင်း လှယက်တိုက်ခိုက်မြဲ ရှိနေကြောက်စရာ လူနီခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးက အမှတ် ပြုထားလျက်ပင် ရှိနေပေသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ဟေဒါလူရိုင်းလက်ချက်ကြောင့် မျိုးပျောက်လုနီးလှ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကောစတန်လူရိုင်းဆောင် တာဆာမှာကား ကျွန်ုပ်တို့တွင် လှည့်လည်၍ စစ်သားသစ်စုဆောင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ တကယ်တော့ တာဆာမှာ သူတို့လိုက သည်မျှ အင်အားကောင်းစွာ မဟုတ်ပေမယ့် အပေါင်းအသင်း

အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်းပေသည်။ သူတို့ တခြားလူမျိုးစုပေါင်းများစွာကို ခေါင်းဆောင်နေသော ညီအစ်ကိုတော်များ ရှိနေပေသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး ဖြောက်ဖြားလှစွာသော ကျွန်းကြီးကျွန်းကြီး ကလေးများတို့သို့ လှည့်လည် ဆောင်း စည်းရုံးမိပြီးသော အခါဝယ် နန်ဒေါင်နီကို လက်စားချေနိုင်လောက်အောင် အင်အားကောင်းလှသည် ဖြစ်တပ်ကြီးတစ်ရပ် ရပါလေတော့၏။

သူ့စစ်တပ်ကြီးမှာ လူ့အင်အား စစ်ထောင်ကျော်ခန့် ပိုပြီး စစ်လေ့ကြီးများ လေးဆယ်ကျော် အရေအတွက်ဖြင့် ရှိလေသည်။ စစ်သည်အင်အားများကုန်နု ဖွဲ့စည်းပြီးသောအခါ တာဆာသည် ဟေဒါတို့၏ ခံတပ်ရွာကို တိုက်ပွဲ နှစ်နှစ် အစီအမံများ ပြုလုပ်ကြဆဲရ၏။

သို့နှင့် တစ်ခုသော ညတွင် ဟေဒါရွာနှင့် ပင်လယ် မိုင်ငါးမိုင် ကွာဝေးသော ကျွန်းတစ်လေး ကျွန်းပေါ်သို့ တာဆာခေါင်းဆောင် တပ်မကြီးသည် ဆိုက်ရောက်လာ

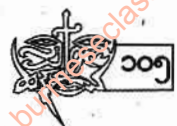
ခဲ့လေ၏။ ထိုမှနေ၍ တာဆာသည် ရှေ့ပြေးကင်းထောက်များ လွှတ်၍ ဟေဒါတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်းစေခဲ့ရာ တွင် ဟေဒါခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန်ဒေါင်နီ သည် သူ့လက်ထောက်သုံးဦးနှင့် အတူ အမဲလိုက်ထွက်သွားကြောင်း၊ နောက် ခုနစ်ရက်မျှကြာမှပင် ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် သတင်း ရရှိခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေရောင် တောက်ပသော နံနက်ခင်းတွင်တော့ တာဆာ၏ လေ့တပ်ကြီးသည် ဟေဒါ မြားများ မရောက်နိုင်သော ရေပြင်တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာရပ်တည်နေကြ၏။ ဤတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးအသွင်ဖြစ်သော အလံဖြူကို ဦးတင် စိုက်ထူထားသည်။ တာဆာ၏ စစ်လေ့တပ်စင်းသည် ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ်ယောက်ကို ဦးမှ တင်၍ ရွာဘက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ မနီးမဝေးတွင် ရပ်လိုက်၏။ နောက် ထို ခေါင်းဆောင်ငယ်သည် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် သူတို့အား စောင့်ဆိုင်း

ကြည် နေကြသည် ဟေဒါများ ကြားလောက်အောင် အော်ဟစ်ပြောဆို လိုက်လေသည်။

“ဟေဒါ လူမျိုးအပေါင်းတို့ ယခု ဤနေရာတွင် စုဆောင်းလျက်ရှိ ကြသော လှေကြီးဟာ ငါတို့ရဲ့ မြင့်မြတ် လှသော ခေါင်းဆောင်ကြီး တာဆာရဲ့ သမီးကြီးပဲ ဖြစ်တယ်။ အခု ငါပြောမယ့် စကားတွေဟာလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး ရဲ့ အမိန့်များပဲ ဖြစ်တယ်။ အခု မင်းတို့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ငါတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ သမီးကလေးကို ပြန်ပြီး တို့လက်ထဲကို မအပ်ခဲ့ရင် ဒီသုံးရက်အတွင်း ဂန်ဒေါင်နီ မပြန်လာခင်မှာ မင်းတို့ရဲ့ ရွာရော၊ လူတွေရော ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရစ် အောင် တို့က ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ အမြန်ဆုံး ဖြတ်ကြ ပါ။ ငါတို့ရဲ့ လေ့တပ်ကြီးဟာ ခေါင်းပေါ် က နေလုံးတည့်တည့် ကျရောက်တဲ့အထိ စောင့်ဆိုင်းနေမယ်”

တာဆာထံမှ သို့ကလို ဆင့်ဆို တောင်းခံပြီးသည့် နောက်တွင်

တော့ ဟေဒါခေါင်းဆောင်ငယ်များသည် အရေးတကြီး အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကို ခေါ်ယူ ဆွေးနွေးကြရတော့၏။ အကယ်၍ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့လျှင်ကား အဘယ်သူကမျှ သက်သာလှမည် မဟုတ်ချေ။ နှစ်ဖက်လုံးပင် အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာ ရ ကျဆုံးကြဖို့သာ ရှိပေသည်။ ဟေဒါခေါင်းဆောင်ငယ်များက ထိုအချက်ကို အားလုံးပင် သဘောပေါက်ကြ၏။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက်နှင့် ဤမျှ အသက်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးမည်ဆိုလျှင် အဘယ်သို့မျှ မကောင်းလှဟု အားလုံးက သဘောရကြသဖြင့် တာဆာတောင်းဆိုသည့် အတိုင်း သူ့သမီးကို ပြန်လည်အပ်ရန် သဘောတူလိုက်ကြလေတော့သည်။

သမီးဖြစ်သူကို ပြန်လည် လက်ခံရရှိပြီးသောအခါတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး တာဆာသည် ဖျံလိုက်ရာဒေသဆီသို့ သူ့လှေတပ်ကြီးအား ဦးတည်ခိုင်းလိုက်၏။ သို့သော် အပျော်ဖျံလိုက်ရန်ကား မဟုတ်ချေ။ နာမည်

ကြီးလှသော ဂန်ဒေါင်နီအား ဖမ်းဆီးရန်ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် တစ်တောင်မျှ လောက်သော တာဆာ၏ စစ်သားများသည် ဖျံလိုက်ရာ ကျွန်းကလေးပတ်ပတ်လည်တွင် ထွက်ပေါက်မရှိအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ဝိုင်းရံမိခဲ့ကြ၏။ တာဆာက သူ့စစ်သားများအား ဂန်ဒေါင်နီအား အဝေးမှ နေ၍ အသေမသတ်ဘဲ အနီးကပ်၍ အရှင်လတ်လတ်မိအောင် ဖမ်းရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့လေသည်။ စစ်သားတွေကလည်း သူတို့ခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်အတိုင်း ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ သို့စဉ်တိုင် လွယ်လွယ်နှင့် ဂန်ဒေါင်နီအား ဖမ်းဆီးနိုင်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဂန်ဒေါင်နီက သူ့ပြားကျည်တောက်တွင်းမှ ပြားများ ကုန်လုနီးပါး အခြေအနေအထိ တာဆာ၏ စစ်သားများအား သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့ပြီးမှသာလျှင် အင်အားမမျှ၍ အမိခံလိုက်ရပေတော့သည်။ သူ့ကို ဖမ်းဆီးကြသော် တုတ်နှောင်ရန် ကြိုးများ ယူလာသဖြင့် ဂန်ဒေါင်နီက လှမ်း၍ ...

“ဂန်ဒေါင်နီဆိုတဲ့ ငါ့...
တစ်ယောက်အတွက် မင်းတို့ ကြိုးစားဖို့ မလိုပါဘူး။ ထွက်မပြေးပါဘူး။ ကိုယ်ကိုလည်း သတ်မသေပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်။ ဒီလောက်နဲ့ လုံလောက်ပါပြီ။”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဂန်ဒေါင်နီ ခင်ဗျား... ကျုပ်ရဲ့ ကနူးလှေပေါ်မှာ လိုက်... ဂုဏ်ပြုဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

တာဆာက ပြုံး၍ ဂန်ဒေါင်နီအား ပြောလိုက်လေသည်။ ဤလိုနဲ့ ကနူးလှေတပ်ကြီးသည် ရှည်လျားလှသော ကောစတန်ရွာသို့ အပြန်ခရီးစတင် ထွက်ခဲ့ကြပေ၍ လှေခေါင်းဦး၌ လှော်ခတ်လာခဲ့ရာမှ မွန်ပိုင်သို့ ရောက်လာသောအခါ တာဆာသည် သူ့ရေကြောင်းပြအား စခန်းကောင်းသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့လေသည်။

စင်စစ်တော့ ယခု ဆို...

တောင် ဤမျှ စောစောစခန်းချ ရန်နား
 သူ၊ နားထ မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော်
 ဆာဆာတွင် ယခုကဲ့သို့ စခန်းချသည်
 အကြောင်းရှိ၏။ အဘယ်သို့သော
 အကြောင်းနည်းဟူမူ ကျော်ကြားလှသော
 ဂန်ဒေါင်နီ လေးနှင့် မြားစွမ်းရည်ကို
 သေပ်ကြည့်ရှုချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။
 သဒါခေါင်းဆောင် ဂန်ဒေါင်နီ၏
 ဆက်ချက်ကြောင့် ကျဆုံးရသူတွေမှာ
 ညောက်မျက်လုံးကို မြားချက် တည်
 ညှစ်ဖောက်၍ သေဆုံးရသည်ချည်း
 အကြောင်းကို တာဆာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်
 သော ဤမျှပြောသော လေးပစ်
 မြားကို သူကိုယ်တိုင် တစ်ခါဖူးမျှ
 မတွေ့ခဲ့ရသေးသဖြင့် ဂန်ဒေါင်နီအား
 ဆုံးသို့ မပို့မီ သူ့စွမ်းရည်ကို
 ဆာဆာက ကြည့်ရှုလိုပေသေး၏။
 ကနူးလှေများက ကမ်းစပ်သို့
 ချိတ်မိကြကာ အသီးသီး ရန်နား
 ချကြလေသည်။ မီးများကို ဖို၍
 ခြစ်ကြ၏။ နေက ကောင်းကင်
 ဆာဆာကပင် ဖြစ်သည်။ နေလယ်

စာ စားပြီးကြသောအခါ တာဆာက
 ဂန်ဒေါင်နီအား ဤသို့ စတင် စကားဆို
 ၏။
 “ဘယ့်နှယ်လဲ မိန်းမတွေကို
 ပြန်ပေးဆွဲတတ်တဲ့ ဂန်ဒေါင်နီရဲ့။
 ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ လေးနဲ့မြားစွမ်းရည်
 ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေကို တော်တော်များများ
 ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီဒဏ္ဍာရီတွေဟာ
 တကယ်ပဲဆိုတာကို ခင်ဗျား အခု ကျုပ်
 ရှေ့မှာ သက်သေပြနိုင်ပါ့မလား ဟင်”
 ဂန်ဒေါင်နီကမူ ဘယ်လိုမှ
 ပြန်မဖြေဘဲ ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်
 သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ သည်လူကြီး
 တာဆာသည် သူ့အား သူ အင်မတန်
 မြတ်နိုးသည့် လေးနှင့် မြားကို ပြန်လည်
 ကိုင်ဆောင်ခိုင်းစေခြင်းမှာ ရူးသွပ်နေ၍
 ပေလားဟု တွေးတောနေခဲ့လေသည်။
 တာဆာက တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေး
 လိုက်သံ ကြားရပြီးနောက် ဂန်ဒေါင်နီ၏
 လက်စွဲလေးကြီးကို သူ့ခြေရင်းသို့
 ကျရောက်လာ၏။ သူက လေးကို
 ကောက်ယူကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်

လိုက်သည်။
 “ကိုင်း ... ငါ့ကို မြားတစ်
 ချောင်းပေးကြစမ်း။ နောက်ပြီး ဟော
 ဟိုသစ်ပင်ကိုင်းပေါ်က လင်းယုန်ကို
 ကြည့်နေကြ”
 မျက်စိအားလုံးကပင် သူ
 ညွှန်ပြရာ သစ်ပင်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြ
 ၏။ အကွာအဝေးမှာ များလွန်းလှသော
 ကြောင့် သစ်ကိုင်းပေါ် နားနေသော
 လင်းယုန်ကြီးမှာ ပင်လယ်ငင်ယော်
 ကလေး တစ်ကောင်မျှလောက်သာ
 မြင်နေရလေသည်။
 “သူ့ကို မြားတစ်စင်း
 ပေးလိုက်ကြ”
 ခေါင်းဆောင်တာဆာက
 လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 ဂန်ဒေါင်နီက သူ့ထံသို့
 ယူလာသော မြားများထဲမှ သေသေ
 ချာချာ စိတ်ကြိုက်တစ်ချောင်း ရွေးယူ
 လိုက်သည်။ သူရွေးလိုက်သော မြားမှာ
 အရိုးတံထူထဲတုတ်ခိုင်၍ ဦးဖျားတွင်
 လေးလံကြီးမားနေပေသည်။ ပထမ

သူသည် လေ၏ အသွားအလာကို
စူးစမ်း၏။ နောက်တော့ အကွာအဝေး
ကို မှန်းဆ၏။ နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြင့်
လေးညှို့ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲယူကာ
ပစ်ကွင်းကို ချိန်စွယ်ပြီး မြားကို လွှတ်
လိုက်လေသည်။ ရှိခနဲ မြားသည်
လေကို တိုးကာ လျင်မြန်လှသော
အဟုန်ဖြင့် လင်းယုန်ငှက်ဆီသို့
ပြေးထွက်သွားသည်။ မြားမှာ ပစ်ကွင်း
ဖြစ်သော လင်းယုန်ငှက်ဆီကို မှန်ကာ
မြေပေါ်သို့ ကျသည်ကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်
က အံ့သြစွာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေ
တော့သည်။

“ကဲ . . . ဒီတစ်ခါတော့
မင်းတို့ ကမာခွန်သုံးခုကို ဟိုကိုက်လေး
ရာလောက် ဝေးတဲ့ သစ်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ
တင်ထားပေးကြပါ”

ကိုက်လေးရာဝေးကွာသော
အရပ်မှ ကမာခွန်သုံးခုမှာ ဂန်ဒေါင်နီ
ရပ်နေသော အရပ်မှဆိုလျှင် အဖြူစက်
ကလေးများကဲ့သို့သာ မြင်ရပေသည်။
သည်တစ်ခါတွင်တော့ ဂန်ဒေါင်နီအား

မြားသုံးချောင်း တစ်ပြိုင်တည်း ပေးထား
ခဲ့၏။ မြားသုံးချောင်းမှာ လေးညှို့မှ
ဆက်တိုက် ပစ်လွှတ်လိုက်ရကား
တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ထင်လိုက်ရပြီး
ကမာခွန်များမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ
ကွဲကြေသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ
လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသော
အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
တာဆာနှင့် သူ့နောက်လိုက်များမှာ
မယုံကြည်နိုင်သလို တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်၍ အံ့သြနေကြ
ရလေတော့သည်။ တကယ်တော့လည်း
ဂန်ဒေါင်နီ၏ လေးကား အံ့သြလောက်
စရာပင် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် တာဆာသည်
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ မြားတစ်စင်း
လွှတ်ရန် ဂန်ဒေါင်နီအား အခွင့်အရေး
ပေးခဲ့ပြန်လေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်
တော့ ဂန်ဒေါင်နီသည် အဖျားရှူး၍
ခပ်သွယ်သွယ်ရှိသော မြားတစ်စင်းကို
ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမြားကိုတော့ ငါ ကောင်းကင်

ကိုပဲပစ်မယ်။ မင်းတို့ဟာ ဒီမြား မြား
လာတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုနေရာကို
စိုက်မယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ
အောင် မလွတ်တမ်း လိုက်ကြည့်ကြ
တော့။ ငါ ဒီမြားကို အလဟဿ
အောင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

နောက် သူသည် ပင်ထဲ
ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ သူ့နောက်
ဘက် တည်တည်တွင်ကား တာဆာနှင့်
ခဲ့ပေသည်။ ယခုအကြိမ်တွင် ဂန်ဒေါင်နီ
သည် မြားကို အလျင်စလို မပစ်
လေးညှို့ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲ
လိုက်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ
ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ကြာ
တွေ အမြောင်းလိုက်၊ အမြောင်း
ထဲလျက်သား တွေကြရလေသည်။
လေးညှို့ကို အဆုံးတိုင် တင်ပြီး
အခါတွင်ကား ဂန်ဒေါင်နီ
မယုံကြည်လောက်အောင် ဖျတ်
လျင်မြန်စွာဖြင့် ကိုယ်ကို တစ်ထပ်
ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် လေးညှို့
လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

မြည်သံနှင့်အတူ သံသယကင်းစွာနှင့် ကြည့်နေသော တာဆာ၏ ညာဘက် မျက်လုံးထဲသို့ မြားသည် စူးဝင် နစ်မြုပ် သွားလေတော့၏။ တာဆာကား မြေပေါ် သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျကာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး သွားလေသည်။ ဤတွင်မှ တာဆာ၏ စစ်သားများသည် ဂန်ဒေါင်နီအား ဝိုင်းအုံ ဖမ်းချုပ်ကြပြီး ဝါအရင့်ဆုံး ခေါင်းဆောင် ဘစ်ယောက်၏ ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား ကြသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကို သတ်လိုက်ရသလဲ ဆင်”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ဒေါသ ကြီးနှင့် အော်ငေါက်၍ မေးလိုက်လေ ၏။ ဂန်ဒေါင်နီကတော့ မျက်နှာတစ်ချက် မျက်နှာ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေခဲ့ သည်။

“ငါဟာ လူမျိုးစုတစ်စုရဲ့ ဆောင်ပုဒ်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာဟာ ကျွန်တို့ကို အချိန်မရွေး သတ်နိုင်ခွင့် ရတဲ့သူတွေ။ နောက်ပြီး ငါဟာ ဟိုဘက်

ကမ္ဘာကို သွားရတော့မှာဆိုတော့ ငါနဲ့ အတူ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဖို့အတွက် အစေခံ ကျွန်တစ်ယောက် လိုအပ်တာပဲ။ ဟော အခု တာဆာဟာ ငါ့ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ဟိုဘက်ကမ္ဘာမှာ ငါ့ကို စောင့်နေပြီပေါ့”

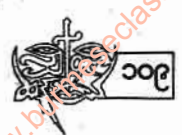
စင်စစ်တော့ ဂန်ဒေါင်နီအပေါ် တွင် အခဲမကျေနိုင်ကြရကား ကြီးစွာ သော ရက်စက်မှုတစ်ခုကို ဖန်တီးစီမံ ကြ၏။ အချို့သော လူနီများက မီးများကို ပို၍ နောက်ဆုံး မီးခဲရဲရဲကြီးသာ ကျန်ရစ် စေခဲ့သောအခါမှ လုပ်ငန်းကို စတင် လုပ်ကိုင်စေလေသည်။ သစ်လုံးတစ်လုံး ပေါ်တွင် ကြိုးနှင့်ပူး၍ အခိုင်အမာချည် ထားသော ဂန်ဒေါင်နီအား တိရိစ္ဆာန် တစ်ကောင်အား မီးကင်သည် နယ် လိုမ့်၍လိုမ့်၍ ပေးလိုက်၏။ နောက် ခဏမျှကြာသော် အပေါ်ဆွဲတင်ကာ ပင်လယ်ဆားငံရေဖြင့် ဖြန်းပေးလိုက် သည်။ ပြီးနောက် တစ်ခါပြန်၍ မီးပေါ် တွင် လိုမ့်သည်။ ဂန်ဒေါင်နီကား လူ အင်အားကြီးသလောက် သတ္တိနှင့် ငွေ ကလည်း ကြီးရကား တစ်ချက်မျှ

မညည်းညူဘဲ တင်းခံနေလေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်တော့ သေဆုံးသွားရပေ၏။ မသေမီ စကား တစ်ခွန်းကို ပြော၍ ကောစတန်တိုအား စသွားသေး၏။

“ကဲ ငါဟာ တခြားကမ္ဘာကို ကူးတော့မယ်။ ငါ့ကျွန်ကို အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားဖို့သာ ပြောလိုက် ကြတော့”

ဂန်ဒေါင်နီ သေဆုံးကြောင်း ကြားရသောအခါ ဟောဒါတို့သည် မြင့်မားလှသော အမှတ်တရ တိုင်တစ် တိုင် စိုက်ထူလိုက်ကြ၏။ သည်နောက် တော့ ဂန်ဒေါင်နီ၏ လက်စားချေခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ ဇာတိမာန်တက်ကြွဖွယ် ရာ အကြောင်းအရာများကို အစဉ် အဆက် ပြောခဲ့ကြရကား ယခုထက် တိုင် ထိုအကြောင်းမှာ ပြော၍မဆုံးနိုင် ရှိကြပေသည်။ ဂန်ဒေါင်နီကား လူသေ သော်လည်း သူ့ကျော်ဇောခြင်းမှာ မသေ သေးခဲ့ပါချေ။

သက်နောင်

ပုစိကသား ကျက်လုပ်ရတဲ့စာ

ရွှေညာကြီး

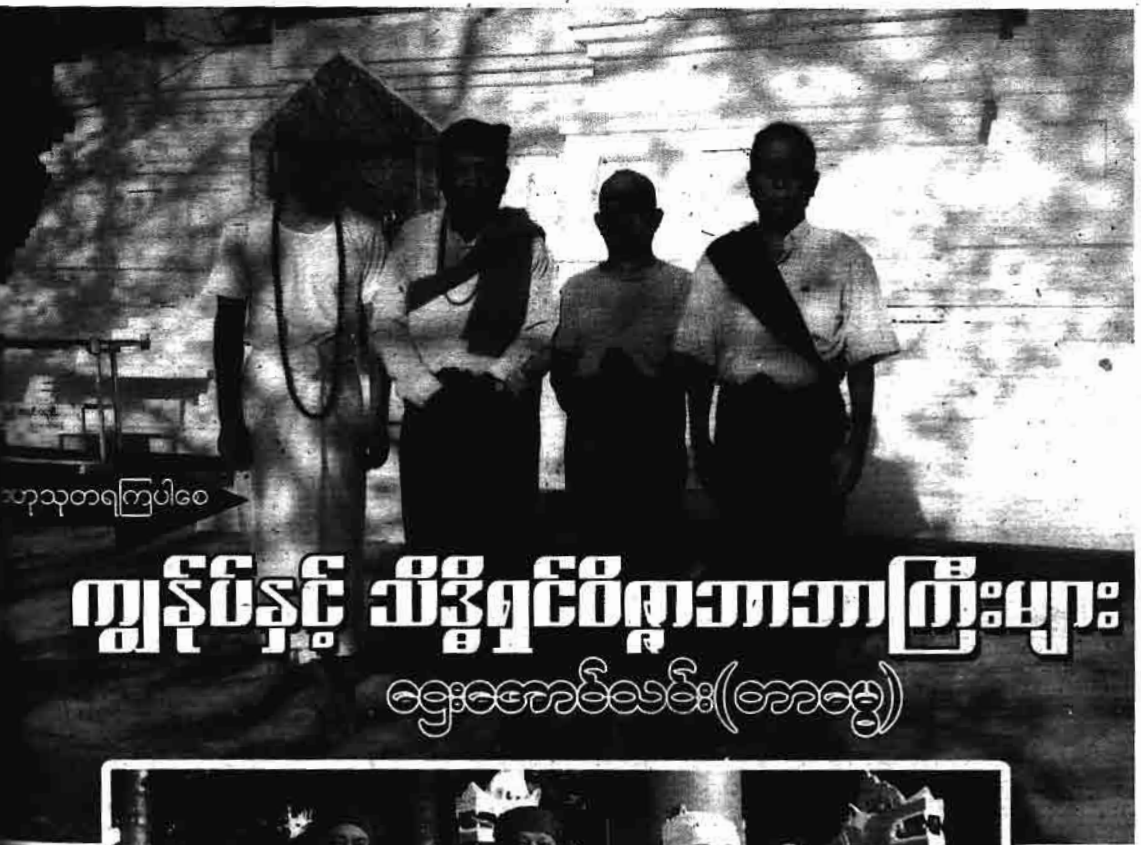

ကျောင်းသွားရန်အတွက် လွယ်အိတ်လွယ်၍ ထွက်လာသော သားဖြစ်သူအား ကြည့်၍ မိခင်က ဧည့်သည်သို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မသားက အခုမှ ကျောင်းစတင်တာလေ”

“အလိုလေး၊ ဒါ သူငယ်တန်းကျောင်းသားတဲ့လား၊ လွယ်ထားတဲ့လွယ်အိတ်က ပါမောက္ခကိုင်တဲ့ လက်ဆွဲအိတ် ထက်တောင် လေးဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်တန်းသာဆိုတယ်၊ ကျက်လုပ်ရတဲ့စာတွေကလည်း ဖိုးကုလားဆိတ်ခြံထဲ ကျားဝင်ဆွဲသေ သလားမှတ်ရတယ်၊ ကျွတ်ကျွတ်ကို ရိုက်နေတာပဲ”

ဆရာသုတရကြပါစေ

ကျွန်ုပ်တို့ သိဒ္ဓိရှင်ဝိဇ္ဇာဘာသာကြီးများ ဌေးအောင်လမ်း(ကောဇွေ)

ဟိုးလွန်းခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း
လေးဆယ်လောက်တုန်းက ထူးထူးခြား
ခြား လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြား မှတ်ဆိတ်
ညည်မိစ္ဆာဘာသာကြီးများကို ကျွန်ုပ်၏
အလုပ်အကိုင်ကိစ္စရပ်များ လုပ်ကိုင်ရင်း
နဲ့ လမ်းခရီးတွေမှာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။
သူတွေအများကြီး ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ
တာကို တွေးရတော့ ကျွန်ုပ်လည်း
စိတ်ဝင်စားပြီး ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုလိုက်
ပါတယ်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ အဖြူရောင်
ပုဆိုးကို ဝတ်ထားပြီး အဖြူရောင်ခေါင်း
ပေါင်းကိုတော့ ဦးခေါင်းထက်မှာ ရစ်ခွေ
ပေါင်းထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ပါးစပ်
မှာလည်း ကွမ်းကို အဆက်မပြတ်
ဝါးနေပြီး၊ ကွမ်းယာထုပ်တွေကတော့
သူလွယ်ထားတဲ့ အိတ်ထဲက တစ်ခုပြီး
တစ်ခု ကုန်သွားတာနဲ့ ယူစားလိုက်နဲ့
အိပ်လုပ်နေတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကား
လည်း မပြောဘူး။ သူ့ကို ယုံကြည်သူ၊
ဂရုပြုသူတွေကတော့ ကွမ်းယာထုပ်

တွေ တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ပေးနေတာကို
တွေ့ရတယ်။ အတူတူကြည့်နေကြတဲ့
ဘေးနားက လူတစ်ယောက်ကို
မေးကြည့်လိုက်တော့ ကွမ်းဘာသာဟာ
သိဒ္ဓိရှင် ပိဋပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွင်းမှာ
အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်
က ဘာသာကို ကွမ်းလှူလိုက်ရင်း “
ဘာသာ” ကျွန်တော်ဟာ မိသားစုကို
ကုန်ထမ်းတဲ့အလုပ်နဲ့ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးနေရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သနားသောအား
ဖြင့် ဘာသာ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ခင်ဗျာ
လို့ ပြောလိုက်တော့ ဘာသာကြီးက သူ
ဝါးနေတဲ့ ကွမ်းတံတွေနဲ့ ထွေးလိုက်
တယ်။ အဲဒီလူရဲ့အင်္ကျီ ကွမ်းတံတွေတွေ
ပေကုန်တော့တာပဲ။ ဘေးနားမှာ ကြည့်
နေတဲ့သူတွေ အံ့သြသွားကြတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကွမ်းဘာသာနဲ့
ကွမ်းတံတွေ အထွေးခံရတဲ့သူဟာ
မကြာခင်မှာ စီးပွားဥစ္စာတွေ တိုးတက်
ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြလိမ့်။ ဒီလို

မျိုးလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လုပ်ပေးတာမျိုး
မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်
တစ်ခုပါပဲလို့ ကြည့်နေသူတစ်ဦးက
ပြောပြပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဘာသာကြီး
တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပုံကတော့ ကျွန်ုပ်
ဟာ ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနက ဖွင့်တဲ့
တိုင်းရင်းဆေးသင်တန်းတစ်ခုကို
သွားရောက် သင်တန်းတက်ပြီး အပြန်
မှာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီနေရာကတော့
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးနားက
မြေကွက်ကြီးတစ်ခုနဲ့ မီးရထားဌာန
ဝန်ထမ်းများနေထိုင်ကြတဲ့ ဝန်ထမ်း
အိမ်ရာ အနီးအနားမှာပါ။ မြေကွက်ကြီး
ပေါ်မှာတော့ သစ်ပင်ငယ်များ၊ ခြံ
ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိနေ
စင်္ကြာသဏ္ဌာန် အဖြူရောင်ပန်းခွင့်
များနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်လှောင်နေ
သော စင်္ကြာပင်နားမှာ ထိုင်နေ
ထူးဆန်းဖွယ်ရာ ဘာသာခြား
တစ်ဦး ထိုင်လျက် စီးကရက်
များကို လက်ကမချဘဲ သောက်နေ

ထို တွေ့ရှိရလေသည်။ သူ့အနားမှာ
 သူတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြလေသည်။
 သုံးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဘာဘာတူ လူများကတော့
 သက်ဖက်ရည်ပေးကမ်းလှူသူတွေ၊
 ကရက်ကို ဘူးဖြင့်သော်လည်းကောင်း
 အတောင့်လိုက်သော်လည်းကောင်း
 ဘာဘာအား ဝိုင်း၍ လှူကြကာ ၎င်းတို့
 ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စီးပွားရေး၊
 နန်းမာရေး လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်များကို
 အင်မေးသလို ဝိုင်း၍ မေးမြန်းနေကြ
 သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာမပင်
 စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်သည်
 အဘျီမပါ ကိုယ်လုံးတည်းတွင်
 အကဲခတ်ဘေးတို့ကိုသာ ဝတ်ထား
 ခဲ့ပတ်ပတ်လည်၌ သံချောင်းပေါင်း
 စွာတို့ကို အရှက်လှုံအောင် ဖုံးအုပ်
 သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ အသက်
 ရာစုမှာ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်
 ကပ်ရိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူ၏
 နာသည် ပြေပြစ်သော၊ ကြည့်၍
 ခြင်္သေ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သော ရုပ်ရည်
 မှတ်ဆိတ်မွေ့၊ နှုတ်ခမ်းမွေ့တို့

ကလည်း ကြည့်ကောင်းသည့်အနေ
 အထား ရှိပါသည်။
 ဘာဘာနဲ့ တွေ့ဆုံနေကြသည့်
 လူများသည် ၎င်းတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော
 အဆောင်လက်စွပ်များကို ဘာဘာထံ
 အပ်နှံကြကာ သိဒ္ဓိတင်ခိုင်းကြလေသည်။
 ၎င်းလူမျိုးဘာဘာတစ်ဦးက ပြောပြသည်
 မှာ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ သံချောင်းများကို
 တုတ်ချောင်းသဖွယ် ခါးပတ်လည်တွင်
 ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် သံတုတ်
 ဘာဘာဟု အမည်ခေါ်တွင်ကြောင်း
 ပတ်ဝန်းကျင်မှ မသိသေးသော သူများ
 ကို ပြောပြလေသည်။ ၎င်းဘာဘာ
 ကတော့ စီးကရက်များကိုသာ တစ်လိပ်
 ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေပြီး လာလျှထား
 သော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များစွာထဲမှ
 တစ်ခွက်ကို လှူကာ အားရပါးရ
 မော့သောက်ချလိုက်လေတော့သည်။
 ပြီးတော့မှ လူများပေးထား
 သော ကျောက်လက်စွပ်အဆောင်များ
 ကို ဘာဘာက သူဝတ်ထားသော
 ကျောက်လက်စွပ် နီနီရဲရဲကြီးဖြင့်

ထိထားပြီး သိဒ္ဓိတင်ပေးလိုက်လေသည်။
 ထူးခြားစွာ တွေ့ရသည်မှာ ဘာဘာ၏
 ကျောက်လက်စွပ်နဲ့ ထိတွေ့ သိဒ္ဓိတင်
 ပေးလိုက်သော ကျောက်တို့သည်
 အလင်းရောင်တို့မှာ ပိုမို လင်းလက်
 တောက်ပလာသည်ကို အံ့သြစွာ
 တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏
 ထူးခြားချက်မှာ သက်သတ်လွတ်ကိုသာ
 စားသုံးခြင်း၊ ၎င်းသွားလိုရာ ခရီးဟူသရွေ့
 ခြေလျင်သာ သွားလာခြင်း၊ မည်သည့်
 ရာသီမဆို အဝတ်စား ဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိ
 ခြင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်စရိတ်တရားကို
 ပြင်းထန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း၊ ၎င်း
 ပုဂ္ဂိုလ် သွားရောက်သည့် နေရာတိုင်း
 တွင် အစားအသောက်၊ လက်ဖက်ရည်
 မှန်တို့ ဆေးကရက်တို့ ပေးကမ်းမိနုပြုသူ
 တို့ ပေါများခြင်း၊ ၎င်း သိဒ္ဓိတင်ပေးလိုက်
 သော ကျောက်အဆောင်လက်စွပ်တို့
 သည် နဂိုက မှေးမှိန်နေလျှင် ထူးခြား
 စွာ အလင်းရောင်များ ထွန်းလင်း
 တောက်ပလာသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
 တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ရပါသည်။

ထိုဘာသာကို ကျွန်ုပ် စတင်
 တွေ့ရှိလိုက်သောအခါ၌ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
 ဘက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် အချိန်ကာလ
 ယ် ထူးခြားသော တရားဒေသနာ
 ဝစ်ပုဒ်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားဆုံးမ
 ဝင်ပြလိုက်သောအခါတွင် လူဝတ်ဖြင့်
 ဝင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွား
 သော ဗာဟိရတိုင်းသား ဒါဂုစိကို
 ဝတ်ရမိလိုက်ပါသည်။

ဒါဂုစိဆိုသော သူသည် ယခင်
 ဝင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြင့် သင်္ဘော
 ဘားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသော ဗာဟိရ
 ဝိုင်းနိုင်ငံသားဖြစ်၍ ၎င်းကို ဗာဟိရစာ
 စိဟု ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ သူလည်း
 ဝင်လယ်ထဲ သင်္ဘောနှစ်လို့ ရေထဲမှာ
 တွေ့တဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေကို ဆွဲယူပြီး
 ဝမ်းစပ်ကို ရောက်အောင် ကူးခတ်
 ဘာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ အမော
 ဖြပြီး မိမိမှာ အဝတ်အထည်တွေ မရှိ၊
 ဝိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေ၍ ပျဉ်ချပ်များကို
 ချက်လှဲစေရန် ခါးမှာ ဆွဲသိပြီး

ဗိုက်ဆာလို့ တွေ့ရာ ခွက်တစ်လုံး
 ကောက်ယူပြီး လိုက်လံတောင်းစားသူ
 ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ် လူစည်ကား
 သော နေရာများ၊ ဈေးတန်းများတွင်
 သွားလာနေထိုင်လေသည်။

ဒီလိုနဲ့ ဒါဂုစိဆိုတဲ့ သင်္ဘော
 သားလေးဟာ တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ထွက်
 နဲ့ သွားလာနေခိုက်မှာပဲ တချို့သော

သူများက သူ့ရဲ့ သွင်ပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ကို
 ကြည့်ပြီး အလိုရမက်နည်းသွားပဲ။ 'ဒါနဲ့
 စွာ ကျင့်နေတဲ့ တရားရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲ။
 တချို့ကလည်း ဒါမှ ရဟန်းအစစ်အမှန်
 ပဲ။ မြင်မြတ်တဲ့သူပဲ ဆိုပြီး လူတွေအား

လုံးက ဒါဂုစိကို ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲ
 ဆိုပြီး ဝိုင်းဝန်းကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြ
 လှူဒါန်းကြနဲ့ အလွန်ပဲ ဒါဂုစိဟာ
 တန်ခိုးကြီးလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဂုစိ
 ဟာ မပျော်ပါဘူး။ သာယာမှုလည်း သူ
 မထားပါဘူး။ သူ တွေးတောနေတာ
 ကတော့ ငါဟာ ရေမျောကမ်းတင်
 လူတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့မှာ ဘာအကျင့်

တရားမှ မရှိဘူး။ ဘာတန်ခိုးအစွမ်း
 သတ္တိမှလည်း မရှိဘူး။ လူတွေလို
 လိမ်ညာလှည့်စားသလို ဖြစ်နေပြီး
 လူတွေကလည်း ငါ့နဲ့ ဘဝအခြေအနေ
 မသိကြဘူး။ အစရှိသည်တို့ကို တွေး
 ရင်းမှ မှန်ကန်သော အသိတရားတစ်
 က မိမိဉာဏ်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။
 ကမ္မဝတီမြို့မှာ ဗုဒ္ဓဘုရား သီတင်း
 နေထိုင်ကြောင်းကို ကြားသိရသည်။
 ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ဗာဟိရဒါဂုစိ
 အရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရား မြို့ထဲ
 ဆွမ်းခံအကြွတွင် ဒါဂုစိနှင့် တွေ့ဆုံသီတင်း
 ကြလေပြီ။ ဒါဂုစိက မြတ်ဗုဒ္ဓအား
 လျှောက်ထားသည်မှာ ...

“အရှင်ဘုရား တပည့်
 အား လိုရင်းတိုရှင်း အမြန်ဆုံး ကျွန်
 မည့်တရားကို ချီးမြှင့်တော်မူပါ” ဘုရား
 ဆွမ်းခံကြွချိန်ဖြစ်သော်လည်း
 ဒါဂုစိအား သနားတော်မူသဖြင့်
 “ချစ်သားဒါဂုစိ ငြိမ်း
 ဟူသရွေ့ မြင်တယ်လို့ပဲ မှတ်သိရအောင်

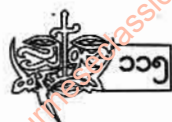
မိ။ ကြားတာဟူသရွေ့ ကြားတာပဲလို့ မှတ်သိလိုက်ပါ။ နံတာဟူသရွေ့ နံတယ် သို့ပဲ သိလိုက်ပါ။ ထိတွေ့မှုကိုလည်း သိတွေ့တယ်လို့ပဲ မှတ်ပါ။ စိတ်အစဉ်က ခြံလွင့်ပြီး တွေးတောမှုတွေ မဖြစ်ပါစေ နဲ့ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာပဲလို့ သိ၍သိ၍ ဆင်ခြင်ထားပါဟု ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောကြား ကြားတွင် ဉာဏ်ထက်သော ဒါရုစိသည် ဆင်းအခိုက်တွင်မှာပင် မဂ်လေးတန်၊ လေးလေးတန် ဆိုက်ရောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီး ဘဝဓမ္မာသံသရာ နှိမ်နင်းဆုံးသတ်ကာ လူဝတ်ဖြင့် ရဟန္တာ အသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ် အစဉ် တွေးတောနေခြင်းသည် သံတုတ် အဘဿာကို မြင်၍ ဗုဒ္ဓဘုရား နာမိတော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဤကဲ့သို့ အစဉ်တော်လွန်ဖြင့် တရားကျင့်ခဲ့ရသော အစဉ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို သတိရသဖြင့် တွေးတောနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်ပေါက် ဝိဇ္ဇာဘာသာတို့၏ အစဉ်များသည် ၎င်းတို့ တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ရရှိရေး၊ ထွက်ရပ်လမ်းကို

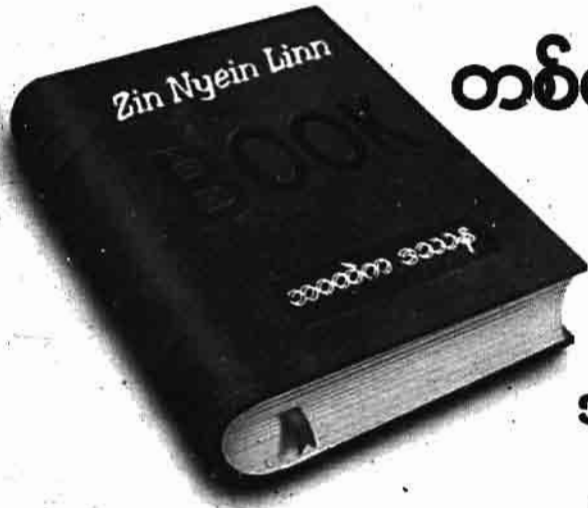
ပေါက်မြောက်ရေးကို အဓိက ဦးတည် ကာ ကျင့်သုံးသွားကြသော ဂန္ဓာရီလမ်း စဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူအား လုံး အသိ ဗဟုသုတ ရှိထားစေရန် ရည်ရွယ်၍ ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ နယ်ပယ်က ဖြစ်သော အဘ ပထမဘိုးဘိုးအောင် အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ ရသေ့ဦးအောင် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများသည် ထွက်ရပ် ပေါက်စခန်းမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကို ကျင့်သုံးကြကာ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက် သည်အထိ ကြိုးစားသွားကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ် ထူးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ မြန်မာတို့ ၏ ဝိဇ္ဇာစရ နိစ္ဆိရပညာတို့ဖြင့် အမျိုး ဘာသာ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက် ကြကုန်သော ဝိဇ္ဇာများလည်း ရှိကြပါ သည်။ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာ တော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ ချင်းပြည်နယ် ခန့်တိန်တောင်ကြီးပေါ်၌ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်စဉ် ဟိမဝန္တာ

တောင်မှ တောတွင်းဝိဇ္ဇာခိုရံ ဦးကျော် ဆိုသူ ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ကြီးအား ဝိဇ္ဇာအဖြစ်သို့ ပြောင်းပေးရန် လာရောက် လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဆရာတော်ကြီးက ဝိဇ္ဇာဖြစ်ရန် ဆန္ဒမရှိကြောင်း ပြောလိုက် သည်။ ဆရာတော်ကြီး ယခု အားထုတ် နေသော ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဂုဏ်တော်ကို ဝိဇ္ဇာများ နတ်များက အလွန်ကြည်ညိုပါ သဖြင့် ဤတောတောင်တွင် ဆက်လက် သီတင်သုံးနေထိုင်ပါရန် လျှောက်ထားပြီး ဝိဇ္ဇာဦးကျော် ဟိမဝန္တာတောသို့ ပြန်သွား လေတော့သည်။ ကုလားလူမျိုး ဝိဇ္ဇာ ဘာသာများသည်လည်း လူသားတို့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြ သလို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ဝိဇ္ဇာတို့သည် လည်း လူသားတို့အား ကူညီကြကာ သာသနာတော် အကျိုးကို လည်း စောင့်ရှောက်ကူညီကြကုန်သော သိဒ္ဓိ ရှင်များဖြစ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက် ရပါသည်။

ဌေးအောင်သင်း(တာမွေ)

တစ်ကိုယ်တည်း

အကျင့်စာရိတ္တမကောင်း

အရည်အချင်းမရှိသော

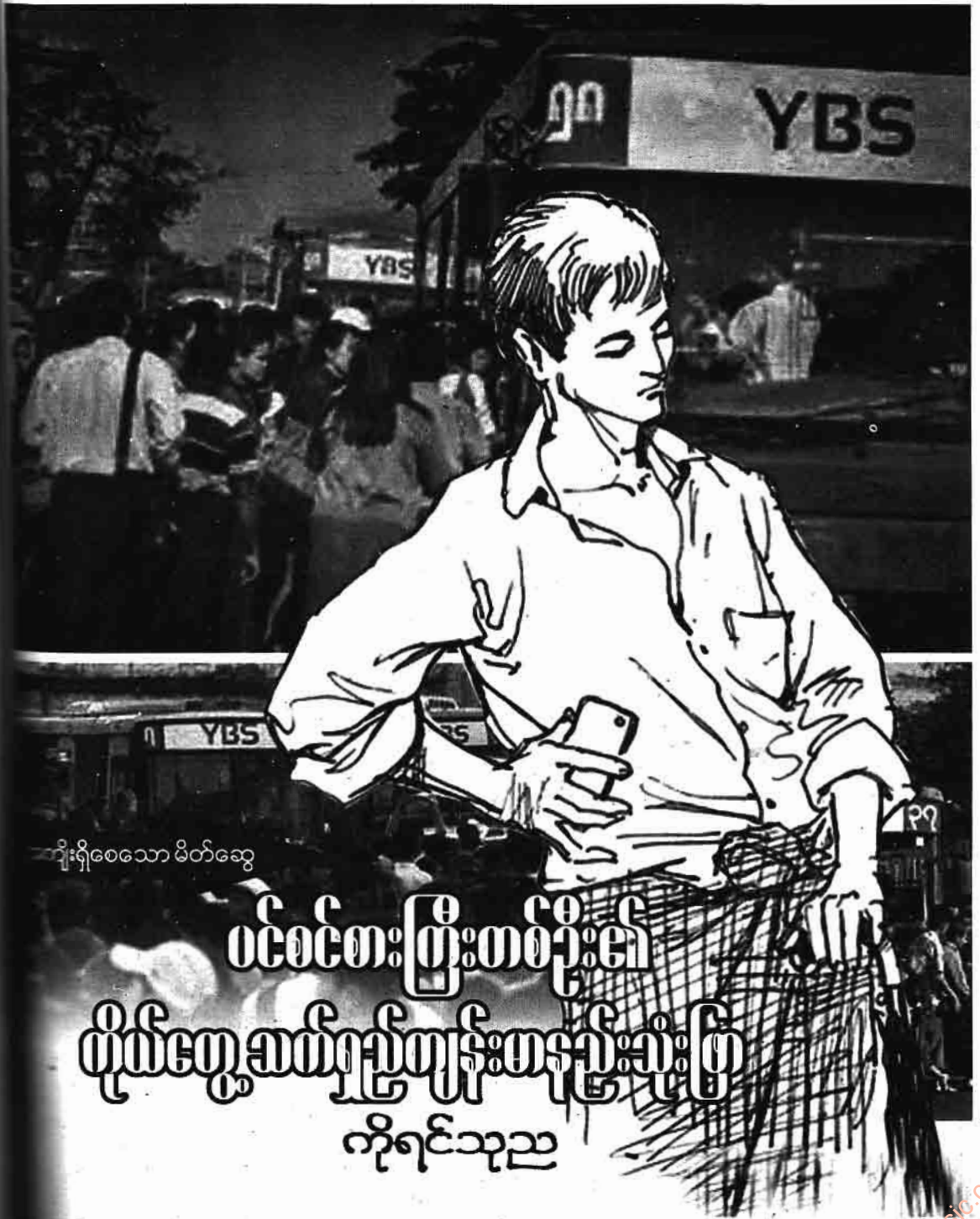
ယောက်ျားကို ယူမည့်အစား

တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးအဖြစ်နေတာက

သင့်အတွက် ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်။ ၊

ဇင်ငြိမ်းလင်း

ဘိုးရီဝေသော မိတ်ဆွေ

ဝင်စင်စားပြီးတစ်ခွဲရက် တိုင်တွေ့ဆက်ရှည်ကျန်းမာနည်းဆုံးဖြတ် ကိုရင်သုည

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဇူလိုင် ၁၆ ရက်နေ့က

ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ တူမလေး ၁၀ တန်း
ဒီ ၃ ခုပါလို့ ဆုငွေသွားချီးမြှင့်ရာက
အပြန် YBS ၇၅ ကားပေါ်မှာ အချိန်တို
လေးအတွင်း လက်တွေ့ကျကျ သူ့ကိုယ်
တွေ့ သက်ရှည်ကျန်းမာနည်းသုံးဖြာကို
ရခဲ့တယ်။ လွယ်လွန်းပေမယ့် အကျိုး
ရှိတာ သေချာတာမို့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
ပရိသတ်ကို မျှဝေလိုက်ပါတယ်။ သူ
ဆိုတာက မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်ရောက်မှ
တက်လာသူပါ။

တတ်လမ်းအခြေခံတာ YBS

မို့ နည်းနည်းလေး နိဒါန်းလိုက်ပါရစေ။
ကြည့်မြင်တိုင် ညဈေးကို ၇၅ ကားလေး
ထိုးဆိုက်ကာနဲ့ အပြေးတက်၊ တစ်နေရာ
ထိုင်ခုံရတယ်။ ခုံပြည့်၊ မတ်တတ်ပြည့်
ညပ်နေကြ၊ အသက်ရှူမဝ၊ ပြုတင်းမှန်
တွေ ဖွင့်ကြရတယ်။ ယာဉ်နောက်လိုက်
က လူခေါ်လိုက်၊ အထဲတိုးခိုင်းလိုက်။
ယာဉ်မောင်းက သူ့လူကို နောက်ကား
ကြည့်ဖို့ တဖွဖွပြော ၁၅ မိနစ်ကျော်

နောက်ကားအရိပ်မြင်မှ ထွက်တယ်။

မြေနီကုန်းရောက်တော့

ဆင်းသူများသလို တက်သူကလည်း
အလှအယက်ပဲ။ ရပ်တာ ၁၀ မိနစ်
ကျော်ပြီး ကားလည်း ပြည့်ကြပ် ခြေ ၂
ချောင်း ချစရာကို မရှိတော့။ စပယ်ယာ
က “ဟိုဘက်လှည့်ပါ။ နောက်ဆုတ်ကြ
ပါ။ အင်္ကျီအပွင့်ကြီးနဲ့အစ်မ အလယ်ခွ
မရပ်ပါနဲ့။ ဘယ်ဘက်လှည့်ပါ။ အသား
ချင်းထိလို့ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး။
နောက်လည်း မတိုးကြ။ အဲဒါတွေ
ညစ်တာပဲ။ နေရာအကျယ်ကြီး” စသည်
စသည် ဒရိုင်ဘာက ရပ်တာကြာတော့
အားနာပုံရသည်။ သို့သော် နောက်ကား
ကြည့်ဦးဟေ့ (ပရိသတ်စိတ်ကျေနပ်ရုံ)
အော်ရှာတယ်။

“စက်နှိုးထားဆရာ နောက်
ကားဖွင့်ဖြတ်တော့မယ်”

“ခဏရပ်ထား ဆရာ။ ရှေ့မှာ
သက်ကြီးပိုင်းတစ်ယောက် ပြေးလာနေ
တယ်” ပြောရင်း ကားပေါ်ကို သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော မိမိနှင့်

မတိမ်းမယိမ်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တက်လာ
တယ်။ ဒါနဲ့ မိမိဘေးခုံက ဆံပင်အထူထူ
ထောင် ခေတ်မီပုံစံနဲ့ သူငယ်လေးက
အဘထိုင်“ဆို နေရာပေး” “ဝေးချ
ကလေးထိုင်ပါကွယ်” ပြောပေမယ့်
ကလေးအထမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်တယ်။

သက်ကြီးပိုင်း လာနေတာ

ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် နေရာယူပြီး စက်
ကလည်း နှိုးပြီး နောက်ကားထဲ
အခြားနံပါတ် ၂ ကားကျော်မှာ ရပ်
လည်း “ရှေ့မှာ လာနေလို့” “နောက်
လက်ပြန်လို့ ဟိုးထားဦး” ဆိုတဲ့
ပေးချက်တွေနဲ့ ဒရိုင်ဘာရှေ့ မထွက်
ပါ။ ဒီတွင် ဘေးက သက်ကြီးပိုင်း
ဆရာကြီး မိမိကို သူ့အတွေးအခေါ်
ညှိပါတော့တယ်။

“ခုခေတ် ကားဆရာက

တွေ မြင်ရ၊ တွေ့ရတာ တယ်လေး
တက်ကြတာကိုး။ (စာရေးဆရာ
လူလတ်ပိုင်းခေတ်ကာလတုန်းက
ဆရာ၊ ဆိုက္ကာဆရာ၊ မြင်းလှည်း
ဒီလိုမျိုး “တလေးတစား” ဆိုတာ

ခါး။ ဒီလောက် ကြပ်နေတာ အားမရ
အားမနာ၊ ထိန်းသူလည်း မရှိ၊ ဒါကြောင့်
အားသစ်ကြီးတွေ ကောင်းပေမယ့်
အပြောခံကြရတာပေါ့”လို့ စကားစပါ
တယ်။ စာရေးသူက ခေါင်းညိတ်
ထောက်ခံကြောင်း ပြလိုက်ပါတယ်။
သူ့ကို အကဲခတ်မိတာ။ မျက်နှာ ကြည်
ညိုလင်လင် အရေးအကြောင်း သိပ်
လောကဖိစီးမှုနည်းပြီး ဘတ်စ်ကား
အဆင့်မို့ စာရေးသူကဲ့သို့ မရှိမရှား
ဆင့်ဖြစ်မှပဲ သုံးသပ်မိတယ်။
တစ်ပါတယ်။ စီးပွားရေးကြပ်တည်း
ခံနေကြရတော့ လူမှုရေးနားလည်မှု
အဆင့် စည်းကမ်းတို့ လေ့လာကြတာ
စာရေးသူက သူ့အဆိုကို ဖြည့်
ဆည်းလိုက်တယ်။
သူက ဆက်ပြောသည်။
“အိမ်ထောင်ရေးအလေ့အထ မတိုင်
တပ်ပြီး ကားတွေ လိုမ့်သွင်းခဲ့
တာ အရေအတွက် အတိအကျ
မသိပါဘူး) ခုလမ်းတွေပိတ်၊
လမ်းမတွေမှာ ခရီးသည်ပိုရ

အောင် နေ့တွက်ကိရိကိအောင် ဘာမှ
ဂရုမစိုက်။ လုပ်ချင်သလို လုပ်ကြတယ်။
တစ်နေ့တစ်နေ့ ခရီးသည်တွေ ကားပေါ်
အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြန်းနေရတော့
တာပဲ။
စကားအသွားအလာ လေ
ကလေးသွက်လာတော့ ပင်စင်စားလား
မေးတဲ့အခါ ...
“ဟုတ်။ ပင်စင်ယူတာ ၁၇
နှစ်ရှိ၊ အသက်က ၇၉”လို့ တစ်ဆက်
တည်း ဖြေတယ်။ ဘယ်ဌာနကလည်း
စပ်စုတော့ (ထောက်ပံ့တပ်လို့
ကြားလိုက်သလိုပဲ။ ကားသံ၊ စပါယ်ယာ
သံ ဆူနေလို့ သိပ်မသဲကွဲလိုက်) စာရေး
သူက အံ့သြပြီး “ကျွန်တော်နဲ့ မတိမ်း
မယိမ်း ထင်တာ။ ကျွန်တော်က ၇၄၊
၅ နှစ်တောင် ကြီးတာကိုး။ အရွယ်တင်
လိုက်တာဗျာ” ဆိုတော့ ခင်ဗျားလည်း
တော်တော်နုတာပဲလို့ အလိုက်သင့်
ပြန်ပြော။ မိမိက “ပင်စင်ယူပြီးကတည်း
က NGO, INGO အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ
အချိန်ပိုင်း ကာလတိုလေးတွေ အကူ

အညီသဘော Consultant ဝင်ဝင်လုပ်နေ
တော့ အသက် ကိုယ့်ဘာသာတောင်
ကြီးလို့ကြီးမှန်း မသိ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး
ကမှ ခန္ဓာပြည့်ပြည့်ပြီးပြီးနဲ့ ဖျတ်လတ်
နေတယ်”လို့ ပြောမိတယ်။ အဲဒါလည်း
အမှန်စကားပါ။ ဤတွင် သူ့ကိုယ်တွေ့
နေစဉ်လေ့ကျင့်ခန်း၊ သက်ရှည်ကျန်းမာ
နည်းသုံးဖြာကို ဖောက်သည်ချပါတော့
သည်။
ပုဂ္ဂိုလ်- ကြုံဆုံတုန်း အရွယ်တင်
ကျန်းမာဖျတ်လတ် နည်းလေးနှစ်ခု
ပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော် နေ့စဉ်
သုံးနေတာပေါ့။
စာရေးသူ- ကောင်းပါတယ်။
ကျွန်တော်က စာနည်းနည်းပါးပါးရေးတော့
အကျိုးရှိ အောင် ဖြန့်လိုက်ပါမယ်။
“ပုဂ္ဂိုလ်- ပထမ- အသက် ၅၂ နည်း
လေ့ကျင့်ခန်းပါ။ လူတိုင်း အချိန်တိုင်း
အသက်ရှူနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာ
အသက်ရှည်အောင် အသက်ရှူလေ့ကျင့်
ခန်းကို နေ့စဉ် ပုံမှန် ၁၅ မိနစ် မိနစ်
၂၀ လောက် လုပ်ပေးရမယ်။ မနက်

စောနဲ့ ညအိပ်ခါနီး ၂ ကြိမ်ဆို
ကောင်းတာပေါ့။ လုပ်ရမှာက လက်နှစ်
ကို အပေါ်မြှောက်၊ မတ်တတ်အနေ
ထား (ကျပ်က တပ်ထွက်ဆိုတော့
မှတ်စဉ်နဲ့) မှတ်စဉ် ၁ ဆို လက်နှစ်
ကို အပေါ်မြှောက်ရင်း အသက်ကို
ညှိညှပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်း။ လက်ပြန်ချ
အခါ အမှတ်စဉ် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ နဲ့
တားပြန်ချ။ (မြှောက်၊ ချ- ရှူသွင်း
ထုတ်) လက်ပြန်ချ အသက်ရှူထုတ်
တာလည်း မှတ်စဉ်အတိုင်း ဖြည်းဖြည်း
နိမ့်နိမ့်ပဲ။ ဒါတစ်ကြိမ်။ ဒီနည်းဟာ
အဆုတ် - အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတွေ
ကောင်းမွန်စေပြီး (အိုးကောင်းစေပြီး)
သွေးသားသန့်စင်၊ မူးတာမော်တာ
ခါင်းကိုက်၊ ငက်ကြောတက်တာတွေ
ဖျောက်စေ၊ လျော့စေနိုင်တယ်။
ပုပ်ကြည့်ပါ။

ဒုတိယနည်းက Half souat

တစ်ဝက်ဆောင်ကြောင့်ထိုင် ထိုင်ထ

နည်းပဲ။ ပေါင်ကား (ဒူးကွေးလိုက်ရင်
ဥပဲ ဒီဂရီကျ အနေအထားထိ။ လက်နှစ်
ဖက် ရှေ့ဆန့်ထုတ်၊ တစ်ဝက်ထိုင်ချ။
ပြန်ထ လက်နှစ်ဖက်ဘေးကပ်၊ ဒီနည်း
မှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လှုပ်ရှားပုံမတူ၍
အမှတ်စဉ် မထည့်တော့ အကြိမ်ရနိုင်
သမျှ လုပ်၊ တစ်ဝက်ထိုင်ချတဲ့အခါ
ပေါင်အနေအထားဟာ ပြင်ညီနဲ့
တစ်တန်းတည်းဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ အနည်း
ဆုံး ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀ နားနားပြီး
လုပ်ပေး။ ပေါင်လုံးကြီးသူဆို အသားတွေ
တစ်နေ့လို့ လှုပ်ရှားမှုနည်းမယ်။ ဒါက
ခုခေတ်စားနေတဲ့ ဒူးနာ၊ ခါးနာ၊
ကျီးပေါင်းတက်တွေ ကာကွယ်၊
လျော့ကျစေနည်းပဲ။ အထိုင်ဆက် ပြီးရင်
မမောတဲ့အပြင် အကြောအချဉ်တွေ
တင်းနေတာ အများကြီး ပြေလျော့သွား
တာ ခံစားရမယ်။ ပြေးတာ၊ လမ်းပြင်း
ပြင်းလျှောက် Hiking တွေက ကောင်း
တော့ ကောင်းပေမယ့် သက်ကြီးပိုင်းတွေ

အခန်းမသင့်ရင် အမောဆို ခန္ဓာကိုယ်ကျ
စတဲ့ တွဲဖက်ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။
တစ်ဆက်တည်း (ခန္ဓာအေး
အထားအရ လုပ်ဖို့ အခွင့်သာရင်
နောက်တစ်မျိုး ပြောဦးမယ်။ ဒါက ခို
အဆီချတာ။ Free hand (ကရိယာမရှိ
Exercise တစ်မျိုး။ တရုတ်ကြော်ငြာ
တဲ့ ဘာအဆီခံရင်မှ လိမ်းစရာမရှိ
အိမ်မှာ ခိုစရာတန်းတစ်ခုရှိရင်
လက်တစ်ဖောင်လောက်မြင့်တဲ့
(တန်းကတော့ ခန္ဓာပိတ်ကို အေး
အသာနိုင်တဲ့ တန်းဖြစ်ဖို့လိုတယ်။
တန်း မြင့်ရင်ခန့်ဆွဲ လက်တစ်
အညီဆို တင်းတင်းဆုပ်၊ လက်နှစ်
ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်ဘတ်နဲ့ တစ်တန်း
ထိ ဆွဲတင်။ (ရနိုင်သလောက်) ပြေး
လုပ်စမှာ နည်းနည်းပင်ပန်း
အကျင့်ရရင်တော့ အရသာသိထား
ခန္ဓာအပေါ်ဆွဲတင်တဲ့အခါ
သလောက် အမြင့်ပဲလုပ်။ မှန်

နိမဟုတ် ဝန်ပိတတ်တယ်။ ဒါ ဗိုက်	သုံးနည်းဖြစ်သွားသည်။ မမောနိုင်ပါ။	သမီးတစ်ယောက်တည်း။ (နေတာ
အဆီလျော့ချနည်းပဲ။ ဘာအကျိုးရှိသလဲ	တစ်ဆက်တည်း စိတ်ပါ လက်ပါ	တာမွေအပိုင်း ခင်ထွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။
။ အဆီကို ဗိုက်ကောင်းတော့	ယုံကြည်ချက်ပြည့်ပြည့် အားပါးတရ	သမီးက သူ့အလုပ်ပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်
အစာကျေ့ ရင်ချောင်၊ လေထွက် (ဝမ်း	ပြောသွားသည်။)	ထားလို့ မပူရဘူး။ (ခုထိ) နေရတိုင်ရ
။ လေ မှန်) အစားအသောက်မှန်။	စာရေးသူ- ကောင်းပါ့ဗျာ။	အဆင်ပြေပါတယ်။ (သူ့အကြောင်း။
တော့ အိပ်ပျော် အကျိုးဆက်တွေက	ကားပေါ် ခရီးသွားရင်း တခဏ	ကိုယ့်အကြောင်း အတိုဆုံးပြော)
များကြီး။ အောက်ပိုင်းစလင်းဆော်ဒီ	စကားလက်ဆုံကျ။ အကျိုးရှိလိုက်တာ။	စာရေးသူ- ခု အားတဲ့အခါ
(body) ဖြစ်လာတော့ လှုပ်ရှားမှု	ဒါနဲ့ အမည်ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ။	ဝါသနာပါရာ ဘာလုပ်သေးသလဲ။
လွတ်လာတာပေါ့ဗျာ။ ဒီနည်းက	နေတာကရော။	ပုဂ္ဂိုလ်- ပင်စင်ယူစ ဂိုဒေါင်လုံခြုံရေးဆို
သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ တိရိစ္ဆာန်တွေ	ပုဂ္ဂိုလ် - တင်ပြပါ။ သုဝဏ္ဏ	လုပ်သေးတယ်။ ကျွန်တော်က ကျောက်
လူက အတုခိုးရတာ။ မျောက်လွှဲ	မှာ နေတယ်။ သားတစ်ယောက်၊	တန်းသား ခင်ဗျားတို့သိတဲ့ ဆရာကြီး
တောင်တွေ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။	မြေးသုံးယောက်နဲ့။ ညက မြေးအငယ်	(*) နဲ့ တစ်ကျောင်း တစ်တန်းတည်း။
ဆင်ကတစ်ပင်၊ တစ်ကိုင်းကတစ်ကိုင်း	ကောင် ယောက်ျားလေးဆို အရွယ်	အပေါင်းအသင်းတွေက သွားတွေ့ပါလား
နဲ့ကြတာ။ သူတို့ကိုယ်တစ်ခုလုံး	ရောက်လာ ထိန်းမရတော့ သောက်လာ	ပြောကြ။ ကျွန်တော် မသွားဘူး။ စဉ်းစား
ဆက်နစ်ဖက်တွေ ရုတ်တရက် ရှိတာ။	သလား မသိပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့	ကြည့်လေ။ ခွဲတမ်းပစ္စည်းတစ်ခုရဖို့
ခွန်သဘာဝ မျိုးရိုးလိုက်သူတို့ မိဘ	အမြင်မတော်တာချည်း ဖြစ်နေတော့	တန်းစီနေကြတဲ့အခါ ကျွန်တော်က
ဒီနည်းသင်ပေးတာ။ ဘယ်	ဥပေက္ခာပြု။ ဗုဒ္ဓ တရားနဲ့ပဲ နေနေ	မန်နေဂျာကိုသိလို့ လှမ်းမျက်နှာချိုသွေး
တစ် မြန်ကြသလဲ။ တစ်ခါတလေ	ရတော့တယ်။ (အေးချမ်းလိုက်ပါတိ)	ရှေ့ကျော်တက်ရင် ရှေ့ကတန်းစီသူတွေ
က တိရစ္ဆာန်ဆီကနည်းကို	ခင်ဗျားကရော။	(မပြောသလိုသာ) ဘယ်ကျေနပ်ကြ
လည်း ရှိသမျှ။ (နှစ်နည်းဆိုပြီး	စာရေးသူ- ကျွန် တော် က	မတုန်း။ သူ့သူကိုယ်ကိုယ် စိတ်ထဲက

ဦးတီး ခေါ်သထွက်ကြ၊ စိတ်မချမ်း ငြိမ့် ရှေ့မှာ စာရေးသူ၏ ကားမှတ်တိုင် * ကာလေန - သင့်တင့်လျောက်ပေ
 သာဖြစ်ကြမှာပေါ့။ သူများ စိတ်မချမ်း ရောက်တော့မည်။ “ဦးတင်မြင့် ခဏဆုံရ သောအခါ၌
 ကတဲအလုပ် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပေမယ်က အကျိုးရှိလှပါတယ်ဗျာ။ ဓမ္မသာကစ္စာစ - တရားသဘော
 လုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆင်းမယ့်မှတ်တိုင် ရောက် (လောကီလောကုတ်) ဆွေးနွေးမေးမြန်း
 (တကယ် လေးစားထိုက်ပါ တော့မှာပို့ သွားမယ်နော်” နှုတ်ဆက် ခြင်းသည် မြတ်သောမင်္ဂလာပါတယ်။
 ဘယ်လေးစားမိသည်) “ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ” လူကြီး ဖြစ်၏။
 ဘတ်စ်ကားပေါ် တအင်္ဂုတွေ့ဆုံ ပီပီ ဆုတွေပေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။
 တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ခွဲချိန်ရောက်

ကိုရင်သုဉ်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဗိုလ်ယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

သြဉ္ဇန(ကိုဗိုလ်စွဲစာ)
မင်းကုသန့်နှင့် ပဒ္မာဝတီ

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ရအောင်ပြုအံ့ဟု ကြံရွယ်၏။

ပြန်ယူရ၏။

ငါသည် ကုသမင်းချက်သော

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင်

ထိုသို့ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်

ထမင်းဟင်းကိုလည်း အလိုမရှိ၊ ကုသ
မင်းကိုလည်း အလိုမရှိဟု ဆိုပြီး ထမင်း
ဟင်းတို့ကို လွှင့်မပစ်ဘဲ ရှိသဖြင့် ဤ
စားတော်ကဲသည်ကုသမင်းဖြစ်၏ဟု
မသိရှိကြဘဲ ရှိ၏။

ကုသမင်းသည် ထမင်းဟင်းပွဲတော်အုပ်
တို့ကို ဆိုင်းထမ်းနှင့် ထမ်းလာပြီးလျှင်
ပထမဦးဆုံး ပဘာဝတီ၏ တိုက်ခန်း
တံခါးအနီးတွင် ရပ်၏။ အထိမ်းတော်
ဥက္ကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပြီး တံခါးဝ

ရရာ၌ ပဘာဝတီမှ အစ၊ သမီးတော်
အားလုံးတို့သည် မည်သူတစ်ဦးတော်
ယောက်မျှ ပွဲတော်အုပ်ကို ဆီးကြို
ဆောင်ခြင်း၊ ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်း၊
မပြုလုပ်ကြပါ။ ၎င်းတို့၏ အထိမ်းတော်

ပဘာဝတီသည် ကုသမင်း
ထမင်းပို့ခြင်းကို မတတ်သာ၍သာ
လက်ခံနေရခြင်းသော်လည်း ကုသမင်း
အား ရွံ့ရှာမှန်းဘီးလှသည်ဖြစ်ရာ ကုသ
မင်း ထမင်းလာပို့ချိန်တိုင်း လုံးဝ မမြင်
မတွေ့အောင် ပုန်းအောင်းလျက်သာ
နေပါ၏။ ကုသမင်းသည်လည်း ပဘာ
ဝတီအား တစ်နေ့တော့ မြင်ရန်၊ တွေ့
လိမ့်နိုးနှင့် မတွေ့မမြင်ရဘဲ ရက်တို့
ရှည်ကြာလာခဲ့ရာ ပဘာဝတီသည်
ငါ့အပေါ် တကယ်ပင် မေတ္တာရေစက်တို့
ကုန်ဆုံးသွားပြီလော။ သို့မဟုတ် ငါ
အပေါ် တိတ်တခိုး သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး
နေပြီး မိန်းမတို့၏ မာနဖြင့် ဟန်ဆောင်
ဖုံးကွယ်နေခြင်းလော ဟူသည်ကို သိရှိ

မှပင် ပဘာဝတီ၏ ပွဲတော်စာအုပ်ကို
ယူလိုက်၏။ ကုသမင်းသည် ညီမတော်
ခုနစ်ဖော်တို့ထံ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွား
ပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ပွဲတော်အုပ်များ
ကို ပေး၏။ အထွေးဆုံးညီမတော်ကို
ပွဲတော်စာအုပ် ပေးပြီးသောအခါတွင်
တော့ ထိုညီမတော်၏ အဆောင်ဆင်ဝင်
အောက်မှာပင် အချိန်အတန်ကြာ
စောင့်နေရ၏။ ညီမတော် အငယ်ဆုံး
ပွဲတော် တည်ပြီးသောအခါ တံခါးပေါက်ဝ
တွင် ပွဲတော်အုပ်ကို ကိုင်၍ အထိမ်း
တော်တစ်ယောက် ထွက်လာသောအခါ
မှ ကုသမင်းသည် ဆိုင်းထမ်းကို
ကောက်ထမ်းပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း
ပြန်ခေါက်လာပြီး ပွဲတော်အုပ်ခံများကို

များကသာ ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။
ယခုလည်း မင်းကုသသည် အစဉ်အတိုင်း
ပွဲတော်အုပ်များကို ကောက်ယူခဲ့ပြီး
နောက်ဆုံး ဥက္ကာထံမှ ပဘာဝတီ၏
ပွဲတော်အုပ်ကို ယူပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ထဲ
တွင် ထည့်ပြီး ထမ်းထွက်ထား
ပဘာဝတီ၏ အခန်းပြုတင်းပေါက်၏
သို့ အရောက်တွင် ပွဲတော်အုပ်တိုက်
ခြေဖြင့် ခတ်လျက် “ဂလုံး ဂထူး
ဟူသော အသံတို့ ဖြစ်ပေါ်စေပြီး
“ဘိုင်း”ခနဲ ချော်လဲသံပြုပြီးနောက်
“အောင်မလေး လေး သေပါပြီ” ဟု
ကျယ်လောင်စွာ မြည်တမ်းသံ
မှောက်ခုံလဲကျပြီး သတိလစ်နေသော
ပြုနေလိုက်၏။

ပတာဝတီသည်လည်း ထို
အသံကို ကြားသောအခါ အမှတ်တမဲ့
ပြုတင်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်ရာ
ကုသမင်းသည် မြေတွင် မှောက်ခုံလဲ
ထွက် ရှိနေပြီး ထမ်းပိုးက အပေါ်မှ
ပီနေ၏။ ပွဲတော်အုပ်တို့လည်း လွင့်စင်
ပြန်ကျနေ၏။ ထိုအချင်းအရာကို
မြင်တွေ့ရလျှင် “ဤကုသမင်းသည်ကား
ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသော ထီးဖြူဆောင်း
သည် မင်းကေရာဇ်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး
အိပ်ကျွန်းအလုံးဝယ် ပြိုင်ဘက်ကင်း
သော ဘုန်းသဘာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါ
၏။ သို့သော် ငါ့အပေါ် စွဲလမ်းသော
အကြောင်း နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်းရဲဒုက္ခ
တို့ကို ခံစား၍ နေရ၏။ နှုည့်
မွေ့စွာ ချမ်းသာစွာ နေရသော
အတန်းတစ်ပါးဖြစ်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုကို
မမြင်ရကား ထမ်းပိုးပိလျက် အိပ်ရပေ
အသက်ရှိသောသလော၊ သေပြီ
မသိဟု ဆိုကာ တိုက်ခန်းတွင်းမှ
ထွက်လာပြီးလျှင် ကုသမင်းအား

ထိုအခါ ကုသမင်းသည်
ခံတွင်းအပြည့် ဝံ့ထားသော တံတွေးတို့
ဖြင့် ပတာဝတီ၏ မျက်နှာကို ထွေးချ
လိုက်၏။ ပတာဝတီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ
တံတွေးဖြင့် အထွေးခံလိုက်ရသောအခါ
လန့်လည်းလန့်၊ ခေါသလည်း ထွက်
လျက် တံတွေးတို့ကို သုတ်ပြီးလျှင်
တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ အလျင်အမြန်
ပြန်ဝင်ပြီး တံခါးတစ်ရွက်ကို ပိတ်၊ တံခါး
တစ်ရွက်ကို ဆွဲထားလျက် ...
“ဟယ် ... သူရပ်၊ သူမိုက်
သင်ကုသသည် လောကတွင် ဘာမျှ
အသိတရားမရှိသူသာတည်း။ အမှတ်မရှိ
သူသာတည်း။ သင့်ကို မုန်းလှပါသည်။
ရွံ့လှပါသည် ဆိုသည်ကို နားမလည်
ရောသလော။ သင်သည် အလိုမရှိအပ်
သည်ကို ငွတ်အတင်း အလိုရှိ၏။
သင်သည် မနှစ်သက်အပ်သည်ကို
ငွတ်အတွင်း နှစ်သက်၏။ သင်သည်
မနှစ်လိုအပ်သည်ကို ငွတ်အတင်း
နှစ်လိုလျက် ရှိပေ၏။ ငါသည် သင့်အား
ခါးသီးစွာ ရွံ့ရှာ၊ စက်ဆုပ်၊ မုန်းတီးလှ

သည်ဖြစ်ကြောင်း ငါ့အပေါ် ချစ်ခင်
နှစ်သက် စွဲလမ်းခြင်းကြောင့် ငါ့အား
ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းတို့
သည် ပိန်းကြာရွက်တွင် ရေမတင်
သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သဲထဲတွင်
ရေသွန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း တစ်စုံ
တစ်ရာ အကျိုးမရှိသည်သာတည်း။”
ကုသမင်းသည်ကား ခွဲကောင်း
လှပေ၏။ မိမိအား ပတာဝတီမှ မည်မျှ
ပင် ဆဲရေးပြောဆိုသည်ဖြစ်စေ စိတ်
မပျက်၊ စိတ်မလျော့၊ စိတ်အားငယ်
ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မဖြစ်ဘဲ “ချစ်နမ
ပတာဝတီ မည်သူမဆို မိမိချစ်မြတ်နိုး
သူက မိမိအား ပြန်လည် မေတ္တာ
သက်ဝင် ချစ်ကြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိအား
မုန်းတီးသည်ဖြစ်စေ ထိုကိစ္စသည် ပဓာန
မဟုတ်။ မိမိချစ်ရသူအား မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ ပိုင်ဆိုင်ရလျှင် မြတ်သည်သာ
တည်း။ မပိုင်ဆိုင်ရလျှင် ရှုံးသည်သာ
တည်း။ ငါသည် ချစ်နမ ပတာဝတီအား
ချစ်မြတ်နိုး၍ ပိုင်ဆိုင်လိုသဖြင့် ဆင်းရဲ
ဒုက္ခများစွာ ပေးဆပ်ရင်းနှီး၍ ကြိုးပမ်း

အားထုတ်နေသည်ဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ ပေးဆပ်ရသော ရင်းနှီးစိုက်ထုတ်မှုတို့ အတွက် ငါသည် ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူ ခံမည် မဟုတ်။ ချစ်နမ ပဘာဝတီအား ရယူ ခြင်းဖြင့် အမြတ်ယူမည် ဖြစ်ပေ၏”ဟု ကြုံးဝါးပြောဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ပဘာဝတီသည် ဒေါသအလျောက် သော ကုသမင်းအား အာခံရန်တွေ့နေ သည် ဖြစ်သော်လည်း ကုသမင်းသည် ပြောလျှင် ပြောသလို လုပ်တတ်သည့် လူစားဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့် ဘက်ပြိုင်၍ စကားစစ်ထိုးနေပါက ကုသမင်း၏ စိတ် ကို ဆွပေးသလိုဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ဒေါသ တို့ ပေါက်ကွဲလာလျှင် ဘာကိုမှ ဂရုစိုက် တော့မည် မဟုတ်။ မိမိအား ငွတ်အတင်း သိမ်းစိုက်တော့မည်သာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကုသမင်းနှင့် စကားဖက်ပြိုင် မပြောတော့ဘဲ အခြား သော နည်းလမ်းဖြင့် ကုသမင်း ၎င်း၏ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်အောင် ပြုအံ့ဟု ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါ်လာသည့်

အတိုင်း ...
“အသင်ကုသမင်း ငါသည် အသင့်အား အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေခြင်းမှာ သင့်ကို မချစ်မနှစ် သက်နိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုတည်း ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ငါတို့တိုင်းပြည် တွင် ရှေးဖြစ်၊ နောင်ဖြစ်တို့ကို မှန်ကန် စွာ နိမိတ်ဖတ် ဟောကြားနိုင်သော ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရှိပါ၏။ ငါသည် ထိုပုရောဟိတ်ကြီးထံ သွားရောက်၍ ငါ၏ ရှေးဖြစ်၊ နောင်ဖြစ်တို့ကို ကြည့်စေ သောအခါ ပုရောဟိတ်ကြီးသည် စိတ် နှလုံးပူပန်ဖွယ် ဟောကြားချက်တို့ကို ဤသို့ သိရှိရပါ၏။ ငါ၏ ကိုယ်ကို ခုနစ် ပိုင်း ပိုင်းဖြတ်စေကာမူ အသင်ကုသမင်း နှင့် ငါသည် ပေါင်းဆုံရန်အကြောင်း မရှိဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏”ဟု ပြောလျှင် ကုသ မင်းသည် ထိုစကားကို မယုံကြည်သည့် သာ ဖြစ်၍ ဤသို့ ပြန်ပြော၏။

“ချစ်နမ ပဘာဝတီ ငါတို့၏ ပြည်တွင်လည်း လောကတစ်ပြိုင်ဘက် ကင်းစင်သော ရှေးဖြစ်၊ နောင်ဖြစ်တို့ကို

ဟောကြားနိုင်သော ပုရောဟိတ်ဆရာ ကြီး ရှိပါ၏။ ထိုဆရာကြီးထံ၌ ချစ်နမ ထံသို့ မလာမီ ငါ့အား ဟောကြားစေ ခ်၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ဆရာကြီး ငါ့အား ဤသို့ဟောကြားပါ၏။ ပဘာဝတီ မင်းသမီးသည် ဤလောကတွင် ငါ၏ မယားမှတစ်ပါး မည်သူ့မယားမှ ဖြစ်မည် မဟုတ် ဟူ၏။ ဤပုရောဟိတ်ဆရာကြီး ဟောကြားလျှင် မည်သည့် အခါမှ မှားယွင်းသည်ဟု မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ငါသည် ထိုပုရောဟိတ်ဆရာကြီး၏ ဟောကြားချက်ကို ယုံကြည်ပါ၏။ ထိုယုံကြည်မှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခစောင့်စားနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏”

“ချစ်သော ပဘာဝတီ တောင်းခြင်းငါးဖြူနှင့် ပြည့်စုံ၍ နှလုံးသော အသင်သည် ကြောင့် နှလုံးသားထက်၌ ကြောက်စက်ထရော်သော မာကျောထူးကျောက်ဖျာကို ထားအပ်ပါသည်။ ငါသည် ချစ်သော ပဘာဝတီအေးမြချမ်းသာမှုကို မရရှိပါဘူး။”

“ချစ်သော ဟာဝတီ မိန်းမ
တို့၏ ကောင်းခြင်းဂုဏ်အပေါင်းနှင့်
ပြည့်စုံသော အသင်သည် ငါ့အား
မှန်းမာန်ပွားလျက် ခက်ထန်မာကျောစွာ
ဖြင့် ဒေါသမီးတို့ ဝင်းဝင်းတောက်သော
မျက်လုံးတို့ဖြင့် အကြည့်ခံရသောအခါ၌
ငါသည် မဒ္ဒရာင်မင်း၏ အထံ၌ စားတော်
ချက်ကျွန်အဖြစ်နှင့် လောကတွင် အနိမ့်
ဆုံး အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျွန်ကဲ့သို့ သိမ်ငယ်
ရပေ၏”

“မိန်းမတို့၏ ကောင်းခြင်းငါး
ခုနှင့် ပြည့်စုံသော ရွှေမုံစား၍ မွေးဖွား
သောလောဟု ထင်မှတ်ရသော အလှ
အသွင်တိမ်ခေါင်တင်သော ချစ်သော
ဟာဝတီ ငါ့အား ရယ်ရွှင်လျက် ကြည့်
သောအခါ၌ ငါသည် ကုသဟူသော
အဖြစ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိရသကဲ့
သို့ ငါသည် ခမ်းနားတင့်တယ်ရပေ၏”
ကုသမင်းက ပြောလျှင် ဟာဝတီ
ဤကုသမင်းသည်ကား ဇွဲကြီးလှ
မည်သို့ပင် ပြောစေကာမူ ရမည့်
တော်။ ပြေးလိုကလည်း ပြေးစေ

နေလိုကလည်း နေစေတော့။ ဖြစ်သမျှ
အကြောင်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ရုံမှတစ်ပါး
နည်းလမ်းမရှိပြီဟု စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း
ပြီးလျှင် “ငါသည် မည်သည့်အကြောင်း
နှင့်မျှ ငါ့အား ကုသမင်း မမြင်စေရ”ဟု
သိန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို
ပိတ်လိုက်ပြီး နေလိုက်တော့၏။

ထိုအခါ ကုသမင်းသည်လည်း
ဆိုင်းထမ်းအတွင်းသို့ ပွဲတော်အုပ်များကို
ကောက်ထည့်ပြီးလျှင် စားတော်ချက်
အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။ ဟာဝတီသည်
လည်း ကုသမင်းအား အမြင်မခံတော့
ဘဲ လုံခြုံစွာ ပုန်းအောင်း၍သာ နေတော့
သဖြင့် ကုသမင်းသည်လည်း ဟာဝတီ
ကို ရိုးတိုဆိုတ်တိတ်မျှပင် မမြင်ရတော့ဘဲ
ရှိပါတော့၏။ ကုသမင်းသည် ဟာဝတီ
အား စွဲလမ်းသော စိတ်ကြောင့်သာ
စားတော်ချက်၏ အိမ်တွင် နေနေသည်
ဖြစ်သော်လည်း စားတော်ချက်အလုပ်တို့
သည်ကား ပင်ပန်းလှချေ၏။ ထမင်းပိုပြီး
ပြန်လာသည်နှင့် ရေခပ်ရပြီး အိုးခွက်
ပန်းကန်တို့ကို စင်ကြယ်အောင် အထုပ်

ဘဝ၊ အခါခါ ဆေးကြောရပါ၏။
 သို့နောက် ထင်းခွဲရပြန်သည်။ ထို့နောက်
 ဘန်ရွေးရ၏။ ပြာတီးရ၏။ ဟင်းသီး
 ဘင်းရွက်တို့ကို ရေဆေးသန့်စင်ရ၏။
 မနက်တွင်လည်း အစောကြီးထ၍
 မီးမွှေးရ၏။ ဆန်ဆေးပြီးလျှင် ထမင်းအိုး
 ဘည်ရ၏။ သားငါးတို့ကို တုံးတစ်ဆေး
 ကြောရ၏။ အသီးအရွက်တို့ကို လှီးရ၏။
 ဟင်းချက်ရ၏။ မနားတမ်း ငယ်စက်သကဲ့
 သို့ လုပ်နိုင်မှ အချိန်မီ ထမင်းပို့နိုင်မည်
 ဖြစ်ပါ၏။ တဏှာပေမသည်ကား
 ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။
 သာမန် အနံ့ညာတမဟုတ်သော ဘုရား
 အလောင်းတော် အာဇာနည် ယောက်ျား
 မြတ်ဖြစ်သူတို့ကိုပင်လျှင် အမှားအမှန်
 အကောင်းအဆိုးတို့ကို မဝေခွဲနိုင်တော့
 ဘဲ သတိတရားတို့ ချို့ယွင်းကာ မျက်စိ
 နှစ်လုံး စုံလုံးကန်းသူကဲ့သို့ ဖြစ်စေပါ၏။
 ထို့အတူ ဟာဝတီ မင်းသမီး
 သည်လည်း မိမိရုံရာ မုန်းတီးလှသော
 ကုသမင်း၏ အကြမ်းဖက် သိမ်းပိုက်မှု
 ကို ဘယ်အချိန်တွင် ကြုံတွေ့ရမည်နည်း

ဟု ကြောက်ရွံ့အားငယ် စိုးထိတ်လျက်
 သာ နေရရှာပါ၏။ လိုလေသေးမရှိ
 အောင် အရာရာပြည့်စုံသော ဘုရင့်သမီး
 ဖြစ်ပါလျက် အလှဆုံးမိန်းကလေး ဖြစ်ပါ
 လျက် မင်းစည်းစိမ်တို့ကို အေးချမ်းစွာ
 မခံစားနိုင်၊ လိုတရပြည့်စုံနေပါလျက်
 စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး
 မပျော်မြူးနိုင် မိဘ၏ မင်းအရိပ်အောက်
 ဌ နေရပါလျက် အကာကွယ်မဲ့လျက်
 ဘေးကင်းလုံခြုံမှုမရှိဘဲ ဗြိတိန်ဆင်းရဲလှ
 စွာ နေရရှာပေ၏။ အတိတ်ဘဝ
 ဆုတောင်းမှားခဲ့သော အဖြစ်သည်ကား
 ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။
 ထိုသို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာခဲ့
 သော တစ်နေ့တွင် စားတော်ချက်၏
 နေအိမ်တွင် ကုသမင်းသည် နောက်နေ့
 အတွက် ထမင်းဟင်းများ ချက်ရန်
 ပြင်ဆင်၍ နေ့စဉ် လမ်းဖြတ်သွားသော
 ဥက္ကာကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရ၍
 ကုသမင်းသည် ဥက္ကာ၏ နောက်သို့
 လိုက်ပြီးလျှင် ခေါ်၏။ ဥက္ကာလည်း
 ကုသမင်း၏ ခေါ်သံကြားလျှင် ဟာဝတီ

က ကုသမင်းနှင့် မတွေ့ရ၊ စကားမပြော
 ရဟု မှာကြားထားသည်ဖြစ်၍ မကြာ
 ဟန်ပြုကာ ပြေးလေလျှင် ကုသမင်း
 လည်း လျှင်မြန်စွာ လိုက်ရာ ဥက္ကာအား
 ပီသွား၏။
 “ဥက္ကာ” ကုသမင်းက ထိုသို့
 ခေါ်လျှင် “အသင်မင်းကြီး၏ စကားကို
 မကြားဝံ့ပါကုန်။ ကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုပါ”
 ဟု ဆိုကာ ရှေ့ဆက်သွားမည်ပြုလျှင်
 ကုသမင်းက ဥက္ကာ ငါ၏စကားကို
 နားထောင်ပေးပါအံ့။ ငါ့စကားကို
 နားထောင်ပြီးမှသာ အသင်ဆန္ဒရှိသမျှ
 ဆုံးဖြတ်ပါလော့။ ငါ ယခုပြောနေသော
 စကားတို့သည် ကုသမင်းအနေနှင့်
 ပြောခြင်းဖြစ်ပေ၏”ဟု ဆိုလိုက်ရာ
 ဥက္ကာသည်လည်း ချက်ချင်းပင် ခို
 ကိုင်းညွတ်ပြီးလျှင် “အရှင် ကုသမင်း
 မိန့်ကြားပါလော့”ဟု ဆိုတော့၏။
 ထိုအခါ ကုသမင်းက
 “အထိမ်းတော်ဥက္ကာ အသင်သည်
 ကောင်း၊ အသင်၏သခင်မ ဟာဝတီ
 သည်လည်းကောင်း အသင်၏

ယောက်သည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတည်း
 နှိပ်စက်။ အသင်တို့၏ နှလုံးသားတို့သည်
 အား ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲပမာ
 ဆကျောလှပေ၏။ မြစ်မီးပင်ကဲ့သို့လည်း
 မီးကားကြပေ၏။ သူသတ်အာဏာ
 ကဲ့သို့သားတို့ကဲ့သို့လည်း ရက်စက်
 ခြင်းကြုတ်ကြပေ၏။ ငါနှင့် အသင်တို့
 သည် သူစိမ်းပြင်ပြင်များ မဟုတ်ကြ။
 အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော အဆွေ
 သွန်းတို့တည်း။ သို့စင်လျက် ငါသည်
 အသင်တို့တိုင်းပြည်သို့ လိုက်လာခဲ့သဖြင့်
 အသင်တို့သည် အိမ်ရှင်၊ ငါသည်
 သည်ဖြစ်ပေ၏။ ငါ၏ တိုင်းပြည်သို့
 သင်တို့ လာရောက်နေထိုင်စဉ်က
 သည် အသင်တို့အား ရွှေသုံးရံခြယ်
 နှိပ်အလယ်တွင် ကြွားနန်းလည်းခံ
 သင်းရံ၍ ရွှေပေါ်မြတင် ထားရှိခဲ့
 နှစ် ယခု ငါသည် သင်တို့တိုင်းပြည်
 က်လာသောအခါ၌ အသင်တို့သည်
 တို့၏ သာမန်ဧည့်သည်တစ်
 ကို လောကဝတ်ပြုရုံမျှဖြစ်သော
 ထိုင်ပါ။ စားပါ။ သောက်ပါဟု

မပြော။ ငါ့ဘာသာလျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး
 လျှင် အသင်တို့အတွက် စားတော်ကျွန်
 အဖြစ်နှင့် နေလျက်ရှိသည်ကိုပင် အနာ
 ရောဂါ ကင်းပါ၏လော။ နေရေး၊
 ထိုင်ရေး အဆင်ပြေပါ၏လော ဟူသော
 ပဋိသန္ဓာရ နှုတ်ဆက်စကားကိုမျှ မဆို
 ကြသော သင်တို့ထံမှ ပေးကမ်းအပ်
 သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုလျှင်ဖြင့်
 ဝေးလှစွာပေ၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စတို့
 သည် ငါ၏ ပဘာဝတီအပေါ် စွဲလမ်း
 မြတ်နိုးခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဖြစ်၍
 ထိုကိစ္စတို့ကို ငါ ကျေနပ်ပါ၏။ သို့သော်
 မိခင်ဥက္ကာသည် ပဘာဝတီ၏ အထိမ်း
 တော်ဟု ဆိုရသော်လည်း မိခင်အရာ၌
 ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပဘာဝတီသည်
 ငါ့အပေါ် သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့စေ
 ရန် စွမ်းဆောင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ၏။
 အသင်သည် ငါ့အား ကူညီပေးနိုင်ပါအံ့
 နည်း”ဟူ၍ မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ
 ဥက္ကာသည်လည်း ကုသမင်း၏ အမိန့်
 ကဲ့သို့သော စကားဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း
 ကောင်း။ ကုသမင်းအပေါ်၌လည်း သနား။

ကရုဏာသက်မိခြင်းကြောင့်လည်း
 ကောင်း “စိတ်ချပါ အရှင်သား အကျွန်ုပ်
 အစွမ်းကုန် ကူညီဆောင်ရွက်ပါမည်”ဟု
 ကတိပြုလိုက်၏။
 ထိုအခါ ကုသမင်းက “မိခင်
 ကျွန်ုပ်၏ ဤအမှုကိုသာ မိခင် ကျွေးမွန်
 အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဆိုပါက
 အသင်အား အမှုကျွန်အဖြစ်မှ
 ကင်းလွတ်စေပြီး လွတ်လပ်သော
 သာမန်ပြည်သူ၏ ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပါအံ့။
 လည်ရွဲတန်ဆာကိုလည်း ပေးပါအံ့။
 အကယ်၍ မိခင်သည် ကိုယ်နေဟန်
 သွယ်လျ၍ ရင်ဖိုစေသော အလှပိုင်ရှင်
 ပဘာဝတီမှ ငါ့ကို ကြည့်လာအောင်၊
 စွမ်းဆောင်နိုင်ပါအံ့။ ကုသဝတီပြည်သို့
 ပြန်လည်ရောက်သော ခဏမှာပင် မိခင်
 အား ရွှေစင်မွေ့ရာဇ်ဖြင့် ပြုလုပ်သော
 လည်ဆွဲတစ်ကုံး ထပ်မံ ပေးသနားပါ
 မည်။ အကယ်၍ မိခင်သည် ရိုက်ဖို
 ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် မြင်သူတကာ
 မေ့မျောတွေဝေရသည်အထိ လှသော
 ပဘာဝတီမှ ငါ့အား နှုတ်ခွန်းချီချီဖြင့်

ပြောဆိုလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်
ဖြစ်အံ့။ ကုသဝတီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သော ခဏမှာပင် မိခင်အား ရွှေရည်
ရွှေသား ကောင်းလှသော လည်ဆွဲရတနာ
တစ်ကုံး ထပ်မံ ချီးမြှင့်ပါအံ့။ အကယ်
၍ မိခင်သည် ပြေပြစ်တင်စံပွယ် လှမျိုး
ကြွယ်သော ယဘာဝတီမှ ငါးအား ချီးမြှင့်
သော အပြုံးကို ပေးအောင် ပြုနိုင်သည်
ဖြစ်အံ့။ ကုသဝတီပြည်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိသော တခဏမှာပင် ငါသည်
မိခင်အား ရွှေရည် ရွှေသွေး ပြည့်ဝသော
စံချိန်မီ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်သော လည်ဆွဲ
တစ်ကုံး ထပ်မံ ချီးမြှင့်ပေးသနားပါအံ့။
မိခင် ဒေဝစွရာ နတ်မယ်တမျှ လှပ
တင့်တယ်၍ ပြစ်မျိုးကင်းစင်လှသော
ယဘာဝတီမှ ငါးအား ရယ်မော၍ ပြသည်
ကို ပြုနိုင်ငြားအံ့။ ကုသဝတီပြည်သို့
ပြန်လည် ရောက်ရှိသော ခဏမှာပင်
ငါသည် မိခင်၏ လည်တိုင်တွင်
ကုသဝတီပြည်၏ အကောင်းဆုံးသော
တွင်းထွက်ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်သည့် လည်ဆွဲ
ရတနာတစ်ကုံး ဆွဲပေးပါအံ့။ မိခင်ဥက္ကာ

ဝေဠုမြတ်စွာ နတ်သမီးကဲ့သို့ လိပ်ပြာ၏
တောင်ပံခတ်သည့် လေအဟုန်မျှကိုပင်
ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်ရသည်အထိ ပန်း၏
ဝတ်မှုကဲ့သို့ နသော ကိုယ်ရှိသော
ကရဝိတ်ကြီးကြာငှက်တို့ကဲ့သို့ သာယာ
ချိုလွင် အေးမြသော အသံရှိသော
ရသေ့သူတော်စင်တို့သော်မျှ မြင်ကာမျှ
နှင့် ဈာန်လျှောရစေသော၊ မျက်စိတစ်
မိတ် လှုပ်တစ်ပြက်မျှ မြင်တွေ့ကြရရုံ
နှင့် ယောက်ျားတကာတို့၏ အသဲနလုံး
တို့ကို သိမ်းကျုံးယူငင်နိုင်စွမ်းသော
လပြည့်ဝန်းထက်ပင် အဆရာထောင်
မက အေးမြခြင်းကိုဆောင်သော၊ ကိုယ်
သင်းရနံ့နှင့် ခါတွင်းရနံ့တို့ကြားနယ်
သင်းပျံ့သော ယဘာဝတီ၏ ကြာစွယ်
တော်ချောင်းကလေးများနယ် ဖော့
ဖယောင်းနယ် ပျော့ပျောင်းသွယ်သော
လည်တိုင်ကြောကြောတို့ဖြင့် ငါးအား
တို့ထိလာအောင် ပြုနိုင်ငြားအံ့။
ကုသဝတီပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သည်နှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် မီးလင်း
အခေါက် ရွှေနှင့်ပြုလုပ်သော ကုသဝတီ

၏ အကောင်းဆုံးသော ပန်းတိမ်သည်
နှင့် ပြုလုပ်သော လည်ဆွဲတစ်ကုံး
ထပ်မံ ချီးမြှင့်ပါအံ့”ဟု ပြောလျှင်
ဥက္ကာသည်လည်း ဝမ်းမြောက်
စွာပင်လျှင် “အရှင်ကုသမင်း စိတ်
ချမ်းသာစွာ စိတ်ချ လက်ချသာ စောင့်
လော့။ ၍ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်အတွင်း
ယဘာဝတီချစ်သမီးသည် အရှင်ကုသမင်း
၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ပါစေအံ့။ ကမ္ဘာ
၏ စွမ်းဆောင်မှုကို ကြည့်တတ်
လော့”ဟု ကတိပြုပြီးလျှင် ထိုနေ့
ထွက်ခွာသွား၏။
အထိန်းတော် ဥက္ကာသည်
ယဘာဝတီ၏ တိုက်ခန်းဆောင်
ရောက်ရှိလျှင် တိုက်ခန်း၏ မျက်နှာ
တို့ကို ဖုံနှင့် ပင့်ကူမျှင်များ
သန့်ရှင်း၏။ ပြုတင်းတံခါးနှင့်
ကြမ်းခင်းတို့ကိုလည်း လှည်းကုန်
လှေခါးတက်နှင့် ခြေသုတ်ခုံတို့ကို
ဖုံခါ၏ လှည်းကျင်း၏ ထိုသို့ တိုက်ခန်း
ကို သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ပြီး
မြင့်သော ခွေးချောင်းတစ်ခုကို

အေးချေငယ်၏ .ရှေ့တွင် ဖဲမွေယာငယ်
 အခင်းကို ခင်း၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီး
 သာအခါ၌ ညောင်စောင်းထက်တွင်
 ခဲလျောင်းလျက်ရှိသော ပတာဝတီ
 အား ချစ်သမီးပတာဝတီ ချစ်သမီးသည်
 စိတ်လက်မကြည်မသာဖြင့် စိုးရိမ်
 သာကတို့ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းဖြင့် အခန်း
 အောင်း၍ နေရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပြီ
 သည်အပြင် ပျင်းပိပြီးငွေ့လှပြီ ဖြစ်ပါ
 ချစ်သမီး အပျင်းလည်းပြေစေ၊
 ခင်တို့လည်း ရှင်းပြီးဖြစ်စေရန်
 သမီးအား သန်းရှာပေးမည်။ ဤ
 ရာသို့ လာလော့”ဟု ဆိုရာ
 ဘာဝတီသည်လည်း မင်းကုသ၏
 ကြောင့် ပုန်းအောင်း၍ နေရသည်မှာ
 နေ့လှပြီဖြစ်သည့်အပြင် ရေလည်း
 မချိုးဖြစ်၊ ခေါင်းမလျှော်ဖြစ်သည်
 လည်း ကြာပြီဖြစ်ပြီး စိတ်မပျော်ရွှင်
 အထိမ်းတော်တို့ကိုပင်လျှင်
 သွေ့သင်ခြင်း မပြု၍ ဦးခေါင်းယားယံ
 ရှိသည်ဖြစ်ရာ အထိန်းတော်
 စကားကို လက်ခံတော်မူပြီး

လျှင် သလွန်တော်ပေါ်မှ ထလာ၏။
 ဥက္ကာသည် ပတာဝတီအား
 ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်စေပြီးလျှင် ဥက္ကာ
 သည် အမြင့်တွင် ထိုင်လျက် ပတာဝတီ
 ၏ ဦးခေါင်းကို မိမိအား ပိုစေ၍ ဦးခေါင်း
 ကို ကုတ်ပေးပြီးလျှင် သန်းရှာဟန်
 ပြု၏။ ပတာဝတီသည် ရေမချိုး၊ ခေါင်း
 မလျှော်သော်လည်း အတိတ်ဘဝကုသိုလ်
 တို့ကြောင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လျက်သာ
 ရှိသည်ဖြစ်ရာ ခေါင်းထဲတွင် မည်သည့်
 ရော့ညော်မျှ မရှိပါ။ မည်သည့် သန်းတစ်
 ကောင် ပိုးမွှားတစ်ကောင်မျှလည်း မရှိ
 ပါ။ ဂျွတ်၊ ဒက်၊ ဗောက်တို့ ကင်းစင်
 လျှင် ဦးရေကလေးမှာ စိမ်းမြဲလျက် ရှိပါ
 ၏။ သို့သော် ဥက္ကာသည် သန်းရှာခြင်း
 ဖြင့် အချိန်ဆွဲပြီး စကားများများ ပြောနိုင်
 အောင် ဖန်တီးခြင်းဖြစ်၍ ၎င်း၏
 ခေါင်းထဲမှ သန်းတို့ကို နှိုက်ကာ
 ပတာဝတီ၏ လက်သို့ ထည့်ပြီးလျှင်-
 “ချစ်သမီး၏ ဦးခေါင်းတွင်
 သန်းတို့ များလှပေ၏။ ချစ်သမီး၏
 ဦးခေါင်းလှလှလေးကို သန်းတို့က

အညစ်အကြေး ဖြစ်စေပေ၏။ မိခင်
 ချစ်သမီး၏ ဦးခေါင်းကို ရှင်းပေးပါအံ့”
 ဟု ချီသာစွာ ပြော၏။
 “မိခင် ကျေးဇူးတင်လှပါ၏။
 ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထက်တွင် မည်သည့်
 အခါမျှ သန်းမရှိခဲ့ဖူးပါ။ ယခု သန်းများ
 ရောက်ရှိနေပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပူပင်
 သောကတို့ဖြင့် စိတ်များလျက် ရှိပါ၍
 ဤမျှ သန်းထူလျက်ရှိသည်ကိုပင်
 ယားမှန်းမသိ ဖြစ်ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
 သန်းတို့ကို ရွံ၏။ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်
 အပေါ် ကြင်နာလှပေ၏”ဟု ပတာဝတီ
 သည်လည်း ပျော့ပျောင်းစွာ ပြန်ပြော
 ရာ ...
 “ချစ်သမီး ပတာဝတီ ငါသည်
 ချစ်သမီးအား ဝမ်း၌ မလွယ်ခဲ့ရသည်သာ
 ရှိပြီး ရက်သမီး၊ လသမီးကတည်းက
 ချစ်သမီးကို သမီးအရင်းကဲ့သို့ ကျွေးမွေး
 သုတ်သင် ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရပေ၏။
 ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ
 ကတည်းက မှတ်ခြင်ယင် မသမီးအောင်
 ပင်ပန်းကြီးစွာ မွေးမြူခဲ့ရသည်သာ

ဖြစ်၍ သမီးအရင်းဟုပင် မှတ်ထင်၍
နေမိပါ၏။”ဟု ပဘာဝတီ၏ စိတ်အစဉ်
ကို ပျော့ပျောင်းစေ၏။ ထိုသို့ ပဘာဝတီ
၏ စိတ်ကို သိမ်းသွင်းပြီးသောအခါမှ-

“ချစ်သမီး သေသေချာချာ
နားထောင်၍ စဉ်းစားကြပါအံ့။ ချစ်သမီး
သည် ကုသဝတီပြည်တွင် လိုက်ပါ
နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ဒုက္ခ
တို့ကို ခံရပါ၏လော။ မခံရပါ။ ကောင်း
မွန်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်
လော။ ထိုအရာတို့သည် ကုသမင်း၏
ကျေးဇူးတို့သာ ဖြစ်ပေ၏။ တစ်လုတ်စား
ခဲ့ဖူးသော သူတထူး၏ ကျေးဇူးဟူသည်
မှာ မမေ့အပ်စကောင်းပါ။ ငါတို့ပြည်သို့
ကုသမင်း လိုက်လာသောအခါ၌ ကုသ
မင်းသည် မည်သည့်အဖိုးအခမှ မရရှိဘဲ
ဆင်းရဲစွာဖြင့် စားတော်ချက် အမှုထမ်း
အနေဖြင့် ချစ်သမီးကို အလုပ်အကျွေး
ပြုနေရသည်မှာ တရားနည်းလမ်းကြပါ
၏လော”ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကုသ
ဟူသော အသံကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့
လျက်နေပြီဖြစ်သော ပဘာဝတီသည်

မြွေပွေး၊ မွေဟောက်အား တုတ်ဖြင့်
ထိုးသည်သို့၊ ပဒုအံ့၊ ပျားအံ့-
တုတ်ဖြင့် ထိုးသည်သို့၊ မီးဖိုအတွင်း
ကောက်ရိုးခြောက်တို့ကို ထည့်လိုက်
သကဲ့သို့ စကားမျှပင် မထွက်နိုင်သေး
ချက်ချင်းလက်ငင်း ဒေါသတို့ ချွေး
လျက် မီးညွှန့်မီးလှူများ ထွက်လာ
သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ဥက္ကာအား
လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခုခုလုပ်တော့မည်
ဖြစ်သွားရာ ဥက္ကာသည် ပဘာဝတီ
တွန်းလှဲလိုက်ပြီး တံခါးသို့ ရောက်
တံခါးကြိုးကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်၏။

ပဘာဝတီလည်း ဥက္ကာ
ဘာမျှ မလုပ်နိုင်သည့်အဆုံး
ဥက္ကာ အသင်သည် ကျွန်ပြီသော
ကျွန်ယုတ်တစ်ဖက်ကန်းဟူသော
သည် အသင်တို့ကဲ့သို့သော ကျွန်
များ ရှိ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော စကား
ငါတို့၏ အမှုကို ထမ်းပြီး ငါတို့၏
ကို စားပြီး ငါတို့၏ ရိက္ခာကိုယူ
၏ တိုင်းပြည်မှာနေပြီး ငါတို့
သစ္စာမရှိ ယုတ်မာစွာ ကျင့်

အသင်သည် အစာကျွေးသော လက်ကို
ကိုက်သည့် ခွေးပင်တည်း။ သားရေပေါ်
အိပ်ပြီး သားရေနားစားသည့် ခွေးပင်
တည်း။ အသင်အား ငါသည် လူပြည်
တွင် ထားသင့်ပါသလော။ မထားသင့်။
ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်စေအံ့”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဥက္ကာသည် တံခါးကို
ဖိတ်ထားလျက်ပင် “ပညာမရှိသော၊
ဉာဏ်မရှိသော သူငယ်မ သင်အဆင်း
သည် ငါတို့အဖို့ရာ ဘာအသုံးဝင်ပါမည်
နည်း။ သင့်အလှကို ထိုင်ကြည့်နေ၍
ဘယ်သူမှ ဝမ်းမဝ။ ထို့ကြောင့် မည်သူ
လည်း သင့်အလှကို အလုပ်လုပ်ပြီး
ဆိုင်ကြည့်ကြမည်မဟုတ်”ဟု အစချီပြီး
သူက ဆက်လက်၍ ပြောသည်မှာကား-

“ဟယ် . . . ပတာဝတီ
သည် လှ၏။ ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်
ပြေပြစ်တင့်တယ်၏ဟု ကုသမင်းအပေါ်
နှင့် မာန်မာနမထားရှိသင့်သည်သာ
မည်။ ကုသမင်းသည် ကြီးမြတ်သော
ဖြစ်ပေ၏ဟု ကုသမင်း၏ ဂုဏ်ကို
အာဇာနည်မေ့ပြီးလျှင် ကုသမင်းသည်

ချစ်သင့်သည်ဟု သိရှိပြီး ကုသမင်းအပေါ်
ချစ်မေတ္တာထားရှိသင့်၏”

“ဟယ် . . . ပတာဝတီ
ငါသည် အလှဆုံးမိန်းမတည်း။ ငါ၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြေပြစ်တင့်တယ်ဆုံး
တည်းဟု ကုသမင်းအပေါ် အလှမာန်
မထားသင့်။ ကုသမင်းသည် ရုပ်ဆိုး၍
ငါနှင့်မထိုက်။ ကုသမင်းအား မချစ်မနှစ်
သက်နိုင်ဟု ထားရှိသော မာန်မာနတို့ကို
ပယ်ပျောက်ပါလော့။ ကုသမင်းသည်
များစွာသော ဥစ္စာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော
မင်းတည်းဟု ကုသမင်း၏ ဂုဏ်တို့ကို
ကြည့်ပြီးလျှင် ချစ်မေတ္တာထားသင့်သော
ကုသမင်းဟု အသိဉာဏ်ဖြင့် ယှဉ်ပြီး
လျှင် ကုသမင်းအပေါ် ချစ်မေတ္တာထားရှိ
ပါလော့”

“ဟယ် . . . ပတာဝတီ ငါ၏
အဆင်းသည် လှ၏။ ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်
သည် လှ၏ဟု ကုသမင်းအပေါ်
မာန်မာနထောင်လွှားပြီး ရုပ်ဆိုးသော
ကုသမင်း ငါသည် မထိုက်တန်ဟု
မာန်မာန မထားရှိသင့်ပါ။ ကုသမင်းသည်

ခွန်အားကြီးသော မင်းဖြစ်ပေ၏။
ထို့ကြောင့် ငါနှင့် လိုက်ဖက်သည်သာ
ဖြစ်၏ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးလျှင် ကုသ
မင်းအပေါ် မေတ္တာထားရှိလော့။

“ဟယ် . . . ပတာဝတီ
သင်သည်ကား သင်၏ အလှအတွက်
ကုသမင်းအပေါ် မာန်ဖြင့် မဝဋီထည်
သင့်။ ရုပ်ဆိုးသော ကုသသည်ကား
ငါလို အလှဘုရင်မနှင့် လားလားမျှ
မထိုက်တန်ဟု သဘောဆိုးယုတ်စွာ
မတွေးပါလင့်။ ကုသမင်းသည်ကား
ကြီးမားကျယ်ပြောသော လူဦးရေများပြား
သော ဆန်၊ ရေ၊ စပါးများပြားသော
စစ်အင်အားကြီးမားသော တိုင်းကြီး
ပြည်ကြီး၏ အရှင်သခင် ဘုရင်တစ်ပါး
ဖြစ်သည်ဟု ကုသမင်း၏ ဂုဏ်ကို
ဖော်ဆောင်ပြီးလျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်အပ်
သော ကုသမင်းဖြစ်ပေ၏ဟု နှလုံးသွင်း
လျက် ကုသမင်းအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်
ချစ်ခင်နှစ်သက်ပါလော့”

“ဟယ် . . . ပတာဝတီ
သင်၏ အလှသည်လည်းကောင်း။

သင်၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကျနမှု တို့သည်လည်းကောင်း အပ်တစ်တောက် စာ အပေါ်ယံ အရေပြားတွင်သာ တည်သည်ဖြစ်၍ ထိုအလှအတွက် ကုသမင်းအား မာန်မာနထားရှိပြီး မပစ်ပယ်သင့်။ ကုသမင်းသည်ကား ဓမ္မဒိမ်ကျွန်း၌ မြတ်သော မင်းတစ်ပါးဟု လေးစားကြည်ညိုပြီးလျှင် မေတ္တာသက် ဝင် ချစ်ကြင်ပါလော့”

“ဟယ် ... ပဘာဝတီ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးလော့။ မိန်းကလေးတို့၏ အလှဟူသည် ပန်းပမာသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကြာရှည်မတည် အချိန်တို့ကာလအတွင်းမှာပင် ရင့်ရော် လျက် ပျယ်လွင့်နိုင်သော သဘာဝရှိပါ ၏။ သို့စင်လျှင် ရှင်မသည် မမြဲသော အလှတရားတို့ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကုသမင်းအပေါ် မုန်းမာန်မထားသင့်။ ကုသမင်းသည် ကေသရာတခြင်ဆံ့မင်း ၏ အသံကဲ့သို့ ထည်ဝါခန့်ညားအောင် မြင်သော အသံရှင်ဖြစ်ပေ၏ဟု ကုသ မင်း၏ ဂုဏ်ကို အောက်မေ့လျက်

ကုသမင်းအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်သက်အပ်ပေ ၏”

“ဟယ် ... ပဘာဝတီရှင်မ အိမ်ထောင်ရေးကို နှလုံးသားနှင့် မဆုံး ဖြတ်လင့်။ နှလုံးသားဟူသည် စိတ်အလို ခံစားချက်နောက်သို့သာ လိုက်တတ် သည်ဖြစ်၍ အကောင်းအဆိုးကို သိမြင် နိုင်စွမ်းမရှိ။ နှလုံးသားတွင် မျက်စိမပါရှိ ၍ အသံနှလုံး၏ အလိုသို့ လိုက်လျှင် အမှားတွေ့ရမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ဦးနှောက်နှင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှသာ ကောင်းသော အိမ်ထောင်ရေးကို ရရှိ မည်ဖြစ်၏။ ကုသမင်းသည်ကား ချိုလွင် သယာသော အသံရှိသူတည်းဟု ထိုဂုဏ်ကို အောက်မေ့လျက် ကုသမင်း အား ချစ်ခင်နှစ်သက်အပ်”ဟု မိမိကိုယ် ကို ပြောကြားပါလော့”

“ဟယ် ... ပဘာဝတီရှင်မ အဆင်းသည် တခဏ၊ အချင်းသည်သာ ထာဝရဟု သိပါလော့။ အဆင်းကို မက်မောလျှင် ထိုအဆင်း ကွယ်ပျောက် သွားသောအခါ သင်သည် မက်မောနိုင်

ပါမည်လော။ ကုသမင်းသည် ကောင်း မြတ်သော အရည်အချင်းအားလုံးတို့၏ ပြည့်စုံသော မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပေသည်။ ကုသမင်းသည် ငါ့အတွက် ထာဝရ အားကိုးနိုင်သူ၊ ငါ့အလိုဆန္ဒဟူသမျှတို့ကို တာဝရဖြည့်ဆည်းနိုင်မည့်သူဟု ကုသ မင်း၏ အရည်အချင်းတို့ကို ဂုဏ်တင်၍ လျှင် ကုသမင်းအား မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ပါလော့”

“ဟယ် ... ပဘာဝတီရှင်မ သင်သည် လှပါ၏။ သို့သော် သင်၏ တိုင်းပြည်သို့ ရန်သူတို့ ဝိုင်းရန်လာ၏။ ထိုရန်သူတို့ကို သင်၏ အလှအစား လက်နက်ပြု၍ တွန်းလှန်မောင်းထုတ် နိုင်စွမ်းပါမည်လော။ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်း နိုင်ခြင်း ရှိပါမည်လော။ ထိုသို့ မပြုနိုင် စွမ်းသော ရှင်မ၏ အပေါ်ယံအလှမျှဖြင့် ကုသမင်းအပေါ် မုန်းမာန်ပွားသင့် သလော။ ထိုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်သော ကုသမင်းအား ငါတည်းက တခဲနက်သော အသံကို ပြုရုံမျှဖြင့် ရန်အပေါင်းကို ငြိမ်းအေးစေသော

ကုသမင်းဖြစ်ပေ၏ဟု နှလုံးသွင်းပြီးလျှင်
ကုသမင်းအပေါ် ချစ်မေတ္တာထားရှိလေ
သော့”

“ဟယ် ... ပတာဝတီရှင်မ
အသင်တို့တိုင်းပြည်တွင် မိုးခေါင်ရေရှား
သားကြုံလတ်၍ ဆန်၊ ရေ၊ စပါး၊
ဘောက်ပဲ သီးနှံပြတ်လပ်ပြီးလျှင်
ဘိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့ ငတ်မွတ်
ဆင်းပါးကြသည် ဖြစ်အံ့။ သင်၏ အလှ
တို့ဖြင့် သင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား
ကုမူတို့ဖြင့်က မိုးခေါင်ရေရှားခြင်းနှင့်
ဆတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေးတို့ကို
သက်တင်နိုင်ပါမည်လား။ မိုးရွာပါစေ
သည်းဟု ကောင်းသောအသံကို ပြုရုံ
ဖြင့် မိုးရွာသွန်းစေနိုင်သော ကုသမင်း
သည်ကား ငါ့အတွက် အားကိုးရာဖြစ်
ပေ၏ဟု ကုသမင်း၏ ဂုဏ်ကို ထင်စေ
လျှင် ကုသမင်းအား ချစ်ခင် မေတ္တာ
ထားရှိပါလော့”

“ဟယ် ... ပတာဝတီရှင်မ
ပြည်ရေး ရှုပ်ထွေးသည်ရှိသော်
ပြည်တကာမင်းတို့နှင့် အဋ္ဌရသ

တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ပညာတို့ကို
ပြိုင်ဆိုင်၍ အနိုင်ရအောင် ပြုရမည်ရှိ
သော် သင်၏ အလှတရားတို့ဖြင့်လည်း
ကောင်း။ သင်၏ ပြေပြစ်သွယ်လျှ
အချိုးအစားကျနသော ကိုယ်ခန္ဓာအလှ
တို့သည်လည်းကောင်း။ ဤအရေးကိုစွ
ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ဖြေရှင်းရန်အတွက်
အသုံးဝင်ပါမည်လား။ ထိုအရေးကိုစွတို့
ကို လွယ်ကူစွာလျှင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်
သော ကုသမင်းသည် မြတ်သောသူပင်
ဖြစ်ပေ၏ဟု ဂုဏ်ကို ထင်လျက် ကုသ
မင်းအား မေတ္တာထားရှိပါလော့”

“ဟယ် ... အသိခေါက်ခက်
အဝင်နက်လှသော သူငယ်မ ပတာဝတီ
သင်သည် အလွန်ပင် လှပါ၏။ သင်၏
ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစ ကျနမူမှာလည်း
နတ်ဆေးပန်းချီ ရေးမပီအောင် ရှိပါပေ
၏။ သို့သော် ကုသမင်းသည် အမျိုးမြတ်
လှသော ဂုဏ်ကြီးရှင် ဩက္ကကရာဇ်
မင်းမျိုးမှ ဆင်းသက်သည့် မြတ်သော
အမျိုးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူတည်းဟု ကုသ
မင်း၏ ဂုဏ်ကို ရှုမြင်ပြီးလျှင် ကုသမင်း

အား မေတ္တာတရား ထားရှိပါလော့”
“ဟယ် ... လှော်တွင်းနက်
လှသော ဆိုဆုံးမခက်လှစွာသော
ပတာဝတီသူငယ်မ စဉ်းစားကြည့်ဦးလော့။
ရှင်မသည် လှပါပေ၏။ ချောပါပေ၏။
ရှင်မ အချောအလှ ဂုဏ်သတင်းတို့သည်
ဤမြေ အပြင်၌သာ သိရှိ၏။ အသင်၏
အလှတို့အား နတ်တို့သည် မချီးမြှင့်ကုန်၊
မမြှောက်စားကုန်၊ အသိအမှတ်မပြုကြ
ကုန်။ နတ်ပြည်မှ နတ်သမီးတို့၏ အလှ
နှင့်စာလျှင် သင်၏ အလှတို့သည်
လပြည့်ဝန်းနှင့် ပိုးစုန်းကြူးပမာနယ်သာ
ဖြစ်၍ နတ်တို့သည် သင်၏အလှကို
ပျက်ရယ်ပြုကြမည် ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့
နတ်သမီးတို့၏ အလှနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍
မရသော အလှတို့သာ ပိုင်ဆိုင်သော
ရှင်မသည် ကုသမင်းအပေါ်၌ အလှဂုဏ်
မမောက်သင့်၊ အလှမာန်ဝင့်၍ မပစ်ပယ်
သင့်။ ကုသမင်းသည်ကား တာဝတီသာ
နတ်ပြည်၏ အရှင်သခင် သိကြားမင်း
ကြီး ခိုးမြှင့်သော သမန်းမြက်ကို အစွဲပြု
၍ ဖြစ်ပေါ်သော သိကြားမင်းပေးသော

သားတော်တည်းဟု လောကတွင်
မည်သူနှင့်မျှ တယှဉ်မရသော ကုသမင်း
၏ ဂုဏ်ကို သိမြင်၍ ကုသမင်းအပေါ်
ချစ်ခင်နှစ်သက်ပါလော့”

အထိန်းတော်ဥက္ကာက ထိုသို့
ရှည်လျားလှစွာ ဥပမာများစွာနှင့် ကုသ
မင်း၏ ဂုဏ်တို့ကို ပေါ်လွင်အောင်
ဖော်ကျူး၍ သဘောပေါက် နားဆင်အောင်
ပြောကြားသော်လည်း ပဟာဝတီသည်
နားလည်လက်ခံခြင်း မရှိပါ။

“ဟယ် ... ဥက္ကာ သင်သည်
ကျေးဇူးကန်းစွာ ငါတို့ကျွေးသော ထမင်း
တို့သည် သင်၏ လည်ချောင်းထဲမှာပင်
ရှိသေး၏။ တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးလာ
ခဲ့ရသော ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည့် ငါ့ဘက်
သို့ မလိုက်။ ယခုမှ တွေ့ရသော ကုသ
ဘက်သို့ လိုက်၏။ အသင်သည် ငါတို့
၏ ကျေးဇူးကို ခံစားနေလျက်ကပင်
ကုသ၏ မက်လုံးပေး ဖြူဆွယ်မှုနောက်
သို့ လိုက်ပါ၏။ ဟယ် ဥက္ကာ အသင်သည်
သစ္စာမရှိသူသာ ဖြစ်၏။ ငါသည်
သင့်အား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းတို့

သည် အဆိပ်ပင်ကို ရေလောင်းသည်
နှင့်သာ တူ၏။ မြွေပေးကို ခါးပိုက်
ပိုက်သူ ဖြစ်ရ၏။ လူယုံသတ်၍ သေရ
သည်ဆိုသည်မှာ အသင်ကဲ့သို့ သစ္စာ
မရှိသူတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရပေ၏။
အသင်သည် ငါ၏ နောက်ကျောမှ
ဓားနှင့် ထိုးသူတည်း။ အသင်သည်
ငါတို့ထက် အင်အားကြီးသော ငါတို့
ထက် ချမ်းသာသော ကုသကို တွေ့သော
အခါ ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ် သာပေါင်း
ညစား ပြုလုပ်၏။ မျက်နှာကြီးရာ
ဟင်းဖတ်ပါ၏။ ငါသည် သင့်အား
ကျွန်ုပ် ဖြစ်ငြားသော်လည်း ကျွန်ုပ်လို
မထား။ မိခင်လို သဘောထားခဲ့၏။
သင်သည် ငါ့အပေါ် ကောက်ကျစ်ယုတ်
မာစွာ အကြံပက်စက်သူ ဖြစ်၏။ ငါသည်
အသင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့
သော်လည်း သင်၏ စိတ်ရင်းကို ငါ မသိ
ရခဲ့။ ယနေ့မှ မင်းသားခေါင်းဆောင်ထား
သော သင်၏ ဘီလူးမျက်နှာကို ငါ
တွေ့မြင်ရ၏။ ဒုက္ခကြုံတွေ့ရသောအခါ
ရှောင်ခွာသူသည် မိတ်ဆွေစစ်မဟုတ်။

မိတ်ဆွေတုသာ ဖြစ်၏။ အသင်သည်
စိတ်ဆင်းရဲနေရသော အခက်တွေ့နေ
သော ငါ့အား ကူညီစောင့်ရှောက်မှု မရှိ
ဘဲ ချောက်ချာသူသာ ဖြစ်ပေသည်။ သင့်
ငါ့အကြောင်းအား သိစေအံ့။ သင်သည်
နီးရာဓားကို မကြောက်သောသူတည်း။
သင်သည် မဇ္ဇိရာဇ်မင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်
သော ငါ့အား ဗြိုဠ်ငါးစင်းခြင်သည်။ သင့်
အတွက် သေဖို့အကြောင်းပင် ဖြစ်လာ
၏။ ယခုပင် သင့်အား သေစေအံ့”
ဆို၏။

ထိုအခါ ဥက္ကာသည် ကြောက်
ရွံ့တုန်လှုပ်မှု မရှိပါ။

“ဟယ် ... ပဟာဝတီ
သင်က ငါ့ကိုသတ်ရန် ကြိမ်းညွှတ်
ငါသည် ကုသမင်းကို ကောင်းစွာ ခံ
ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိရှိထားကြပြီ။
ကုသမင်း ရောက်ရှိနေသည်ကို
ဤနိုင်ငံတွင် မည်သူမျှမသိ။ ငါ
ယောက်သာ သိ၏။ သို့သော် ကုသ
ရောက်ရှိနေကြောင်းကို ငါသည်
ကိုမျှ မပြောဘဲနေခဲ့၏။ ကုသ

ရောက်နေကြောင်းကို ငါသည် ယခုပင်
လျှင် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးထံ လျှောက်တင်
မည်”ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြော
လိုက်၏။

ဥက္ကာက ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်
ဆိုက်သောအခါ ပဘာဝတီသည်
နုစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
သွား၏။ ကုသမင်း ရောက်ရှိနေကြောင်း
ဆည်းတော်သိလျှင် မိမိအား ကုသမင်း
၏ လက်သို့ အပ်မည်ဖြစ်ပေသည်။
ဦးအခါ မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်နိုင်မည်
မဟုတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ပဘာဝတီ
သည် ဥက္ကာ၏ ခြေရင်းတွင် ခူးတုတ်
ချက် ...

“မိခင် ကျွန်ုပ် အပြောအဆို
ပြောသွားမိပါ၏။ မိခင်အား မရှိမသေ
ပြောခဲ့မိပါ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပြောဆို
မည်အတွက် ကျွန်ုပ်အား ခွင့်လွှတ်ပါ”
တောင်းပန်ရှာပြီး အားထားကိုးကွယ်
ကင်းမဲ့သော မိမိအပြစ်အား
မည်း၍ ငိုရိုက်မိပါတော့ဟူသော
အကြောင်းကို အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်

ကြားသွား၍ ခမည်းတော်ထံ ပေါက်ကြား
သွားလျှင် မိုးမီးလောင်မည် ဖြစ်ပေ၏။

“မိခင် ကျွန်ုပ်အား သနား
သောအားဖြင့် ဤအကြောင်းကိစ္စတို့ကို
မည်သူမျှ မသိပါစေနှင့်။ ကျွန်ုပ်သည်
မိခင်အား အပြစ်မယူပါ။ ကျွန်ုပ်အား
လည်း မိခင်မှ အပြစ်မယူပါနှင့်”ဟု
ထပ်ကာ တောင်းပန် အသနားခံသော
အခါ ဥက္ကာလည်း ပဘာဝတီ၏
မျက်ရည်တို့ကို မြင်ရသောအခါ ပဘာ
ဝတီအား သနားမိသွားပြီးလျှင် ...

“ချစ်သမီးလေးပဘာဝတီ မငို
ပါနှင့်တော့။ ချစ်သမီးဘက်က စကား
တည်သရွေ့ မိခင်ဘက်မှလည်း စကား
တည်ပါအံ့”ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်၏။
ပဘာဝတီ၏ အပြစ်သည်ကား ဝမ်းနည်း
ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍
ပဘာဝတီသည်လည်း အခန်းအောင်း၍
ငိုကျွေးနေရှာ၏။

ထိုအတူ ကုသမင်းသည်လည်း
မဒ္ဒရာဇ်တိုင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ
ခုနစ်လပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း

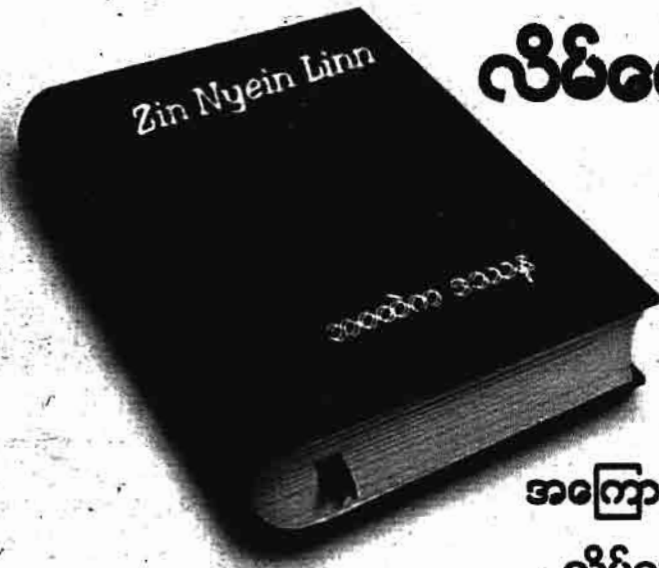

ပဘာဝတီအား ကောင်းမွန်စွာ မြင်တွေ့
ခွင့် မရရှိခဲ့။ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ
ပဘာဝတီ၏ အလုပ်အကျွေးကို
ပြုလျက် နေခဲ့သော်လည်း ပဘာဝတီ၏
မေတ္တာကို မရရှိခဲ့ပါ။ ရွံရှာမှန်းတီး
နာကြည်မှုများသာ ရရှိခဲ့ပါ၏။ လူပင်ပန်း
ခြင်းထက် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းက
ပို၍ နွမ်းလျစေပါ၏။ ကုသမင်း၏
တဏှာပေမကြောင့် ခံစားရရှာသော
အဖြစ်တို့သည်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ကြောရှင်(ဘိုဘိုရွှေကံကု)

ရှေ့ဆက်ရန်

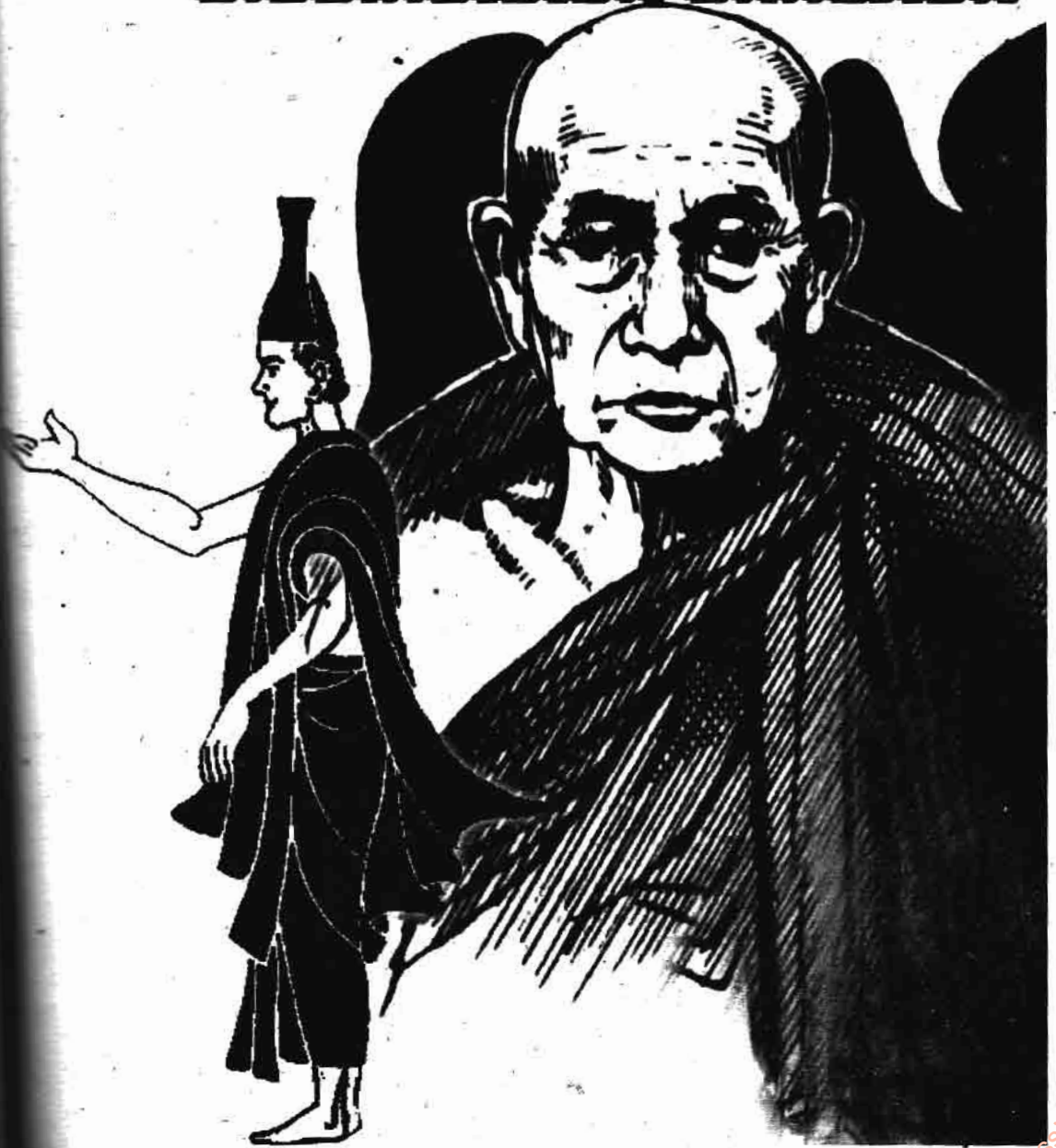

လိမ်တော့

အသေးအမွှား
 အကြောင်းအရာကိစ္စလေးကိုပင်
 လိမ်လည်သောသူ၏ ပါးစပ်မှ
 ငါ နင့်ကိုလိမ်လို့ ဘာရမှာလဲ ဟုမေးတတ်ကြ၏။
 အလိမ်ခံရသောသူ၏ စိတ်၌ကား
 သူပြောသမျှ အလေးအနက်ထားစရာမလို ဟု သတ်မှတ်ကာ
 ဥပေက္ခာပြုကြလေ၏။ ။
 ဇင်ငြိမ်းလင်း

ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ
ရဲမျိုးသူ (ဗောဓိဋ္ဌိင်)
အိပ်မက်ဗေဒနာ တကယ်လား

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

“မသိပါဘူး ဘုရား”

“မှတ်ထားကွ။

ခြံအမြူတေလို့ခေါ်တယ်

ဖိုထိုးဖိုမလိုဘဲ

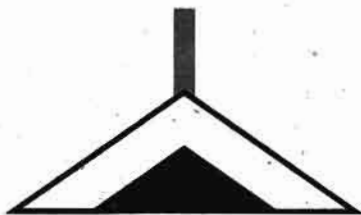
ထွက်ရပ်ကိစ္စ

ပြီးပြောက်စေဖို့

ဝိဇ္ဇာတို့အပြုံး

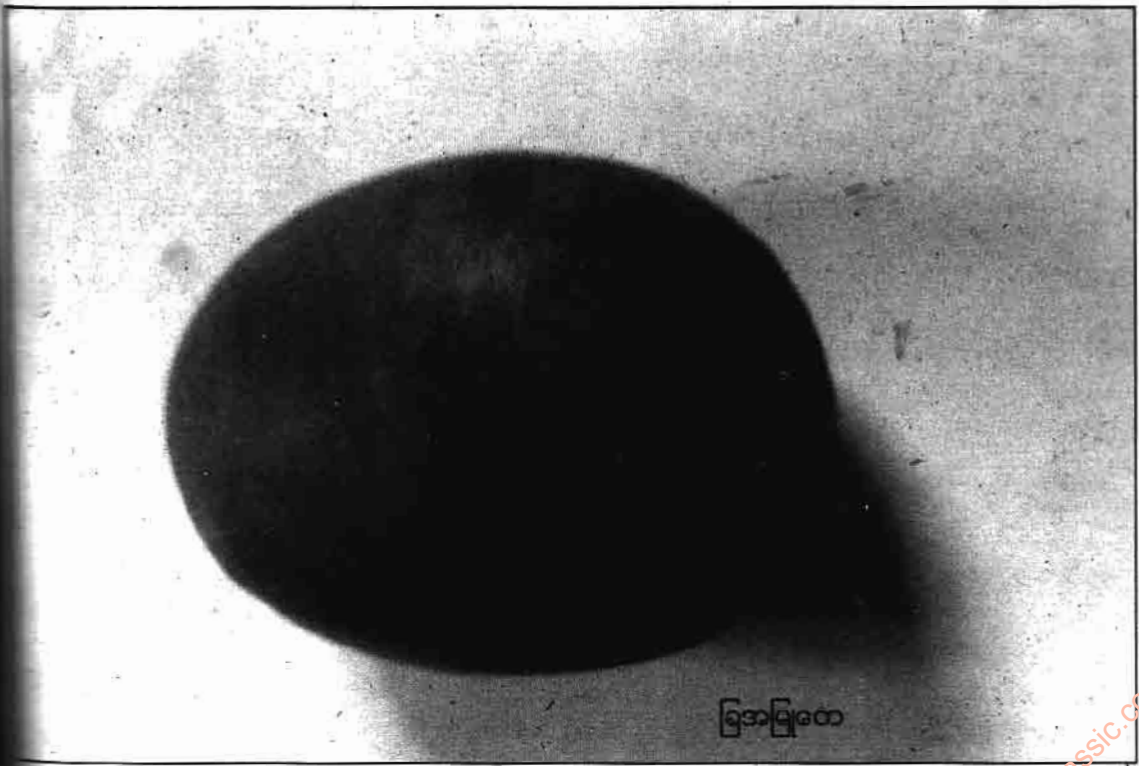
ပြာနတော် သုံးနိုင်တာ

ဒီအလုံးပဲ”

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော် ကြီးအခန်းကို ဘယ်သူနဲ့များ စကား
မမူမီ ကြိမ်ကြိမ်မှာခဲ့သည် “မောင်တိုး ပြောနေသနည်း စုံစမ်းလိုသောစိတ်ဖြင့်
ရောက်အောင် သွားပါတဲ့” ခက်သည်က ချောင်းကြည့်ဖူးသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ
ဆရာတော်ကြီး သွားခိုင်းသည့်နေရာကို ကြားလိုက်သည့် စကားက “ရောက်
သူ သေသေချာချာ မသိပါ။ မောင်တိုး အောင် ပို့ပေးလိုက်မယ် ရသေ့ကြီး
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ပါးတည်းသာ ရည်ရည်သာ စောင့်ပါတဲ့”။ ထိုအခါ
နေထိုင်သီတင်းသုံးသွားတော်မူသော ဆရာတော်ကြီးအသံသာ ဖြစ်သည်။
ဆရာတော်ကြီးဦးအာသပအနီးတွင်သာ ဘယ်က ရသေ့များ ရောက်နေသေး
ဖြစ်သည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ဘယ်ညော်သည်မှ မရှိပြောင်း
ဆရာတော်ကြီး သွားဖြစ်အောင် မောင်တိုး သိသည်ပဲ။ ဆရာတော်
သွားခိုင်းသည့် နေရာက မဟာမြိုင်တော အမှောင်ကြီးထဲ သက်တော်ကြီး
ကြီးဆီသို့ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီး သူငယ်ပြန်နေတာလား။ သို့တည်း
ပျံလွန်တော်မမူခင် သွားပေးရမည့် ခရီး ဘာကြောင့်နည်း။
အတွက် အနီးစပ်ဆုံး မိန့်မှာသွားသည်က “မောင်တိုး တကယ်သွား
ပုံရွာကနေဆင့် သွားရမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ မယ်ဆိုတာ ကတိပေး။ ပစ္စည်း
သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ဆရာ သူက ရသေ့ကြီးဦးအောင်
တော်ကြီး ပျံလွန်တော်မမူခင် အခန်း “တင်ပါ ဘုရား။ တပည့်
တွင်း၌ စကားပြောနေသံသဲ့သဲ့ သူ ကြား ရောက်အောင် သွားပို့ပေးပါမယ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ည ၁ နာရီတိတိသည့် ဒီအကြောင်းအရာကို
အထိ စကားပြောနေဆဲ။ ဆရာတော် များ မသိ။ ဆရာတော်ကြီး

ဘယ်သူမှမပြောရ မိန့်မှာထားသည်ကိုး။	ခေါ်တယ် ဖိုထိုးဖိုမလိုဘဲ ထွက်ရပ်ကိစ္စ	ဘုဉ်းပေး၍ ကျန်သော ဆွမ်းထမင်းနှင့်
ဆရာတော်ကြီးတွင် ထူးဆန်းသော	ပြီးပြောက်စေဖို့ ဝိဇ္ဇာတို့အပြား ပြာနုတော်	ဟင်းတို့ကို အားပါးတရ စားမည်။ ရွာဦး
ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုပစ္စည်း ရရှိပြီး	သုံးနိုင်တာ ဒီအလုံးပဲ”	ကျောင်းက သုဿန်နှင့် ဆက်နေသည်
နောက်ပိုင်း အင်္ဂါရတ်မထိုးတော့ခြင်း	ဒီလိုလည်း အားပါးတရ	မို့ ဥပုသ်နေ့နှင့် အခါကြီး၊ ရက်ကြီးက
ဖြစ်သည်။	မိန့်ဖူးသည်။ မောင်တိုးက ဒါတွေလည်း	လွဲ၍ လူအသွားအလာ နည်းသည်။
“မောင်တိုး ဒါ ဘာလဲ	မသိ။ စိတ်လည်း မဝင်စား။ မောင်တိုး	မောင်တိုး မုံရွာကို ရောက်
သိလား။”	သိသည်ကား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အရုဏ်	သည်။ မေးသည်၊ မြန်းသည်၊ ခုံစမ်းသည်။
“မသိပါဘူး ဘုရား”	ဆွမ်း နေ့ဆွမ်း ရွာထဲ အချိန်ပီယူပေး	မဟာမြိုင်တောသို့ ကားနှင့် သွားရင်
“မှတ်ထားကွ။ ခြအမြဲတေလို	မည်။ ဆရာတော်ကြီး အနည်းငယ်မျှ	သက္ကယ်ကျင်းရွာကို ရောက်မည်။ တော

ခြအမြဲတေ

နက်ကြီးထဲသို့ ကားလမ်းမပေါက်ဟု
လည်း ဆိုကြသည်။ ဒီလိုနှင့် မုံရွာမှ
ညနေ ၂ နာရီ ထွက်ခွာသည့် ခရီးသည်
တင်ကား မဟာမြိုင်လမ်းအတိုင်း
မောင်းနှင်ရင်း သက္ကယ်ကျင်းသို့ ရောက်
သည်။ ဆိုးရွားသော လမ်းက ဖုန်များ
အလိုမဲ့လိုက် ထပြန်၍ တစ်ညလုံး
တရေးမျှ အိပ်မပျော်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှ
ပါသည်။

“မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ သွား
ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်နေရာကို သွားမှာလဲ”

“ရသေ့တွေနေတဲ့နေရာကို
သွားချင်တာ”

“ဒီနားဝန်းကျင်တော့ ရသေ့
မရှိဘူး။ ရသေ့တွေရှိတဲ့နေရာက ချက်မ
ရေရှင်စခန်းမှာ”

“ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

“ဒီကနေ တောလမ်းအတိုင်း
လမ်းလျှောက်ရမှာ”

သက္ကယ်ကျင်းရွာလေး၏
လမ်းဘေးဈေးဆိုင်လေးတွင် မိတ်ဖွဲ့ပြီး
ထမင်းကြော်စား လက်ဖက်ရည်သောက်
ပြီး မလျှော့သော ခရီးကို ဆက်ရတော့
သည်။ အလင်းရောင်စဉ်တို့ကို စီးနင်း
သွားသော နေမင်းအရှင်၏ ပူပြင်းလှ
သော နေလည်ပိုင်းအပူရှိန်ကြောင့်
ဆင်းရဲပင်ပန်းလှပေသည်။ မောင်တိုး
တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို
နာကျင်နေသည်။ ခြေသလုံးကြွက်သား
များ တောင့်တင်းကာ ရှေ့မဆက်ချင်
တော့။ နေကပူ၊ ချွေးကထွက်၊ ဖုန်တွေ
က အထပ်ထပ်၊ ဆံပင်များပင် နီရဲတွတ်
နေသည်။ လမ်းနံဘေး ပိတောက်ပင်

“မောင်တိုး မင်း ကတိတည်
ပါတယ်။ ငါ မင်းရဲ့ ဆရာတော်ကြီးပါ။”
ရသေ့ကြီးက မင်းကို စောင့်နေပါလိမ့်

မယ်။ အခု မင်းမြင်ရတဲ့ သူပဲ”
မောင်တိုး အိပ်မက်ဆန်
ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုး၍ သူ့အိပ်မက်
ကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ဆရာတော်ကြီး
က ပြုံးလို့ရွှင်လို့။ ဆရာတော်ကြီး
ဦးအာသယနှင့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည်
ပါသေးသည်။ ရသေ့ကြီးကလည်း
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပုံမျိုး အိပ်မက်
ကလည်း တကယ်ကြီးပါလား။
လွယ်အိတ်ထဲတွင် ဆရာ
တော်ကြီး ပေးဒိုင်းလိုက်သော
ခြံအမြုတေလုံးလေးအား သတိထား
စမ်းလိုက်မိသေးသည်။
ညနေချိန်ရောက်မှ ကမ္ဘာ
ပုံပေါ် စေတီငယ်လေးတစ်ဆူ တည်
သည့် ချက်မရေရှင်ဆိုသော စခန်း
ရောက်ပါတော့သည်။

“ဒကာလေး ပင်ပန်း
လား”
ကြည်လင်အေးမြသော

ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သော ရုပ်ရည်ရှိသည့် မမူမိက ပေးခိုင်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပါ ဘုရား သန်းခေါင် စကားပြောနေသံ ကြားနေ
 အိပ်မက်ထဲက ရသေ့ကြီးအား အမှန်ပင် ဟု လျှောက်ထားရင်း လွယ်အိတ်အတွင်း ပြန်သည်။
 မြင်တွေ့ရ၍ မောင်တိုး အလွန် အံ့သြ မှ ကတ္တီပါရုံအိတ်လေးအတွင်းရှိ ခြအမြ “တင်ပါ ဘုရား။ ဆရာတော်
 အတိ ဖြစ်မိတော့သည်။ မောင်တိုးဘဝ တောအား ဆက်ကပ်လိုက်ပါသည်။ ကြီးရဲဒကာလေး ရောက်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား”
 ဒီလိုတိကျသော အိပ်မက်မျိုး တစ်ခါမျှ “အေးကွယ်။ ဒကာလေးဟာ “ပစ္စည်းလည်း လက်ခံရရှိပါပြီ
 မခက်ဖူးပေ။ ဘယ်လိုတွေများလဲ။ ကတိတည်ကြည်ပါပေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရား”
 ဒီရသေ့ကြီးနှင့် ငါ့ရဲဆရာတော်ကြီး လည်း ဆရာတော်က ယုံကြည်အားကိုး “ပုဂ္ဂိုလ်ရှင်တို့အတွက် အမျိုး
 ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါလိမ့်။ ဆရာ ခဲ့တာကို။ ဒကာလေးလည်း ပင်ပန်းလှပါ စစ်မှန် သိဒ္ဓိဉာဏ်ပွား ကသိုဏ်းအားကို
 ဘာကြီး ဒီမဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက် ဖြစ်တည်စေမယ့်ပစ္စည်း မှန်ပါတယ်
 ခြေသည်လည်း မရှိ။ ဘယ်ကိုမှလဲ ပါ”ဟု မိန့်ရင်း တောကျောင်းသစ်နားလေး ဘုရား။ ဆရာတော်ကြီးကို ရက်ကန်းစင်
 သောတာ မောင်တိုး အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ရှေ့ရသေ့ကြီး စင်္ကြံလျှောက်နေလေသည်။ တောင်ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အားရ
 “တင်ပါ ဘုရား။ ရသေ့ကြီး မောင်တိုးအတွက် မဟာမြိုင် ကျေနပ်တော်မူပါတယ် ဘုရား”
 “အောင်ဆိုတာလား ဘုရား” တော ချက်မရေရှင်စခန်းက ထူးလိုပင် မောင်တိုးအတွက် ပိုလိုပင်
 “ဟုတ်ပေတယ် ဒကာလေး။ ဆန်းရပြန်သည်။ ပင်ပန်းပါသော်လည်း စဉ်းစားရ ကြပ်ပြန်သည်။ ဒီရသေ့ကြီး
 သွေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်” ထူးဆန်းသော သူ၏ ဆရာတော်နှင့် သည်လည်း စကားပြောနေ ပြန်ပြီး
 ရသေ့ကြီးနောက် လိုက်ပါရင်း ရသေ့ကြီး ဘယ်လိုများ ပတ်သက် ပြောနေ စကားများအရ မိမိအကြောင်း
 “ဟု။ စိတ်နှလုံးဖြင့် ရသေ့ကြီးနဲ့ ဆက်နွယ်နေသနည်း။ ဒီခြအမြတော့ကို လည်း ပါသည်။ ယူခဲ့တဲ့ပစ္စည်း ရောက်ရှိ
 ပြာခွင့်ရမှ မေးကိုမေးဦးမည်ဟု ဆရာတော်ကြီးက ဘာကြောင့် ဒီရသေ့ လာကြောင်းလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့
 “စဉ်းစားမိတော့သည်။ ကြီးကို တာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဆရာတော်ကြီးလိုလည်း ထည့်ပြောနေ
 “ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော် ပေးခိုင်းသနည်း စဉ်းစားစဉ် ညကြီး သည်။ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာလည်း

ဟုတ်၊ တကယ်ကြီးကို ရသေ့ကြီးနဲ့ ပဲကွယ်”

ဆရာတော်ကြီး စကားပြောနေသည်ပဲ။

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မမူခင်

ကလည်း စကားပြောသံတွင် ရသေ့ကြီး

ဆိုတာလည်း ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့

နံနက် ...

“တပည့်တော် ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး
ဘုရား”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒကာလေး။ ကျွန်
တစ်ခုပေးစရာရှိတယ်။ ရအောင်ယူသွား
ပါ”

“တင်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်
လည်း ရသေ့ကြီးကို တစ်ခုလျှောက်မေး
ချင်ပါတယ် ဘုရား”

“မေးနိုင်ပါတယ် ဒကာလေး”

“တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာတော်
ကြီးက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဘုရား”

“ဪ ... ဒကာလေး မသိ

တာကိုး။ ဒကာလေးရဲ့ ဆရာတော်ကြီး

ဟာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ပါးပါ

မောင်တိုး၏ ကြံ့ကြိုက်ခဲ့ရ

သော ဖြစ်ရပ်တို့သည်က သာမန်လူတို့

ကို ရှင်းပြ၍လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သာမန်လူတို့အား ရှင်းပြပါကလည်း

မောင်တိုးအား မင်း အိပ်မက်လေလား

ဟု မေးကြလိမ့်မည်။ မောင်တိုးအတွက်

တော့ အိပ်မက်မဟုတ်သော တကယ်

ဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်လေသည်။ ပို၍ ထူးသည်

က ရသေ့ကြီး ပေးလိုက်မည်ဆိုသော

စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ လွယ်အိတ်အပြည့်

မြေကြီးများသည်က ရွှေမှုန်များစွာ ပါဝင်

နေသော မြေကြီးများသာ ဖြစ်နေခြင်းပင်

ဖြစ်နေပါတော့သည်။ လူ့လောကတွင်

မိမိ မသိနိုင်သော စိတ်အချင်းချင်း

ဆက်သွယ် ပတ်သက်မှုများ ရှိနေပါ

သည်။ သာမန်အသိဖြင့်လည်း စဉ်းစား၍

လည်း မသိနိုင်ပါ။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ရှင်

တို့သည် လူသိမခံသော အကျင့်အကြံ

နှင့် စိတ်တန်ခိုးစွမ်းအားထူးများ အမှန်

ပင် ရှိနေပါသည်။ ထိုကိစ္စရပ်များ

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသူ

လွဲ၍ လက်ခံနိုင်ဖွယ်လည်း မရှိ

သို့သော် တကယ်ပင် ရှိနေပါသည်

စဉ်းစားရခက်သည်မို့ မောင်တိုး

ကြံ့ကြိုက်ခဲ့သော ဆရာတော်ကြီး

ဦးအာသမ၊ မဟာမြိုင်တောမှ ရသေ့ကြီး

နှင့် ခြေအမြဲတေဆိုသော ပစ္စည်းဆန်း

မည်သို့မည်ပုံ ဆက်နွယ်နေသည်

အိပ်မက်လေလား။ တကယ်လောက

ဆိုရပါတော့မည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာ

မြိုင်ဆရာတော်ကြီးအား အာ

ဦးဆိုက်လျက် ...

ရဲမျိုးသူ (ဟောပြောချက်)

ဆည်တွင်းပရလောက

လျှပ်စုတ်ကျတ်တေးမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်း

လှလှနိုးနိုး (စာအုပ်)

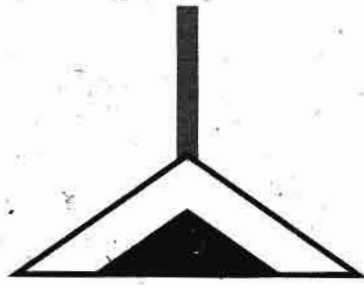
အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ မပြတ်
ပွားများ ကျင့်ကြံပြီး အလိုဆန္ဒနည်းကာ
တင်းတိမ်ရောင်ရဲသူတို့သည် အနာ
ရောဂါ ကင်းကင်းဖြင့် အသက်ရှည်ရှည်
နေရတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း
ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် မွေးချင်းမောင်
နှမ ၇ ယောက်သည် အကြီးဆုံးအသက်
၉၁ နှစ်မှ အငယ်ဆုံးအသက် ၇၆ နှစ်
အထိ အသက်ရှည်စွာ နေကြသည်ကို
ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းနှင့်တကွ ဖော်ပြထား
သည်။ ထူးခြားချက်မှာ လူငယ်ဘဝ
ကတည်းက ငါးပါးသီလကို လုံခြုံစွာ
စောင့်ထိန်းပြီး အသက်ကြီးလာသောအခါ
ဆယ်ပါးသီလကို လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်း
ကြသည်။ မောင်နှမ ၇ ယောက်တွင်
နှစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ကျသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ဘဝ
ပေး အခြေအနေအရ မိမိရရှိသော
အနေအထားကို ကျေနပ်ဖို့ လိုပေသည်။
မနာလို ဝန်တိုစိတ်များပါက အသက်
ရှည်ချည် နေရဖို့ မလွယ်ကူပါ။

တိုင်းပြည်ကို
အထင်ကြီးကြသည်။
ဆရာမငွေတာရီ၏
'သာသည့်မြေသို့'
ကဗျာထဲကလို
မိမိတိုင်းပြည်လည်း
သာယာလှပပြီး
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
လုပ်ဆောင်ရန်
မိမိမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။
ဆရာဇော်ရှိ၏
'သင်သေသွားသော်'
ကဗျာကဲ့သို့ . . .

ကျန်းမာရေးနှင့် ချမ်းသာရေး
ကျန်းမာရေးသည်သာ အဓိကကြီး
ငွေကြေးချမ်းသာမှုသည် သာမည့်
ဖြစ်သည်ကို နာတာရှည် မကျန်းမာ
ပူသူတိုင်း ခံစားဖူးကြပေလိမ့်မည်
လူ့ဘဝကို ရောက်လာပြီး
လျှင် သုခနှင့် ဒုက္ခ အတူယှဉ်
ပါလာတတ်သည်။ သုခက နည်းပြီး ဒုက္ခက
သာ များသည်။ ဆင်းရဲသူက ချမ်းသာ
တွေကို ကြည့်ပြီး အားကျနေကြ
လည်း ချမ်းသာသူများတွင်
သည့်အလျောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ
တွေ တစ်လှေကြီး ရှိနေတတ်
“လူတစ်ခု ပုပ္ဖရယ်က ဆယ်စာ
ဆိုသော ဆိုရိုးစကားပင် သာ
ရှိပါသည်။
လောဘ၊ ဒေါသ၊
ကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို
လျှင် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာ
သည်။ ဆင်းရဲသူမှာလည်း ချမ်းသာ
ရှိသလို ချမ်းသာသူများ
အားနည်းချက်များစွာ ရှိပါသည်။

က မြို့မျက်နှာဖုံးတစ်ဦးဖြစ်သော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ အိမ်သို့ ညဘက် ခြေကြိုခုံရာတွင် အပန်းဖြေ အနားယူ နိုင်ရန်တွင် အနားမယူရဘဲ တစ်နေ့တာ ဝင်ငွေများကို စိစစ်ရေတွက်ပြီး မအား ခံနိုင်တော့သည့်ကို ဝမ်းနည်းဖွယ် တွေ့ရှိ သည်။

ထို့အပြင် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံမှ တစ်နေ့လျှင် သိန်း ၅၀၀ နှင့် သိန်း ၁၀၀ ကြား ရောင်းအားဝင်ငွေရှိသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် ငွေကြေးချမ်းသာမှု ဆက် လိုက်ရင်း သားသမီးများ အရွယ်လွန်ကာ အိမ်ထောင်ရက်သား နှစ်ယောက် မျိုးဆက်တစ်ခု မပွားတော့ မျိုးဆက်မှာ နှစ် ၅၀ အတွင်း သားသမီးများ မသွားမည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ် ရှိပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သာအောင် ကြိုးစားခြင်းသည် မိမိ သက် (သား၊ မြေး၊ မြစ်) ရှိမှသာ ရောက်ရှိ နှစ်ပေသည်။ မျိုးရိုးအဆင့် တစ်ဆက်နှင့်တစ်ဆက် မြင့်မား

လာဖို့ လိုပါသည်။ ပညာတတ်သူများ သည် ငွေကြေးချမ်းသာမှုနောက်ကို လိုက်ရင်း ပညာမဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာသူ များ၏ လှောင်ချိုင့်အတွင်းသို့ သက်ဆင်း သွားပြီး မိမိအရည်အချင်း ပျောက်ကွယ် သွားရသည်။

မည်သည့်ကိစ္စ၊ မည်သည့် အရာမဆို အတ္တနှင့်ပရ မျှတအောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံတတ်ဖို့တော့ လိုပါသည်။ သို့မှသာ လူဝီသပါမည်။ တချို့ကလည်း မိမိတိုင်းပြည်ကို အထင်မကြီး၊ သူတစ်ပါး တိုင်းပြည်ကို အထင်ကြီးကြသည်။ ဆရာမငွေတာရီ၏ “သာသည့်မြေသို့” ကဗျာထဲကလို မိမိတိုင်းပြည်လည်း သာယာလှပပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ရန် မိမိမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ ဆရာမော်ဂျီ၏ “သင်သေသွားသော်” ကဗျာကဲ့သို့ မိမိမွေးရပ်မြေကို တိုးတက် အောင် လုပ်ဆောင်သင့် ပေသည်။ တိုင်းတစ်ပါးသွားပြီး အလုပ်သမားဘဝ

သာသာဖြင့် မနေသင့်ပါ။ တန်းတူ အခွင့်အရေးမရဘဲ ဒုက္ခသုခမခံသင့်ပါ။

တစ်ခါက ဘိုးသာမြ၊ ဖွားမယ် ခ ဆိုသော မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ကြေးရည်တတ်မိသားစုမှ မွေးဖွားခဲ့သော် လည်း မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ကျိက္ခမီမြို့၌ မနေတော့ဘဲ စက်စံကျေးရွာ ကမ်းခြေ နားရှိ မိဘများပိုင် လယ်မြေတွင် ခြေတံ ရှည်အိမ်ကလေး ဆောက်၍ နေထိုင်ကြ သည်။ မိဘများ ချန်ထားရစ်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စား အနည်းငယ်ကို သိုဝှက်ကာ လေကောင်းလေသန့် ရသော လယ်ထဲမှာပင် နေကြပြီး မိရိုး ဖလာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် ကြသည်။

ဒေါ်မယ်ခက ချက်ပြုတ် လျော်ဖွပ်ရေးတာဝန် ယူရပြီး ကိုသာမြ မှာ လယ်လုပ်ရင်း၊ နွားကျောင်းရင်းနှင့် သာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ သူနှင့် လက်တွဲဖော်များအဖြစ် အောင်နက်နှင့် ဂုတ်ကျားခွေးနှစ်ကောင် လွယ်ပလိုင်း

တစ်လုံး၊ လွယ်ပလိုင်းထဲတွင် လောက်
စာလုံးတစ်ဝက်ခန့် ထည့်ထားသည်။
ဆေးလိပ်မသောက်သော်လည်း မီးခြစ်
အမြဲပါသည်။ အကယ်၍ နွားကျောင်း
ရင်း မိုးကြီး၍ အအေးမိသည့်အခါ
ယာတဲတစ်တဲတွင် မီးလှုံရန်အတွက်
ဖြစ်သည်။

ကိုသာမြတို့ နွားအုပ်ကလည်း
အကောင် ၆၀ ကျော်သည့် စက်စဲ
ကျေးရွာတွင် ဦးအောင်ရွှေ၊ ဒေါ်ဗျေတို့
ပြီးလျှင် ကိုသာမြတို့ နွားအုပ် ဒုတိယ
လိုက်သည်။ နံနက်စောစော လင်းအား
ကြီးအချိန် ရောက်လျှင် တဲရှေ့ရှိ
ကွင်းပြင်သို့ နွားအားလုံး ထုတ်ကာ
ထားရသည်။ နွားအားလုံးလည်း
ကွင်းပြင်တွင် စုပြီး ချေးပါ။ သေးပေါက်
ကြသည်။ အကယ်၍ နွားများ ခြံထုတ်
နောက်ကျပါက နွားသေး၊ နွားချေးများ
ပါချ၍ အိပ်စရာနေရာမရှိ ဖြစ်တတ်သည်။

ထို့ပြင် ကိုသာမြတို့တဲရှိ ခိုင်း
နွားထီး ၆ ကောင်မှာလည်း စည်းကမ်း
ရှိသည်။ စည်းကမ်းရှိအောင်လည်း စနစ်

တကျ လေ့ကျင့်ထားသည်။ တဲအောက်
တွင် မီးဖိုထားပြီး နွားစာခွက် ၃ ခုတွင်
နွားနှစ်ကောင်စီယှဉ်လျက် ထားသည်။
နွားစာခွက်ရှေ့တွင် အုတ်၊ အင်္ဂတေဖြင့်
သေးပေါက်ရန် ကျင်းပြုလုပ်ထားသည်။
နွားဝယ်ကာစက စနစ်မကျသေးသော်
လည်း ကိုသာမြ၏ ကြာပွတ်သံ (ရှိုး ရှိုး)
အသံကြောင့် သေးပေါက်ချင်ပြီဆိုလျှင်
မတ်မတ်ရပ်ကာ စားခွက်ရှေ့သို့ ရပ်ပြီး
သေးပေါက်တတ်သည့်အကျင့် ရသွား
သည်။

နံနက် နွားကျောင်းမသွားမီ
ကိုသာမြ ဘုရားရှိခိုးကာ ၁၅ မိနစ်ခန့်
တရားထိုင်သည်။ ၃၁ ဘုံ ကျင်လည်
ကြကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်း
အား မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး နွားကျောင်း
သွားလေ့ရှိသည့် မိမိအသက်သခင်
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော နွားအသားကို
ဘယ်သောအခါမျှ မစားပါ။ အနည်းဆုံး
ငါးပါးသီလကိုတော့ ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့
လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းသည်။

xxx

မှတ်မိနေသေးသည့် ထိုနေ့
ကိုသာမြ ဘယ်တော့မှမပေး တန်ဆောင်
မှန်းလဆုတ် ၄ ရက်နေ့ စက်စဲရွာ
အရှေ့စူးစူး ပလောင်ဝမ်းကွင်း
လှာပတုတ်တောတွင် နွားကျောင်း
စဉ်က ဖြစ်သည်။ လောက်စာလုံး
ကုန်ကာနီးပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးမဲကန်
ရွှံ့ကို နှိုက်ပြီး လောက်စာလုံး ထုတ်
ပကိုက်ပင်၏ အကိုင်းရှိ နွားထဲသို့
တစ်လုံးစီ ထိုးချိတ်လိုက်သည်။
လောက်စာလုံး ၅၀၀ လောက်
တော်တော်သည်။ နွားများကလည်း
သိမ်းပြီးချိန် ဖြစ်သဖြင့် မြက်ပေါ်
ဖြစ်သည်။

မိုးတွင်းကာလက ခိုင်း
ကောင်အတွက် ညစာအဖြစ် မြက်
ကျွေးရသည်။ နွေရာသီဆိုလျှင်
တောမှ ထွက်သော ကောက်နီ
အားလုံးကို ကောက်ရိုးပုံ ၁၀
ပုံထားရသည်။ ဆာသည့် နွား
ကောက်ရိုးပုံထဲမှ ကောက်ရိုးကို

စားကြသည်။ သောက်ရေအဖြစ် ကျွန်းသားစည်ပိုင်း ၁၀ ခုခန့် ရေဖြည့်ထားပေးရသည်။

လောက်စာလုံး လှန်းပြီးသည်နှင့် နွားကျောင်းတဲနားရှိ ရေအိုင်လေးဆီသို့ သွား၍ လက်ဆေးလိုက်သည်။ လက်ဆေးပြီးသည်နှင့် ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် ငါးကင်သည် ကိုသာမြ အကြိုက်ဆုံးဟင်းလျာဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး နို့ဆီဘူး ၂ ဘူးချက်တော့ အသာလေး စားနိုင်သည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်ချင်တာသဖြင့် ဝါးပိုးဝါးဆစ် ထက်ခြမ်းခွဲကို ဆါင်းအုံးအဖြစ် အုံးရင်း မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ဘယ် လောက် ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ လန့်၍ မိမိသည်အခါ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်လား။ သရဲစီးတာလား မသိ။ ကိုသာမြ တစ်စုံတစ်ယောက်က တက်စီးထားသည်အလား နေရခက်လွန်းလှသည်။ လူများကို အော်ဟစ်အကူအညီ

တောင်းသော်လည်း အသံက ထွက်မလာ။ တဲအနီးအနားတွင် မည်သူမျှ မရှိ။ ထိုစဉ် တက်စီးထားသူမှ ကိုသာမြအား အသံသံသကီးဖြင့် စကားပြောလာသည်။

“သာမြ မင်းဟာ အရင်ဘဝ သုံးဆက်လောက်က ငါ့မြေးတော်ခဲ့တယ်။ ငါလည်း ဥစ္စာစောင့်ဘဝက ကျွတ်ချင်တာရယ်။ မင်းကိုလည်း ပစ္စည်းပေးချင်တာရယ်ကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့ကွာ။ မင်း ငါ့ဖိုက်ကိုခွဲပြီး ရတနာတွေ ထုတ်ယူလိုက်။ မြန်မြန်လုပ်”

ဥစ္စာစောင့်ကြီးကား အရပ် ၆ ပေကျော်ပြီး ဝဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် ကိုသာမြထက် ကိုယ်လုံး ၅ ဆမျှ ကြီးသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ကျောက်ပေါက်မာဗလွယ်နှင့် စားခုတ်ရာ ကန့်လန့်ဖြတ်အစင်းကြီးတွေဖြင့် အကျည်းတန် ဆန်လွန်းလှသည်။ ကိုသာမြမှာ ကြောက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ဥစ္စာစောင့်ကြီးကို ဖိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့။

ကျွန်တော် ကြောက်လို့ပါ”
“မင်းမလုပ်ရဲရင် ငါလုပ်မယ်”
ပြောပြောဆိုဆို ကိုသာမြအမြဲလွယ်နေကျ စားမြောင်အိတ်ကို ယူလိုက်သည်။ ကိုသာမြအား တက်ခွစီးထားရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဥစ္စာစောင့်ကြီးသည် သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို စားမြောင်ဖြင့် ခွဲလိုက်ကာ ရတနာထုတ်အနီရောင်ကို ယူပြီး ကိုသာမြအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုသာမြလည်း ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ယူလိုက်ပြီး ပစ္စည်းများ ကောက်ယူကာ ရွာသို့ သုတ်ချေတင် ပြန်ခဲ့တော့သည်။

နောက်ပိုင်း ပလောင်ဝမ်းကွင်းရှိ လှာပတုတ်တောသို့ နွားကျောင်းမသွားတော့ဘဲ အခြားနေရာများသို့သာ နွားကျောင်းထွက်တော့သည်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် နွားတစ်အုပ်လုံးကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ဦးအောင်ရွှေ၊ ဒေါ်ဖျော့တို့အား ရောင်းပေးလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းနွားများ ခိုင်းမရ၊ ပျင်းရိပုံနှင့် ပတ်သက်၍ “ထိုးလိမ်၊ ရိုက်ကော့

မပျော့အောင်ရွှေနှုန်းဟု အမည်တွင်
တော့သည်။

xxx

ကိုသာမြတို့မောင်နှမ စက်စဲ
ရွာမှ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းသွားသည်ကို
တစ်ရွာလုံးက ပဟေဠိသဖွယ် ပြောကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။ ကျိက္ခဝီဗြို့တွက် နှစ်ထပ်
တိုက်ကြီး ဆောက်ပြီး ဘုရားဒကာ၊
ကျောင်းဒကာများအဖြစ် အသက်ရှည်
ရှည် နေသွားကြသည်။ လယ်ကိုလည်း

သူရင်းကား မောင်လွန်းတင်အား အပိုင်
ပေးပစ်ခဲ့သည်။ မောင်လွန်းတင်ထံမှ
ပြောစကားအရ လှာပတုတ်တော
အကြောင်း စုံစမ်းခိုင်းကြောင်း၊ ဘကြီးမ
ပြောစကားအရ ကလေးသင်္ချိုင်းလည်း
ရှိကြောင်း၊ ယခင်က ကျွဲကျောင်းသား
နွားကျောင်းသားများ ထိုလှာပတုတ်တော
တွင် နွားကျောင်းရင်း ကျွတ်တောဟု
လူကြီးသူမများ ပြော၍ နွားမကျောင်း
တော့ကြောင်း သိရသည်။

ယခုတော့ လှာပတုတ်ကျွတ်

တောသည် ရာဘာပင်များ ပြည့်နှက်
လျက် လူများ နေတရာ အလုပ်ခွင်
ဆင်းရာနေရာပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒဏ္ဍား
ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သဖွယ် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ
တိုင်း လှာပတုတ်ကျွတ်တောနှင့် ကိုသ
မြအကြောင်းကိုတော့ လက်ဖက်ရည်
ကြမ်းဝိုင်းတွင် အမြဲပြောဖြစ်နေကြ
မှာ သေချာပါသည်။

လှထွန်းဇွေ (စက်စဲ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

နတ်ကြောင့်ရော လက်ကြောင့်ပါ

ယုလေး (၃၀၆၃)

အကုသိုလ်အကျိုးပေးစဉ်

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးချိန်

အခါ သမယက အဖြစ်အပျက်

အကြောင်းအရာလေးကို ကျွန်မ၏ မိခင်

ကြီး ပြောပြ၍ သိခဲ့ရပါသည်။

ထိုစဉ်ကာလ အတိတ်ကို

ပြန်၍ ဖော်ပြရသော် ...

ရောဝတီမြစ်အနောက်ဘက်

ကမ်း မြေလတ်အေသရှိ ရွာလေးတစ်ရွာ

တွင် ရွာကို အုပ်ချုပ်သူ သူကြီးသက်နှင်း

နှင့် သူ၏ဇနီး မနွေးတို့ ရှိကြသည်။

သူကြီးသက်နှင်းမှာ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်

ရိ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အထက်ဖားအောက်မိ

စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် လူစားမျိုး။ ဇနီးမနွေး

သည်လည်း ရွာတွင် ကုန်စုံဆိုင်ကြီး

တည်နေအောင် ဖွင့်ပြီး ရွာသားများအား

ဆွတ်ခူးချေးစားသည်။ ထူတို့မိသားစုသည်

အကျိုးကို မျှော်၍ မိဘဘိုးဘွား အစဉ်

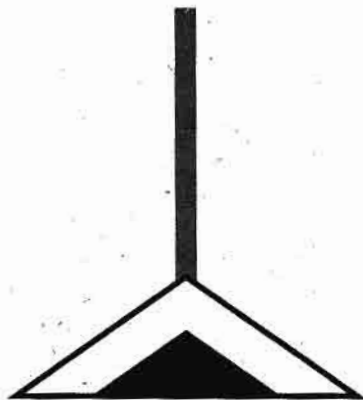
အဆက် ကိုးကွယ်လာသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ

ကို စွန့်ကာ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့

ကူးပြောင်းထားသူများ ဖြစ်သည်။ သမီး

အကြီးဆုံးသုံးယောက်ကို ဖြိုပေါ်ရှိ

အတွဲကြီးလွန်းပြီး
ကိုယ်ချင်းစာတရားမဲ့သော
သူကြီးလင်မယားကို
မယှဉ်သာ၍ အားမတန်
မာန်လျှော့ကာ
ခေါင်းငုံ့နေကြရသော်လည်း
စိတ်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲ၊
အငြိုးအတေးများ
ကိုယ်စီနှင့်
အံတကြိတ်ကြိတ်။

ခရစ်ယာန်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအား

ကျောင်းစား ထားသည်။ လင်မယား

နှစ်ယောက်လုံး ရွာသူ၊ ရွာသားများ

အပေါ် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ကာ ရိုင်

မောက်မာ ရက်စက်သူများ ဖြစ်သည်။

နေမာန်၊ ရာထူးမာန် တက်ကြသည်။

မနွေးကလည်း အပြောဆိုးသလောက်

စိတ်ရင်းဆိုး၏။

ဆိုင်ကို လာဝယ်သူများ

မတူမတန် ဆက်ဆံသည်။ သူတို့

ပစ္စည်းများ ကုန်လွယ်အောင် အကြွေး

ပေးသော်လည်း အကြွေးမဆပ်နိုင်

သူများအား တမူးတပြားမှ

တောင်းပန်တိုးရိုးနေသည့်ကြားမှ

တကြီး ပက်ပက်စက်စက် ပြောသည်။

သူကြီးလည်း ထိုနည်းတူစွာ

“ပြန်မဆပ်နိုင်ရင် အကြွေး

လာမချေးနဲ့။ ဒါ အလှူပေးနေတာ

မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်နေတာ

ငါ့အကြွေး မဆပ်နိုင်ရင် အတိုး

အတွက် မင်းနွားတစ်ကောင်

လိမ့်မယ်”

“နွားတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ။
ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီနွားလေးတချင်းနဲ့
လုပ်ကိုင်စားနေရတာပါ”

“ဟေ့ကောင် ဘာမှလာပြော
နေနဲ့။ မျက်ရည်ခံတိုးပြမနေနဲ့။ မင်းတို့
မျက်ရည်ကျပြတိုင်း သနားနေရင်
သက်နင်းပွဲသွားမှာပေါ့ကွ။ မနက်ဖြန်
ညနေ မင်းအိမ်လာပြီး နွားသိမ်းမယ်။
ခိုင်ချင်တဲ့ဆီ သွားတိုင်း။ အင်္ဂလိပ်
အရာရှိတွေက သူကြီးပြောရင် တစ်ခွန်း
သွား။ မင်းတို့ဆင်းရဲသားတွေ သူများ
အိမ်ဆီ ယူတုန်းကတော့ မျက်နှာက
အိမ်နီးနီး ပြန်ပေးရမယ်ဆိုတော့ မျက်နှာ
တစ်မျိုး။ ဒီပိုက်ဆံတွေက တွင်းထဲ
ထဲတိုင်း ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ။
အဲဒါကို ကလန်ကဆန်လုပ်လို့
အဲဒါကို ထိပ်တုံးစာ မိသွားမယ်”

ထိုခေတ်က ချစ်တီးကုလား
အပြင် သူကြီးသက်နင်း လွန်စွာ
လည်း ရွာသူ၊ ရွာသား ကျောမွဲ
စားများအပေါ် အိမ်သိမ်း၊
အိမ်ထဲ လုပ်ကာ မတရား

အမြတ်ကြီးစား ခေါင်းပုံဖြတ်လာသည်။
အင်္ဂလိပ်မင်းများ ပေးအပ်ထားသည့်
နည်းပြ၊ သေနတ်နှင့် သူကြီးဆိုသည့်
ရာထူးအာဏာကို သုံးကာ ထင်တိုင်း
ကြံနေတော့သည်။

အတ္တကြီးလွန်းပြီး ကိုယ်ချင်း
စာတရားမဲ့သော သူကြီးလင်မယားကို
မယှဉ်သာ၍ အားမတန် မာန်လျော့ကာ
ခေါင်းငုံ့နေကြရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ
အကြိတ်အခဲ၊ အညှိုးအတေးများ
ကိုယ်စီနှင့် အံ့တကြိတ်ကြိတ်။

သူကြီး၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
သော စိတ်မှာ လွန်စွာပင် ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပေသည်။ လှပချောမောသော
ရုပ်ရည်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် ရွာသား
များအား မထင်လျှင် မထင်သလို
သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လေ့ရှိသည်။
ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်မင်းများကို ပုန်ကန်သူ
ဟု ပုဒ်မတပ်ကာ သူ၏ လုပ်ရပ်ကို
ဖုံးသည်။

မည်မျှ ရက်စက်သနည်းဆို
သော် အင်္ဂလိပ်အရာရှိများ ရွာကိုလာ

လျှင် ညဉ့်ခံကျွေးမွေးဖို့အတွက် ရွာထဲ
မှ ကြက်၊ ဝက်၊ နွား၊ ဆိတ်များ လာပို့
ရသည်။ ပြီးလျှင် တပည့်တပန်းများက
မသတ်ခဲ့၍ ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်နေ
လျှင် ဒေါသတကြီး ဆဲဆို၍ သူကိုယ်
တိုင် တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေသတ်
သည်။ ဒီနေရာမှာ သေနတ်ကို
ကျည်ကုန်မှာစိုး၍ မသုံး။ အသေးအဖွဲ့
ဆိုကာ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဖြဲနေ
အောင် သွေးခိုင်း၍ သုံးသည်။

သူကြီးသည် ကြက်သား
အလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ အထူး
သဖြင့် ထန်းရည်၊ အရက်သောက်သည့်
အခါတိုင်း ကြက်သားကြော်အမြည်းက
ပင်တိုင်၊ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်မှ
အရသာရှိသည်ဆိုကာ ကိုယ်တိုင်
ငှက်ကြီးတောင်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း
လည်ပင်းပြတ်အောင် ခုတ်ထစ်သည်။
ကြက်ကလေးများမှာ သွေးအိုင်ထဲတွင်
ခေါင်းပြတ်ကာ ကိုယ်လုံးက သွေးရူး
သွေးတန်း ထ၍ ပြေးပြီး ဝါးတရိုက်
လောက်မှ ဘုန်းခနဲ လဲကာ အသက်

ထွက်ရရှာသည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး
တဟားဟားရယ်ကာ ...

“ဒီလို သတ်ရတယ်ကွ။
သတ္တဝါ လူချွတ်မှ ကျွတ်တာ။ ဟင်းစား
တိရစ္ဆာန်က ဟင်းစားဖို့ပဲပေါ့။ အိမ်မှာ
မွေးထားတာ ဒင်းတို့ကို အလှမွေးထား
တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

တပည့်များကတော့ ရက်စက်
မှု ကမ်းကုန်သော ဆရာသူကြီးမင်းကို
ရဲရဲမျှပင် မော်မကြည့်ဝံ့။

ထိုရွာတွင် ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ
အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု။ သူကြီးသား
အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ရှစ်နှစ်သား ငထွေး
နှင့် ရွာထဲက မုဆိုးမဒေါ်ဘုမ၏ ခုနစ်နှစ်
အရွယ် သားလေးတို့ ရန်ဖြစ်ကြရာ
ဒေါ်ဘုမသား ကျောက်ခဲဖြင့် ထု၍
ငထွေး ခေါင်းပေါက်သွားခဲ့သည်။

သူကြီးသိသွားတော့ သူ့သား
သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သည်ကို မကျေနပ်
စိတ်မှာ တေးထားသည်။ တစ်ရက်တွင်
အိမ်မှာ ခိုင်းသည် အစေအပါး
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒေါ်ဘုမသား

သို့သော် ...

ကံကြမ္မာက

သူကြီးသက်နှင်းကို

မျက်နှာသာမပေးတော့

သူပြုခဲ့သမျှ မကောင်းမှု

အကုသိုလ်မှန်သမျှ

သူထံသို့သာ

တန်းတန်းမတ်မတ်

ပြန်၍ဝင်လာခဲ့ချေပြီ။

အား ဥပါယ်တမျှင်ဖြင့် မရမက ဆေး
သည်။ သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာသော
ကလေးကို အခန်းထဲပိတ် တိုင်
ကြိုးတုပ် အဝတ်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ခွဲ
ကလေး၏ ငယ်ပါကို သေသည်။
ခုတ်ထစ်၍ သတ်သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော
အောင် သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်
သည် သူကြီးပင်။ အစေအပါး
ကလေးအလောင်းကို ပြန်ပို့ထား
ရွာထဲကို ပြောလျှင် သတ်ပစ်သော
အစေအပါးက တစ်ဆင့် စာကြို
ကြိမ်းလိုက်သေးသည်။ ဒေါ်ဘုမသား
အလောင်းကို ဖက်၍ ငိုရွာ
သို့သော်လည်း နီးရာစားကို ကြောက်
အသံထွက်၍မျှပင် ရဲရဲမငိုနိုင်
သည်လိုနှင့် သားလေးအလောင်း
မြေသာ ချခဲ့ရသည်။ တစ်ရွာ
တုတ်တုတ်မျှ မလုပ်ရဲ။ အထွေး
လည်း အကြောက်လွန်ကာ ရွာ
ဖျောက် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

xxx

သည်လိုနှင့် ဂျပန်အဝင် အင်္ဂလိပ်များ တစ်ခေါက်ဆုတ်ခွာချိန်မှာ သူကြီးသက်နှင်း တန်ခိုးအာဏာ မိန့်စ ဖြူလာပေပြီ။ တစ်နေ့တွင် သူကြီးအရိပ် ဆ ခို၍ အနီးကပ်ပြုစုသူ၊ လူယုံတော် မောင်ထိန်က သတိပေးလာသည်။

“သူကြီးမင်း ခင်ဗျာ။ ဂျပန် တွေ ဝင်လာပြီလို့ ကြားတယ်။ ခေတ်က သည်း စပ်ကူးမတ်ကူးကာလမှာ သူတလူ ငါတမင်း အထိန်းအကွပ်မဲ့ ဖတ်နေပါပြီ။ သတိနဲ့နေပါ ခင်ဗျာ။ နိုင်ရင် ဒီရွာမှာ မနေဘဲ သမီးတွေ ပြုံးပေါ်ကို ပြောင်းရင် ကောင်းပါ သည်။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ရွာတွေ သည်း ဂျပန်တွေ ရောက်လာနိုင်ပါ သည်။ စစ်ဦးဘီလူးဆိုတဲ့ ဂျပန်တပ်တွေ အရမ်းကို ဆိုးသွမ်းရက်စက်တယ် ကြားပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ငထိန်။ မင်း ကြောက်စူးတုန်နေတာလဲကွ။ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ ငါ့မှာ သိရှိတယ်။ မနက်ဖြန် ဗြိတိန်

ပြီး ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ထပ်ဝယ် မယ်။ ငါ အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ ချိတ် ပြီးသား။ မင်းလိုက်ခဲ့။ စက်ဘီး တစ် ယောက်တစ်စီး သွားကြမယ်”

မောင်ထိန်က ငယ်ကြောက် ဖြစ်၍ သူကြီးအမိန့်ကို မမီဆန်ရဲ။ သူ ဆရာမှာ လက်နက်ရှိသည်၊ အမိန့် အာဏာရှိသည်။ မတော် အသက်ပါသွား နိုင်သည်။ သူကြီးကလည်း အကြံကြီးလှ သည်။ အရာရာကို သူက အသာစီးရ အောင် လက်ဦးမှုရအောင်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက သူကြီး သက်နှင်းကို မျက်နှာသာမပေးတော့ သူပြုခဲ့သမျှ မကောင်းမှု အကုသိုလ် မှန်သမျှ သူထံသို့သာ တန်းတန်းမတ် မတ် ပြန်၍ ဝင်လာခဲ့ချေပြီ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ဗြိတိန်၍ ခြောက် လုံးပြူး သွားဝယ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဖြို့ပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် တွင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် သောက်စားဖူးယစ်နေ၍ အချိန်ကုန်မှန်း

မသိ ကုန်သွားသည်။ မောင်ထိန် မရဲ တရဲ သတိပေးမှ ထပြန်လာကြသည်။

အပြန်ခရီးတွင် အရက်ကလေး ရီဝေဝေဖြင့် စက်ဘီးနင်းကာ ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ မြို့ထွက် ချောင်းစပ်ရောက် တော့ ကောင်းကင်ယံမှာ လမင်း ထိန်ထိန်လင်းနေပေပြီ။ ထို့နေ့ညက လပြည့်သည်။

သူကြီးက သေနတ်ထည့် ထားသော လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်လျက် ရှေ့မှ အမြန်နင်းကာ သဲချောင်းကို ဖြတ်နေစဉ် ချောင်းမှာ မိုးတွင်း၌သာ ကျသည့် ချောင်းခြောက် ဖြစ်သည်။ တပည့်မောင်ထိန်က လူဗလံ လေးဖြစ်၍ အားအင်အပြည့်ဖြင့် စက်ဘီး နင်းနေသော ဆရာသူကြီးကို အမှီ မလိုက်နိုင်။ ဝါးနှစ်ရိုက်၊ သုံးရိုက်ခန့် ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

ဆရာသူကြီး ချောင်းလည် ထနောင်းပင်ရိပ်သို့ ရောက်ချိန် သူက ချောင်းစပ်မှာသာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ လျှပ်တပြက် လျှပ်ရာမှ

တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၍ မောင်ထိန်
သွေးပျက်လှမခန်း ချောက်ချားသွားခဲ့ရ
သည်။

တခြားမဟုတ်ပါ။ မျက်နှာ
အောက်ပိုင်းကို အဝတ်စည်းထားသည့်
လူတစ်ယောက် ချောင်းလယ် ထနောင်း
ပင်အောက်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်
လာကာ သူကြီး၏ လည်ပင်းကို စားဖြင့်
ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ မြနေအောင် သွေးထား
သည့် ငှက်ကြီးတောင်စားသည် လရောင်
အောက်တွင် လက်ခနဲ လက်ခနဲ
အရောင်ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
စက်ဘီးကို အရှိန်နှင့် ရုန်း၍ နင်းနေ
သော သူကြီးမှာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်
တခြား ဖြစ်ကာ ခေါင်းမပါတော့သည့်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် သွေးရူးသွေးတန်း
အရှိန်ဖြင့် ဆက်နင်းနေရာမှ ဝါးတရိုက်
လောက် အရောက်တွင် စက်ဘီးရော
လူပါ ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။
သဲချောင်း သွေးအိုင်များထဲတွင် သူကြီး
၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတို့
မှာ တစ်နေရာဆီ တဆတ်ဆတ်တုန်

လျက် ခုန်လျက်ရှိသည်။ လူသတ်သမား
သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပြေး
လွှားပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

သူကြီးသက်နင်း တူသော
အကျိုး ပေးလေပြီ။ သူပြုခဲ့သည့်
အကုသိုလ်ကံ များက သူ့ထံသို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ချေပြီ။
ကံကြမ္မာ၏ လက်တွင်းသို့ အသက်ကို
နင်းအပ်ခဲ့ရချေပြီ။

မောင်ထိန် ထိုအဖြစ်ဆိုးကို
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကာ ကြောက်ဒူးတုန်
၍ ဖော့ချွေးပြန်နေတော့သည်။ နောက်မှ
သတိဝင်၍ ရွာအရောက် စက်ဘီးကို
သုတ်ခြေတင် နင်းတော့သည်။ သူကြီး
အိမ်သို့အရောက် အမောတကောဖြင့်-

“အစ်မကြီး . . . အစ်မကြီး
ကလေးတွေခေါ်ပြီး ပြေးမှဖြစ်မယ်။ ဘာ
ပစ္စည်းမှ ယူမနေပါနဲ့။ သူကြီးမင်းက
သူများသတ်လို သေပါပြီ။ မြန်မြန်လုပ်ပါ”
ဆိုပြီး အထစ်ထစ်၊ အငဲ့ငဲ့ ပါးစပ်က
ပြောလဲပြော၊ ကလေးတွေကို လက်ဆွဲလို့

သူကြီးကတော် ဒေါ်နွဲ့၊ ကလေး
ယောက်နှင့် မောင်ထိန်တို့ အား
ရွာမှ အတော်အတန်ဝေးသည့် ရော့
မြစ်ကမ်းသို့ တိုင်အောင် လယ်
ယာတော၊ တိုင်းတောများကို ဖြတ်
မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက် အသံ
လှ၍ ပြေးကြရသည်။ မြစ်ကမ်း
ရောက်သော် စိတ်မချသေး၍ တွေ့ရ
တားကာ ရော့ဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်
သို့ ရောက်အောင် ပြေးကြရသည်။

သူကြီးကတော်က
ရှင်ရေးကြားထဲမှ ငွေထုပ်နှင့်
ပစ္စည်းထုပ်ကို ပါအောင် ဆွဲထားခဲ့
သည်။

ထိုအချိန်က ရွာသား
အပြောအရ ထိုလူသတ်သမား
နောက်ထပ် အပေါင်းအဖော်
ခေါ်လာကာ မျက်နှာတစ်ဝက်
စည်းများဖြင့် သူကြီးအိမ်သို့
မနောင်း ရောက်လာကြသည်။
ဆိုင်နှင့် အိမ်ထဲရှိ ရှိသမျှပစ္စည်း
ကို အညှိုးတကြီး၊ ဒေါသထွက်

ရိုက်ချိုး၊ ဖျက်ဆီး ပေါက်ခွဲ၍ အိမ်ရှေ့ မရှိပေ။

တလင်းပြင်တွင် မီးပုံရှိကာ စိတ်တိုင်းကျ ထောင်ရမောင်းကြေအောင် လုပ်ပြီးမှ ထွက်သွားကြသည်။ အပ်တိုတစ်ချောင်းကိုမျှ ယူမသွားကြ။ ပစ္စည်းလိုချင်၍ မဟုတ်။ အနစ်နစ်၊ အလလ လက်နက် အားကိုးဖြင့် အနိုင်ကျင့် အာဏာပြ၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည် သူကြီးကို မုန်းတီး နာကြည်းလွန်း၍ အညှိုးအတေးဖြင့် လုပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ချက်နာကို ပုဝါစည်းထား၍ မည်သူမည် သိတွေ့မှန်း မသိခဲ့ကြ။ သိခဲ့လျှင်လည်း ခိုသူများက ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီ နှင့် ဖြစ်၍ မည်သူမျှလည်း မပြောရဲ ထားခဲ့ကြ။ ပြီး တစ်ရွာလုံး ကြည့်မရ သည်။ တစ်ရွာလုံး မုန်းသည့် သူကြီး အိမ် ဖြစ်နေ၍လည်း မသိကျိုးကျွံ ပြုခဲ့ ခြင်းသည်။

မောင်ထိန်သာ သစ္စာရှိစွာ အာဏာဠိကြီးစွာနှင့် မကယ်ဘဲ ကိုယ် အဆုံးရုန်း ပြေးခဲ့လျှင် သူကြီးကတော် မိသားစုကံကြမ္မာလည်း တွေးဝံ့စရာ ဖြစ်သည်။

xxx

မကြာမီ သူကြီးကတော် မိသားစုနှင့် မောင်ထိန်သည် မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ မိဘများ နေသည့် ရပ်ကွက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လာရောက်၍ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြ သည်။

မောင်ထိန်သည် တစ်ဖက် သားကို ကြင်နာသနားတတ်သူ လူရိုး လူဖြောင့်ဖြစ်၍ သူကြီးကတော် ဒေါ်နွေး နှင့် အကြောင်းပါကာ တအိုးတအိမ် ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။

ဆယ်စုနစ်တစ်စုခန့်ကြာမှ သူတို့အားလုံး ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြ တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ထိုစဉ် အချိန်က အမေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မောင်ထိန်၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူမှ ဖြစ် ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြ၍ သိရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

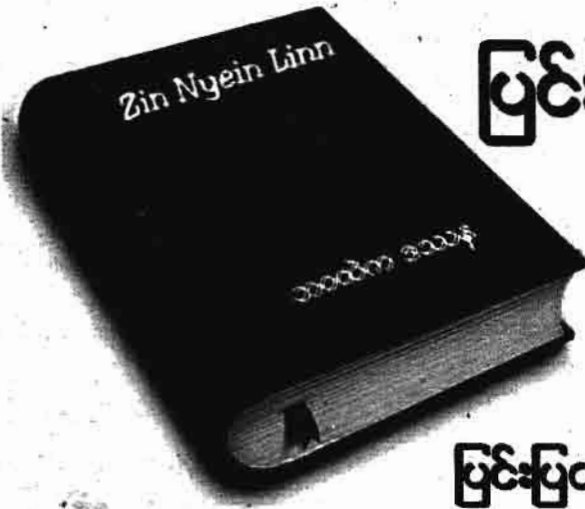
နှုတ်ကြောင့်သေ၊ လက် ကြောင့်ကြေ ဟူသည့် စကားလေး အတိုင်းပင် သူတစ်ပါးအသက်ကို (ကလေးအရွယ်ပါမကျန်) ရက်စက်စွာ လက်ရောက်ပြုမှု သယ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ နွား၊ ဆိတ် စသည့် တိရိစ္ဆာန်လေးများကို ရက်စက် စွာ လည်လိုသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် မကောင်း မှု အကုသိုလ်ကံတို့သည် ပြုသူထံသို့ သာ မလွဲမသွေ ပြန်လည်လာခဲ့သည့် တရားသဘောပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

စာကြွင်း

ကျွန်မတို့ မမွေးခင် အင်္ဂလိပ် လက်ထက်က အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ သည့် ဇာတ်ကြောင်းလေး ဖြစ်ပါသည်။ အမည်များ လွှဲပြောင်း၍ မြို့ရွာအမည် များ ချန်ထားခဲ့ပါသည်။

ယုလေး (ဥပဒေ

ပြင်းပြတပ်မက်မှု

လိုအပ်သော

ပြင်းပြတပ်မက်လာသောအခါ

မိမိ သိက္ခာ စောင့်ထိန်းရမည်ကို နားမလည်
တပ်မက်လူသိက္ခာကိုလည်း မထောက်ထား

ပြုပြောဆိုတတ်ကြကုန်၏။ ။

ရင်ငြိမ်းလင်း

တပ်မတော်တွင်းက

ရွတ်လေ

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

အိပ်ဆောင်တွင် စောင့်နေ
ဆိုလို့သာ စောင့်နေရသော်လည်း
ရင်တွေ ခူးတွေတုန်နေတာတော့
ကိုယ့်ဘာသာသိနေသည်။ ကျောင်း
ဆင်းခါစ ရဲဘော်လေးဘဝက
အရာရာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်
နှင့်။ တပ်စိတ်တစ်စိတ်ထဲ အတူနေရ
မည့် ဝင်းနိုင်၏ပြောစကားက နားထဲ
တွင်ပြန်ကြားနေသည်။

“ဒီတပ်ကိုရောက်ရောက်
ခြင်း ဆရာစန်းမြင့်တပ်စိတ်မှာကျတာ
မင်းကံကောင်းတယ်မှတ်...ဆရာစန်း
မြင့်ဆီမှာနေချင်တဲ့ .. စီနီယာတွေမှ
တစ်ပုံကြီး”

တပ်သားဝင်းနိုင်သည်ပင်
စစ်သက်၃နှစ်ကျော်နေပြီ။

“တစ်ခုတော့သတိထားနေ
နဲ့...ဆရာစန်းမြင့်က ဒေါသသိပ်ကြီး
တာ...စည်းကမ်း မလိုက်နာလို့က
တော့... တွေ့တာနဲ့ ကောက်တီး
တာနော်”

ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဖြ
ခြောက်နေပြန်ပြီ။

“ဆရာစန်းမြင့်ကို တပ်ခွဲ
မှာ ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲသိလား”

“မသိဘူး”

“ဘုသီးစန်းမြင့်တဲ့...ဒို့
တပ်ခွဲမှာ ဆရာစန်းမြင့်က နှစ်
ယောက်ရှိလို့ မမှားရအောင် ဘုသီး
စန်းမြင့်နဲ့ ကြက်တောစန်းမြင့် ဆိုပြီး
ခေါ်ကြတာ”

“ဘာလို့ ဘုသီးစန်းမြင့်လို့
ခေါ်တာလဲ”

“သူနဲ့တွေ့လိုက်တဲ့သူက
ခေါင်းမှာ ဘုသီးလုံးတွေ ထွက်ထွက်
သွားလို့”

ရှင်းပြနေတာနှင့် ပင်
တပ်စိတ်မှူးကို တွေ့ရမှာ ကြောက်
လာသည်။

“လက်သီးဆုတ်လိုက်ရင်
လည်း...လက်သီးက ဘူးသီးလုံး
လောက် ရှိတယ်”

တပ် သား သစ် အဖြစ်

ရောက်လာသူကို ပုံစံသွင်းခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ဆရာစန်းမြင့်မှာ တပ်စိတ်
တစ်စိတ်ကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်
သူ ဖြစ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်
သဘောကောင်းပေမယ့် စစ်ဆင်
ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်မှာ
လုံးဝအမှားမခံ။ တိကျသူ၊ စိတ်ချ
သူဟု သတ်မှတ်ထားကြသော်လည်း
ရဲဘော်များက သူ့ကိုချစ်ကြပြန်သည်။
သူ့တပ်စိတ်မှာ နေလိုသူက များ
သည်။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ဆရာစန်းမြင့်၏ တပ်စိတ်
သည် စစ်ဆင်ရေးအပတ်တိုင်း
အောင်မြင်မှုရသည်။ ရန်သူ
ချေမှုန်းနိုင်သဖြင့် ချီးကျူးဂုဏ်
ခြင်း ခံရသည်။ ရာထူးအဆင့်
များပေးလျှင် ဆရာစန်းမြင့် တပ်
က ရဲဘော်များ တိုက်ပွဲ ထူးချွန်
အဆင့်တိုးရကြသည်။ စစ်သား
တွင် စစ်တိုက်ခြင်းကြောင့် နှိုး
ရမှုကို အမြင့်မားဆုံးဂုဏ်ဟု

တံတားကြသည်။ စစ်သားတိုင်း

ခင်ဗျာ”

မင်းနာမည်ပြော”

စစ်တိုက်ခြင်းအလုပ်ကို ပျော်မွေ့ကြ

အရပ် ၅ပေ ၁ လက်မခန့်

“ထွန်းထွန်းဝင်း”

သည့်အတွက် ဆရာစန်းမြင့်နှင့်

ဂင်တိုတို ပုကွကွနှင့် သင်တန်းဆင်း

အသံ နည်းနည်းတော့

နေလိုသည်။ တိုက်ပွဲဝင်လိုသည်။

တပ်သားတစ်ဦး ဆရာစန်းမြင့်

ကျယ်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်

နူးကျူးခံလိုကြသည်။ မိဘသဖွယ်

ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဆံပင်ညှပ်

မင်းသား ထွန်းထွန်းဝင်းကလည်း

ဆာင့်ရှောက် ပေးတတ်သည့်အတွက်

ထားပုံကလည်း ရှေ့တစ်လက်မ

ခေတ်စားနေချိန်...

သည်း ဆုံးမမှုကို ခံချင်ကြသည်။

နောက်ပြောင်ထက်ပင် ပိုပြောင်လွန်း

“နာမည်ကတော့ အမိုက်

ဆိန်နာခံမှုသည် စစ်ပွဲကို အောင်မြင်

နေ၍ ခေါင်းအတွင်းက ဒက်ကွက်

စားပဲ...မင်းသားနာမည်လိုလို ဘာ

ခံခြင်း၏ ရလဒ်ဖြစ်ကြောင်း

တွေ ဒက်ရာတွေ အတိုင်းသား မြင်

လိုလိုနဲ့ ဒါပေမဲ့ မင်းရုပ်နဲ့တော့

စစ်သည်တိုင်းနားလည် ကြသည်။

နေရသည်။ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့

မလိုက်ဘူး...လူပုံကိုကြည့်တော့

“ငါ့တပ်စိတ်ကို အင်အား

ထူးရင်း ဒူးနှစ်လုံးက မသိမသာ

ရွတ်ထေနေတာပဲ... ဒါကြောင့်

ညှိထပ်ရောက်လာတဲ့... တပ်သား

တုန်နေသေးသည်။ အထက် အောက်

ငါ့တပ်စိတ်မှာနေတုန်း နာမည်ပေး

သစ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

စုန်ဆန်ကြည့်နေသော ဆရာစန်းမြင့်

လိုက်မယ်...မင်းနာမည်ကို ရွတ်ထေ

စစ်သည်အိပ်ဆောင်အတွင်း

၏ မျက်လုံးအကြည့်ကို လွှဲရှောင်နေ

လိုမှတ်ထား”

လောရင်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်းမှ ...

“ဗျာ”

လူပျိုကြီး ဆရာစန်းမြင့်ကိုယ်တိုင်

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ

“ဘာလဲ...မကြိုက်ဘူး

လူပျိုအိပ်ဆောင်တွင်နေသဖြင့် လူပျို

လဲ...ပြောစမ်း”

လား”

သည်များနှင့် နိစ္စဒူဝ ထိတွေ့နေ

“ထွန်းထွန်းဝင်းပါ . .

ရှေ့သို့တစ်လှမ်း တိုးလာ

ကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်လေးစား

ခင်ဗျာ”

သည်။

အားပြီး တိုက်ပွဲကိုအောင်မြင်စေ

“ဒီမှာလာပြီး ခင်ဗျာတွေ

“ကြိုက်ပါတယ်...ခေါ်

ဖြစ်သည်။

ဘာတွေနဲ့ ရှိသေပြမနေနဲ့... စစ်သား

ပါ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်ပါ

လို မာမာချာချာဖြေစမ်း ...

“အေး...ဝင်းနိုင်လာဦး...

ရွတ်ထေကို လိုအပ်တာကူညီလိုက်”

အမေမွေးတုန်းက ပေးထားသည့် နာမည်လှလှလေး .. ခုတော့ သွားပါပြီ။

ထွန်းထွန်းဝင်းမှ သည် ရွတ်ထေဆီသို့...

xxx

လူအများစုစည်းထားသော အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုတွင် အမည်သညာ ခေါ်စရာကို လွယ်ကူစွာခေါ်ပြောနိုင်အောင် အမည်ပြောင်းများ မှည့်ခေါ်ကြသည်။ အနုပညာသမားများတွင် အနုပညာအမည်များရှိကြသလို တပ်မတော်သားများမှာလည်း အမည်ပြောင်းများ ရှိကြသည်။ အမည်ပြောင်းများမှာ အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ နေရပ်ဒေသကိုစွဲ၍ ဘိတ်သား၊ ထားဝယ် .. စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်၍ ခွေးဘီလူး၊ ဆိတ်သိုး၊ ကပ္ပလီ၊ ဖျံပု စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း

အမူအကျင့်ကိုကြည့်၍ ကစွနား၊ ရွှေနပေ စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူမျိုးကိုကြည့်၍ ချင်းကြီး၊ ကရင်ပု၊ ရှမ်းလေး စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း အမည်များပေးကြသည်။ တူညီတာ တစ်ခုကတော့ အမည်ပြောင်းပေးခြင်းသည် ချစ်၍ဖြစ်သည်။ မုန်း တီး၍ မဟုတ်။

နာမည်တူများဆို ပါက ချက်ချင်းကို အမည်ပြောင်းများ ရကြလေ သည်။ အောင်မြင်အမည်နှင့် တပ်ခွဲတွင် လေးယောက်ရှိသည်။ ဆရာအောင်မြင့်က နှစ်ယောက်၊ တပ်သားအောင်မြင့်က နှစ်ယောက်၊ အောင်မြင့်ဆိုသည် နှင့် ဘယ်အောင်မြင့်ကိုပြောမှန်း ချက်ချင်းမသိနိုင်။ ဒီနေရာမှာ အမှတ်အသားတွေက လိုလာပါပြီ။ ဆက်သွယ်မှုအဆင်ပြေအောင် ဝိုင်းပြီး ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြသည်။ မျက်လုံးပြူးသူကို မျက်ပြူးအောင်မြင့်၊ အသားမည်းသော သူကို မဲလုံးအောင်မြင့် ..

သကြားစက်က ဥဩဆွဲသည့် အရေးပေါ်ခလုတ်မှာ အိကွင့်မီးသွားချိတ်မိသူ ဆရာအောင်မြင့် ဥဩအောင်မြင့် .. ဘယ် အလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး ခိုင်းတတ်လွန်းသူ ဆရာလက်ညှိုးအောင်မြင့် စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြလေသည်။ သူ့ကိုတော့ ရွတ်ထေထွန်းထွန်းဝင်း မခေါ်ကြပါ။ ရွတ်ထေဟုသာ အသံပါးရ ခေါ်နေကြသည်။ တော်တော် ခံတွင်းတွေကြပုံရသည်။

ဒီတစ်ယောက်မှာ အမည်ပြောင်းမပေးခင်ကတည်းက ပြောင် ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ သူနာမည်က .. ခွေးသိုး။ မိဘချစ်စနိုးပေးလိုက် တာလား .. ကျောင်း ဘုန်းဘုန်းကပဲ အမည်လိုက်တာလား သူမသိ။ ဒါနာမည်ပေးခဲ့သူကိုတော့ သူမသိ။ သည်။ တပ်သားခွေးသိုး ဘဝတော့ သိပ်မသိသာလှသော်လည်း

ဒုတိယ တပ်ကြပ်အဆင့် ဆရာဖြစ်
ဆရာတော့ ဆရာခွေးသိုးဆိုတဲ့
နာမည်က လူမလေးခွေးမခန့် (အဲ...
ခွေးကတော့ ခန့်ချင်ခန့်မှာပေါ့)
ဖြစ်နေသည်။

ဒီနာမည်ကြောင့် လူကြား
ထဲလည်းမိတ်မဆက်ရဲ ရည်းစား
လည်း မထားရဲရှက်ပင်ရှက်မိသည်။
ဘာသီလင်းလရောက်ပြီဆို...

“ခွေးသိုး...မိန်းမ မရသေး
သူ့လား... မင်းဘော်ဒါတွေတော့။
မိန်းမမှာအဆင်ပြေလို့”

ဟု ဆရာများသူငယ်ချင်း
တို့က စကြနောက်ကြလျှင် မျက်နှာ
သိပ်လိုထားရမှန်းကိုမသိ။

ဒါဘာ(လစဉ် ဆန္ဒ ဖေါ
တတ်ပွဲ) မှာ ရင်ထဲကခံစားချက်ကို
ပြောပြီး တင်ပြတော့သည်။

“ဘာသတင်းပို့စရာရှိလဲ”
တစ်ရေးစိုလ်ကြီး၏ မေးမြန်း သံ
များမှာ ခွေးသိုး မတ်တတ်ရပ်လိုက်
သည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော

တပ်ရင်းမှူးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
“ကဲ...ဘာသတင်းပို့
မလဲ...ရဲဘော်”

“ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်
အမှတ်...၅၀၀၇၀၀... ဒုတပ်ကြပ်
ခွေးသိုး၊ တပ်ခွဲ ၄ မှဖြစ်ပါတယ်..
ကျွန်တော့်ရဲနာမည်ကို ပြောင်းချင်လို့
ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်း
နာမည်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားသားပဲ။
တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံးမှာ မင်
းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ”

တပ်ရင်းမှူးက ပျော်ရွှင်စေ
ရန် စလိုက်သည်။ ခန်းမတွင်းမှလည်း
ရယ်သံများထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် နာမည်ပြောင်း
ချင်တာ...အဲဒါကြောင့်ပါ။ လူတွေက
ကျွန်တော့်နာမည်ကြားတာနဲ့ ရယ်
ကြတယ်။ ကျွန်တော် လူရွှင်တော်
မဟုတ်ဘူး...စစ်သားဗျ... စစ်သား”

ခွေးသိုး၏ငိုသံပါသော
စကားသံကြောင့် ခေတ္တဆိတ်ငြိမ်

သွားသည်။
“အေးပါ...တပည့်ရာ..
မင်းနာမည်ပြောင်းမယ်ဆို ရံး
လုပ်ငန်း စနစ်အတိုင်း အဆင့်ဆင့်
တင်ပြရမယ်...တပ်ရေးစိုလ်ကြီးနဲ့
ရုံးအုပ်ကြီးက လုပ်ပေးလိုက်ပါ
ဗျာ...ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်နာမည်ပြောင်း
မှာလဲ”

“ဇော်ဦး...ပါ”
“အေး...ကောင်းပြီ
ခွေးသိုး...အဲ...ဆရာဇော်ဦး”

တစ်လခန့် ကြာတော့
နာမည်ပြောင်းမိန့် ကျလာသည်။
ခွေးသိုး တအားပျော်သွားသည်။
နာမည်ပြောင်းကင်ပွန်းတပ်အဖြစ်
လက်ဖက်ရည် နှင့်မုန့် ကျွေးလိုက်
သည်။ နို့ဆီ ၃ လုံးပင် ဖျော်လိုက်
သည်။ ခက်တာက နှုတ်ကျိုးနေခြင်း
ဖြစ်၏။ တွေ့သမျှလူများက ခွေးသိုး
ဟုခေါ်ရတာကို ပိုပြီး အားရပုံရ
သည်။ ခွေးသိုးဟူသော နာမည်က
မပျောက်ချင်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့

နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းချက်အရ ဤတပ်မှ
မပြောင်းသေးသရွေ့ အရင်နာမည်
ရော နောက်ပြောင်းသည့်နာမည်ပါ
ပါဝင်အောင် ခေါ်လိုက်ကြသည်။
အမည်သည် ခေါ်စရာကား “
ဆရာဇော်ဇွေး” တဲ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသား
ကျော်ဟိန်း၏ နာမည်ကြီးသော
စိန်သို့မဟုတ်စိန် ဇာတ်ကားထဲမှ
သရုပ်ဆောင်အမည် လူဇွေးနှင့်
ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုတော့ မကျေနပ်သော်
လည်း ပြန်ပြောမနေတော့။
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းထဲကလို ...
“ဟေ့ရောင် ဇော်ဇွေး..
မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ...”
“ငါ...စိမ်းကို ရည်းစား
စကားပြောဖို့စောင့်နေတာကွ”
ကျော်ဟိန်းအက်ရှင်အတိုင်း
အောက်မေးလေးရိုက်ပြီး လေသံလေး
လေးကြီးနှင့် ပြောလိုက်ရခြင်းပင်
လျှင် ဇော်ဇွေးအက်ရှင်ဟုဆိုရတော့
မလိုလို။

xxx

ကချင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်
ရေးထွက်ခါနီး လိုအပ်သည်များ
ပြင်ဆင်နေသည်။ ပြီးသည်နှင့်
သင်္ဘောတစ်တန် ရထားတတန်
ကားတတန် ခြေလျင်တစ်တန်သွားကြ
ရသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဆရာ
စန်းမြင့် မှာသော စကားများကို
ပြန်ကြားမိပြန်သည်။
“ငါ့တပ်စိတ်က စစ်သည်
အားလုံးကို မှာချင်တယ်။ စစ်မြေပြင်
မှာ ရဲဝံ့ရမယ် သတ္တိရှိရမယ် ..
စစ်ပညာကိုအကျိုးရှိရှိ သုံးရမယ်..
မင်းတို့သင်ကြားခဲ့တဲ့ ကိုယ်စီ ၁၈
ပုဒ်နဲ့ ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကို
ကာကွယ်...ရန်သူကို ရအောင်
ချေမှုန်း...ကြားလား”
“ဟုတ်”
“ပြောလိုက်ရင်တော့
ဟုတ်နေတာပဲ...လုပ်လိုက်ရင်
သောက်တလွဲ စစ်ဆင်ရေး စထွက်
ချိန်ဆို (စစ်ထွက်ယောက်ျားပါ။

မင်းလည်းသိသား... ရိုးမတောင်
တန်းတွေ ဖြတ်လို့ကျော်လွှား) ဆိုတဲ့
သီချင်းလေးတအေးအေးနဲ့ ပျော်လို့
တက်ကြွလို့...စစ်ဆင်ရေး အလယ်
လောက်ရောက်လာပြီ ဆိုပြန်တော့
(အမေ့ရွာကိုလွှမ်းတယ်) သီချင်း
လေးနဲ့ လွမ်းစပြုလာကြပြန်ရော..
စကားကို ခဏရပ်ပြီး
တပ်စိတ်ကိုလွှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
“အဲ...ကျောပိုးအိတ်မှာ
ရိက္ခာအပြည့်ထည့်ပြီး ပေ ၆၀၀
လောက် မြင့်တဲ့တောင်တွေကို
တက်ကြရပြီဆိုရင်တော့ (သားနှစ်
ပြီ... မှားပြီ မေမေရဲ့) ဆိုတဲ့အတိုင်း
တွေ့လို့ကတော့ ဘုသီးထွက်ပြီ
မှတ်”
တပ်စိတ်အတွင်း အသံ
မထွက်ရဲ။
“ရွတ်ထေတို့လို လူသား
တွေ မှတ်ထား...ငါ့တပ်စိတ်က
ပိုပင်ပန်းမှာပဲ”
ဖျားနာမှုမရှိအောင်

ဂရုစိုက်နေရသည်။ အစားအသောက်
မပျက်သော်လည်း တော်ရုံ ကိုယ်
လက်ကိုက်ခဲပြီး မလိုက်နိုင်လို့က
တော့ ဆရာစန်းမြင့် ပါးစပ်နှင့် တွေ့
သွားမည်။

“ဟင်...မင်းက နေ
မကောင်းဘူးတဲ့လား...မနက်က
ထမင်း စားတော့ ဟန်းကော သုံး
သုံးချက် ကုန်တာတောင် နံကြား
မကပ်သေးဘူး။ အိပ်ပေါက်လိုက်တဲ့
ခါကြတော့ တိုင်းတုန်တယ်..
သက်နက်ကြီးကျတယ် ထင်ပြီး
ဆောင် ဝပ်ရတော့မလိုလို... ချေး
မလိုက်ပြန်တော့ အုတ်ခဲသုံးလုံး
ဆင့်ထားတာတောင်... ခူးကောက်
နှုတ်မြုတ်တယ် အလုပ်လည်းလုပ်
သိသိဆိုရော... ဖင်နာသလိုလို..
ခါင်းနာသလိုလိုနဲ့... ဆေးနားလာ
သလို မရဘူး”

တပ်စိတ်မှူးတစ်ယောက်
နှင့် သူ၏တပ်စိတ်က လုပ်
သိသိ စစ်သည်များကိုသာ စိတ်

ဓာတ်မြင့် တင်ပေးနေသော်လည်း
သူကိုယ်တိုင် လူသစ်ဘဝက သူ၏
ဆရာများ သင်ကြားပေးမှုလောက်
မဆိုးသေး။ ဘုသီး စန်းမြင့်ဆိုသော
အမည်မှာ ဆရာဖြစ်မှ တပည့်များပေး
ထားသော အမည်ပင်။ ရဲဘော်ဘဝ
တွင် သူ၏ဆရာများပေးထားသည့်
နာမည်ပြောင်က... ကြောင်ကြီး
စန်းမြင့်တဲ့။

စစ်ဆင်ရေးနယ်မြေအတွင်း
ကချင်ရွာတစ်ရွာတွင် သူတို့တပ်စိတ်
တစ်ညတာနားရန် ခေတ္တအခြေပြုကြ
သည်။ မနက်စောစော ပြန်ထွက်ရ
မည်ဖြစ်၍ မနက်အတွက်ပါ စားချက်
လုပ်နေသည်။ ချက်စရာဟင်းလျာက
မရှိသေး။ လက်သွက်သော တပ်သား
မှူးကြီး ရွာလယ်လမ်းပေါ်မှ ကြောင်
တစ်ကောင် ဖမ်းလာခဲ့သည်။ ညစာ
ဟင်းလျာ ကြောင်သားဟင်း စားရ
တော့မည်ဟု တပ်သားစန်းမြင့်မှလွဲ၍
ကျန်သူများ ပျော်နေကြသည်။
တပ်သား စန်းမြင့်ကတော့ သိပ်

သဘောမကျချင်။ အိမ်ကြောင်ကြီးကို
လည်း သနားနေသည်။ မျက်လုံး
ပြူးကြီးနဲ့ သူ့ကို ကြည့်နေတာကိုက
အသနားခံနေသလိုလို။ အငယ်ဆုံးဆို
တော့ ဘယ်ပြောရဲမှာလဲ။ ကြောင်
သားဖျက်ရန် ဓားလို နေသည်။
ပါလာသည့် ဓားများက တုံးနေသည်။
တပ်စိတ်မှူးက ...

“စန်းမြင့်...လာဦး..
အိမ်ရှင် အနူးဆိုမှာ ဓားသွားငှားစမ်း”
“ကျွန်တော်မငှားချင်ဘူး။
ကချင်လိုလည်းမပြော..”

စကားပင်မဆုံးလိုက် ...
“ရှည်မနေနဲ့...အချိန်မရှိ
ဘူး သွားငှား... ဒီလိုပြော...
အနူး... အင်ထူ ငါအိုင်အီး...အဲ့ဒီလို
ပြော”

ပေစောင်းစောင်းနှင့်ထွက်
လာခဲ့ရင်း တပ်စိတ်က သူငယ်ချင်းကို
သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သေး
သည်။

“ဓားကို...အင်ထူ ဆို

တော့...ကြောင်ကိုဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကြောင်ကို .. အညောင်
လေကွာ”

စာသားများအလွတ်ကျက်
မှတ်ရင်းလာခဲ့ရာ လှေခါးထိပ်တွင်
အိမ်ရှင်ကချင်အမျိုးသမီးကြီးကို
တွေ့လေသည်။ ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်
လို့ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး ပါးစပ်မှ
ထွက်သွားသည်။

“အနူး...အညောင် .. ငါ
အိုင်အီး”

အနူး...ကြောင်ရှိလား ဆို
သော အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်၍ သူ၏ကြောင်
ပျောက်နေမှန်း အနူး သိလိုက်သည်။
မြန်မာလို မဝီကလာစကားနှင့် ...

“အနူးရဲ့ ကြောင် ပျောက်
နေပြီထင်တယ်...အရင်ဆို အိမ်
ပေါ်မှာ ရှိနေတယ်...ခု မတွေ့ဘူး...
ရဲဘော်ကလည်း ကြောင်လာတောင်း
နေတယ်...မိမိ...မိမိ...မိမိ”

အသံပြဲကြီးနှင့် အော်ခေါ်
နေမှုကြောင့် ဖမ်းထားသည့် ကြောင်

ကလည်း ရုန်းကန်နေသည်။ အခြေ
အနေကလည်း မကောင်းတော့သည့်
အတွက် ကြောင်ကြီးရွှေဝါကို လွတ်
ပေးလိုက်ရတော့သည်။ တပ်စိတ်
တစ်စိတ်လုံးကတော့ လျှာတသပ်
သပ်နှင့် စားရခါနီးမှ လွတ်သွား
ရတဲ့အတွက် တရားခံစန်းမြင့်ကို
မျက်ထောက်နီနှင့် ဝိုင်းကြည့်
နေကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍
တပ်သားစန်းမြင့်၏ အမည်ပြောင်မှာ
လည်း ကြောင်ကြီးစန်းမြင့် ဖြစ်သွား
ရတော့သည်။

ထိုစစ်ဆင်ရေးတွင်
ရွတ်ထေတို့တပ်စိတ် ပွဲဦးထွက်
တစ်လောင်း တစ်လက်ရလိုက်သည်။
ဆရာစန်းမြင့်၏ တပ်စိတ်အစဉ်
အလာကိုလည်း ထိန်းပြီးသားဖြစ်သွား
သည်။ ခြေလုံလက်လုံနှင့် ချီတက်
မှုကောင်းခြင်းကြောင့် လမ်းကြောင်း
ချုံ့မည့်ရန်သူကို မိမိတို့က လက်ဦး
မှု ရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
စစ်မြေပြင်စည်းကမ်းလိုက်နာသူက

အသာရခြင်းကိုလည်း အတွေ့အကြုံ
များမှ သိလိုက်ရပါတော့သည်။

xxx

ရွတ်ထေပင်လျှင် စစ်သင်္ကေ
အတွေ့အကြုံရလာပေပြီ။ ဆရာ
စန်းမြင့် တပ်စိတ်မှ တပ်စုရုံး
ပြောင်းရသည်။ တပ်စု၏ အားအင်
ရဆုံးလက်နက် ဖြစ်သည့် နှစ်လက်
စိန်ပြောင်းကို ကိုင်ဆောင်ရမည်။
ထိုစိန်ပြောင်း ပစ်ခတ်မှုကြောင့်
ရန်သူကို တုန်လှုပ်စေခဲ့တာလည်း
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ တပ်စု တပ်ကြပ်
ကြီးမှာ တပ်ကြပ်ကြီးကျော်စိန်
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင် ကျော
ပေါက်ရာသဲ့သဲ့ရှိပြီး မုတ္တမသား
ဖြစ်သည်။ တပ်စုမှူးက ဗိုလ်အေး
ကျော် သက်ဖြစ်သည်။

တပ်စုရုံးမှာ နေရာသူဆို
ချက်ချက်ခြာခြာရှိမှလည်း ဖြစ်
ဆက်သားလည်း လုပ်ရသည်။
စိန်ပြောင်းလည်း ပစ်ရသည်။

မှူးကိုလည်း အနီးကပ် ကူညီပေးရ
သည်။ တပ်စုမှူးက သဘောကောင်း
၍ တော်သေးသည်။ မိသားစုကဲ့သို့ပင်
ရင်းနှီးကြသည်။ ဆရာကြီးကျော်စိန်
ဟန်က ဒေါသကြီးသည်။ တစ်နေ့က
လည်း ရွတ်ထေကြောင့် ဆရာကြီး
ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရ သေးသည်။ တပ်စိတ်
တပ်သား ကြည်အေးတစ်ယောက်
ရွတ်ထေထံ ရောက်လာသည်။
“ရွတ်ထေ...မီးခြစ်
ကျောက်အပိုရှိလား”

ကြည်အေးလက်ထဲတွင်
လွယ်ဓာတ်ဆီမီးခြစ်ကို ကိုင်ထား
သည်။

“ဆရာကြီးကျော်စိန်ဟန်
နာအပိုရှိတယ်... သွားတောင်း
မိတ်”
သေနတ်တိုက်နေသော
ဆရာကြီးထံသို့ တပ်သားကြည်အေး
လှိုက်သည်။
“ဆရာကြီး...ကျောက်ရှိ
ခင်ဗျ”

“ဘာ”
“ကျောက်ရှိလားလို့”
“အေး...ကျောက်လည်း
ရှိတယ်...လက်သီးလည်း ရှိတယ်။
လာယူ”

ဒေါသဖြင့်ပြောပြီး ကုန်းထ
လာသဖြင့် ကြည်အေး ထွက်ပြေးပါ
တော့သည်။ ကျောက်ပေါက်မာရှိ
သည့် ဆရာကြီးက ကျောက်ဆိုသော
စကားပါသည်နှင့် ဒေါသထွက်
တတ်မှန်း သိသိကြီးနှင့် ချွန်လိုက်
သော ရွတ်ထေကတော့ ကွယ်ရာမှာ
ပြုံးနေတော့သည်။

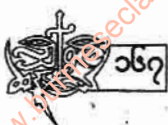
xxx

စစ်ဆင်ရေးမှ ပြန်လည်
ရောက်ရှိပြီး တပ်ရင်းတွင် လေ့ကျင့်
ပြင်ဆင်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်နေစဉ်
ဗိုလ်ကြီးနှင့်အတူ ခရီးသွားဖို့ ဖြစ်
လာသည်။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင်
ကျင်းပမည့် ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲအတွက်
အားကစားသမားများ သွားပြိုင်ရ
မည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်သက်က

အသင်းခေါင်း ဆောင်တာဝန်ခံ
တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းကြည်က လေ့ကျင့်
ပေးသူအဖြစ် သွားရမည်။ သူက
တော့ ဗိုလ်ကြီး၏အကူရဲဘော်အဖြစ်
လိုက်ရမှာဖြစ်လို့ ပျော်နေသည်။
ရန်ကုန်နှင့် ပုသိမ်မြို့များကိုလည်း
ရောက်ရပေဦးတော့မည်။

သူတို့အဖွဲ့ ဖျာပုံက ည ၇
နာရီ သင်္ဘောဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ရန်ကုန်သင်္ဘောဆိပ်သို့ မနက် စော
စောတွင် ရောက်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ
ပစ္စည်းများချပြီး ပုသိမ်သို့ သွား
မည့်သင်္ဘောနေရာရရေး WTO တွင်
သတင်းပို့ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဗန္ဓုလ ဗန္ဓက အမြန်
သင်္ဘောကြီးများနှင့် မလိုက်ရဘဲ
ကျွန်းပတ် သင်္ဘောနှင့်လိုက်ရန်
နေရာရသည်။ ကျွန်းပတ်သင်္ဘောက
မြို့တိုင်းရှိ ဆိပ်ကမ်းများသို့ကပ်ပြီး
ပစ္စည်းအတင်ချများ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်
၍ အမြန် သင်္ဘောလောက် မမြန်။
ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် ကျွန်း

ပတ်သဘော ဆိုက်ကပ်လာလို့ သဘောပေါ်တွင် နေရာချလိုက်ကြ သည်။

ကျွန်းပတ်သဘောက ညနေ ၆ နာရီခွဲတွင် ရန်ကုန်မှ စထွက်မည်။ တပ်စုမှူး အဝတ်လဲ သဖြင့် ယူနီဖောင်းကို အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ပြီး သဘောဦးခန်းတွင် ချိတ် လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးကြသည့်အခါ

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော် ထမင်းသွားစားလိုက်ဦးမယ်... ရွတ်ထေကို ခေါ်သွားမယ်။ ပစ္စည်း တွေကိုတော့ အောင်တင်ဝင်းကို ခဏ ကြည့်ခိုင်းထားလိုက်ပါ”

သူလည်း ရေချိုး အဝတ် အစား လဲပြီးလို့ တပ်စုမှူးနှင့်အတူ သဘောပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းအနားက ထမင်းဆိုင်များကို လိုက်ကြည့်တော့ စားချင်စိတ်ကမရှိ။

“ဗိုလ်ကြီး...ထမင်းက နေ့တိုင်းစားနေရတာ ခုခေတ်စားနေ တဲ့ ကြေးအိုးဆိုတာကြီး စားကြည့်

ရအောင်လေ”

“မင်းက စားဖူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း...မစားဖူးလို့ စားကြည့်ချင်တာပါ... စားလိုက် တော့ အရသာလည်း သိရတယ်... ဟိုကောင်တွေကို ကြွားလို့လည်း ရတာပေါ့... ဗိုလ်ကြီးရော စားဖူးလို့ လား”

“ငါလည်းမစားဖူးဘူး... ဆိုင်ကဘယ်နားမှာလဲ...ဝေးလား”

“မေးပြီးသွားကြမယ် လေ...ဝေးမယ်တော့မထင်ပါဘူး”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကြေးအိုးဆိုင် ရှာလာလိုက်တာ ကမ်းနား နှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးလာ သည်ကို သတိမပြုမိပါ။

“ဟော...ဟိုမှာဆိုင်တွေ ပြီး...ကြေးအိုးရမယ်လို့ ရေးထား တယ်”

တရုတ်ဆိုင်ဖြစ်မည်ထင် သည်။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် တရုတ်ကြီး တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည်။

“ကြေးအိုးနှစ်ပွဲ...မြန်မြန်

လေး”

မှာပြီးသည့်နောက် တော် တော်နှင့်ရောက်မလာ။ အချိန်ကြာ လာသည်နှင့်အမျှ ဗိုလ်ကြီး စိတ်ပျ လာသည်။

“ဟေ့ကောင်ရွတ်ထေ— မင်းကြေးအိုးကလည်း ကြာလိုက်တာ ကွာ .. သဘောထွက်ချိန် နီး လာပြီဟ”

“ဗိုလ်ကြီးကလည်း မှာလက်စကြီးဆိုတော့ ဆက်ဆောင် ရမှာပဲလေ။ ခုမှ ငါးနာရီခွဲ ကျော်ရှိပါသေးတယ်...နောက်ပြီး ကျွန်းပတ်သဘောတွေက ဆက် ဆက်တော့မှ အချိန်မှန်ထွက်တာ မဟုတ် ဘူး... မိပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးမှာ နာရီ တကြီး ကြည့် ဖင်တကြွကြွနှင့် စိတ်ပျ တုန်း ကြေးအိုးနှစ်ပွဲ ရောက် သည်။ ကြာ၏ ငဲ့ငဲ့ အသံထွက် ဆလပ်ရွက်များဖြင့် ကြွေပန်း

အတွင်းမှ ကြေးအိုးဆိုတာကြီးကို
သင်္ဘောအချိန်မီစေရန် အမြန်ဆုံး
ကုန်းလွှေကြသည်။ မိမိခံပြီးတောင်
မစားလိုက်ရ။ စားဖူးတယ် ဆိုရင်ပင်
မစားဖူးတဲ့သူတွေကို ကြွားလို့ရပြီ။
ကြေးအိုးဖိုးငွေရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲက
ထွက်တော့ ညနေ ၆ နာရီရှိပြီ။
ဆိပ်ကမ်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်း
မှ...

လမ်းကြားတစ်ခုသို့
အရောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရွေ့မှ
မိန်းကလေးနှစ်ဦး ပြေးထွက်လာပြီး
သူတို့ကို ဆိုင်အတွင်းသို့ အတင်းဆွဲ
ခေါ်ပါသည်။ (ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့
သယ်ဈေးဆိုင်များသည် ကျွန်ုပ်တို့
အထမင်းဆိုင်များလို စားသုံးသူကို
ခေါ်ယူလေ့ရှိသည်။)

“ဟေ့ကောင်...အချိန်သိပ်
ကျွန်တော့်ဘူး... သွားရအောင်”
“ကျွန်းပတ်က ထွက်ချိန်
မပါဘူး... ဗိုလ်ကြီး စိတ်ချ...
တယ်... ဒီမှာ အားနာစရာကြီး

...အဟီး”
ပြုံးပြီးပြီး မျက်နှာပေးနှင့်
ရွတ်ထေ၏နောက်သို့ ဗိုလ်ကြီးလည်း
မူန့်ကုတ်ကုတ်နှင့် လိုက်လာတော့
သည်။

“ဘာရလဲဗျ”
“ဖာလူဒါ...အအေးစုံ
ရပါတယ်”

“ဖာလူဒါ နှစ်ခွက် မြန်မြန်
လုပ်ပါ”

လူတတ်ကြီးလိုလိုနှင့် မှာ
နေသော်လည်း ဖာလူဒါကိုပင်
မမြင်ဖူး မသောက်ဖူးပါ။ စိတ်ပူနေ
သောဗိုလ်ကြီးကို စိတ်ပြေသွားအောင်
ဟိုစကား ဒီစကား ပြောနေတုန်း
မိန်းကလေးတစ်ဦးမှ ဖာလူဒါနှစ်ခွက်
လာချပေးလိုက် သည်။ ဗိုလ်ကြီးက
ဖာလူဒါကို သောက်မည့်ဟန် ပြင်
နေတုန်း ရွတ်ထေထံမှ ဒေါသသံ
ကြားလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က
ဘာသဘောလဲ...ဖာလူဒါနှစ်ခွက်

အတူမှာတာ တောင် ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့...
ဗိုလ်ကြီးခွက်ကျတော့ ပန်းရောင်လေး
ဖြစ်ပြီး သောက်ချင်စရာ ဒီခွက်ကျ
တော့ ဘာရောင်မှလည်းမပါဘူး...
ခုရှင်း”

အမှန်က ရွတ်ထေအတွက်
ဖာလူဒါခွက်က အရင်ဖျော်လိုက်တော့
အနယ်ထိုင် သွားခြင်းဖြစ်သည်။
ဗိုလ်ကြီးရဲ့ဖာလူဒါခွက်က အနယ်
မထိုင်သေးလို့ ပန်းရောင်ထနေတာ
ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဖာလူဒါဆိုတာ
ခုမှမြင်ဖူးသူ၏ အော်ဟစ်နေမှုကြောင့်
ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး စားပွဲနား ရောက်
လာသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ဖာလူဒါ
ခွက်ကိုကြည့်ပြီး ဇိုးခနဲ ဇော်ခနဲ
ခွက်ထဲမှဇွန်းကို မွှေလိုက်ရာ ရွတ်
ထေ၏ ဖာလူဒါခွက် ပန်းရောင်ဖြစ်
သွားပါတော့သည်။

“ဪ ထင်တော့ထင်
သား... အနယ်ထိုင်ဖာလူဒါ ဆို
တာလည်း ရှိသကဲ့...ဟိုး ဟိုး”
ရှက်ရမ်းရမ်းနေသော ရွတ်

ထေကို ဖာလူဒါဆိုတာတောင်
မမြင်ဖူး မသောက်ဖူးတဲ့ တောသား
တစ်ကောင်ပဲ...ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့
တစ်ဆိုင်လုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြလို့
မြန်မြန်သောက် မြန်မြန်ရှင်းပြီး
ထွက်လာကြသည်။

ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ည
၇ နာရီ။ ကျွန်းပတ်သင်္ဘောကြီးက
တော့ ထွက်သွားချေပြီ။

“ဝဲစား ရွတ်ထေ...မင်
းပြောတော့ ကျွန်ပတ်သင်္ဘောက
ထွက်ချိန် မမှန်ပါဘူးဆို... ခုတော့
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပွစိပွစိနှင့်ပြောလိုက် ဆူ
လိုက် ဒေါသဖြစ်လိုက် ဖြစ်နေသော
ဗိုလ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့အသာလေး
ခေါင်းပုကာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး...မနက်ဖြန်
နွေလယ် ထွက်မယ့် ပုသိမ်အမြန်
သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ရင် ကျွန်းပတ်
သင်္ဘော အရင်တောင် ကြိုရောက်
နေပါလိမ့်မယ်”

“ဆရာ ဝင်လုပ်ပြန်ပြီ...
မင်းရဲ့ကြေးအိုးနဲ့ ဖာလူဒါကြောင့်
ဒုက္ခရောက်ရတာ ငါ့ အထိုးမခံချင်ရင်
မင်းငြိမ်ငြိမ်နေ...လာ အမြန်သင်္ဘော
ဆိပ်သွားမယ်”

စားတုန်းကတော့ နှစ်ဦး
သဘောတူ သူလည်းပါပြီးတော့ ..
ကိုယ့် ဗိုလ်ကြီးဆိုတော့ ပြောရဲပေါင်။

မနက် ဖန် ထွက် မယ်
အမြန်သင်္ဘောမှာ ဗိုလ်ကြီးအတွက်
အထက်တန်း အိပ်ခန်းတစ်နေရာ သူ
အတွက်ရိုးရိုးတန်းတစ်နေရာ ရ
သဖြင့် ရင်အေး သွားရသည်။ ဒီည
တော့ သင်္ဘောဆိပ်မှာပဲ တစ်ညတာ
ကုန်ဆုံးပြီး မိုးလင်း မှာကို စောင့်
နေရတော့သည်။

xxx

ပုသိမ် ကို ရောက်တော့
ကျွန်းပတ်သင်္ဘောပင်မဆိုက်သေး။
သင်္ဘော အလာကိုစောင့်ရင်း အမြန်
သင်္ဘောပေါ်ကအကြောင်း စဉ်းစားမိ
ပြန်သည်။ အမြန်သင်္ဘော အထက်

တန်းအိပ်ခန်းတွင် နေရာရသေး
ဗိုလ်ကြီးမှာတော့ ညက အိပ်နေ
ပျက်ထားသည်ကို အတိုးချင်း
သင်္ဘောထွက်သည်နှင့် အိပ်တော့
သည်။ သူ့ကိုယ်လည်း အတူထ
အိပ်ရန် ခေါ်ပေမယ့် ဗိုလ်ကြီး
လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်နိုင်အောင်
ရိုးရိုးတန်းမှာပဲ စီးလိုက်သည်။
ကိုယ့်မှာက ဘာမှပါမလာတော့
နေရာမှာခင်းစရာ ပလတ်စတစ်
မရှိ။ အိပ်ကလည်းငိုက်နေပြီ။
နေရာဘေးမှာတော့ ဆေးရုံမှဆင်း
သော စစ်သည်တစ်ဦးက အိပ်ရာထဲ
ကို ကျကျနနခင်းပြီး နားနေသည်
တွေရသည်။ ရွတ်ထေတို့အဖွဲ့
ပြရသေးတာပေါ့။ မိတ္တူဗလီက
နည်းသုံးမှ...

“ဟေ့ ကောင်...သူထ
ချင်း...သင် တန်းဆင်းပြီးထ
မတွေ့ကြတာ ခုမှပြန်တွေ့ရတာ
မင်း...မြမောင်မဟုတ်လား”
ဆေးရုံဆင်းစစ်သည်

သူ့အမူအရာကြောင့် မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် ကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ တပ်သား သစ်သင်တန်းဆင်းဘက် လား...အခြားဘယ်သင်တန်းတွေမှာ ဆုံဖူးပါလိမ့်။

“ကျွန်တော် မြမောင် မဟုတ်ဘူး မြင့်နိုင်ပါ”

“အေး...မြင့်နိုင်...မြင့် နိုင်...ငါ...ထွန်းထွန်းဝင်းလေကွာ... ခင်းဆေးရုံက ဆင်းလာတာလား... ငါလည်း တိုင်းမှာ အားကစားပြိုင်ပွဲ သွားမလို့”

လူကောင်က ခွေးပစ်တဲ့ ဘုတ်လောက်နဲ့ အားကစားပြိုင်မယ် ဆိုတော့ ဘာတွေများ ပြိုင်မှာလဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ မြင့်နိုင်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်ကြီး၏ အကူ နောက်ထပ် ယမင်းချက်လို့ပြောရင် အိတ်ကုတ်တာပေါ့ နော်။

ရွတ်ထေ၏ ရေပက်မဝင် အောင် စကားတွေပြောဆိုခြင်းကို

ခံနေရသော မြင့်နိုင်သည် နောက် ဆုံးမှာတော့ ရွတ်ထေ၏ စည်းရုံး မှုအောက် ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ ရွတ်ထေလည်း မြင့်နိုင် အိပ်ရာပေါ် တွင် ညကအိပ် ရေးပျက်သမျှ တခေါ်ခေါ်ပောက်ပြီး အိပ်နေပါ တော့သည်။

ကျွန်းပတ်သဘော ရောက် လာတော့ တိုင်းကိုသတင်းပို့ပြီး လာကြို သောကားနှင့် တိုင်း အားကစားကွင်းအနီး အိပ်ဆောင်များ တွင် နေကြရ သည်။ နောက်နေ့တွင် အားကစားအစည်းအဝေးများ တက် ကြသည်။ ပြေးခုန်ပစ်အားကစားတွင် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူများ လေ့ကျင့်ကြ သည်။ တပ်ရင်း ၏ဂုဏ်ကို ဆောင် ကြမည့် အားကစားသမားများ မဟုတ်ပါလား။

xxx

အောင်တင်ဝင်း တစ် ယောက် မူပျက်နေသည်ဟု သူ ထင် သည်။ တပ်သားအောင်တင်ဝင်းက

မိတာ ၁၀၀ တာတိုအပြေးပြိုင်မည့်သူ ဖြစ်သည်။ တပ်ထဲမှာတောင် စာ တစ်စောင်မှ မလာဘူးတဲ့သူက ပုသိမ်ရောက်မှ စာတွေ ဘာတွေ လာလို့။ စာကိုဖတ်ပြီးရင်လည်း မျက်နှာပေါ်က အပြုံးက အစွမ်းကုန် လွင့်ထွက်နေပြန်ရော။ ကျေနပ်နေတဲ့ အမူအရာမျိုး၊ စာကိုလည်း အကြိမ် ကြိမ် ဖတ်ပြီး စားမြုံ့ပြန်တာ တွေရ သည်။

စာအပေါ် အာရုံရောက်နေ သော အောင်တင်ဝင်းအနားသို့ သူ ရောက်သွားတာတောင် သတိ မထားမိ။ အောင်တင်ဝင်း လက်ထဲက စာကို ဇော်ခနဲ ဆွဲလုလိုက်တော့မှ အသက်ဝင်လာသလို...

“ဟေ့ကောင် ရွတ်ထေ... မလုပ်နဲ့ကွာ”

“ဘယ်က စာလဲ...မှန်မှန် ပြောမှ ပေးမယ်”

“အဟီး...မင်းကလည်း ကွာ...သဘောပေါ်ကခင်လာတဲ့

ကောင်မလေးတွေပါ”

“ဘာ...ဘယ်လို...မင်း

ပ်ကြီးနဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကောင်မ

လေးတွေက လာခင်တယ် ဟုတ်လား

ညည်းလည်းရှိပါ ချုံးကင်းရယ်”

“လာလုပ်မနေနဲ့...မင်း

မကတော့ သာပါတယ်ကွ...မင်းလို

ပါက ချူချာပြီး ခုပ်ကလပ်က

တ် ပြတ် နေတာမဟုတ်ဘူး။

ကပ်ရင်းလက်ရွေးစင် အားကစား

မားကွ...ထမင်းချက်မဟုတ်ဘူး”

ထမင်းချက်လို့ပြောသည်

ကို မခံချင်လှသော်လည်း ဖြစ်

ကြောင်း ကုန်စင် သိရအောင်တော့

သည်းခံလိုက်သည်။ ခွေးမသား

ချုံးကင်း ပြောထား ဦးပေါ့ကွာ။

အဆိုတော် ဟသံဘတ

အောင်တင်ဝင်း ခေတ်စားနေချိန်

ကိုက်ကြီး မြို့ ဂျိုးဖြူကန်အနီး

ချင်းကုန်းရွာသား အောင်တင်ဝင်းကို

ဒသစွဲလေးပါအောင် ချုံးကင်း

အောင်တင်ဝင်းဟု အမည်ပြောင်ပေး

ထားကြသည်။ နောက်တော့

အောင်တင်ဝင်းဆိုတာပင် ထည့်

မခေါ်တော့ဘဲ ချုံးကင်းဟုသာ

ခေါ်ကြတော့သည်။

“ကဲ...ချုံးကင်း သင်္ဘော

ပေါ်ကအကြောင်းလေး ပြောပြစမ်း

ပါဦး”

ပြောချင်နေသူကို လက်တို့

လိုက်ပြီ။

“ဒီလိုကွ...ဗိုလ်ကြီးနဲ့

မင်းတို့ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီး

ဒို့သင်္ဘောကြီးက ထွက်လာတော့

ဆရာကြီးဝင်းကြည်က ဗိုလ်ကြီး

ပစ္စည်းတွေနားမှာ စောင့်ဖို့ ငါ့ကို

တာဝန်ပေးတယ်”

အောင်တင်ဝင်းလည်း

ဗိုလ်ကြီး၏အိပ်ရာအနီး သင်္ဘောဦးမှာ

သင်္ဘောင်လေးများကို ကိုင်ပြီး

ပစ္စည်းစောင့်နေရင်းနှင့် လေနအေး

တိုက်ခတ်မှုရဲ့ အရသာကိုခံစားနေရာ

မိန်းကလေးသုံးယောက် သူ့အနီးသို့

ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိ မထား

မိလိုက်ပါ။

“ဗိုလ်ကြီး ပုသိမ်ကိုသွား

မလို့လားရှင့်”

ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာပါ

လိမ့်...ဒီနားမှာလည်း သူတစ်ယောက်

တည်း ရှိတာပါ။ ချုံးကင်း မျက်စိ

လယ်သွားသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက မာနကြီး

လိုက်တာအေ။ ဒီကခင်ချင်လို့

မိတ်ဖွဲ့တာကို စကားတောင်ဖြန်

မပြောဘူး”

မိန်းကလေးတို့သဘာဝ

အဖွဲ့အင်အားတောင့်သည်နှင့် စကား

သံတွေက တစာစာ။ ချုံးကင်း

သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဗိုလ်ကြီး

အိပ်ရာနား ရပ်နေသောကြောင့်

ကို အရာရှိဟု ထင်သွားပုံရသည်။

ချုံးကင်းကို ဒီလို စမ်းလို့ ဘာရလေ

“ဪ... ကျွန်တော့်ကို

ပြောနေတာလား ရှေ့တန်းမှာ

တိုက်ပွဲတွေဖြစ် လက်နက်ကြီး

ပေါက်ကွဲတော့ နားတွေအူနေ

ပါဗျာ”

မိန်းကလေးများ၏
ကရုဏာအကြည့်များ ချုံးကင်းထံ
ရောက်လာကြသည်။

“မသိလို့ပါ..ဗိုလ်ကြီး
တောင်းပန်ပါတယ်..ကျွန်မတို့
မြောင်းမြမြို့နယ် လက်ပန်လှရွာ
ပါ..အခု ပုသိမ်ကအမျိုးတွေဆီ
လည် လာကြတာပါ”

ချော်မလဲပဲ အသာလေးရော
နိုင်လိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်ကင်းနှင့်
အက်ပန်လှကျေးရွာသူလေးများ
ဆွေဖြစ်သွားကြသည်။ စကား
တွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောကြသည်။
တို့၏လိပ်စာများကို ပေးကြသည်။

“ဧရာဝတီတိုင်းက
အယ်မမြို့ကို ဘာကြောင့်ဝါးခယ်မ
ခေါ်ရလဲ ဆိုတာ ညီမတို့သိကြ
”

“မသိဘူး...ဗိုလ်ကြီးပြော

”

“ဒီလိုဗျာ...အင်္ဂလိပ်ခေ်

တုန်းကပေါ့...မြေပုံတွေ ရေးသား
ပြုစုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကြီးတစ်ယောက်က
ဧရာဝတီမြစ်ဘေးမှာရှိတဲ့ မြို့ရွာ
တွေကို မြေပုံပေါ်မှာ နာမည်ရေးဖို့
သဘောတူလိုက်လာတာပေါ့”

ချုံးကင်း၏လေတွင် မိန်းက
လေးများ နစ်မျောနေကြသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို
ရောက်ပြီး သဘော ကမ်းကပ်နေ
ချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်ကြီးက အနားမှာရှိတဲ့
တရုတ်ကြီးကို ကမ်းစပ်ကိုလက်ညှိုး
ထိုးပြပြီး ဒါ ဘာရွာလဲလို့ မေးတာ
ပေါ့...တရုတ်ကြီးကလည်း
အင်္ဂလိပ်ကြီး လက်ညှိုး ညွှန်ရာကို
လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ကမ်းစပ်
အခြေမှာ ရေချိုးနေကြတဲ့ မိန်းကလေး
တွေကို သွားတွေ့တယ်.. အဲ့ဒီ
မိန်းကလေးတွေထဲမှာ တရုတ်ကြီး
ရဲ့ ခယ်မလည်းပါတယ်လေ။ အင်္ဂလိပ်
ကြီး လက်ညှိုးက သူ့ခယ်မဆီကို
ထိုးနေတယ်လို့ထင်ပြီး ..ဒါ ဝခယ်
မလေလို့ပြန်ပြောလိုက်တယ် အဲ့ဒီ

အချိန် ကစပြီး ဝါးခယ်မဆိုတာ
ပေါ်လာတာပဲ”

“ဗိုလ်ကြီးက ကြံကြံဖန်ဖန်
ပြောတတ်လိုက်တာ ... ဝါးခယ်မ
အသံ ကြားတိုင်း ဗိုလ်ကြီးကို
သတိရနေတော့မှာပဲ..အဲ ဗိုလ်ကြီး
လိပ်စာလဲ ပေးဦးလေ”

“ကျွန်တော့်နာမည် အောင်
တင်ဝင်းပါ...ခလရ(--)ကပါ.
ခုလောလောဆယ်တော့ တိုင်းမှာ
အားကစားလာပြိုင်တာပါ”

ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီး
မဟုတ်ပါဘူးလို့တော့ မပြော...
လူလည်။

နောက်ကြောင်းပြန်နေရာ
မှ ...

“အဲ့ဒါပဲ..ခု ကောင်မလေး
တွေဆီက စာလာတယ်.. ဒန်..
တန်..တန်”

“ခွေးကောင်..ဗိုလ်တု...
မှန်းစမ်း ဘာတွေရေးထားတာလဲလို့”

ရွတ်ထေ အသံထွက်ပြီး

ဖတ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုအောင်လို့ ခေါ်မယ်နော်တဲ့...ဟင်... အစ်ကိုအောင်ဆိုတော့ အကောင်အိုပေါ့ကွာ”

အောင်တင်ဝင်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ခုလိုစာရေးရတာတောင် ကြောက်မိပါရဲ့... အစ်ကိုအောင်တို့လို ရာထူးကြီးနဲ့ ညီမတို့ဘဝက မိုးနဲ့မြေလို ကွာလို့ပါ...ခင်မင်ဖို့တောင် စိတ်မကူးရဲပါ...အစ်ကိုအောင်က ဖော်ရွေလို့သာ စာရေးရဲသာပ”

“အဟီး”

ချုံးကင်းထံမှ အသံထွက်လောက်အောင် ရယ်လိုက်သည့် ကြည်နူးမှုကို တွေ့ရသည်။

“အစ်ကိုအောင်က ပြန်မခင်မှာကို ညီမက ကျောက်ဆယ်”

ဘယ့်နှယ် မြောင်းမြက ကျောက်ဆည်ရောက်သွားပါလိမ့်။

“ဒါပေမဲ့ ... ညီမတို့က

တော့ အစ်ကိုအောင်ကို ခင်သလို .. အစ်ကိုအောင်ဝတ်တဲ့ ဂူနီဖောင်းကြီးကိုလည်း ခင်ပါတယ်”

ရှေ့တန်းမှာ ဂုံနီအိပ်ခင်းပြီး အိပ်တာများ သိသွားလေသလား။

“တောင်သေးပီ”

တော်သေးတာပေါ့ ..

တောင်သေးသေးလေး ပီမိလို့။

တောင် အကြီးကြီးများ ပီလို့ကတော့ ချုံးကင်း ချေးထွက်သွားနိုင်သည်။

“မရယ်ပါနဲ့ကွ...ကောင်မလေးတွေက ရိုးသားပွင့်လင်းကြပါတယ်”

“အေး...မင်းလည်းရိုးသားဖို့လိုတယ်...ကြပ်ကြပ် သတိထား အရာရှိယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်ရောမနေနဲ့...အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်။ မဟုတ်လို့ကတော့ လိမ်လည်မှုနဲ့ အရေးယူခံနေရမယ်”

“အေးပါကွာ...ငါပြောမှာပါ”

ညီအစ်ကိုအရင်းထက်ပင်

ခင်မင်ကြသော သေဖော်သေဖော်များထံမှ နွေးထွေးသော သံယောဇဉ်အငွေ့အသက်များပင် ဖြစ်သည်။ နောင်များ မှာတော့ ချုံးကင်းတို့နဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်များပင် ဖြစ်သွားပါသည်။

xxx

တိုင်းမျိုးဒိုင်း တံခွန်ရိုက်ပြေးခုန်ပစ် အားကစားပြိုင်ပွဲတစ်ခုပါပြီ။ ကြည်းရေလေပြိုင်ပွဲအတွက် ရွေးချယ်ထားသူများပါဝင်ကြသည့်အတွက် သူတို့ရှေ့တန်းမှပြန်လာပြီး လေ့ကျင့်နည်းစွာ လာရောက် ပြိုင်ရာသူများမယှဉ်နိုင်ပါ။ ဒါတောင် ဒုတိယတပ်ကြပ်မှူးကြီး သံလုံးအပစ်လို တတိယဆု တစ်ခုသာ ရသည်။ မနက်ဖန်ဆိုလျှင် ပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပမည် သူတို့တပ်ရင်းကယှဉ်ပြိုင်စာရင်းပေးထားခြင်းမရှိပါ။ ပရိသတ်လုပ်ပြီး အားပေး

သည်။

သို့နှင့် ...

“စိန်လိုက်”

မာရသွန်ပြိုင်ပွဲကြီးကို

“ဗိုလ်ကြီး...ကျွန်တော်

“အဲ...တစ်ခုတော့ရှိ

အရင်လို ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း

ပြေးမယ်”

တယ်...ကွင်းထဲရောက်တော့မှ

ပြေးခိုင်းတော့ဘဲ ပြိုင်ပွဲဝင်နေသော

“ဟေ”

တပ်ရင်း နာမည်ပျက်အောင်တော့

အားကစားကွင်းကြီးအတွင်းမှာ ၂၆

ဆရာဝင်းကြည်ထံမှ

မလုပ်နဲ့”

ပတ်ပြေးရမည်။ အားပေးသူများက

အာမေဇိုတ်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်

“စိတ်ချပါ”

တစ်ပတ်ချင်း အားပေးနိုင်သည်။

လာသည်။

မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ရန်

“ဗိုလ်ကြီး...မာရသွန်ပြိုင်

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ..

အတွက် ရွတ်ထေ၏နာမည်ကို ပေး

အတွက် ကင်းလွတ်ခွင့်မရဘူးတဲ့

ရွတ်ထေရာ မင်းပြေးရမှာက ကွင်း

လိုက်လေတော့သည်။

ချဉ်ပြိုင်မယ့် အားကစားသမား

ကို ၂၆ ပတ်တောင်ပြေးရမှာ..

xxx

အမည်စာရင်းတောင်းနေတယ်”

မင်းပုံနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

အားကစားကွင်း ပွဲကြည့်

ဆရာကြီးဝင်းကြည်က

အဲလိုပြောလေ မခံချင်လေ

စင်အားလုံးတွင် ပရိသတ်ကအပြည့်

တောင်းပို့လာသည်။

ပဲ။

နေရာ ယူထားသည်။ ဇာပ်အလိုက်

“ခက်တာပဲဗျာ...ကျွန်တော်

“ကျွန်တော် ရအောင်ပြေး

သူတို့၏ အားကစားသမားများကို

ဆီမှာက မာရသွန်ပြေးမယ့် အား

မယ်။ ၂၆ ပတ် ပြည့်စေရမယ်”

အားပေးမည်။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းများက

အားသမားမှ မရှိတာ”

“ကဲ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်

လည်း ဆူညံစွာ တီးခတ်နေကြသည်။

သူ စဉ်းစားသည်။

လှတာ...မင်းကွင်းထဲမှာ ၂၆ ပတ်

မာရသွန်ပြိုင်ပွဲဝင် အားကစားသမား

အားကစားပြိုင်ပွဲကြီးမှာ ထမင်း

ပြည့်အောင် ပြေးနိုင်လျှင် ထရက်

၂၅ ယောက် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းများ

ဖြစ်ဖြင့် လိုက်လာရသည်ဟု

ဆုတစ်စုံ ဆုချမယ်”

လုပ်နေကြသည်။ အားကစားဝတ်စုံ

အသံချင်းများ နောက်ပြောင်ခြင်းကို

“ဆရာကြီးကရော”

ကို ခုမှဝတ်ဖူးလို့ အနေရတော့

ခံချင်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ အခက်အခဲ

“ငါက ဒီပေါက်ရယ်၊

ခက်သား။ အရပ်ပုပြီး ဝှက်နေတော့

သည်း ဖြေရှင်းပေးလိုသည်။

အအေးရယ် ကျွေးမယ်ကွာ”

သူများအတွက် ဘောင်းဘီတိုက

အတွက် ဘောင်းဘီရှည် လိုလို...
 ကလည်းပြားပြီး အပေါ်ကို ကပ်
 သည်။ အားကစားဝတ်စုံနှင့်
 ယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်။
 ယှဉ်ပြိုင်ကြမည့် အားကစား
 မားများထဲတွင် တိုင်းလက်ရွေးစင်
 သန့်လည်း ပါသည်။ အရပ်က
 ပေနီးပါး ခြေတံကြီးတွေက
 ကုလားအုတ်ကြီးလို...သူ့ခြေ
 ကလမ်းကို ရွတ်ထေ လေးလှမ်း
 လက် လှမ်းရမည်။
 ပြိုင်ပွဲဝင် အားကစားသမား
 နေရာယူပြီးနောက် အချက်ပေး
 သနတ်သံနှင့်အတူ တာစလွတ်ပါ
 တာ့ သည်။ ရွတ်ထေမှ လွဲ၍
 အားကစားသမားအားလုံး ခြေလှမ်း
 ကြီးများနှင့် ပြေးကြလေပြီ။
 ရွတ်ထေကတော့ ပုံမှန်သာပြေးနေ
 သည်။ စက်ဝိုင်းပုံ ပြေးနေရသဖြင့်
 အားကစားသမားတွေ ရောထွေးနေသည်။
 မြင်းလိုပြေးနေသော တိုင်း
 လက်ရွေးစင် မျိုးသန့် ၂၆ ပတ်

ပြည်လို ပန်းဝင်သွားချိန်တွင်
 ရွတ်ထေ ၈ ပတ်ပဲ ရောက်သေးသည်။
 အခြေအနေမကောင်းသောသူများက
 လည်း ဆက်မပြေးတော့ပဲ ကွင်း
 အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။
 ဒုတိယလူမှစ၍ ၁၀ ယောက်မြောက်
 အပြေးသမား အထိလည်း ပန်း
 ဝင်ကုန်ကြပြီ။
 ထိုအချိန် ကွင်းထဲတွင်
 ရွတ်ထေတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့
 သည်။ ပြေးရန် ၁၆ ပတ်ကျန်သေး
 သည်။ ပရိသတ်အားလုံးက ရွတ်ထေ
 ကို သတိထား မိလာကြသည်။
 ဆရာကြီးဝင်းကြည်တို့ အားပေးတဲ့
 အဖွဲ့အတူ ဝိုင်းပြီး အားပေးကြသည်။
 “ရွတ်ထေ...ရွတ်ထေ...
 ရွတ်ထေ”
 နာမည်ကိုခေါ်ပြီး အားပေး
 မှုက ကွင်းထက်ပြည့်လျှံသွားသည်။
 ပထမရသူပင် သူ့လောက် အားပေး
 မခံရ။
 “၁၄ ပတ်လို...တောင့်

ထား...တောင့်ထား”
 “ဒန်ပေါက်...
 ဒန်ပေါက်”
 ဒိုင်အဖွဲ့ စိတ်ညစ်နေကြ
 လေပြီ။ ရွတ်ထေသာ မပြေးတော့လျှင်
 ပြိုင်ပွဲသိမ်းလို့ရပြီ။ ခုတော့ သင်္ကေတ
 သားက ကွင်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ
 ဖင်လေးကို လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နှင့်
 ပရိသတ်ဘက်လှည့်လှည့်ပြီး ရယ်ကြ
 ရတာကလည်းအမော။ ဒီနှုန်းထား
 နဲ့သာ ပြေးနေရင်တော့ နောက်ထပ်
 ၂ နာရီလောက် ထပ်ကြာဦးမည်။
 အားကစားကွင်းအတွင်း
 မီးမောင်းများပင် ထိုးရတော့မည်
 အခြေ အနေ...ရပ်ခိုင်းလို့ကလည်း
 မရ။ ရွတ်ထေနှင့် ပရိသတ်ကလည်း
 အတိုင် အဖောက်ကို မှန်သို့
 ဒိုင်လူကြီးများ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြ
 တော့သည်။
 “ရွတ်ထေရေ...၅
 လိုတော့တယ်ကွ...ပြေးထား”
 ကွင်းပြင်မှာ အ

ဓာတ်ပင် စိုးမိုးလာနေပြီ။ ရွတ်ထေက
တော့ ပြေးလို့ကောင်းဆဲ။

နောက်ဆုံး ၂၆ ပတ်ပြည့်လို့
ရွတ်ထေ ပန်းဝင်ချိန်မှာတော့
သူငယ်ချင်းများကပြေးကြိုကာ ပခုံး
ပေါ်ထမ်းပြီး အောင်ပွဲခံနေကြလေ
သည်။ ချန်ပီယံမျိုးသန့်ကပင် ဇွဲဆု
ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ဆွဲ
ရွတ်ဆက်လို့ အားကစားပွဲကြီး
တစ်ခုလုံးအတွက် အမှတ်တရပင်
ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

xxx

“ဗိုလ်ကြီး... အဲလေ...
ဗိုလ်မှူးကြီး ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုလို့
ညွှန်တော်ပြောင်းလာတာ”

“ဟင်...ရွတ်ထေ...ဪ
အေးကြီးထွန်းထွန်းဝင်း”

တပ်မတော်တန်းမြင့်ကျော
တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာ
နည်းပြအရာခံဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး
နည်းပြအရာရှိချုပ်တို့ တွေ့ဆုံနေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ထဲ

က ခွဲခွာသွားကြသော ဆရာတပည့်
နှစ်ဦး ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှ ပြန်ဆုံတွေ့ခြင်း
လည်း ဖြစ်သည်။

“မင်းတောင် အရွယ်တော်
တော်ကျသွားပြီပဲ”

“အသက်ပဲ ၅၈ နှစ်ရှိပြီ
လေ။ ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း ငယ်ရုပ်ကို
မနည်း ဖမ်းကြည့်ရတယ်”

ခွဲခွာနေကြရသော အနှစ်
၃၀ အတွင်း ဆရာတပည့်နှစ်ဦးလုံး
ကိုယ်စီရုန်းကန်ခဲ့ကြသည်။ ပြန်တွေ့
ကြမည်ဟုပင် စိတ်မကူးမိခဲ့။ မသေ
ကြလို့သာ ပြန်တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်
ကို နှစ်ဦးစလုံးနားလည်ကြသည်။
ငယ် အကြောင်းများ ပြန်ပြောဖြစ်ကြ
သည်။

“ကြေးအိုးနဲ့ ဖာလူဒါတွေ
တိုင်း...မင်းကိုသတိရနေတာကွ”

“ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူး
ကြီးလို ပါပဲ...မာရသွန်တုန်းက
ဆုအဖြစ် ပေးထားတဲ့ ထရက်ဆုလေး
တောင် ခုချိန်ထိ သိမ်းထားတယ်”

တပ်မတော်မှ သက်ပြည့်
ပင်စင်ယူတော့မည့် စစ်သားအိုကြီး
နှစ်ဦး၏ သံယောဇဉ်ကြိုးသည်
ခိုင်မာလှပါသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးက အသေး
စိတ် မှတ်မိနေတာပဲနော်”

ဪ...မှတ်မိရလောက်
အောင် မင်းကလည်း ထူးခြားခဲ့တယ်
မဟုတ်လား...ရွတ်ထေရယ်...

ဆံပင်ဖြူ ကျွဲတို့ကျွဲတဲတွေ
နဲ့ ပါဝါမျက်မှန်အောက်က ဝါကျင့်
ကျင့် မျက်လုံးတွေ၊ အားထည့်ပြီး
အလေးပြုပေမယ့် အကြောအပြိုင်း
ပြိုင်း ထနေတဲ့ လက်ဖျံတွေနဲ့ မင်းရဲ့
လက်ရှိ ဧရာသရုပ်ကို ထုဆစ်ပုံဖော်
ထားပေမယ့်လည်း ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့
မင်းဟာ တပ်သားအဆင့်အရွယ်သာ
ရှိသေးတဲ့... ရွတ်ထေပါပဲကွာ။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ
ခွန်သက်တင်ဆန်း

ရှက်စရာ

ပစ္စည်း ၊ ဥစ္စာ ၊ ငွေကြေး မရှိလို့
 လူဆင်းရဲတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး
 အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းလို့
 စိတ်ဓာတ် မွဲတောဆင်းရဲနေတာကသာ ရှက်စရာပါ
ရင်ငြိမ်းလင်း

ပြည်ထောင်စုကြီးငြိမ်းချမ်းစို့

မေချို(ပျဉ်းမနား)

မျက်စိညှိုးတွေ မတွေ့ရအောင်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စာရေးသူတို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်မှာ နှစ် ၇၀ သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အထွေထွေသော နိုင်ငံရေးအယူအဆ မတူညီမှုများ၊ မုန်းမာန်ပွားကာ အမြင်မကြည်မှုများကြောင့် တအူတုံဆင်း တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်းတို့ လက်နက်စွဲကိုင်ကာ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကာ ပြည်တွင်းစစ်ကို ဖြစ်စေသည်မှာ လွန်စွာ စက်ဆုပ်မိကာ ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရ ဖြစ်ရပါသည်။ စစ်တပ်၊ ဂြောဟ၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ပြည်ထဲရေး စသည်ဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာများတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူများသည် ရှမ်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ မွန်၊ မြန်မာ၊ ရခိုင်၊ ချင်း စသော တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်သည်။ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများသည် ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့်စစ်သား၊ မည်သည့် ရဲဝန်ထမ်းများမှလည်း မိမိလူမျိုးအချင်းချင်းကို သေစေလိုသောဆန္ဒ ရှိမည်

မဟုတ်ဟု စာရေးသူ လုံးဝ ယုံကြည်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကျော်က အသိစစ်သားတစ်ယောက် ပြောပြသည်ကို သတိရမိပါသည်။ ပြည်နယ်တစ်ခုတွင် တိုက်ပွဲဝင်ရစဉ်က ဖြစ်သည်။ ညမိုးချုပ်သွားသောကြောင့် တိုက်ခိုက်ရေး ရပ်နားရပါသည်။ တိုက်ကွင်းနှစ်ဖက်အလယ်တွင် ချောင်းတစ်ခု ခြားနေပါသည်။ တပ်စခန်းချရာနေရာသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် မဝေးလှပါ။ အော်ခေါ်ရင် ကြားလောက်ပါသည်။ တစ်ဖက်မှ ...

“ယောက်ဖရေ ဒီနေ့တော့ မိုးချုပ်သွားလို့ နားလိုက်ကြဦးစို့။ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ရအောင်။ အခုတော့ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်။ မင်းလည်း လာစားပါလား”ဟု ပြောသကဲ့သို့ ...

“အေး ... မစားတော့ပါဘူး ကွာ။ မင်း ဝအောင်စားထားနော်။ မနက်ဆို ထမင်းမစားရဘဲ ဖြစ်မယ်”ဟု တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန်

ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ နောက်ဆက်၍ ... “အန်တီရယ် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စစ်မတိုက်ကြရင် တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် လည်ပင်းဖက် မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း ယောက်ဖအဖြစ် ဆက်ဆံကြရမှာ။ ဘယ် လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”ဟု ရင်နှိုး ပြောဆိုပါသည်။

စစ်သားများ ရဲများသည်လည်း မိမိတို့ တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်သကဲ့သို့ လက်နက်ကိုင်တိုက်ခိုက်သည့် အခွင့်အလမ်း မရှိတော့ပါ။ မိမိတို့ တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ပြည်တွင်းစစ် သံသရာကြောင့် မိမိတိုင်းရင်းသားများ နိုင်ငံတည်ငြိမ်မှု၊ အေးချမ်းမှု၊ တိုးတက်မှုများ စုန်းစုန်းမြုပ်ခဲ့ရသည်။ စစ်ဘေး၊ စစ်ဒဏ်ကြောင့် ပြေးရသူ၊ ပုန်းရှောင်ရ၊ ဘေးလွတ်ရာ ခိုအောင်း၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားကြရ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းများစွာဖြင့် မိတ်ဆွေ၊

ခြင်း။ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းကို ဆွေမျိုးပြည်သူများ ခံစားနေကြရပါသည်။ စစ်ဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးခြင်း၊ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရခြင်း၊ ခြေလက် အင်္ဂါများ ပြတ်တောက်ခြင်း၊ လူစဉ်မရှိခြင်းများ ခံစားရခြင်း၊ မိကွဲဖက်ကွဲ၊ မောင်နှမညီအစ်ကို ဆွေမျိုးများနှင့် သေကွဲသော်လည်းကောင်း၊ ရှင်ကွဲသော်လည်းကောင်း ဝေးကွာခဲ့ရသည်။ မိမိဖမဲ့ဆွေမျိုးမဲ့သူမမယ်များ ရှိခဲ့သည်။ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတိုင်းရင်းသားပြည်သူများ ဝမ်းပမ်းစနည်း မျက်ရည်လည်ရွှဲ ငိုကြွေးခဲ့ရပြီ။ ငိုနေရဆဲပါ။ နောက်ထပ် ငိုချင်းပြည်များ ရပ်တန့်စေချင်ပါပြီ။ အမုန်းအရာ ခပ်ဒဏ်များကြောင့် ခြိမ်းခြောက်ဖျက်ဆီးဟုန်းတောက်ခဲ့ရပြီ။

အိမ်တွေ၊ ရွာတွေ၊ စပါးကျီတွေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေ၊ စိုက်ခင်းတွေ၊ မီးလောင်ကျွမ်းသည့်အတိ ဖြစ်ခဲ့ပြီကော။ တောထဲ၊ တောင်ထဲ သားကောင်ဖမ်း၊ ငါးရှာ၊

ဖားရှာ၊ သစ်သီးသစ်ရွက်၊ တောဆေးတောမြစ်ရှာ စသည့် တောသူ၊ တောင်သားတို့ ရိုးသားစွာ ရှာဖွေစားသောက်မှုကို အေးချမ်းစွာ မလုပ်နိုင်။ ရွာအနောက်တောထဲဝင်သည်နှင့် မိုင်းမုံမိ၍ သေဆုံးပြီ။ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရ၍ ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ်ပြီး ဘဝဆုံးခဲ့ကြ၊ လူညွန့်တုံးခဲ့ရပါပြီ။

လူ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ခွေး၊ ကြောင်တို့ သေဆုံးပျက်စီးခဲ့ပါပြီ။ လမ်းတံတားများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။

ကလေးတွေ စာမသင်ရသဖြင့် အသိဉာဏ်မျက်စိ ကွယ်ခဲ့ရပြီလေ။

ရွာမှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး မမွေးနိုင်၍ စောင်ပုခက်လုပ်၍ လူများ တစ်လှည့်စီ ထမ်းကာ မြို့ဆေးရုံသို့ ပို့ရန် သယ်လာကြသည်။ ချောင်းကူးတံတားသို့ ရောက်သောအခါ ... “ညက တိုက်ပွဲဖြစ်လို့ လက်နက်ကြီးထိလို့ တံတားကျိုးသွားပြီတဲ့။”

အချိန်မတော်ဖြစ်ခြင်း၊ ချောင်းက ကျယ်လည်းကျယ်၊ စောက်လည်းနက်၊ ရေစီးလည်း သန်သည်ဖြစ်၍ ကူးဖြတ်ရန် မဖြစ်တော့သဖြင့် လူနာကို ရွာပြန်ခေါ်သွားရသည်။ ရွာမရောက်ခင်ပင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်နှင့် ကလေးသေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုရွာ၊ ထိုပြည်နယ် ဆုံးရှုံးသွားခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မှ မဟုတ်ပါ။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ကုသရန် လိုအပ်သော အူကျလူနာ၊ အူအတက်ရောင်လူနာ၊ အရေးပေါ်ဒဏ်ရာများ၊ သွေးလွန်သောလူနာများ၊ ငှက်ဖျားဦးနှောက်ထဲရောက်လူနာ (Cerebral Malaria) များသည် လမ်းပန်းသာမှ ဆေးကုသမှု အမြန်ရပြီး ရောဂါသက်သာမည် ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် လူနာမသေဆုံးသင့်ဘဲ သေဆုံးနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

စစ်လက်နက်အန္တရာယ်ဘေး၊ ရောဂါဘယဘေး၊ အစားအစာရှားပါးခြင်းဘေး စသော ကပ်ဆိုက်ခြင်းများတိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့ ခါးစည်းခံခဲ့

ကြရသည်။ စာရေးသူ၊ ကျောင်းသူဘဝ
 က ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်သို့ မင်္ဂလာ
 ဆောင်သွားသော စာရေးသူတို့ ရွာမှ
 မိသားစုများ ရထားပုံမိ၍ သေဆုံးခဲ့ရ
 သည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။
 မိတ်ဆွေ ဆရာမတစ်ယောက်၏ အတွေ့
 အကြုံလည်း ပြောပြ၍ သိခဲ့ရသည်။
 ဖခင်က ရဲမှူးဖြစ်၍ နယ်စပ်ဒေသတွင်
 တာဝန်ကျပါသည်။ အဖေ၊ အမေ၊ သား
 သမီးသုံးယောက်နှင့် မိသားစုငါးယောက်
 ဖြစ်သည်။ ဆရာမတို့သည် ထိုအချိန်က
 ဥပမယ်စာမမြောက်သော အရွယ်ဖြစ်
 သည်။ မြို့ကို ရန်သူများ အချိန်မရွေး
 လာရောက် တိုက်ခိုက်တတ်သဖြင့်
 အမြဲတမ်း ပိုးအောင်းရန် အသင့်အနေ
 အထားရှိအောင် လေ့ကျင့်ထားရသည်။
 မြို့များသည် တောစပ်များနှင့် ထိစပ်
 လျက် နေသည်။ ရဲစခန်း၊ တပ်များသည်
 မြို့အပြင်ဘက်တွင် ရှိသည်။ တစ်နေ့
 မြို့ကို ရန်သူများ ဝင်စီးသည်ဟု သတင်း
 ရသည်နှင့် ဖခင်ကြီးသည် သေနတ်ကို
 ရင်ခွင်ပိုက်ကာ “နေရာယူ-အသင့်ပြင်”

ဟု တပ်ဖွဲ့သို့ အမိန့်ပေးပြီး အိမ်ကပြင်
 မှ ခုန်ချကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်
 ကွယ်သွားပါသည်။ အခြားတပ်သားများ
 သည်လည်း ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ သေနတ်
 များ ဆွဲကာ ပြေးလွှားသော ခြေခံများ
 ကြားရသည်။ မိခင်ကြီးသည် ညီမအငယ်
 ဆုံးအား ပွေ့ချီကာ၊ မောင်အငယ်လေး
 အား လက်ဆွဲ၍လည်းကောင်း၊ အစ်ကို
 ကြီးသည် ဂုန်နီအိတ်ခွံလိပ်ကိုလည်း
 ကောင်း၊ ဆရာမသည် မုန့်၊ မုန့်ခြောက်၊
 ကိတ်ခြောက်နှင့် ရေဘူးကို သယ်ဆောင်
 ကာ ပုန်းခိုကျင်းရှိရာ အပြေးအလွှား
 သွားကြရသည်။ ပုန်းခိုကျင်းသို့ ရောက်
 သောအခါ ဂုန်နီအိတ်ခွံကို ခေါင်းမှ
 ခြေဖျားအထိ စွပ်ချရပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့
 ဂုန်နီအိတ်များနှင့် မစွပ်ပါလျှင် ကျင်းထဲ
 တွင် ရှိသော ကျွတ်များ၊ ဖြုတ်များက
 လူများကို တွယ်ကပ်ကာ ကိုက်ခဲခြင်း၊
 သွေးစုပ်ခြင်းများ ပြုကြသည်။ ကျွတ်
 များ၊ ဖြုတ်များ ကိုက်လျှင် လွန်စွာ
 ယားယံပြီး ဝဲနာများကို ဖြစ်စေပါသည်။
 အနာများ ယင်းကာ ပြည်တည်နာများ

ဖြစ်စေသည်။ တိုက်ပွဲသည် မည်
 အချိန်ကြာမည် မသိနိုင်။ ဆာလောင်
 ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း ဒဏ်ကို လူကြီး
 ခံနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကလေး
 မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိသည့်အတွက် အ
 ခြောက်နှင့် ရေကို ပြင်ဆင်ထားရသည်။
 ကလေးများ ဆာလောင်၍လည်းကောင်း၊
 ရေငတ်၍လည်းကောင်း ငိုကြွေးသံများ
 ရန်သူများ သိရှိပါက အသက်ဆုံး
 သဖြင့် မိခင်ကြီးက ကြိုတင် ပြင်
 ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲပြီး
 မိသားစုများအိမ်သို့ ပြန်ရောက်
 ဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ကြီးနှင့် တစ်
 များ ပြန်မရောက်နိုင်ကြသေးပါ။
 မိသားစုများ မိမိတို့ အိမ်ထောင်
 ခင်ပွန်းသည် အချို့ သား၊ ညီ၊ မောင်
 များ အန္တရာယ်ကင်းပါစေကြောင်း
 ကိုးကွယ်အားထားရာ ဘာသာအား
 ရိုခိုးဆုတောင်းကာ ပူပင်သော
 နေကြရသည်။ တချို့ အိမ်ထောင်
 ခင်ပွန်းသည်၊ သား၊ ညီအစ်ကို
 ပြန်မလာနိုင်ကြရှာပါ။ စစ်ဒဏ်

သေဆုံးခဲ့ရရှာပါသည်။	ဘယ်သူတွေ ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်လို့	များတွင် တာဝန်ကျပါသည်။ စာရေးသူ
“အန်တီရယ် မေမေနဲ့ ကျွန်မ	ပြောပြတော့ ဝမ်းနည်း စိတ်မချမ်းမသာ	မှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ လိုက်မသွားနိုင်ပါ။
ဖေဖေပြန်မလာမချင်း မအိပ်နိုင်ပါဘူး။	ဖြစ်ရတယ်” ဟု ပြောပြပါသည်။	စာရေးသူမှာ ဘုရားတွင် ဆုတောင်း
ဘုရားရှိခိုးပြီး မေမေက ဘုရားဂါထာတွေ	ထိုအဖြစ်မျိုးများကို နယ်မြေ	မေတ္တာပို့၊ အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်တော်၊
ရွတ်၊ သမီးက မေမေသင်ပေးထားတဲ့	မအေးချမ်းသောဒေသ၌ တာဝန်ထမ်း	ဂါထာတော်များကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဆို
သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကို ရွတ်လိုပေါ့”	ဆောင်ရသော စစ်တပ်၊ ရဲတပ်သားများ	နေရပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အားလုံး
“ဖေဖေက ညတစ်ချက်တီးမှ	ခံစားတွေကြုံရသည်။	သော သူများအတွက် ပူပန်ခဲ့ရသည်။
ရုပ်ထိထားတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ပြန်လာတယ်”	စာရေးသူခင်ပွန်းသည် လွန်ခဲ့	စာရေးသူ တာဝန်ကျရာ မြို့တွင်လည်း
“ဖေဖေပြန်လာတော့ မိမိတို့	သော အနှစ် ၃၀ နီးပါးက နယ်မြေ	တစ်ခုသော ညအခါ လက်နက်ကြီးနှစ်ခု
အက်မှ ဘယ်သူတွေ ကျသွားတယ်၊	မအေးချမ်းသော ဘီးလင်းမြို့၊ ရွှေကျင်မြို့	သည် စာရေးသူတို့ဌာနကို ကျော်၍

ဘာလင်တံတိုင်း

မနီးမဝေးကွင်းပြင်တွင် ကျပါသည်။
 စာရေးသူတို့ ဌာနတစ်ခုလုံး ယောက်
 ယက်ခတ် လှုပ်ရှားကာ ကြောက်ရွံ့
 ကြီးစွာ တုန်လှုပ်ခံစားရပါသည်။
 သို့သော် စစ်တပ်လည်း အနားတွင်
 ရှိနေသည့်အတွက် ရန်သူများကို မိသွား
 ပါသည်။ စာရေးသူတို့ တွေ့ကြုံရသည့်
 ဖြစ်ရပ်သည် စစ်မြေပြင်သလင်း အနီး
 တွင် ရှိကြရာသော ပြည်နယ်တိုင်းရင်းသား
 တို့ ခံစားရသော စစ်ဒဏ် အဆိုးဆုံးသော
 အခြေအနေများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဘာမျှ
 ဟုတ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

အနောက်ဥရောပတွင် ဘာလင်
 ဗြိတိန်ကို အရှေ့ဘာလင်နှင့် အနောက်
 ဘာလင်ဟု ခွဲကာ အုတ်တံတိုင်းကြီးဖြင့်
 ကာခြားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဂျာမနီလူမျိုးများ
 ဆွေမျိုး မိဘတကွတပြား နေခဲ့ရသည်ကို
 ဝမ်းနည်းသဖွယ် ဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့ရူးသည်။
 ယခု ဘာလင်တံတားကြီးကို ဖြိုပြီး
 ဖြစ်သည်။

အရှေ့တိုင်းတွင် ယနေ့အချိန်
 အထိ တောင်ကိုရီးယားနှင့် မြောက်

ကိုရီးယားတို့ မတည်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
 ရန်စောင်နေကြသည်။ အနုမြူလက်နက်
 ထုတ်လုပ်မှုဖြင့် မြောက်ကိုရီးယားက
 ခြိမ်းခြောက်နေသကဲ့သို့ တောင်ကိုရီးယား
 ကို အမေရိကန်က အားပေးအားမြှောက်
 ပြုသည်။ နားကွဲ၍ ကျားဆွဲမည့် အခြေ
 အနေ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

စာရေးသူ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင်
 မန္တလေးဆေးရုံကြီး သူနာပြုသင်တန်း
 ကျောင်းတွင် သင်တန်းတက်ပါသည်။
 စာရေးသူတို့ သင်တန်းသူများသည် ရှမ်း
 ကရင်၊ ကချင်၊ ရခိုင်၊ ချင်း၊ မွန်၊ မြန်မာ
 လူမျိုးစုံ ပါဝင်ပါသည်။ စာရေးသူ၏
 အခန်းမှာ ကယား၊ ကရင်များနှင့် အခန်း
 ချင်း နီးကပ်ပါသည်။ စကားရိုင်းတစ်ခု
 တွင် “မြန်မာလူမျိုးများ မကောင်း
 ကြောင်း၊ လူမျိုးကြီးဝါဒ ရှိတယ်”ဟု
 ပြောပါသည်။ စာရေးသူက ...

“ငါလည်း ရှမ်းပါပဲဟယ်။
 ငါတော့ အဲဒီလို မမြင်ပါဘူး။ နင်တို့
 ကလည်း တပြည်တည်းမွေးတဲ့ တိုင်းရင်း
 သားအချင်းချင်းပဲ” ဟု ပြောရာ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ...

“နင်က ပြည်မအနီးမှာ နေရ
 လို့ ပြည်မစိတ်ပေါက်နေတာ။ ငါတို့လို
 ပြည်နယ်မှာ နေရရင် ငါတို့လိုပဲ ခံစား
 ရမှာပဲ”ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ စာရေးသူ
 က “ဘာကြောင့်လဲ”ဟု ပြန်မေးသော
 အခါ ...

“ဗမာတွေက ငါတို့ပြည်နယ်
 မှာ ဖြတ်လေးဖြတ် လုပ်တယ်။ ရွာတွေ
 အိမ်တွေ မီးရှို့တယ်။ အိမ်တွေ စုန်း
 တွေ ဖျက်စီးပြီး တိရိစ္ဆာန်တွေ သေဆုံး
 တယ်။ အဘိုး အဘွား၊ မိဘ၊ ညီအစ်ကို
 မောင်နှမတွေ သေခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်
 ဗမာတွေကို မုန်းတယ်”ဟု ပြောပါသည်။
 စာရေးသူတို့သည် ထိုအချိန်
 တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်ရုံ အသက်ရှိ
 သဖြင့် အတွေ့အကြုံ အသိပရိသေ
 ပြည်ထောင်စု၏ စစ်တပ်ဟု မြင်
 “ဗမာတပ်”ဟု မြင်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ဝန်ထမ်းများမှာ နယ်
 မအေးချမ်းသော ဒေသများသို့
 သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။

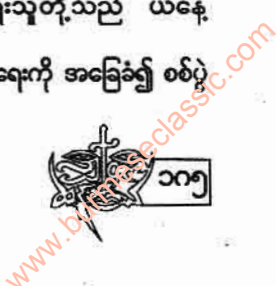
မိမိကျရာ ဒေသသို့ တာဝန်ထမ်းရန်
 သွားလျှင် စစ်ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးများနှင့်
 သွားရသည်။ လမ်းများသည် ကျောက်
 ခင်း၊ မြေသားလမ်းများ ဖြစ်၍ ခက်ခဲ
 ကြမ်းတမ်းစွာ သွားလာကြရသည်။
 ဘစ်ခါတစ်ရံ သူပုန်များ ချောင်းမြောင်း
 ဘိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ဝန်ထမ်းများ၊
 စစ်သားများ သေဆုံးခြင်း၊ ဒဏ်ရာ
 ခြင်းထန်စွာရခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ ပြည်တွင်းရေး
 ခြိမ်းခြောက်မှု၊ မအေးချမ်းမှုများနှင့်
 ဘက်သက်သော တွေ့ကြုံမှု၊ သိရှိမှု၊
 ခြားနားမှု၊ မြင်မှုများအရ အောက်ပါအတွေ့
 ကြုံများ ရှိခဲ့သည်။

ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု မရှိ၊
 အာယာတမုန်တီးခြင်း။
 စိတ်ဝမ်းကွဲရ ခြင်း၊ စည်းလုံးမှု
 လုံးဝမရှိတော့။
 နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တိုက်ခိုက်သော
 သူများနှင့် ပြည်သူပြည်သား
 များ သေဆုံးရခြင်း၊ ခြေလက်
 အင်္ဂါ ဆုံးရှုံးခြင်း၊ လူ့ဘဝဆုံး

ခြင်း။
 သတ္တန္တရကပ် = စား၊ လုံ၊
 သေနတ်လက်နက်ဖြင့် ကြုံရ
 သောကပ်။
 ဒုက္ခိက္ခန္တရကပ် = အစားအစာ
 ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသောကပ်။
 ရောဂန္တရကပ် = ရောဂါဆိုး
 များ ကျရောက်ရခြင်းဟူသော
 ကပ်ကြီး ၃ ပါးနှင့် ရင်ဆိုင်
 ရခြင်း။
 လမ်း၊ တံတားများ ပျက်စီး
 ဆုံးရှုံးရသဖြင့် ပြည်သူလူထု
 ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှု
 ရေး ပညာရေးများ ဆုံးရှုံးခြင်း၊
 နောက်ကျကျန်ရစ်ခြင်း။
 ကလေးသူငယ်များ စာပေ
 ပညာရပ်များ မသင်ကြားရ၊
 မလေ့လာရသဖြင့် အနာဂတ်
 မျှော်လင့်ချက် မပီပြင်၊ ဝေဝါး
 ရခြင်း၊ အကြားအမြင် အသိ
 ပညာများ နောက်ကျခြင်း။
 တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ မအိပ်ရ

မနေရ၊ စီးပွားရှာခွင့်နည်းပါး၊
 ဘဝအခွင့် အရေးအရာများ
 ဆုံးပါးခြင်း။
 အပြတမ်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်
 လန့်မှု၊ အားငယ်မှုများနှင့်
 စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမ္မများဖြင့်
 လုံခြုံမှုမရှိ ဖြစ်ရခြင်း။
 စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊
 စိတ်ဓာတ်ရေးရာများ ဖွံ့ဖြိုးတိုး
 တက်မှု မရှိဘဲ အညွန့်ကျိုး
 ရခြင်း။
 အဆိုးဆုံးမှာ လွန်စွာ စက်
 ဆုပ်ဖွယ်ရာ ဘိန်းနှင့် မူးယစ်
 ထုံထိုင်း ဆေးဝါးများကို
 အခြေပြု၍ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းများ နိုင်ငံအဝန်း
 ကျယ်ပြန့်လာခြင်း၊ ပြည်ပ
 နိုင်ငံများကလည်း ဝင်ရောက်
 စွက်ဖက်ရန် တာဝန်လျက်ရှိ
 သည်။
 စာရေးသူတို့သည် ယနေ့
 အချိန် ငြိမ်းချမ်းရေးကို အခြေခံ၍ စစ်ပွဲ

များ ရပ်ဆိုင်းရန် နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ
များ ၂၀၁၇ ခုနှစ် မေလတွင်
ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံ ၂၀
ရာစုပင်လုံကို ကျင်းပပြီးစီးခဲ့ပြီး ဖြစ်
သည်။ ပြည်ထောင်စုကြီး ငြိမ်းချမ်း
ရေးသည် တောင်ပေါ်မြေပြန့်မကျန်
အများပြည်သူများ၏ ကြီးကျယ်မြင့်မား
သော မျှော်လင့်ချက်ကြီး ဖြစ်သည်။
မျှော်လင့်ချက်ဆန္ဒမှာ မိုးထိမက မြင့်မား
၍ ပြင်းပြင်းပြပြ ရှိနေကြပါသည်။
စာရေးသူအပါအဝင် ပြည်သူများမှာ
“စစ်”ဟူသော ဝေါဟာရကို မသုံးလို။
“စစ်”ဟူသော အသံကို မကြားလို၊
မမြင်လို၊ မတွေ့လို၊ မကြုံလိုတော့ပါ။

ဟစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြည်
စွာ၊ ရင်းနှီးစွာ၊ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ
ပူးပေါင်း၍ အေးချမ်းစွာ နေလိုကြပါ
သည်။ ခင်ပွန်းသည်၊ သားသမီး၊
အမိအဖ၊ ဆွေမျိုးဉာတိများ စစ်ကြောင့်
သေဆုံးခြင်း၊ ကိုယ်အင်္ဂါ ပြတ်တောက်
ဆုံးရှုံးခြင်း၊ လူညွန့်တုံးဘဝ ရောက်ရ
ခြင်း၊ ခိုကိုးရာမဲ့အဖြစ်များ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ဆုံးရှုံးမှုများကြောင့် လူအများတို့
မျက်ရည်စီးကြောင်းများ၊ မစီးဆင်းစေ
သင့်တော့ပါ။
ပြည်တွင်းစစ်ဆိုး သံသရာ
ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဒုက္ခခံစားနေ
ရသူများမှာ တိုင်းရင်းသားတို့၏ အဖေ၊

အမေ၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ အတိုး၊ အဘွား
ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးများ ဖြစ်
သည်။
“ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြင့် -
ဆွေမျိုးများ၏ မျက်ရည်များကို သုတ်
ကြပါစို့။
ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြင့် - တို့ဆွေ
များ၏ သောက ပရိဒေဝမီးများ
ငြိမ်းပေးကြပါစို့။
ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြင့် ဆွေမျိုး
၏ စိတ်အားငယ်မှု၊ မလုံခြုံမှုများ
နှစ်သိမ့်မှု ပေးကြပါစို့။ လုံခြုံမှု ပေး
စို့။
ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြင့် ဆွေမျိုး
၏ ခံစားမှုများကို မျှဝေခံစားကြပါစို့။
ပြည်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့်
ခံစားတင်ပြရင်း ပြည်ထောင်စုငြိမ်း
ငြိမ်းချမ်းရေးကို ကြိုဆိုလိုက်ရပါမည်။

မေချီ (ပွင့်)

ခရီးသွားရင်း ကြုံရပါသည်

နှုတ်ဆက်ပစ္စည်းဘူ

ခင်လေး(ပြည်ထောင်စုနယ်မြေ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စွဲလမ်းခြင်းဆိုတာ တကယ်တော့ သံယောဇဉ်တစ်ခုက မြစ်ဖြားခံတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါတယ်။ အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ အထပ်ထပ် ရပ်ပတ်ထားတဲ့ ဘဝကို ရုန်းထွက်ဖို့ဆိုတဲ့ အလုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ သိပ်မလွယ်လှတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲရှင်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း သာမန်လူတစ်ယောက်မို့၊ ရှိရင်းစွဲသံယောဇဉ်တွေကို ဘယ်လိုဖြတ်နိုင်မလဲဆိုတာ တွေးမိတိုင်း ကျွန်မ အများကြီးရင့်ကျက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်မတို့တွေဟာ ရွေးချယ်မှုလမ်းမှန်ဖို့ လိုတာပေါ့နော်။

အခု အခြေအနေမှာတော့ ကျွန်မအတွက် သံသရာခရီးကို လျှောက်ဖို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ မပြင်ဆင်နိုင်သေးပေမယ့် ဘဝခရီးကိုတော့ တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေနဲ့ လျှောက်လှမ်းနေဆဲ

အချိန်ပါပဲရှင်။
ဒီနေ့ဆိုရင် ကျွန်မကို ကျွန်မရဲ့ ဌာန အထက်အရာရှိ အကြီးအကဲများရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခုနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ ဒေသတစ်ခုဆီသို့ ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနဲ့အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

မရောက်ဖူးသေးတဲ့ ဒေသဆိုတာ တကယ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရေမြေတောတောင် ပထဝီအနေအထားကအစ အဆန်းအပြားတွေဖြစ်နေတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်မစိတ်တွေ အရမ်းလတ်ဆတ် ပျော်ရွှင်နေခဲ့ရတာပါ။ လူတော်တော်များများက အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးအတော်များများကတော့ နေရာဒေသတွေကို စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေနဲ့ သွားရရင်တောင် မှ ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်တဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရှိတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါ။ နေရာဒေသအသစ်ကို အလွန် ခုံမင်

တဲ့စိတ် ရှိသူ၊ မိတ်ဆွေအသစ်တွေထပ်ထပ်ပြီး မျှော်လင့်တတ်သူ၊ ခရီးထွက်ရတဲ့အလုပ်ကို လွန်စွာ ခုံမင်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ခုလည်း တာဝန်တစ်ခုနဲ့ ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ကြပြီး ခရီးအစမှာ ရွှင်လန်းတက်ကြွတို့လည်း တစ်စတစ်စ မူးဝေပွေ့လာကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိသလို ချိန်မှာတော့ နံနက်ဝေလီဝေထိုင်ကတည်းက စီးလာတဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် သယ်ဆောင်လာခဲ့သော ကားထဲမှာ အလင်းရောင်ပျောက်နေတဲ့ အရောင်ထဲမှာ မမောမပန်း ပြေးနေဆဲပဲ။
“ည ၁၀ နာရီထိုးခါနီးပြီ” ကျွန်မ လက်က နာရီကို ပြောလိုက်မိသည်။

မြို့တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ မောင်းနှင်နေတဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ပင်ပန်းနေလောက်ပြီ။ မောင်းသူနေရာတွင်လည်း မောင်းနေတော့ ကျွန်မတို့ပါလာတဲ့ သူတွေကတော့

www.burmeseclassic.com

စားလိုက်၊ စကားပြောလိုက်နဲ့ ဟော
 ခုတော့ သူတို့အားလုံး ငိုက်ကုန်ပြီ။
 အမှောင်ယံကို ထိုးဖောက်၍
 ကားရှေ့ မီးအလင်းနှင့်သာ အားပြု
 မောင်းနှင်နေရသည်။ မြို့တစ်မြို့နဲ့
 တစ်မြို့ကြား လူသူကင်းဝေးနေချိန်ဖြစ်၍
 ကတ္တရာလမ်းဘေးရှိ မိုင်တိုင်အမှတ်
 အသားများ ရေးထားသည့် အုတ်တိုင်
 ဖြူလေးများသာ တစ်ရပ်ရပ် ကျန်ရစ်နေ
 သော မှောင်မဲမဲပတ်ဝန်းကျင်အား
 ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကျွန်မ မျက်ကြောင်း
 စင်းစ ပြုလာပြီဖြစ်သော်ငြား ယာဉ်မောင်း
 သူအား စကားပြောပေးနေရမည်ဖြစ်၍
 ကျွန်မ ငိုက်နေ၍ မဖြစ်ပါ။ သို့ပါသော
 ကြောင့် ဓာတ်ဘူးတွင်းမှ ကော်ဖီတစ်
 ခွက် သောက်ရင်း အိပ်ချင်စိတ်ကို
 ခြေဖျောက်နေချိန် ကားရှေ့မီးအရောင်
 ဖြင့် မြင်ရသော ရေနံလှမ်းလှမ်းလောက်
 တွင် ကျွန်မတို့ကားကို လက်ဝှေ့ရမ်း၍
 ထားနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ကျွန်မ
 ဆရာ ယာဉ်မောင်းသူပါ မြင်လိုက်ရ
 သဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

မြင်တူကြည့်မိကြသည်။
 “မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊
 အစ်မရေအထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ညကြီးမင်း
 ကြီး” ယာဉ်မောင်းသူကပြော၏။ “ဒီနား
 တစ်ဝိုက်က ရွာနဲ့ နီးနေလို့လား” ကျွန်မ
 က ပြန်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ယာဉ်မောင်း
 သူက ချက်ချင်းမဖြေ နောက်မှ “အစ်မ
 ထင်သလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”
 မိန်းကလေးက ကားလမ်းပေါ်
 ထိ ထွက်တားနေချေပြီ။ ကျွန်မတို့ ခရီး
 ထွက်လာတဲ့ အဖွဲ့နဲ့ စီးလာတဲ့ ကား
 အခြေအနေအရ လူပိုတစ်ယောက်
 လောက်တော့ မဖြစ်မနေ ကြပ်ကြပ်
 ညပ်ညပ် စီးရင်တော့ တင်လို့ရကောင်း
 ပါရဲ့။ ကားနောက်ခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ
 ကလည်း အိပ်လိုက်သမှ တုတ်တုတ်မျှ
 မလှုပ်။
 “ဒုက္ခရောက်နေတာ ထင်ပါရဲ့
 ဟယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း
 အန္တရာယ်များပါတယ်။ တို့အဖွဲ့က
 လူတောင့်ပါတယ်။ ရပ်ပေးပြီး အခြေ
 အနေ ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမ”
 ကျွန်မတို့ကားကို သူ့ရေအနား
 ရောက်ခါနီးလုလုမှာ အရှိန်သတ်ပြီး
 ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးမလေးက
 ကျွန်မတို့ကားအနားကို ပြေးလာရင်း
 “ကျွန်မအဖေ မြို့မှာ ဆေးရုံတင်ထားရ
 လို့ပါ။ အခုညခွဲစိတ်မှာပါ။ အမေက
 အဖေ့နားမှာ စောင့်နေရလို့ ကျွန်မ
 ရွာပြန်ပြီး လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူ
 တာပါ။ ကျွန်မကို ရွာထဲကလှည်းနဲ့
 မောင်းပြီး လိုက်ပို့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့
 ရွာက အရမ်းဝေးတော့ မစောင့်နိုင်တော့
 တာပါ အန်တီရယ်။ ကျွန်မအမေလည်း
 ကျွန်မပြန်အလာကို စောင့်နေရင်းနဲ့
 စိတ်ပူနေလောက်ပြီ။ ကျွန်မကို အန်တီ
 တို့ကားနဲ့ အကြံ တင်ခေါ်ပေးပါရင်။
 ရှိခိုးပါတယ် အန်တီရယ်။ မိန်းကလေးက
 လက်အုပ်ချီရင်း ကျွန်မကို အန်တီဟု
 နာမ်စားခေါ်၍ တိုင်တည်ပြောဆိုနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ယာဉ်မောင်းသူက ကျွန်မ
 မျက်နှာဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း ...
 “ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”ဟု

မေးသည့် မျက်နှာအမူအရာ ပြု၏။ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကလေးမလေးကို မေးလိုက်သည်။ “မြို့နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ ကလေးမ”

“တအောင့်လောက်ပဲ ကြာတော့မယ်ရှင်။ ဆေးရုံက မြို့အဝင်မှာပါ”

“ကားနောက်ခန်း Box ထဲမှာမင်း ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးတော့ စီးရမယ်။ ကားနောက်ဖုန်းဖွင့်ပေးပြီး တင်ခဲ့လိုက်ပါကွယ်” ကျွန်မက ကားမောင်းသူကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ကျွန်မနှင့် ယာဉ်မောင်းသူနှစ်ဦးတို့ ဒုက္ခရောက်နေသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူမ၏ ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်တင်၍ မောင်းထွက်လာသည်အထိ ဘာဆိုဘာမှ မေးခြင်း မြန်းခြင်း မပြုနိုင်အောင် ပင် တခေါခေါဟောက်နေသော အဖွဲ့အား မကျော်လွှားနိုင်သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်၍သာ မြို့အဝင်ညာကို မောင်းနှင်ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

သူမ ပြောတာ အမှန်ပင်

ကြုံဆိုပါ၏။ ဆိုင်းဘုတ်အလွန်၌ ပြုနယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

“ရပ်ပေးလိုက်ပြီး နီးလိုက်ဦး ကလေးမလေး အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်ပါ”

ကျွန်မပြောသည့်အတိုင်းပင် ယာဉ်မောင်းသူမှ ပြည်သူ့ဆေးရုံ ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကလေးမ အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်၍ နီးစေရန် အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် ...

“ကောင်မလေးရေ ညည်းပြောတဲ့နေရာ ရောက်ပြီ။ အိပ်ပျော်နေသလား ဆင်းလို့ရပြီကွ” ဟု ပြောရင်း ကားနောက်ဖုံးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သံ ကြားရ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကားမောင်းသူ၏ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြောလိုက်သံတစ်ခု တုန်ယင်ချောက်ချားလွန်းစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အစ်မရေ ကောင်မလေး မရှိ

တော့ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လည်း မပေးရသေးဘူးလေ” ကျွန်မ ကောင်းနားလည်လိုက်ပြီမို့ ပြန်းခနဲ ထသွားကြက်သီးမွေးညှင်းများနဲ့အတူ ခြေစွဲလမ်းခြင်းဖြင့် သံသရာကို ရှည်လျော်မည့် မိန်းကလေးပါလား။ ကားနောက်မှာ အိပ်နိုင်လွန်းသူတို့ကိုလည်း ကျွန်မ အိပ်ဆေးကျွေးမထားမိပါ။ သို့သော် ကားမောင်းသူ ကြားအောင် ကျွန်မ ပြောလိုက်မိသည့် စကားတစ်ခွန်းက “ဘယ်အချိန်ကများ ဆင်းသွားပါလိမ့် မိန်းကလေးရယ်။ မပြောနဲ့။” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ” တောင် “နှုတ်ဆက်မသွားဘူး” ...

ငြိမ်းအေးကြမ်းခင်ဆေး

(ပြည်ထောင်စုနယ်ခြေ)

ပေါင်လုံးသွေး

ပင်တိုင်စံနှင့် ဖြောင့်မတ်စံရွာတီး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း ၃၆

ထိုနေ့ညနေတွင် မင်းသမီး

လေးကျွမ်းကျူ ရောက်လာသည်။ သူမ နှင့်အတူ မန်ချူးဆရာမကြီး မယ်တော် ကြီးချိုင့်လီ လိုက်ပါလာ၏။

မင်းသမီးလေးကျွမ်းကျူက ကွမ်းဆူးမင်းသားလေးကို စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးသည်။ ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းထဲမှ ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီ ... သားတော်နှင့် တူမ တော်ကို ညွှန်ကြားသောအားဖြင့် ယစ်သဘင်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပ မည်”

မင်းသားကြီးကွမ်း

စာကို ဖတ်ပြီးသွားချိန်တွင် မင်းသမီးလေးကျွမ်းကျူက မျက်နှာဖုံး နှစ်ခု ထုတ်ပေး၏။ ဇီးကွက်မျက်နှာ မျက်နှာဖုံးများ။ နှုည့်ပျော့ပျောင်းသော တိရစ္ဆာန်အရေခွံတစ်မျိုးကို ဆေးခြယ်

ပြုလုပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးများ ဖြစ် လေသည်။

“ဒါတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ညီမတော်”

“တော် တော် ကြာရင် ခေါင်းလောင်းထိုးလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျ ရင် ဒီမျက်နှာဖုံးတွေ တပ်ပြီး ယစ်သဘင် အဆောင်ကို လာခဲ့ပေါ့”

“ယစ်သဘင်အဆောင်က ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟင် ... ကိုဖျားကလည်း ယစ်သဘင်အဆောင်ကိုတောင် မသိ တော့ဘူးလား”

ကျွမ်းကျူက တအံ့တဩ အမူအရာလေးနှင့် မေးလိုက်၏။

“ကိုဖျားမရှိတုန်းမှာ အခြား တစ်နေရာကို ပြောင်းထားသလား။ အရင်နေရာပဲလားလို့ မေးတာပါ ညီမ တော်ရဲ့ ဟဲ ... ဟဲ”

“အရင်နေရာမှာပဲ မပြောင်း ဘူး”

ဤသို့ တိုတိုတုတ်တုတ်

ပြောပြီးနောက် မင်းသမီးလေး ကျွမ်းကျူ သည် ခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ မယ်တော်ကြီးချိုင့်လီသည် လည်း မင်းသမီးလေးနောက်မှ အနီး ပမာ ကပ်ပါသွားသည်။

ယုန်လေးအဖို့ အခက်ကြုံလှ သွားပြီ ဖြစ်၏။

ဤစံအိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်။ အဆောင်အနံ ကွဲပြားလှသည်။ လမ်းညွှန် လမ်းကွင်းကလေးများ စင်္ကြံပတ်ထား များ။ အတက်အဆင်းလှေကားများ စသည်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။

အကြောင်းမသိသူများအား အခန်းတစ်ခန်းသို့ ချောချောတောင့်တောင့် ရောက်ရန် မလွယ်ကူ။ တစ်နေရာသို့မဟုတ် တစ်နေရာတွင် လမ်းညွှန် ချောချောလည်နေလိမ့်မည်။

ထို့အပြင် စံအိမ်ကြီး အထပ်လေးထပ် ရှိ၏။ ယစ်သဘင် အဆောင် ဘယ်မှာလဲ။ ပထမထပ် လား၊ ဒုတိယထပ်မှာလား၊ တတိယထပ်မှာလဲ။

မှာလား။	ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသည့် ငွေတဖြူဝတ်	တယ်ကြတာကိုးကွယ်။ မြန်မြန်လုပ်ပါ
ကွမ်ဆူးမင်းသားလေးအနေ	လွှာကို ဆင်မြန်းသည်။	စုရဲ့။
နှင့် ယစ်သဘင်ဆောင်ကို မသိလျှင်	ယုန်လေးကမူ မန်ချူးရီးယား	ယုန်လေး အလွန် စိတ်လော
သဘာဝကျလိမ့်မည် မဟုတ်။ ယုန်လေး	ခြင်္သေ့၏ သားရေဖြင့်က ချုပ်ထားသော	နေသည်။ ခေါင်းလောင်းထိုးနေခိုက်
အကြီးအကျယ် ဦးနှောက်ခြောက်သွား	ဇော်ဂျီရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို	အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်မှဖြစ်မည်။
သည်။	ဝတ်လိုက်၏။ ဘွဲ့ဘဲဆိပ်၊ အဆောင်	မိမိတို့အပြင် အခြားသူလည်း
နောက် ... ဒီမျက်နှာဖုံးများ	အယောင်များကိုလည်း ရင်ဘတ်နှစ်ဖက်	ယစ်သဘင်ဆောင်သို့ သွားကြလိမ့်မည်။
လာပေးသွားသော အဓိပ္ပာယ်။	ပေါ်တွင် တပ်ဆင်လိုက်သည်။	ထိုသူများနောက်သို့ ရော၍
“ဘာလဲ”	မင်း ညီမင်းသားများ	လိုက်သွားလျှင် ယစ်သဘင်ဆောင်သို့
မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်၍	ဆောင်းအပ်သော ရွှေမောက်ချွန်ကို	လွယ်ကူစွာ ရောက်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။
ယစ်သဘင်ဆောင်ကို သွားရမည်။	လည်း ကျကျနန ဆောင်းလိုက်၏။ ခါးမှ	“ရော ... စု မျက်နှာဖုံး
ကျွန်ကျ ပြောပြသွား၏။ ဤသည်မှာ	ရွှေခါးပတ်တွင် ဓားနှစ်စင်း၊ ဘယ်တစ်	တပ်လိုက်”
ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီး၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ	လက်၊ ညာတစ်လက် ချိတ်ဆွဲလိုက်	“အို ... ဒါကြီးကို မတပ်ချင်
မည်းကမ်းချက် ဖြစ်လိမ့်မည်။	သည်။ လက်နက်ပုန်းများကိုလည်း	ဘူး”
“ကဲ ... မိဖုရားကြီး ဝတ်ရ	လျှိုဥက်စွာ ယူဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်	“မတပ်လို့ မဖြစ်ဘူး စုရဲ့။
အာ မလဲသေးဘူးလား”	လိုက်၏။	အခမ်းအနားတစ်ခုခုလုပ်ရင် မျက်နှာဖုံး
ယုန်လေးသည် မိမိ ဦးနှောက်	ဤအချိန်တွင် ကျယ်လောင်	တပ်ပြီးမှ သွားရတယ်။ ဒါ ဒီစံအိမ်ကြီး
ခြောက်နေသော်လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့်	စွာသော ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြီးများ	ရဲ့ ထုံးစံပဲ။ အင့် မှန်း မောင်တော်တပ်
သမီးလေး ယူဂျင်းဂျင်ကို ပြောလိုက်	စတင် ပေါ်လာသည်။	ပေးမယ်။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ စုက မျက်နှာ
	“အလို ... ငြီးလိမ်းပြင်ဆင်	ဖုံးလေးနဲ့လည်း လှတာပဲဟေ့။ တကယ့်
မင်းသမီးသည် ကော်ချွန်ပြည်	လို မပြီးသေးဘူးလား စုရဲ့။ မင်းတို့မိန်းမ	ဦးကွက်မလေးနဲ့ တူသွားတယ်။ ဟဲ...
လာသော အကောင်းဆုံး ကျွန်ပိုး	တွေဟာ မှန်ရေ့ကို ရောက်သွားရင်	ဟဲ...ဟဲ”

“သွားပါ။ လှလည်း လှပဲနဲ့”
 “လာ ... စု သွားကြစို့”
 ခန်းဆောင်အပြင်ဘက်သို့
 သွက်လာကြ၏။
 လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။
 မိမိတို့အခန်းဘေးတွင် နေရာ
 သူထားကြသော တပ်မှူးလေး ဆာအိုဖူး
 ဘိုအဖွဲ့မှာ နဂိုအစီအစဉ်အတိုင်း စံအိမ်
 ကြီးမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြပြီ
 ဖြစ်လေသည်။
 ယုန်လေးသည် စောစောက
 ခေါင်းလောင်းသံကြီးများ ပေါ်ထွက်လာ
 ရာဘက်ဆီသို့ ခန့်မှန်း၍ ခပ်သွက်သွက်
 လျှောက်လာခဲ့လေ၏။
 “အို ... ရှေ့က ဖြည်းဖြည်း
 ကြွလမ်းပါ မောင်တော်”
 မင်းသမီးလေးခမျာ နောက်မှ
 အပြေးကလေး လိုက်ပါလာရရှာ၏။
 ယုန်လေးသည် မင်းသမီးလေးကို ဂရု
 မစိုက်နိုင်။
 အခန်းတစ်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်
 သည်။ တွေ့ရသော လူသွားစင်ကြီးလမ်း

လေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်သည်။
 တစ်ဖန် ဘယ်ဘက်သို့
 ထပ်ကွေ့သည်။ အမှန်မှာ ခြေဦးတည်
 ရာကို လျှောက်သွားနေခြင်းမျှသာ
 ဖြစ်၏။
 ယစ်သဘင်ဆောင်ကို မြန်မြန်
 တွေ့ရန် အရေးကြီးနေ၏။ ထို့အပြင်
 အန္တရာယ်များကလည်း အချိန်မရွေး
 ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့်အတွက် မျက်စိ
 နှင့် နားများကို လုံးဝ အလွတ်မပေးစွဲ
 ချေ။
 နေရာပေါင်းများစွာ ရုပ်တုကြီး
 များကို တွေ့ရ၏။ အချို့ ရုပ်တုကြီးများ
 က လူကိုယ်နှင့် ခြင်္သေ့မျက်နှာ၊ အချို့
 ရုပ်တုများက ဝက်ဝံမျက်နှာ၊ အချို့ရုပ်တု
 များက ကျားမျက်နှာ အစရှိသည်ဖြင့်
 ထူးဆန်းသော ရုပ်တုကြီးများ။
 တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်
 “ဂျိမ့်”
 လျှို့ဝှက်ကျောက်တံခါးကြီး
 တစ်ချပ်က မျက်နှာကျက်မှ လျှောက်
 လာပြီး ယုန်လေးတို့ လျှောက်လာသည့်

စင်ကြီးလမ်းလေးကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။
 “ဤနေရာသို့ မလာရဘူး”
 “အသင် မသိဘူးလား”
 အပေါ်မှ ကျလာသော
 ကျောက်ဖြူတံခါးကြီးတွင် အနီရောင်
 စာတန်းနှစ်တန်း ရေးထားသည်။
 ယုန်လေး မျက်လုံးပြူးပြွဲ
 သည်။ အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားသည်။
 “လာ ... စု၊ ဟိုဘက်
 ကွေ့သွားမယ်။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”
 “မရောက်နိုင်တော့ဘူးလား”
 ဟင်”
 “ရောက်တော့မှာပါ လာ”
 မင်းသမီးလေးသည် နောက်
 ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်နှင့် ဆက်
 လက် လိုက်ပါလာ၏။
 တွေ့ရသော အခန်းဆေး
 ကြီးတစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်သည်။
 ထိုခန်းဆောင်ထဲမှ ပြန်
 လိုက်တော့ ဘေးဝဲယာတွင် ကျောက်
 နံရံကြီးများ ကာမိုးလျက်ရှိသော
 လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ကျောက်နံရံကြီးများတွင်
မီးအိမ်ကလေးများ အစီအရံ ချိတ်ဆွဲ
ထားသောကြောင့် အလင်းရောင်
ကောင်းစွာ ရရှိနေသည်။

“ဟင် ... ဒီနေရာ စောစော
က စုတို့ ရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာကို
ပြန်ရောက်နေပြီ မောင်တော်ရဲ့ ဒုက္ခပါ
ပဲ။ မောင်တော် မျက်စိလည်နေပြီ
ဆင်တယ်”

“မဟုတ်တာပဲ စုရယ်။ ဘယ်
ဘဝလဲ စောစောကနေရာကို ပြန်ရောက်
တာမှလဲ။ လာစမ်းပါ။ မောင်တော်
ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကြီးပြင်းလာတာပါ။
အိမ်မိမိတို့ပြီး နောက်ပြန်သွားရင်တောင်
ဘယ်နေရာကိုမဆို သွားလို့ရပါတယ်။
အဲ...ဟဲ လာသာလာပါ စုရဲ့ မမှားပါ
ဘူး”

“အို . . . စု မမှားဘူး။
စောစောက ဒီကျောက်နွားရုပ်ကြီးကို
သေချာချာ မှတ်ထားတဲ့ ဥစ္စာပဲ”

မင်းသမီးလေးက ငိုသံပါလေး
ပြောလိုက်၏။

မှန်ပါသည်။
စောစောက ရောက်ခဲ့သည့်
နေရာကို ပြန်ရောက်လာခြင်းပင်။
လူကိုယ်နှင့် နွားရုပ်မျက်နှာကြီး ထုလုပ်
ထားသော ဤကျောက်ရုပ်ကြီးကို
ယုန်လေးကိုယ်တိုင် ပြန်လည် မှတ်မိနေ
သည်။

သို့သော် ဤနေရာတွင်
မင်းသမီးလေးကို အလျော့ပေး၍
မဖြစ်၏။ မိမိတတ်ရုပ် ပေါ်သွားမည်ဖြစ်
၏။

ယုန်ကလေးက ပြောလိုက်၏။

“စု မှားနေတာပါကွယ်။
ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျောက်နွားရုပ်တုပေါင်း
လေးဆယ့်ကိုးခုတိတိ ရှိတယ် စုရဲ့။
စောစော စုတွေ့ခဲ့တာက ရုပ်တုတစ်ခု။
အခု တွေ့ပြန်တာက နောက်ရုပ်တုတစ်ခု
ပါ။ မယုံရင် ကြည့်နေ။ ရှေ့ဆက်
လျှောက်သွားရင် နွားရုပ်တုတွေ အများ
ကြီး တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်”

မင်းသမီးလေးသည် ဝေဝေဝါ
ဖြစ်၍ သွား၏။ မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်

ဝက်နှင့် နောက်မှ ဆက်လက် လိုက်ပါ
လာရှာ၏။

ယုန်လေးနှင့် မင်းသမီးလေး
သူ့အနားမှ ထွက်သွားသောအခါ
ကျောက်နွားရုပ်ကြီး လှုပ်ရှားလာ၏။
လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းပိုင်းရှိ နွားခေါင်း
ကြီးကို ချွတ်လိုက်၏။

မျက်နှာပိုင်းပိုင်း ဝက်ကဲ့သို့
မျက်လုံးပေါက်များ ကျဉ်းသော လူတစ်
ယောက်၏မျက်နှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ
သည်။ သူက ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်
သည်။

“အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ယူဆ
တဲ့အတိုင်း မမှားဘူး။ ဒီကောင်ဟာ
ကွမ်းဆူးမင်းသားအစစ် မဟုတ်တာ သိပ်
သေချာနေပြီ”

တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်
ပြီးလျှင် ထိုသူသည် သူ့ဘေးမှ အခန်းထဲ
သို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

ဤအဖြစ် အပျက် ကို
ယုန်လေး မသိလိုက်ချေ။

ယုန်လေးသည် မျက်နှာမှ
စီးကျစပြုလာသော ချွေးများကို ပိုးပုဝါစ
ဖြင့် ကယျာကယာ သုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် သူ၏ နားများကို
အစွမ်းကုန် စွင့်ထားသည်။

ခြေသံများ ပေါ်နှိုးနှိုး စကား
ပြောသံ၊ ရယ်သံ၊ မောသံများ ကြားရနိုး
နိုး ယစ်သဘင်ပွဲရှိသော နေရာမှ
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံဗလံများ
မှချ ပေါ်ထွက်နေရမည်။

သို့သော် ဘာသံမျှ မကြားရ။
အသွားအလာ၊ အကူးအသန်း လုံးဝ
မမြင်ရ။ ရှိသမျှလူအားလုံး ယစ်သဘင်
ဆောင်ထဲသို့ စုဝေးရောက်ရှိနေပြီလား
မသိ။

လွန်စွာ အကြံအစိုက်လာပြီ
ဖြစ်သည်။ ယုန်လေးသည် နားထင်များ
ပေါ်သို့ တဒီးဒီး စီးကျလာသော ချွေးများ
ကို သုတ်ပစ်လိုက်ရပြန်သည်။

“အို ... မရောက်သေးဘူး
လား။ မရောက်သေးဘူးလား။”

မင်းသမီးလေးကလည်း

တစ်မှောင်း၊ ခြေထောက်ကလေးများကို
ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လိုက်လာသည်။

“ရောက်ပါတော့မယ် မိဖုရား
ရဲ့။ ဟိုတစ်ခန်းကို ဖြတ်လိုက်ရင်”

“တကယ်ရောက်မှာလား”

“ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်း
လေး ထပ်သွားရမယ်။ အဟဲ...ဟဲ”

“ကိုင်း ... သွား ... သွား
သိပ်စကားရှည်မနေနဲ့။ သူများ စိတ်တို
လာပြီ။ ဒီတစ်ခါမရောက်ရင် အသိပဲ”

ငိုသံပါလေးနှင့် ကြိမ်းမောင်း
လိုက်ပြီးနောက် မင်းသမီးလေးခမျာ
နောက်မှ လိုက်ပါလာပြန်၏။

သို့သော် အကောင်းလိုက်လာ
ခြင်း မဟုတ်။ တစ်လမ်းလုံး ဗျစ်တောက်
ဗျစ်တောက်နှင့် ပြည်တွန်တောက်တီး
ရင်း လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း ၃၇

ယုန်လေးသည် စိတ်ညစ်ညစ်
အကြံအစိုက်အစိုက်နှင့် ရှေ့ကို ဆက်သွား
နေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူ

ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တိရိစ္ဆာန်ဦးခေါင်း
တစ်ဆင်ထားသော ရုပ်တုကြီးများ
ဟိုမှာတစ်ရပ်၊ သည်မှာတစ်ရပ် ကြိမ်း
များစွာ တွေ့ရသည်။

ကျောက်တုံးနံရံကြီးတူ
လှေကားထစ်ကလေးများ ထွင်းဖောက်
ထားသော နေရာသို့ အရောက်
ယုန်လေး ဝမ်းသာသွားသည်။

မိမိတို့ရှေ့တွင် စင်္ကြံလမ်း
ကလေးအတိုင်း ငါးကြီးတစ်ကောင်
လာသည်။ နှေးနှေးစွာ လျှောက်လာ

ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် ခါးကိုင်
သည်။ ခူးဆစ်ခန့်အထိ ရှည်သော
ကောက်ရိုးဖိနပ်ကြီးကို စီး၍ထားသည်။

မကြာမီ ငါးကြီးနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မိ၏။

ယုန်လေးက ငါးကြီး၏
ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဟန်ပန်ဖြင့် လှမ်း
လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်နှယ့်လဲ။ ယစ်သဘင်
ဆောင်မှာ လူစုံနေပြီလား”

ငါးကြီးက စကားမပြော

မျက်နှာ မျက်နှာဖုံးအောက်မှ မည်းနက်
သော မျက်လုံးကြီးများနှင့်သာ ယုန်လေး
ကို စူးစိုက်စွာ ပြန်ကြည့်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

“ကျုပ် . . . ခင်ဗျားကို
မေးနေတယ်လေ ဟဲ့...ဟဲ့”

ငါးကြီး ခေါင်းခါပြသည်။ သူ
နားမကြားကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန်
လုပ်ပြသည်။ ထို့နောက် သူ့ပါးစပ်ကြီး
ကိုပါ ပာပြလိုက်၏။

“အမယ်လေး”
မင်းသမီးလေး၏ လန့်အော်
သံ။

“ဟင်”
ယုန်လေးကိုယ်တိုင်လည်း
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ငါးကြီးတွင် လျှာမရှိ။ ငုံးတံတိ
ပြီး ပြတ်နေလေသည်။
ငါးကြီးသည် သူ့လမ်းသူ
ဆက်လျှောက်သွား၏။

တစ်ခဏအတွင်း ကံအား
ဆွံ့စွာ ခေါင်းလောင်းစင်ကြီးအောက်

သို့ ရောက်လာ၏။
ခေါင်းလောင်းစင်ကြီးအောက်
တွင် ကျွဲကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည်။
ခေါင်းလောင်းမှူးကြီး ချင်ကီးဖူဖြစ်
ကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

သိမ်းငှက် ဌာနချုပ်မှ
အထောက်တော် မြွေသည် ကျွဲခေါင်း
မျက်နှာဖုံးကြီး ဖုံးအုပ်ထားသော
ချင်ကီးဖူနှင့် စကားရပ်၍ ပြောလျက်ရှိ
၏။

ယုန်လေးတို့ ရောက်လာသည်
တွင် မြွေသည် ကျွဲကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ
ဝဲဘက်မှ စင်ကြိုလမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့
ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
“ဪ . . . ဥပရာဇာနဲ့
အရှင်သမီးတော်ပါလား။ နောက်ကျလှ
ချည်လား”

ကျွဲကြီးချင်ကီးဖူက ပျာပျာ
သလဲ ထ၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။
“ဒီမိဖုရားအလှပြင်နေတာ

ကြာသွားလို့။ ကဲ ... သွားလိုက်ဦးမယ်
နော်”

မင်းသမီးလေးက ယုန်လေးကို
မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။
သည်နေရာမှာ ကြာကြာ
အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်။ မြွေနောက်သို့
ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားနိုင်မှ
ဖြစ်မည်။

“လာ . . . စု”
လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ မြွေ
နောက်သို့ အသော့အလှောင် လိုက်ရသည်။
ကျောက်နံရံကြီးများကြားမှ စင်ကြိုလမ်း
များ ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ ထိဆုံနေသော
နေရာတွင် မြွေကို မီလာ၏။

မြွေသည် ထိုနေရာတွင်
တစ်စုံတစ်ခုကို ငုံ့၍ ကောက်ယူလိုက်
ဟန်ပြုပြီးမှ နောက်မှ လိုက်လာသော
ယုန်လေးတို့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့်
ဆက်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

မကြာ။ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်
အရောက် . . .

ရောမခြင်သေ့ရုပ်တုကြီးတစ်ခု
ကို တွေ့ရ၏။ ပါးစပ်ကြီးကို ကြောက်မက်

ဖွယ်ရာ ခြံထားသော ခြံသုံးဦးခေါင်းကြီး	များမှာ လေးလုံးတိတိ ရှိလေသည်။	အချင်းချင်းသည် စကား
ဖြစ်၏။	ကျောက်စားပွဲရည်ကြီးများပေါ်	မပြောကြ။ အကယ်၍ စကားပြောမိလျှင်
မြွေသည် ခြံသုံးပါးစပ်ကြီးထဲ	တွင် ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိ။ ယစ်သေ	ထိုသူအား လျှာဖြတ်ခံရမည်ဟု အဆိုး
သို့ ဝင်သွားလေသည်။	ရည်များ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ စမဲဟင်း	ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ထားသလိုမျိုး
“ယစ် သဘင် ဆောင် ကို	လှာများ၊ သစ်ဥ သစ်ဖုနှင့် သစ်သီးဝလံ	သူတို့အား ကြည့်ရသည်မှာ
ရောက်ပါပြီ စုရဲ။ ဟဲ...ဟဲ”	မျိုးစုံ၊ လိပ်ဥ၊ ငှက်ဥ စသည်ဖြင့် ဥမျိုး	ပျော်ရွှင်ပွဲတစ်ခုသို့ လာခဲ့သူများနှင့်
ယုန်လေးသည် မင်းသမီး၏	စုံ၊	မတူ။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်လေး
လက်မောင်းလေးကို ဆွဲ၍ ခြံသုံးပါးစပ်	မျက်နှာဖုံးတပ် လူပေါင်း	သော နာနာဘာဝများနှင့်သာ တူနေကြ
ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။	၄၀၀ ခန့်၊ စားပွဲရည်ကြီးများတွင် နေရာ	၏။ အခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံးမှာ ငြိမ်သက်
သဘာဝလိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခု	ယူထားကြ၏။ ငှက်အမျိုးမျိုးနှင့် ခွေး၊	တိတ်ဆိတ်လျက်။
သဏ္ဌာန် စီမံထားသော အခန်းရည်ကြီး	ကြောင်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကွဲ၊	ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာသော
ရောင်စုံမီးပုံး၊ မီးအိမ်၊ မီးမောင်းမား	နွား၊ ယုန်၊ ဝံပုလွေ စသည်ဖြင့် မျက်နှာ	ယုန်လေးနှင့် မင်းသမီးလေး ယူရှင်နှင့်
ထိန်ထိန်ညီးမျှ ထွန်းညှိထားသည်။	ဖုံးအမျိုးမျိုး။	ကို ကျားမျက်နှာကြီးက ထာ၍
ရှည်လျားသော ကျောက်	မျက်နှာဖုံးများအားလုံး စကား	နှုတ်ဆက်ကြိုဆို၏။
စားပွဲကြီးများကို အတန်းလိုက် ခင်းစီ	ပြောခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း လုံးဝမရှိ။	ကျားကြီးမှာ လှုပ်ကြီးသော
ထားသည်။	အရက်ခွက်နှင့် အစားအစာများကို	ထွားကျိုင်းသည်။ အဖိုးတန် ဝတ်စုံနှင့်
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်	ယူငင်စားသောက်ခြင်း လုံးဝမပြုကြ။	ကြီး ဆင်မြန်းထားသည်။ မုတ်ဆိတ်
လူပေါင်း ၅၀ စီ မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာ	မိမိတို့ နေရာအသီးသီးတွင် ကျောက်ရုပ်	ကြီးများမှာ မည်းနက်သန့်စွမ်းလှသော
ယူ၍ ထားကြ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် လူ	များအလား၊ ကြေးရုပ်များအလား	တောင်ဆုပ်ခန့်နီးပါးခန့် ရှည်၏။
၁၀၀၀ စီ ဆန့်သော ၎င်းစားပွဲရည်ကြီး	ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြ၏။	ကျားကြီးသည် ယုန်

မင်းသမီးကို သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန်	ဖုံး။	မျက်နှာဖုံးအမျိုးမျိုး တပ်ဆင်
လက်ဟန်ခြေဟန် လုပ်ပြသည်။ ဤ	ယုန်လေးသည် လူများ၏	ထားသော လူအားလုံး၏ မျက်လုံးများက
ခန်းမကြီးထဲတွင် စကားပြောချင်တိုင်း	အခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ ခန်းမကြီး	ကျောက်ဂူကြီးဖွင့်သွားသော နေရာဆီသို့
ပြောခွင့်ရဟန် မတူပေ။	၏ အခြေအနေကိုလည်းကောင်း	ပြိုင်တူ ရောက်သွားကြလေသည်။
ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမကြီး	အကဲခတ်လျက် ရှိသည်။	ပထမဦးစွာ ...
တစ်နေရာတွင် ကျောက်စားပွဲပိုင်းကြီး	ခန်းမရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်	တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားများ ပြေး
တစ်ခု တွေ့ရသည်။ ၎င်းစားပွဲကြီးကို	တွင် ထူးထူးခြားခြား ခင်းကျင်းပြင်ဆင်	ထွက်လာကြ၏။ တူရိယာများကို
သီးသန့်အနေဖြင့် ပိုးလိုက်ကာ ခန်းဆီး	ထား၏။ ထိုနေရာတွင် ပိုးမီးအိမ်များ	မြိုင်ဆိုင်စွာ တီးလျက် အရက်သမားသိုင်း
များ ကာရံထားသည်။ မျက်နှာကျက်	ထွန်းညှိထားသည်။ မျက်နှာကျက်မှ	ကဟန်ဖြင့် ထွက်လာကြခြင်းပင်။
တွင် မီးပန်းဆိုင်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိ	ရောင်စုံမီးပန်းကုံးများလည်း အစီအရီ	တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားများသည်
ထား၏။	သွယ်တန်း၍ အောက်သို့ တွဲလောင်းကျ	ကွဲခေါင်းမျက်နှာဖုံးများကို တပ်ဆင်ထား
ကျားကြီးသည် ယုန်လေးနှင့်	နေသည်။	ကြပြီး ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သံခမောက်ကြီး
မင်းသမီးကို ထိုသီးသန့်ကျောက်စားပွဲ	မကြာမီ ...	များ ဆောင်းထားကြ၏။
နှင့် နေရာချထားပေးပြီးနောက်	ထိုရောင်စုံမီးပန်းကုံးများ	ထို သံခမောက်ဆောင်း
ခြေလည် ထွက်ခွာသွားလေသည်။	နောက်ဘက်ရှိ ကျောက်နံရံကြီးမှာ	ကွဲများသည် တစ်နေရာတည်းတွင်
မကြာမီ ထိုစားပွဲသို့ မင်းသမီး	တဖြည်းဖြည်း နှစ်ခြမ်းကွဲအက်၍	ရပ်တန့်၍ တီးမှုတ်ကခုန်နေခြင်း
ကွယ်ကျူနှင့် မယ်တော်ကြီး	တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရွှေ့လျား ပျောက်	မဟုတ်။ မျက်နှာဖုံးအမျိုးမျိုး တပ်ဆင်
ခြေလီတို့လည်း ရောက်လာကြ၏။	ကွယ်သွားလေသည်။ ဆူညံကျယ်လောင်	ထားသော လူများ နေရာယူထားသည့်
မင်းသမီးလေး ကျွမ်းကျွန် သိုးမျက်နှာ	လှသော တေးဂီတသံကြီးများလည်း	စားပွဲရှည်ကြီးများကြားသို့ ပြေးထွက်လာ
မယ်တော်ကြီးချိုင်လီက ယုန်မျက်နှာ	တခဲနက် ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။	ကာ ထင်သလို ကခုန်လှုပ်ရှားနေကြ

ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

သူတို့ထံမှ ကြားရသော ဂီတ
သံများကား လွန်စွာ ကြက်သီးမွေညင်း
ထစရာ ကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့်
လင်းကွင်းသံကြီးများက ဖုံးအုပ်နေလေ
သည်။

လင်းကွင်းတီးရင်း ကခုန်နေ
သော ကျွဲမှာ လှုပ်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ
ထွားကျိုင်းလွန်းလှ၏။ သူ၏ လင်းကွင်း
ကြီးနှစ်ချပ်မှာလည်း လှည်းဘီးဝိုင်းကြီး
များ ပမာဏခန့် ကြီးမားလေသည်။

လင်းကွင်းသံကြီးများမှာ
အဆူညံဆုံး ။ အကျယ်လောင်ဆုံး
ကြားရသူတိုင်း နားပင်းသွားလှမတတ်
ကျယ်လောင်လွန်းလှပေ၏။

မင်းသမီးလေး ယူဂျင်းဂျင်မှာ
ကျယ်လောင်လှသော လင်းကွင်းသံကြီး
များကို နားမထောင်နိုင်ရာတော့သဖြင့်
နားများကို လက်ဝါးကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့်
ပိတ်ထားရရှာလေတော့သည်။

လင်းကွင်းသံကြီးများ ပြီးတော့
ပလေ့သံ။

ပလေ့မှုတ်သော (ကျွဲမှာ)
အရပ်ပုပု၊ ဝဝဖိုင်ဖိုင် ဖြစ်သည်။ သူ
မှုတ်နေသော ပလေ့ကြီးမှာ သူ့အရပ်
ထက်ပင် ပို၍ ရှည်နေသေးသည်။

လင်းကွင်းသံကြီးများ မိုးကြိုး
ပစ်သံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သလို ပလေ့
သံများမှာလည်း စူးစူးဝါးဝါး ရှိလွန်းလှ၏။
နားထဲသို့ သံချွန်များနှင့် ထိုးဆွနေသလို
လို။

ဂီတသံများကို ကြားနေရသည်
မှာ သာယာနာပျော်ဖွယ် အလျဉ်းမရှိ။
အမင်္ဂလာ ဂီတသံများသာ ဖြစ်နေ၏။
သူတို့၏ အကအခုန်ကိုလည်း
ကြည့်ပါဦး။ နည်းနည်းမှ သုခုမ
မမြောက်။ တစ်စက်ကလေးမျှ ကြည့်လို
မကောင်း။ နာနာဘာဝ အစိမ်းသရဲများ
အော်ဟစ်ခုန်ပေါက် ကခုန်မြူးတူးနေကြ
သည်နယ်။

တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားများ “ကျွဲ
များ” ဆောင်းထားသည့် သံခမောက်
များထိပ်တွင် အလွန်ချွန်မြဲသော
ဓားသွားများ တပ်ဆင်ထား၏။ ၎င်းတို့၏

ဦးခေါင်းများကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည့်အခါ
တိုင်းတွင် ထိမိသမျှသော လိုက်ကာများ
ခန်းဆီးများမှာ တိခန့်၊ ရိခန့် ပြတ်ကျ
သွားနေလေသည်။

ဓားသွားတပ်ထားသော
သံခမောက်များအား ၎င်းတို့၏ ဦးခေါင်း
ပေါ်မှ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ကျွတ်စေ့
အောင် မေးသိုင်းကြီး၊ ပခုံးသိုင်းကြီးများ
နှင့် ခိုင်ခန့်စွာ ချည်နှောင်တပ်ဆင်ထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွဲအဖွဲ့တော်သားများ မှုတ်
နောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်
လှည့်ပတ်ကခုန်အပြီးတွင် ခြေဆံလိုက်
ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သော
နင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ခြေဆံကြီးကွပ် ထွက်သော
ဖြစ်၏။

မောင်နှမ
ရှုလေသည်။

ဒီသောကြာနေ့ ဇွန်လဆန်း (R.I.T. ဘက်စုံသတင်းစာ) ကို ဖတ်ရှုရန်
၈.၁၁.၈၈ ဝါကျတ်ပွဲတော်ကောင်းကင်ည ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်)

လွမ်းမိပါသည်
ကြယ်တွေစုံခဲ့သည့် ဝါကျတ်ပွဲတော်ကောင်းကင်ည
ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်)

ရင်နှစ်သည်းခြာ သား သမီး
လေးတွေကို နှစ်စဉ် ဝါလကင်းလွတ်
သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ည မီးထွန်း
ပွဲတော်မှာ မြတ်ဘုရားကို ဆီမီးပူဇော်၍
မိဘနှစ်ပါးကို ဦးဆုံးကန်တော့ပြီး
မောင်နှမအားလုံး ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်
ကန်တော့ရမည့် မြန်မာတို့ရဲ့ ရိုးရာဓလေ့
ကောင်းလေးကို မျိုးစေ့ချပေးခဲ့ပါတယ်။
ကလေးတွေကို နေ့စဉ်ပေးသမျှ မုန့်ဖိုး
ထဲက ခွဲဝေစုစေပါတယ်။ သီတင်းကျွတ်
လပြည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ သူတို့လေးတွေ
ရဲ့ စုဘူးလေးတွေ ဖောက်ပေးပြီး
နိုင်သည့်အားနှင့် ကန်တော့ပစ္စည်းလေး
တွေ ဝယ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို လက်အပ်ချီ
မိုး ကန်တော့ကြပါတယ်။ ကြည်နူးပီတိ
တွေနဲ့ သာဓုခေါ် ဆုမွန်ကောင်းတွေပေး
ပြီး မုန့်ဖိုးလေးတွေ ပြန်ပေးခဲ့ပါသည်။
မောင်နှမအားလုံး ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်
ကန်တော့ကြပါသည်။ အင်မတန်မှ
ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရသည့် မြင်ကွင်းကောင်း
လေးပါ။

မိသားစုတွေ ဝါကျွတ်ပွဲတော်
ရဲ့ ချစ်စရာဓလေ့ကောင်း ပျော်စရာ
ကောင်းသည့် မီးပုံးရောင်စုံတွေ ထွန်းညှိ
ပါတယ်။ သား သမီးငယ် သုံးဦးကတော့
မီးပုံးကားလေးတွေ ဆွဲယူကစားကြတာ
ကြည်နူးစရာပါ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ
ကြည်နူးစရာ ကြွယ်တွေစုတ်
ကောင်းကင်ပါ။ မိသားစုတွေ အမှတ်တရ
ဓာတ်ပုံရိုက်ပါတယ်။ ဒီလို ဒီလိုနဲ့ ကြယ်
တွေစုတ် ကောင်းကင်ညတွေ ဖြတ်သန်း
ရင်း သား၊ သမီးတွေ ပညာတွေစုတ်
နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ တာဝန်တွေ
ထမ်းဆောင်ရင်း ကြင်ရာတွေပါ စုံကြ
တော့ ကြယ်တွေစုတ် ကောင်းကင်ည
နည်းသွားခဲ့ပါပြီ။

၂၀၁၀-၂၀၁၁ နှစ်မှာတော့

ရင်နှစ်သည်းခြာ ကြယ် ၆ ပွင့်နဲ့အတူ
မြေးလေးတွေ၊ မိသားစုတွေ စုံစုံရလို့
ပျော်ခဲ့ရ ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ့်အနီး
မှာရှိတဲ့ ကြယ် ၄ ပွင့်က လွဲပြီး အဝေး
ရောက် ကြယ် ၂ ပွင့်နဲ့ မဆုံနိုင်ခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။ အဲဒီနောက်နှစ်တွေမှာ ကြယ်

တွေစုတ် ကောင်းကင်ညကို မဆုံနိုင်
မပျော်ခဲ့ပါ။ အနီးမှာရှိတဲ့ ကြယ် ၄ ပွင့်
မှ အငယ်ဆုံး ကြယ် ၁ ပွင့်က လေး
နိယာမတရားအရ ဖူးစာရှင်တွေလို
လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး သျှောင်နောက်
ဆံထုံးပါ သွားပြန်ပါတယ်။ ကိုယ့်အနီး
မှာရှိတဲ့ ကြယ် ၃ ပွင့်က လွဲပြီး အဝေး
ရောက် ကြယ် ၃ ပွင့်နဲ့ မဆုံနိုင်ခဲ့
ကြာပါပြီ။ အဝေးရောက် ချစ်ခင်မြတ်
ရတဲ့ ငွေကြယ်စင်တို့နဲ့အတူ ကြယ်စင်
တို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်လင်းလင်းလက်ထပ်
“တာရာလေး”တွေကိုပါ လွမ်းရပါသည်။
“ကြယ်တွေစုတ် ကောင်းကင်ည”ကို တစ်စုံတစ်
လွမ်းရပါတယ်။ စုံချင်လို့ မျှော်မိပါသည်။

“ဘဝပေးအခြေအနေအထား

ကိုယ့်မိသားစုသာ ကိုယ့်ကမ္ဘာ
မိသားစုသာ အကောင်းဆုံးအနေအထား
အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေပါ” ကြယ်
မစုံရသည့် ဝါကျွတ်ကာလ လပြည့်
ညတိုင်းမှာ စိတ်မပျော်မလန်း စိတ်
လှန့်မကပ် မျှော်မိပါသည်။

သည့် ကောင်းကင် မည်မျှပင် ပျော်စရာ
ကောင်းပါမည်နည်း။ လမင်းမေမေ၏
ရင်ထဲ ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။ ဒီနှစ်မှာ
တော့ အကောင်းဆုံးဆွေမျိုး အကောင်း
ဆုံးမိတ်ဆွေ လင်းလက်နေတဲ့ ကြယ်စင်
ပွင့် ခုံရပါရစေ ဆုတောင်းပါတယ်။

နှစ်သက်လှလွန်း၍ နားဆင်
ရတိုင်း ခံစားမဝပါသည့် မြန်မာသံစဉ်
ဂန္ထဝင်အဆိုတော် “ဟင်္သာတထွန်းရင်”
၏ မိသားစုကန်တော့တေးနှင့်အတူ
မကြာမီ ရောက်လာတော့မည့် ဝါကျွတ်
ပွဲတော်မှာ မျှော်တလင့်လင့်နှင့် ကျွန်မ၏
ငွေကြယ်ပွင့်တို့ကို လွမ်းနေရမှာပါ။
စာရေးဆရာတို့သည် ထိလွယ်၊ ရှလွယ်၊
ခံစားတတ်သူတွေပါ။

၂၀၀၈ နေ့ထုတ်
ကြေးမုံသတင်းစာ မျိုးဆက်သစ်ရင်ပြင်
အထူးကဏ္ဍမှ မောင်သာစိုး (ပြည်)
ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်၊ ပဉ္စမနှစ်က
ကြယ်စုံတဲ့ကောင်းကင်မှာ မိသားစုတွေ
စုံစုံညီညီ အိပ်မောကျချင်ပါသည်ဆိုတဲ့
ဆောင်းပါးလေးကို ရသမြောက်အောင်
ဖန်တီးနိုင်ပြီး ...

ကဗျာဆရာနိုင်ငံမွန်အောင်သွင်
ရဲ့ ...
“အိမ်တံခါးဝဆိုတာ
ဘယ်တော့မှ မအေးစက်ဘူး
မိတ်ဆွေ
မိသားစုလောက်
ဘယ်ကောင်းကင်မှ ကြယ်မစုံ

ဘူး” ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စလေး
ကို ဖော်ပြပါတယ်ဆိုသည့် မောင်သာစိုး
(ပြည်)ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စာရေး
သူတို့ မိသားစုရဲ့ ဘဝနဲ့ ထင်ဟပ်လို့ပါ။
ခံစားမှုရသမြောက် ကဗျာလေးကို ဖွဲ့ဆို
သူ ဆရာနိုင်ငံမွန်အောင်သွင်ကိုလည်း
ချီးကျူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ငါ့မင်း
မေမေရဲ့ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေစုံချင်
ပါပြီ။ တလွမ်းဆွတ်ဆွတ် တမ်းတမိပါ
သည်။

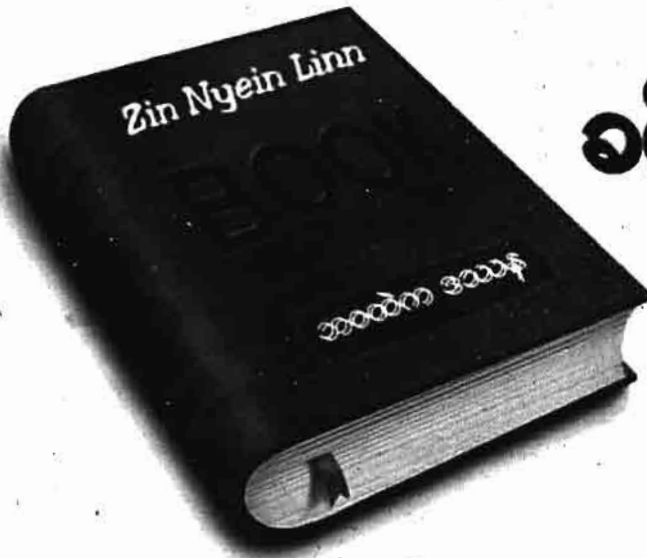
ကြည်ကြည်ကျော်
(ရင်တွင်းပုံရိပ်)
ပျဉ်းမနား

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

ခရီး

ကိုယ်လျှောက်တဲ့ ခြေလှမ်းဟာ
ကိုယ်ရောက်မယ့် ခရီးပါဘဲ
ရင်ငြိမ်းလင်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

တောလိုက်မှဆိုး

ငါးချွန်စွယ်

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပေါက်စက သူ့ခင် မုဆိုးကြီး

၏ အမွေကို ဆက်လက်ခံယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ကြီး ကိုဖိုးအောင် ရှိစဉ်အခါကပင် သားဖြစ်သူ တောပစ် ဝါသနာ ပါသဖြင့် တောလည်သွားရာ တွင် ခေါ်သွားတတ်သည်။ ကိုဖိုးအောင် တောလည်ထွက်သည် အခါတိုင်း သားကောင်မရဟူသည် တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ ချေ။ ယုန်သော်လည်းကောင်း၊ ချေသော် လည်းကောင်း၊ တောကြောင်သော်လည်း ကောင်း၊ တောဝက်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ကောင်ကောင် အမြဲရခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

တောလည်ရာတွင် နှစ်နည်း ရှိသည်။ တစ်နည်းက တောနက်ထဲသို့ နှစ်ညသုံးညအိပ် သွားပြီး ဆတ်၊ ပြောင်၊ တောင်ဆိတ် စသည့် သားကောင်ကြီး များကို ရှာဖွေပစ်ခတ်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နည်းကတော့ ဆူလွယ် နပ်လွယ်ဖြစ်သော တောင်ခြေတောတန်း တစ်လျှောက်ရှိ တောမြတ်စများ။

နှမ်းခင်းများထဲ၌ အစာလာစားကြသော ယုန်၊ ချေ၊ တောကြောင်၊ တောကြက် စသည့် သားကောင်ငယ်များကို ညတွင်း ချင်း ပစ်ခတ်ကာ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကိုဖိုးအောင် က အိမ်တွင် ဟင်းစားပြတ်လပ်သည့် အခါတွင် ညတွင်းချင်း ပြန်တောလည် ၍ တွေ့သည့် သားကောင်တစ်ကောင် ကောင်ကို ပစ်ခတ်၍ ရသည်နှင့် တော ဆက်မလည်တော့ဘဲ ထိုသားကောင်ကို ထမ်းပြန်လာခဲ့ကာ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သားကောင်ကို ဖျက်၍ ညတွင်းချင်းပင် ချက်စားလေသည်။

“ဟေ့ ... ဖိုးအောင်၊ မင်း ညက ဘာကောင်ပစ်လို့ရခဲ့လဲကွ”

“အိုဗျာ ... အိမ်မှာ ဟင်းစား ပြတ်နေလို့ ညတွင်းချင်းပြန် တောစပ် တစ်လျှောက် သွားပြီး ပစ်ခဲ့တာလေ ဗျာ။ တောင်ခြေမှာ ကြွထားတဲ့ နှမ်းခင်း ထဲ ဝင်စားနေတဲ့ ချေတစ်ကောင် တွေ့တာနဲ့ ပစ်ယူခဲ့တယ်လေ”

“ဟင် ... မင်းကလည်း

မင်းအတွက် စားရုံပဲ ပစ်လာခဲ့တာထီး ကွ။ ငါတို့ရွာသားတွေလည်း ဝယ်စား နိုင်အောင် သားကောင် ကြီးကြီးမားမား ကို ပစ်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ရွာထဲကို ရောင်းပေးနိုင် လောက်တဲ့ သားကောင်ကြီးတွေက တောစပ်တောင်ကုန်းတွေမှာ မနေကြ တော့ဘူးဗျာ။ လူတွေနဲ့ နီးပြီး ကိုသန် စာ စားဖြစ်ကြလို့ တောနက်ထဲ ပြောင်း သွားကြပြီလေဗျာ”

“အခုရော ချေသား ပိုသေး လား။ ပိုနေသေးရင် ငါ့အတွက် ရောင်း ပေးဦးလေကွာ။ အိမ်မှာက ဟင်းကောင် မစားရတာ အတော်ကြာနေပြီလေဗျာ”

“အင်း ... ကျုပ်က အသား မြှောင်းလုပ်ပြီး အခြောက်လှန်းထား၍ ချန်ထားတာဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီလောက် ဝယ်စားချင်မှတော့ ယူသွားပါဗျာ။ နောက် ရတော့မှပဲ အသားခြောက်ထဲ တော့မယ်ဗျာ”

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ ဖိုးအောင်”

ရာ။ မင်းက မုဆိုးပဲကွ။ နောက်

တောလည်ထွက်ရင် သားကောင်ထပ်ရ
တော့ မင်းအိမ်အတွက် အသားပြောင်း
အခြောက်တွေလုပ်ပေါ့ကွာ”

ရွာထဲမှ ဖောက်သည်တချို့က
အတင်းစွတ် ကပ်ဝယ်နေခြင်းကြောင့်
အခြောက်လှန်းဖို့ ချန်ထားသော
ချောင်းကို ရောင်းပေးလိုက်ရလေသည်။

ထိုသူ ပြန်သွားသောအခါ
သားဖြစ်သူ ပေါက်စက အပြစ်တင်
စကား ဆိုလာသည်။

“အဖေကလည်း မုဆိုးလုပ်နေ
ပြီး သားကောင်ကြီးကြီးကို ပစ်လာခဲ့
တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဟင် ... သားက ဘာသိလို့
ဆိုကွ။ သားကောင်ငယ်ပစ်မှ အဖေ
ဆစ်ယောက်တည်း ထမ်းပြန်လာနိုင်မှာ
လေကွာ။ သားကောင်ကြီးရင် ဘယ်ထမ်း
ပြန်လာနိုင်မှာလဲကွ။ အဖေက ဟင်းစား
မို့အတွက်ပဲ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့
သူ့ကို ပစ်ယူလာခဲ့တာပဲကွ”

“အဖေကလည်း သားကောင်
ဆစ် တွေတော့လည်း နှစ်ကောင်၊

သုံးကောင်လောက် ပစ်လာခဲ့ပေါ့ဗျ”

“ဟ ... ကောင်ရ၊ အဖေက
ချေတစ်ကောင်တောင် အနိုင်နိုင်
ထမ်းလာခဲ့တာကွ။ နှစ်ကောင်၊
သုံးကောင်ဆိုရင် အဖေ ဘယ်ထမ်းနိုင်
တော့ပါ့မလဲကွ”

“ဒီလိုဆိုရင် အဖေ တော
လည်ထွက်ရင် သားကိုလည်း ခေါ်လေ။
သားကောင်များများရတော့ ဝါးထမ်းပိုးနဲ့
လျှိုပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ဦးပဲ့ထမ်း
ပြန်ကြတာပေါ့ အဖေရာ”

“အေးလေ ... မင်းလိုက်ချင်
ရင် အဖေ ခေါ်သွားပါ့မယ်ကွာ”

ညစာ စားသောက်၍ ပြီးခဲ့ကြ
သည်။ ကိုဖိုးအောင်က ရေနွေးကြမ်း
ထိုင်သောက်ကာ သူ့သားပေါက်စကို
ပြောလာလေသည်။

“ကဲ ... သားရေ၊ ဒီညတော့
မင်းနဲ့ငါ တောစပ်တစ်လျှောက် တော
လည်သွားကြမယ်ဟေ့။ မင်းထမ်းသယ်
ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ညရှစ်နာရီ အချိန်ခန့်တွင်

သားအဖနှစ်ယောက် တောင်ခြေသို့
တောလည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောစပ်
ရောက်လျှင် တောစပ်တစ်လျှောက်
မီးထိုး၍ သားကောင်ရှာကြသည်။

“အဖေ နှမ်းခင်းထဲကို
မီးတည့်တည့် မထိုးဘဲနဲ့ ဘာပြုလို့
အပေါ်ကို ထောင်ထိုးပြီးမှ မီးရောင်ကို
နှမ်းခင်းထဲက ဖြည်းဖြည်းချင်းထိုးတာလဲဗျ”

“ဒါက မုဆိုးတွေရဲ့ ပရိယာယ်
ပဲပေါ့ကွာ။ သားကောင်ကို တိုက်ရိုက်
မီးထိုးရာရင် သားကောင်က လန့်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားမှာလေကွာ။ အပေါ်
ထောင်ထိုးပြီးမှ မီးရောင်ကို နှမ်းခင်းထဲ
တဖြည်းဖြည်း ချထိုးတော့ သားကောင်
က မီးရောင်ကို ကောင်းကင်က ကြယ်
ကြွေကျတယ် ထင်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေတာ
ကွ။ တောတွင်းသားကောင်တွေက
ညဘက် အစာရှာစဉ်မှာ ကောင်းကင်က
ကြယ်ကြွေတာကို မကြာခဏ မြင်တွေ့
နေကြတော့ မလန့်တော့ဘဲနဲ့ ထိုင်ပြီး
ကြည့်နေတတ်တာလေကွာ”

“ဟော ... အဖေ။ နှမ်းခင်း

ထဲမှာ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့ ချေတစ်ကောင်
ပဲဗျ။ မီးရောင်ကို ကြယ်ကြွေတယ်ထင်ပြီး
ကြည့်နေပြီလေ”

“အေး ... အေး။ အဖေ
မြင်တယ်။ အသံမထွက်နဲ့တော့။ အဖေ
ချိန်ပြီး ပစ်တော့မယ်”

“ဒိုင်”

“ဟာ ... အဖေ ပြေးထွက်
သွားပြီဗျ”

“ဒီအကောင် ထိသွားတယ်
ကွ။ ပစ်ပစ်ချင်း သွေးပူပြီး ပြေးသွားတာ
ကွ။ ဝေးဝေး မပြေးနိုင်ပါဘူးကွ။ ရှေ့နား
ရောက်ရင်လည်း ကျသွားမှာပါ”

အမှောင်ထဲတွင် တအောင်မျှ
ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

“ခွီး...ခွီး...ခွီး”

“သား ကြားလားကွ”

“တခွီးခွီး အသံကြားတယ်
အဖေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“အဲဒါ ခုနပစ်လိုက်တဲ့ ချေက
အသက်ထွက်ခါနီးလို့ အော်တဲ့ အသံပဲ
ကွ”

သားအဖနှစ်ယောက်လည်း
အသံကြားရာသို့ မီးထိုးပြီး ရှာလာကြရာ
မြေပြင်တွင် တုံးလုံးလဲကာ သေနေ
သော ချေကို တွေ့ကြလေသည်။

“ကဲ ... သားရေ။ ချေအသေ
ကို မကောက်နဲ့ဦးကွ။ နောက်ထပ်တစ်
ကောင် ထပ်ရအောင် အဖေတို့ တော
ဆက်လည်ကြဦးမယ်”

ကိုဖိုးအောင်က သစ်ကိုင်း
တချို့ ချိုးယူ၍ ချေအသေပေါ်သို့
အုပ်တင်၍ ရှေ့ဆက်လာခဲ့သည်။

“အဖေ ချေအသေပေါ်သို့
သစ်ကိုင်းချိုးပြီး တင်ခဲ့တာက ဘာထူး
တာလဲဟင်”

“အဲဒီလို သစ်ကိုင်းချိုးတင်
ရင် တခြား တောခွေးတို့ သားကောင်ကြီး
တွေ တွေ့ရင်လည်း မစားကြဘူး
ကွာ။ အကာအကွယ် လုပ်ခဲ့တာလဲ
သားရာ”

“ဟာ ... အဖေ ချေ
နှမ်းခင်းကွက်ထဲမှာ မီးရောင်နဲ့ ယုန်
ကောင်ရယ်၊ ချေတစ်ကောင်ရယ် ထိန်း

နေတာပဲဗျ”

“ယုန်က ငယ်လို့ မပစ်ဘူးကွ။

ချေကိုပဲ ပစ်ယူတော့မယ်”

“ကဲ ... သားရေ အဖေတို့

ချေနစ်ကောင် ရပြီဆိုတော့ ထမ်းပြန်ကြ

မယ်ဟေ့”

“နောက်ထပ်ရှာပြီး မပစ်တော့

ဘူးလား အဖေ”

“ဟာ ... ဘယ်ပစ်တော့

လဲကွ။ အခုရထားတဲ့ ချေနစ်ကောင်

ချေပေါက်ကြီးတွေလေ။ အဖေတို့

သားအဖ မနည်းကြီး ထမ်းပြန်ကြရမှာ

ဦး”

သားအဖနစ်ယောက်လည်း

ထမ်းပိုးခုတ်ယူကာ ချေသေနစ်ကောင်

အလယ်မှာချည်၍ သားအဖနစ်

သက် ဦးပဲ့ထမ်း ပြန်လာခဲ့ကြလေ

ညည်း

xxx

“ဟင် ... အဖေ တောထဲ

ဆိပ်သွားပြီး တောလည်မှာလားဗျ”

“အေးလေကွ။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်

က ရငန်းမြောင်ထဲမှာ တောဝက်ကြီး
တစ်ကောင် ပစ်လိုက်တာ ထိသွားပေ
မယ့် ချက်ကောင်းကို မထိလို့ တောထဲ
ပြေးဝင်သွားခဲ့တယ်ကွ။ အဲဒီဝက်ကြီးဟာ
ဒဏ်ရာကြောင့် သိပ်ဝေးဝေးသွားနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးကွ။ အဖေတို့ လိုက်ရှာပြီး
ထပ်ပစ်ယူကြရမယ်လေ”

“အဖေ တောဝက်တွေက
ရငန်းသီးတို့ ဇင်ပြွန်းသီးတို့ သိပ်ကြိုက်
ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ အဲဒီရငန်း
မြောင်ထဲမှာ ရငန်းပင်တွေက နိမ့်နိမ့်
လေးနဲ့ ရငန်းသီးတွေ တွဲလောင်းကျပြီး
အိုင်လိုက်သီးနေကြတာကွ။ အဖေက
ရငန်းတွဲကို ကိုက်ဟပ်စားနေတုန်း
ပစ်လိုက်တာလေကွ။ ချက်ကောင်းမထိ
လို့ ပြေးထွက်သွားတာ။ ဒဏ်ရာရသွား
တာဆိုတော့ သိပ်ဝေးဝေးမသွားဘဲ
တစ်နေရာရာမှာ ဝပ်နေမှာပဲကွ။ အဖေ
တို့ သတိထားပြီး လိုက်ရှာပစ်ယူရမှာပဲ”

“သားပါ လိုက်ရမှာလား
အဖေ”

“အေးလေကွာ။ ပစ်ယူပြီးရင် နှစ်ယောက်ထမ်းပြန်မှာ နိုင်မှာလေကွာ”

သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ထိုရင်းနှီးမြှောင်တောသို့ တစ်ညအိပ် တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ . . . သားရေ ရင်းနှီးမြှောင်က နောက်နေ့မနက်မှ ရောက်ကြမှာကွ။ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ ညစာချက် ပြုတ်စားပြီး နားကြရမှာပဲ”

ညစာချက်စားကြပြီး တောထဲမှာပင် မီးဖိုထား၍ မီးဖိုဘေးတွင် သတိနှင့် အိပ်ခဲ့ကြသည်။

“ဟော . . . ဟိုရှေ့က မြှောင်ဟာ ရင်းနှီးမြှောင်ပဲကွ”

“ဟာ . . . ရင်းနှီးပင်တွေ တအားပါပဲ။ အသီးမုည့်တွေလည်း တွဲလောင်းကျပြီး သီးနေလိုက်တာ အများကြီးပါပဲ အဖေရာ”

သားဖြစ်သူ ပေါက်စက ရင်းနှီးသီးတစ်လုံးကို ဆွတ်ယူ၍ အခွံနုကာ စားကြည့်လိုက်၏။

“အမယ်လေး . . . လေး

ချဉ်လိုက်တာအဖေရာ။ သွားကို ကြိမ်းသွားတာပဲ”

“ရင်းနှီးသီးမုည့်ကို အသားလွှာယူပြီး စိမ်းစားငါးပိဖုတ်နဲ့ ထောင်းစားရတာကွ။ မင်းက ဒီအတိုင်းစားတော့ ချဉ်ပြီပေါ့ကွာ”

သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ရင်းနှီးတောထဲအတိုင်း တိုးဝင်လာကြသည်။

“သားရေ အောက်ကို သေချာကြည့်နင်းနော်။ ရင်းနှီးဆူးတွေ စူးမိမယ်ကွ။ ခူးလိုက်တော့ လမ်းတောင် လျှောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

ရင်းနှီးတောထဲတွင် ရင်းနှီးသီးလာစားနေသော ဝက်ကို တွေ့လျှင်လည်း ပစ်မည်။ ပြီးလျှင် ထပ်ပစ်ယူကြရန် တဖြည်းဖြည်း သတိနှင့် လျှောက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“သားက အဖေနဲ့ ခပ်ခွာခွာက လိုက်ဟေ့။ အဖေ ဝက်တွေလို ပစ်မယ်လုပ်ရင် သားက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ပြေးယူထားနော်”

ထိုသို့ သတိပေးပြီး ဆက်၍ တောတိုးလာခဲ့ကြပြန်သည်။

“ထိမှန်သွားတဲ့ တောဝက်ကြီးဟာ ဘယ်အထိများ သွားပါလိမ့်နဲ့ အခုထိ အစအနတောင် မတွေ့သေးလား”

ကိုဖိုးအောင်လည်း သားဖြစ်သူ ပေါက်စကို သူနှင့် ခပ်ခွာခွာ လိုက်စေရန် ပြောပြီး သူက သေနတ်မောင်းထိုးကိုင်ကာ သတိနှင့် တောထဲတိုးဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ . . . ဒီနေရာ ဗွက်မြှောင်တစ်မြှောင်ပဲ။ အော်ရာရသွားတဲ့ ဝက်ကြီးဟာ သူ့အော်ရာကို ယင်အောင် အောင် ဒီဗွက်မြှောင်ထဲမှာ ဗွက်မိနေရုံနေမယ် ထင်တယ်။ ငါ သတိဝင်လေမှပဲ”

ဗွက်မြှောင်ထဲသို့ အတော်ကြီးတိုးဝင်မီသောအခါ ချုံအောက်မှာ ဗွက်အိုင်အတွင်းမှ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာခဲ့သော ကော့ဝက်ကြီး ပက်ပင်းတွေလေတော့သည်။

“ဟိုက်”

“တောဝက်ကြီး ငါ့ကို အသေ
က်ဖို့ ချုံအောက်မှ ဗွက်အိုင်ထဲက
မြဲထွက်လာနေပါလား”

ကိုဖိုးအောင်လည်း သူ့
သနတ်ကို တောဝက်ကြီး၏ ဦးခေါင်း
အမိအရ ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်လိုက်လေ
သည်။ ဦးခေါင်းကို ထိမှန်သွားကာ
လာရင်း ကိုဖိုးအောင်၏ ရှေ့နား

အရောက်တွင် မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား
ခဲ့တော့သည်။

“သားရေ အဖေ နားကို
လာတော့ကွ။ တောဝက်ကြီး လဲကျ
သေဆုံးသွားပြီဟေ့”

ပေါက်စက မရဲတရဲနှင့်
အနားရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ . . . တောဝက်ကြီးရဲ့
အစွယ်တွေက ကောက်ချိတ်နေပါလား
အဖေရာ”

“အေးလေကွာ။ အဖေ့ကို
ပက်ဖို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တာကွ။ အဖေက
လက်ဦးလိုက်လို့ အဖေရှေ့နားရောက်
တော့ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့တာလေ”

ရွံ့လူးထားသော ထိုတောဝက်
သေကြီးအား မြောင်ရေများနှင့် ပက်၍
ရွံ့စင်အောင် ဆေးကြောကြသည်။

“ဟာ . . . အဖေ ရွံ့တွေ
ပြောင်စင်သွားတော့ ဝက်ကြီးရဲ့ နံဘေး
မှာ ဒဏ်ရာကြီးရှိနေတာပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါလားကွ။ ရွံ့တွေ
ပိတ်နေလို့ ယင်ကောင်တွေ မဝင်နိုင်တာ

နဲ့ ပိုးတော့ မဝင်သေးဘူးကွ”

“အင်း . . . ဒီတောစပ်ကြီး

ဟာ သူ့ကို အရင်အပတ်က ပစ်ခဲ့လို့
ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး တောတိုး ထွက်ပြေးသွား
ကာ ဒီဗွက်မြောင်ထဲ ဝင်ဝပ်နေပြီး

လိုက်ရှာလာမယ့် မုဆိုးကို အပြီးအတေး
နဲ့ နောက်ဆုံး ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ အသေ

ပက်သတ်ဖို့ စောင့်နေခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်
ဟေ့။ အဖေ ဆီးပစ်တာ မှန်သွားပေလို့
သာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့သား အဖေ

အလောင်း ရွာပြန်သယ်ဖို့ ရွာသားတွေ
ပြန်ခေါ်ရတော့မလို့ပဲကွ”

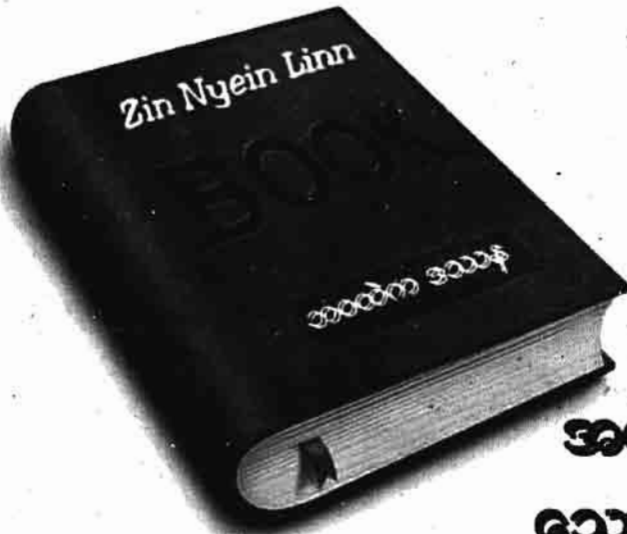
သားအဖနှစ်ယောက်လည်း

တောဝက်ကြီး၏ ခြေ၊ လက်များကို
ပူးချည်၍ ဝါးထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းလာခဲ့ကြ
ရင်း တောတွင်းသားကောင်များ၏ အပြီး
အတေးဖြင့် ကလဲ့စားချေတတ်ကြပုံကို

တွေ့ကာ ထမ်းပြန်လာခဲ့ကြလေတော့
သည်။

တင့်ထူး(ယေယုဝတ်)

ကံ

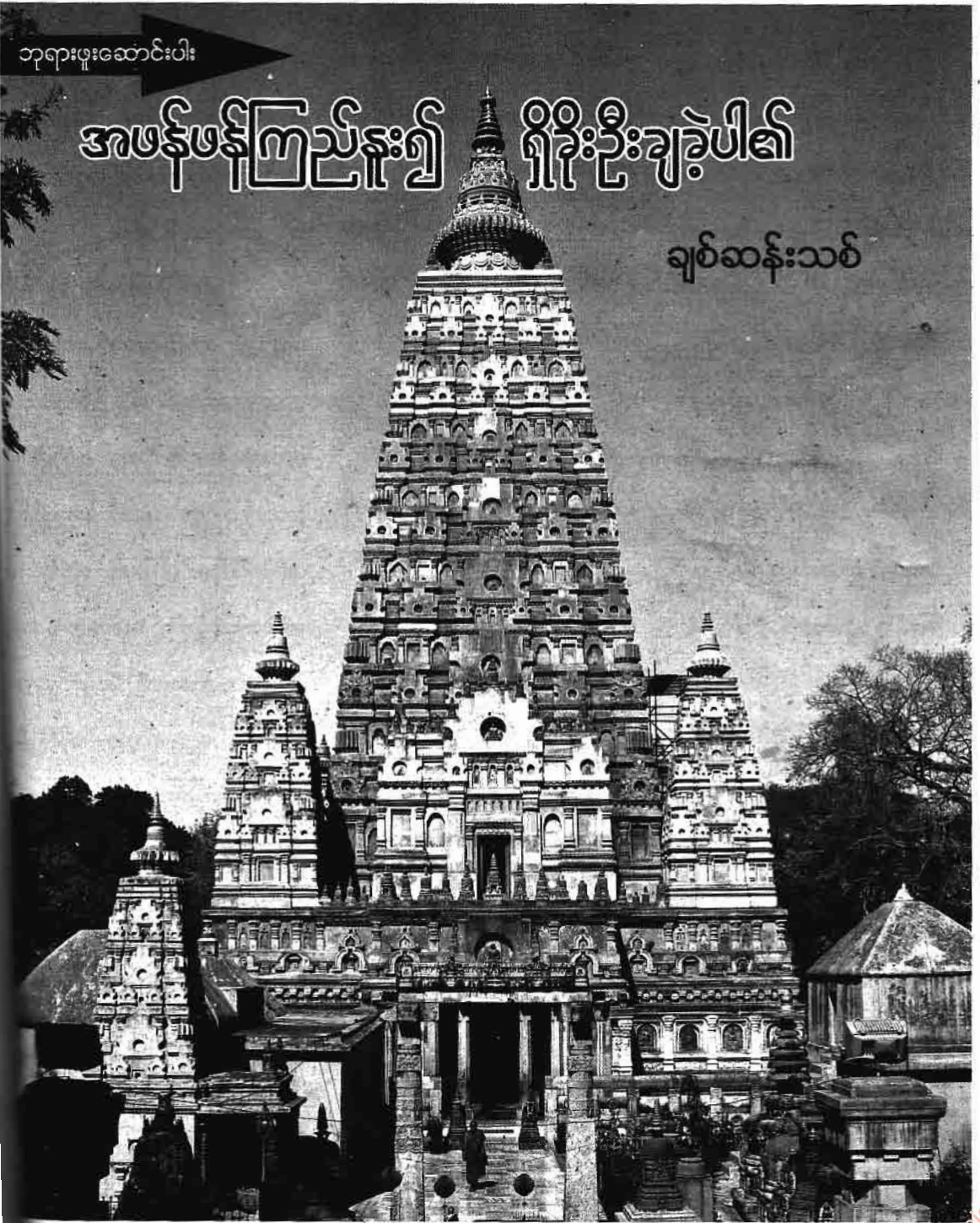
အတိတ်ကံ ဆိုတာ ...
 သောသလောက်နဲ့ တူပြီး
 ပစ္စုပ္ပန်ကံ ဆိုတာ ...
 သော နဲ့တူတယ်
 အတိတ်ကံ ဘယ်လောက်ရှိရှိ
 ပစ္စုပ္ပန်ကံ မရှိရင် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး
 လင်ငြိမ်းလင်း

ဘုရားဖူးဆောင်းပါး

အပန်ပန်ကြည့်နူး၍ ဂျိဂိုးဦးချစ်ပါ၏

ချစ်ဆန်းသစ်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

Tree has a nemarkable negenerntive

လှသဖြင့် မူလအပင်ရင်းအား နွားနို့ရည်
လောင်းစေလျှင် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌
ဗောဓိပင်ပေါက်သည် မူလအနေအထား
အတိုင်းအခက်၊ အလက်အရွက် စုံစွာ
ကြီးထွားလာသည် ဆို၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မျက်မြင်
တွေ့သည့် ဘုရင်ကြီးသည် မဆိုးမတူ
ပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။
မဟာဗောဓိအပင်ကြီးအား ဖျက်ဆီးခဲ့မှု
အတွက် ကြီးစွာ နောင်တရသည်ဖြစ်၍
ဗောဓိပင်ကြီးထံ မကြာခဏ သွားရောက်
အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်ထား
၏။ ယင်းအပြုအမူကို မိဖုရားငယ်တော်
ပါး (တိဿရက္ခ-ဆိုသူ)က မနှစ်ခြိုက်
ဘဲ မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို မဟာဗောဓိ
ပင်ကြီးအား အငုတ်မကျန် ခုတ်လှဲ
သည်။ မင်းကြီးသိလျှင် ယခင်လို
အတိုင်း အပင်အမြစ်နေရာအား နား
ရည်ဖြင့် သွန်းဖြန်းစေခဲ့ရာ မူလအနေ
အကောင်းပကတိ ပြန်ပေါက်လာ
သည်။ အသောကအား ဆက်လက်
ဘုရင်တစ်ပါးက ဗောဓိပင်ကြီး

ability) “ထူးခြားစွာ၊ အသစ်တစ်ဖန်
မျိုးဆက်ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည့် သတ္တိစွမ်း
အားရှိသော အပင်ကြီး” အဖြစ် အသိ
အမှတ်ပြုကြရာ မဟာဗောဓိပင်ကြီးအား
ဦးချရင်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိလိုစိတ်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းပြန်ရောက်လျှင်
ယခု ခရီးစဉ်အတွင်း ဝယ်ယူခဲ့သည့်
စာအုပ်စာတမ်းငယ်များကို ပြန်လည်
လေ့လာမိသည်။

ဗောဓိပင်ကြီးကို အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့် စာအုပ်များ၌ Bodhi tree
Botree, Saired Botree စသည် နိုင်ငံ
အသီးသီးက သုံးနှုန်းခေါ်ဆိုကြသည်။
ကျမ်းတစ်စောင် သီရိဓမ္မာသောကမင်း
ကြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဖြစ်မီ မဟာဗောဓိ
ပင်ကြီးအား တပအကျင့် ကျင့်နေသူ
အခြားဘာသာဝင်တစ်ဦးကို ခုတ်လှဲပြီး
မီးယာဇ် ပူဇော်ရန် ပေးလိုက်ကြောင်း
အပင်ကြီးသည် မီးယာဇ် ပူဇော်ရာ
ပြာပုံမှ နောက်ရက်တွင် ဗောဓိပင်
အသစ်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရာ အံ့ဩ

၂၀၁၆ ဧပြီ ၁၈ တွင် ဗုဒ္ဓ
ဂယာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကြီး နေရပ် ကိုယ်
နိုင်ငံ ပြန်ရောက်မည်။ နေ့လယ် ၁ နာရီ
လေယာဉ်ကွင်းချိန်းဖြစ်၍ မနက်စောစော
ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် မဟာဗောဓိ
စေတီကြီးအား တစ်ခေါက်သွားဖူးရန်
ဆရာတော်ကြီးအား စုဖေါင်းကန်တော့
ရန် ပြီးလျှင် လက်ကျန်ငွေအား ရန်ကုန်
လေဆိပ်တက္ကစီခချန် အမှတ်တရ
ပစ္စည်းဝယ် အပြတ်ရှင်း စာရင်းပိတ်ရန်
စီမံကိန်းတွေ ဆွဲထားကြသည်။

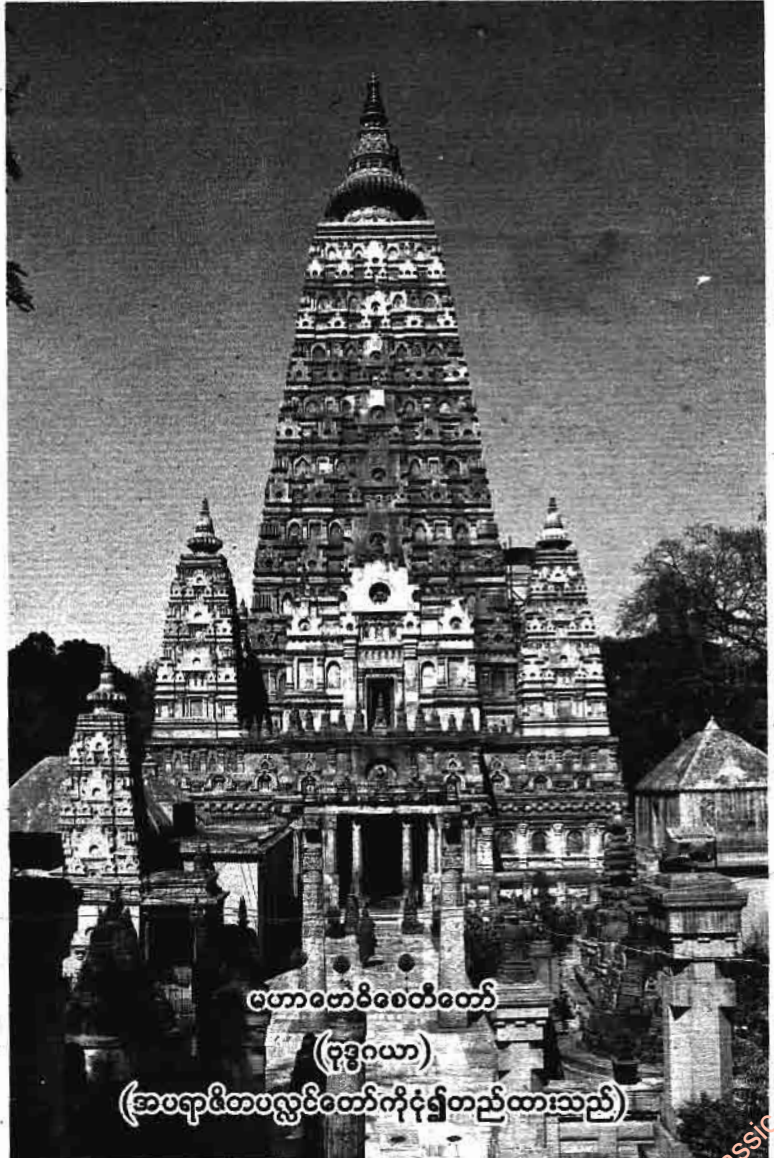
နံနက်စောစော စားပြီးသည်
နှင့် ကျောင်းရှေ့ အသင့်ဂိတ်ထိုးထား
သည့် သုံးဘီးကို ငှားကာ မိသားစုများ
ဘုရားကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
မဟာဗောဓိစေတီ ဆင်းတုတော်ကြီးကို
ဦးချ၊ ဘုရားရှင်၏ ဖွားဖက်တော်
(မျိုးဆက်) ဗောဓိပင်ကြီး၏ အာဝါသ
အောက်၌ ခေတ္တ တရားထိုင်ကြသည်။
ဤတွင် ဘာသာခြားများကပင် ယင်း
မဟာဗောဓိပင်ကြီးအား (The Bodhi

နောက်ထပ် မဖျက်ဆီးစေနိုင်ရန်
အုတ်တံတိုင်း ခတ်ပေးခဲ့သည် ဆို၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဂယာသို့
ဘုရားဖူးရောက်လျှင် ဗောဓိညောင်စေ့၊
အရွက်တို့ကို ရိုသေစွာ ကောက်ယူ၍
မိမိဒေသ ဘုရားကျောင်းကန်များ၌
အမွန်အမြတ် စိုက်ပျိုးကြသည်။
အသောကမင်းကြီး၏ သမီးတော်
သင်္ကမိတ္တသည် မဟာဗောဓိညောင်ပင်
ကိုးကို သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်ကျွန်း)သို့
လျှိုဝှက်သယ်ဆောင်၍ ဘုရင်
ဒေဝါနံပိယတိဿသို့ ပေးအပ်ရာ
ခင်ကြီးက ၎င်း၏ မဟာမိဂကျောင်းတော်
ဥယျာဉ်အတွင်း စိုက်ပျိုးကိုးကွယ်ခဲ့၏။
ဤကား မဟာဗောဓိ မူလမျိုးဆက်
သီဟိုဠ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့
သည်။ ထိုကာလ သီရိလင်္ကာတွင် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ တစ်ရှိန်ထိုး ထွန်းလင်းတောက်
တောက် တရားတော်၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊
အဘိဓမ္မာ၊ တိပိဋကကျမ်းများ မြန်မာ
နိုင်ငံအပါအဝင် အတိုင်းတိုင်းသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့
သော သီဟိုဠ်သည် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ

အချက်အချာဒေသ ဖြစ်လာတော့၏။ ပြောကြားချက်တစ်ရပ်၌ မဟာယာနဗုဒ္ဓ
တိဘက် သမိုင်းပညာရှင် ဂိုဏ်းဝင် ဆရာတော် နာဂဝန်သည်
သရနာထ (သံရာနာထဟုလည်း မဟာဗောဓိစေတီတော်ကြီးအား တော
ခေါ်လေ့ရှိ၏)က ရှင်းလင်းထုတ်ဖော် ဆင်ရိုင်းများ၏ ကြမ်းတမ်းစွာ ဖျက်စီးမှု

မဟာဗောဓိစေတီတော်
(ပုဗ္ဗဂယာ)
(အပရာဇိတပလ္လင်တော်ကိုဝံ့၍တည်ထားသည်)

အန္တရာယ် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့်
 ဗောဓိပင်ကြီးအနီးတစ်ဝိုက် ဝိုင်းရံသော
 စေတီ (၁၀၈) ဆူနှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
 များကို တည်၊ ကျောက်တုံးနံရံကြီး
 ကာရံခဲ့သည် ဆို၏။ အရှေ့ဘက်
 နေအဓိရာမြစ်ကြီး မြစ်ရေလျှံ ပျက်စီးမှု
 ကိုလည်း ကာကွယ်ရန် ထိုကျောက်တုံး
 ကြီးများ ချထားကာ ကျောက်နံရံများ
 တွင် အနုပညာပြောက် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
 များ ထွင်းထုခဲ့၍ ယခုအခါ သယံဇ္ဈရ

ဉာဏ်တော်ရှင် ၇ ဆူ (Seven Sages
 of the dam) ဟု ကျော်ကြားလျက်
 ရှိတော့၏။
 အေဒီ ၆ ရာစုတွင် ဘင်္ဂလား
 နယ် စစ်ဘုရင် သသင်္က (Sasanka) မှ
 ဗောဓိပင်အား ဖျက်ဆီးရာ မဂစဘုရင်
 ပုရဝဗာမ (Pu ra. va Varma) က
 အသောကမင်းကြီး စသည် ဘိုးဘေး
 စဉ်ဆက် ကိုးကွယ်ပြုမူသည့်အတိုင်း
 နွားမတစ်ထောင်၏ နို့ရည်ဖြင့် ပက်ဖြန်း

ခဲ့ရာ ပြန်လည်ရှင်သန်ခဲ့၏။
 ခရစ်နှစ် ၁၁၉၃ ပွဲပြင်းသော
 မတ်လအခါ မဂိုစစ်ဗိုလ်ချုပ် ဂိုရီနှင့်
 နောက်လိုက်အင်အား ၂၀၀၀ က ဗုဒ္ဓ
 ဂယာ ဓမ္မပေါရီ မဟာဗောဓိအပါအဝင်
 သာသနိက အဆောက်အအုံများကို
 မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မူလနေရာ
 ဌာပင် မဟာဗောဓိပင်မျိုးဆက် ပြန်လည်
 ပေါက်လာကာ ရှင်သန်မြဲပင်ဆူ
 မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။

စတုတ္ထမျိုးဆက်
 လက်ရှိမဟာဗောဓိပင်ကြီးနှင့်
 (နှစ်စဉ်ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးဆုတံဆိပ်ပြုဆုတောင်းမှု)

၁၂ ရာစု မဂိုဏ်းများ လက်အောက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီးအဆက်ဆက်အောက်တွင် လည်းကောင်း မဟာဗောဓိပင်ကြီး ကောင်းစွာ ရှင်သန်ကြီးထွားခွင့် မရခဲ့ပါ။ ၁၈၇၆ လေမန်တိုင်းကြောင့် အပင်ကြီး သဲကျသွားသည်ကို မဟာနီရိက ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များအတွက် ရည်ရွယ်၍ (လက်ရှိတွေ့မြင်ရသော) အပင်အား ပြန်လည်ပျိုးထောင်ခဲ့ရာ အချို့မှတ်တမ်း ၌ အလက်ဇန္ဒားကာနင်ဟန် (Alexander Cunningham, Head of the Archaeological Survey of India) က ဗုဒ္ဓဂယာ ပြန်လည် ထိန်းသိမ်းမှုလုပ်ငန်းအား ဆက်ခံအဖြစ် ဗြိတိသျှအစိုးရတာဝန် အချက်အချာ (၁၈၈၀ ခုနှစ်များတွင်) အဓိပင်ပျိုးထောင်မှုပါ တာနပ်ယူခဲ့ရ သည် ဆို၏။

ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ပြန်လည်ဖော် ထုတ်မှု အလျဉ်းသင့်၍ ဗုဒ္ဓဆိုင်ရာ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်များ အိန္ဒိယ၌ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်မှု တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကို ဖော်ပြရလျှင် ၁၈၁၂ ခုနှစ်ကာလ

ပိုင်း၌ မဟာဗောဓိစေတီကြီးမှာ ပျက်စီး ယိုယွင်းသည့် အနေအထားတွင် ရှိနေ သည်။ ထောင့်စေတီရံ (corner towers) နှင့် အဝင်မုခ်တို့ မတွေ့ရတော့ ပစ္စုပ္ပန် ကွမ်းတောင်လေးဘက် နံကပ်လှိုက်ငယ် များအတွင်း ဆင်းတုရုပ်ပွားများ မရှိ။

မင်းတုန်းမင်းကြားကြီး
(လက်ရှိမဟာဗောဓိစေတီတော်ကြီးဖြူမြင်မှုဒါယကာ)

ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ဖုံးနေသည်။ အဆောက်အအုံကြီးမှ
 ကွမ်းတောင်အထက်ပိုင်းစေတီ၊ ထီးတို့ ပြိုကျသော အုတ်ချပ်တို့အား ဒေသ
 ပြိုကျကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် အသုံး
 အပြုအစားများ ရှိနေကြောင်းသိရန် ပြရန် ယူသွားကြပြီး ဖြစ်၏။

သခင်နု(ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း)
 (ဝုဒ္ဓဂူယာမြေတစ်ခုလုံး - မဟန့်လက်မှပြန်ရရန် နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းခဲ့သူ)

အတိတ်နောက်ကြောင်ကြောင်
 အချုပ်သဘောစစ်လျှင် -

* ၁၅၉၀ (အေဒီ) ခန့် ဣ
 ဂယာကို ရောက်ရှိ၊ ကျောင်းဆောက်
 ခဲ့သော ဂိုဏ်းသော မဏ္ဍိဂီရိ-ဗိုလ်
 ဘုန်းကြီးမဟာနန္ဒနှင့် ဆက်သမှုများက ဤ
 စေတီကြီးအား ၎င်းတို့ဘာသာဝင် အ
 ဒေဝဆရာ (အေဒီ ၉၄၀ တွင် ကျန်ရှိ
 ဆရာ) တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း
 ကျောက်စာ ထားရစ်သည်။ ဤသို့
 စေတီပိုင်ဆိုင်လိုမှုဖြင့် အဓမ္မဇာတ်တစ်
 ဖန်တီးခဲ့သည်ဟု ယူဆနိုင်ပြီး
 အထောက်အထား မပြနိုင်ပါ။

* AD ၁၈၃၃ မြန်မာဘုရား
 အဖွဲ့ကို မင်းကြီးမဟာစည်သူ ဦး
 ရောက်ရှိစဉ် မြန်မာစာဖြင့် ရေးတင်
 သော ကျောက်စာတစ်ချပ် တွေ့ရပြီး
 နှင့် ကျောက်ထက်အကွရာ စာတိုက်
 (ဤစေတီကား သာသနာ့
 ၂၁၈ နှစ်၌ သီရိဓမ္မာဝသောကမင်းကြီး
 စေတီပေါင်း ၈၄၀၀၀ အနက်တစ်ခု
 ဖြစ်သည်။ မဂုပါယာသ ခေါ် နိဗ္ဗာန်

ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။
 ကာလကြာမြင့်သောအခါ ပြိုပျက်သဖြင့်
 နာယကမဟန္တဘုန်းကြီးက ပြင်ဆင်ခဲ့
 သည်။ ထို့နောက် ပျက်စီးခြင်း၍ ဆင်ဖြူ
 သခင်တရားမင်းကြီးသည် (ဆရာဖြစ်
 သော သီရိဓမ္မာရာဇဂုရုကို စေလွှတ်၍
 ပြင်ဆင်စေခဲ့သည်။) ထို့နောက် ဝရဒါသီ
 နာယကထေရ်က ဆက်လက်ပြုပြင်သည်။
 ချပ်ငန်းမပြီးနိုင်သဖြင့် ပြုတသိန်း
 ငါးသားနှင့် ညီတော်ပြုသခင်အမတ်ကြီး
 စေတီကို စေလွှတ်လုပ်ဆောင်စေသည်။

သက္ကရာဇ် ၆၆၇ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း
 ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် ပြီးစီးသည်။
 ဟု တိတိပပ ရေးထိုးခဲ့သည် ဆို၏။
 * ယင်းမတိုင်မီ အေဒီ ၁၀၇၉၊
 ၁၂၉၀ တို့၌ မြန်မာနိုင်ငံမှ မဟာဗောဓိ
 စေတီတော်ကြီးအား ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုများ
 ရှိခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းများ ရှိသည်ဆို၏။
 * အေဒီ ၁၈၁၁ ကလည်း
 မြန်မာဘုရင် ဘိုးတော်ဘုရားက သံအဖွဲ့
 စေလွှတ်ကာ မဟာဗောဓိစေတီ၊ ဘဏ္ဍာ
 ဌာနတို့ကို ရှာဖွေစေခဲ့သည်။

* စတုတ္ထပုဂံမင်းဆက် ထီးလို
 မင်းလို (ခေါ်) ဇေယျသိင်္ခမင်း (ခေါ်)
 နားတောင်းများမင်း (၁၂၁၁-၁၂၃၄
 အေဒီ)၏ ကုသိုလ်တော် ခရစ် ၁၂၁၅
 တွင် တည်ထားသည့် ပုဂံမြို့ဟောင်းမှ
 ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိပုံစံတူ မဟာဗောဓိ
 ပုံစံတူ မဟာဗောဓိစေတီ၊ သတ္တဌာနတို့
 သည် မြန်မာမင်းများ အိန္ဒိယဂယာ
 မဟာဗောဓိနှင့် ဆက်စပ်မှု ထင်ရှားသည့်
 အထောက်အထား ဖြစ်ပါသည်။

ဦးချပ်သင်းဦးဘတင်
 နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာ
 အဖွဲ့ကိုယ်စားလှယ်လူကြီး

ဦးကြွင်
 အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ
 မြန်မာသံအမတ်ကြီးဖြစ်ခဲ့သူ

Nagarjuna (stone)

နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်
ပထမ-အဓိပတိဆရာတော်
နာဂဇန(ကျောက်ရုပ်တု)
(မဟာဗောဓိမြေအားကျောက်နံရံတို့ဖြင့်ကာကွယ်ခဲ့သူ)

(The Bodhi Tree has a remarkable
regenerative ability) ကို အံ့သြလက်ခံ
ကြရသည်။ (ဤကား အိန္ဒိယစာပေ
တွင် မူရင်းအာဘော် ဖော်ပြချက်ဖြစ်
၏။)

စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့
မင်းတုန်းမင်းကျောက်စာ၊ ဘကြီးတော်
ကုသိုလ်ကျောက်စာတို့အား သွားရောက်
လေ့လာစဉ် ကားကို မဟာနန္ဒနီတော်
(၃ ထပ်အဆောင်ရှည်ကြီး) ရှေ့တွင်
ရပ်ထားခဲ့ရသည်။ မဟာနန္ဒီဆိုသည်မှာ
(မဟာ)ကြီးမြတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု အဓိပ္ပာယ်
ရသည်။ ဗုဒ္ဓဝယာမြေအား မဟာနန္ဒီ
ဘာသာဝင်တို့ထံ တရားဝင်နောက်ဆက်
လွှဲအပ်ရေးတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရေး
မူကဏ္ဍ တစ်နည်းပြောလျှင် မြန်မာနိုင်ငံ
လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း နိုင်ငံ
ဆောင်များ ကြိုးပမ်းမှုကို သိရှိရန်
အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံအထူးခြံ
ဦးကြင် ၁၉၅၃ ခုနှစ် လူဦးရေ
ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းအား သာသနာ့
ဝန်ကြီးဌာနအမှုထမ်း ဦးအောင်

* အေဒီ ၁၆၇၄ မှ ၁၈၈၄ နှစ်
များအတွင်း မင်းတုန်းမင်းကြီးက အိန္ဒိယ
ဘုရင်ခံမဟာနန္ဒနှင့် အိန္ဒိယတွင် ခေတ္တ
ရောက်ရှိနေသော ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးတို့
ထံ ခိုင်းနှိုင်းမှု၊ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်မှုတို့
ဖြင့် ၁၀ နှစ်ခန့်အကြား ဗုဒ္ဓဝယာမြေ
သာသနိက အထောက်အအံ့များ မဟာ
ဗောဓိစေတီကြီးတို့ ပြန်လည် ပြုပြင်
ပွမ်းမံခြင်း ပြီးမြောက်ခဲ့သည်။
မည်သို့ဆိုစေ မဟာဗောဓိပင်
ကြီးနှင့် စေတီကြီးသို့ ရောက်ရှိသူများ
ဘာသာအသီးသီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မဟာ
ဗောဓိပင်ကြီး၏ မျိုးဆက် ပြန်လည်
ဖြစ်ထွန်း ရှင်သန်မှု ဝိသေသစွမ်းရည်

မြန်မာပြန်ဆိုထားသည်။ ဗုဒ္ဓဂယာ
ခြေလွှဲအပ်ပွဲအခမ်းအနား ကောက်နုတ်
ချက်ကို လေ့လာကြည့်ကြပါအံ့။

အိန္ဒိယပြည်ရှိ မြန်မာသံ
အမတ်ကြီးဦးကြင်သည် (၁) ဘုရားရှင်
၏ ဖွားမြင်တော်မူသောနေ့၊ (၂)
သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူသော
နေ့၊ (၃) မဟာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောနေ့များ
အတွက် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော
ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ ကျင်းပသောအခါ
တွင် ထိုဌာနများသို့ လှည့်လည်ဖူးမြော်
ရန် တောင့်တခဲ့လေသည်။ ဤအတွင်း
ဂယာမြို့၌ အရေးကြီးသော ဗုဒ္ဓဇယန္တိ
ကျင်းပပွဲ (ဗုဒ္ဓဂယာခြေလွှဲအပ်ပွဲ)သို့
ကျွန်ုပ်တို့သို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြား
ထားသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဂယာသို့ သွား
ရောက်ဖူးမြောက်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်
အတူတကွ ကျွန်ုပ်ခင်ပွန်း(ဇနီး)ပါ
ဤနှစ် မေလနောက်ဆုံး ရက်သတ္တပတ်
တွင် လုမ္ဗနီဥယျာဉ်သို့ ဘုရားဖူးထွက်
ဆာခဲ့ကြပါသည်။

xxx

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖိတ်မန်တကာ
ပြုချက်အရ ဗာရာဏသီမြို့၌ နေထိုင်
သည့် ဆရာတော်အားလုံး ဗမာပြည်နှင့်
အဝကျွန်းမှ ကျောင်းသားအားလုံး ဆရာ
တော်ဦးနန္ဒဝံသကျောင်း (ဗာရာဏသီ)
၌ စုဝေးကြ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး
ပါ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြသည်။ ညနေ
၄ နာရီအချိန်တွင် ဤအရပ်တို့ ဗာရာ
ဏသီမှထွက်၊ ည ၈ နာရီ ၃၀ အချိန်
ဂယာမြို့သို့ ရောက်သည်။ ဂယာမြို့မှ ဗုဒ္ဓ
ဂယာသို့ ခုနစ် ၉ နာရီအချိန်တွင်
ရောက်အောင် မော်တော်ကားဖြင့်
ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဂယာ

ည ၉ နာရီအချိန် ဗုဒ္ဓဂယာ
ကို အဝေးမှပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ
တွေ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓဂယာစေတီတော်ကြီးကို
လည်း ဓာတ်မီးရောင်၌ ထင်ရှားစွာ
တွေ့မြင်ရလေသည်။ စေတီတော်ကြီးကို
ပတ်၍ ထွန်းထားသော လျှပ်စစ်ဓာတ်

မီးများမှာမူကား ဤရပ်ကွက်၌ နေသူများ
အတွက် တွေ့ကြုံရခဲ့သော အတွေ့အကြုံ
မျိုး ဖြစ်၏။ ဘာသာရေးနှင့် သက်ဆိုင်
သော တိဗက်၊ အိန္ဒိယ တူရိယာသံတို့
ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ပျော်ရွှင်
သော လူထုကြီးကား ကျေးလက်နယ်
ပြပွဲမှ မဟာဗောဓိ ဓမ္မသာလရေပ်ကြီး
ရေအခမ်းအနား စင်မြင့်သို့လည်းကောင်း၊
သာလာယံရေပ်ကြီးမှ စေတီကြီးသို့လည်း
ကောင်း ထိုမှ ဤမှ ကူးသန်းလျက်ရှိကြ
သည်။ စေတီကြီးအဝင်ဝတွင် ဘုရားရှင်
၏ ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်
ဖြင့် ဓမ္မစကြာအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ

သတ္တမကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ကြီး
(သက်တော် - ၉၃၊ ဝါတော် - ၇၃)
ဗုဒ္ဓဂယာသို့ နှစ်ကြိမ်ရောက်ရှိသည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးစကြာသည်
ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲဆောင်
လေသည်။ အစဉ်အလာအရ ပိုင်ဆိုင်
မဟုတ်မှ စေတီတော်ကြီးနှင့်
လျဉ်း၍ ရာဇဝင်တွင်မည်ဖြစ်သော
စိမ်းအမှတ်ပွဲတော်အတွက် စီမံ
ကျင့်မှုဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့
ကိုယ်စားလှယ်လူကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သော
သူ၊ ဦးစံညွန့်နှင့် ဦးဘတင်
(သင်း)တို့သည် ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ရောက်
ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်
နောက် မကြာမီပင် (နောက်တစ်နေ့)
ကျင်းပမည်ဖြစ်သော အခမ်းအနား
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၏
င်ဆောင် ရွက်ဖွယ်ရာများနှင့်
လျဉ်း၍ ၎င်းတို့နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်
လေသည်။

မေ ၂၈-၁၉၅၃ (ဗုဒ္ဓဂယာမြေလွှဲ
ပွဲ)

မင်္ဂလာအခါပွဲနေ့တွင် နေမင်း
ပြင်းထန်စွာ ပူနေသော်လည်း

နံနက်စောစောကပင် စေတီတော်ကြီး
ပရဝုဏ်အတွင်း၌ ထောင်ပေါင်းများစွာ
သော လူထုကြီးသည် အကောင်းဆုံး
အဝတ်အစားများနှင့် စုဝေးရောက်လာ
ကြသည်။ တစ်ခုတည်းသော စေတီအဝင်
လမ်း၌ ပရိသတ်ထူထပ်စွာ ပိတ်ဆို့နေ
သဖြင့် သီပခံဘုရင်ဆာအာရ်အာရ်ဒီဝါ
ကားကို ကြည်ညိုရန် ခက်ခဲစွာ
ရှင်းလင်းပေးသည်။ ဘုရင်ခံသည် ညနေ
၅ နာရီ မိနစ် ၃၀ အချိန် စေတီတော်
ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်
ကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်းပါ စေတီတော်ကြီး
အဝင်ဝ၌ ဘုရင်ခံကို တွေ့ဆုံကြုံဆုံ
နှုတ်ဆက်လေသည်။

တိဗက်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊
တရုတ်၊ သီဟိုဠ်နှင့် မြန်မာပြည်တို့မှ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များ စေတီတော်ကြီးသို့
ကြိုရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ ညနေ ၅
နာရီအချိန် အခမ်းအနား လှည့်လည်
ပွဲစရာ ရှေ့ဆုံး၌ တိဗက်ဘုန်းကြီးများက
ဘာသာရေးဆိုင်ရာ မြွေများမှုတ်လျက်
လိုက်ပါလာကြသည်။ ထိုနောက်မှ

ကပ်၍ မြန်မာပြည် သီဟိုဠ်၊ တရုတ်ပြည်
စသော နိုင်ငံရဟန်းတော်များ ကိုယ်စား
လှယ်လူကြီးများ လိုက်ပါကြသည်။
“ဘုရင်ခံနှင့်အတူ ဦးစံညွန့်၊
ဦးဘတင်၊ နယူးဒေလီ၊ တရုတ်သံရုံး
ပထမအတွင်းဝန်၊ ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်ုပ်၏
ခင်ပွန်းပါ” နောက်ဆုံးက လိုက်ပါကြ
သည်။ လှည့်လည်ပွဲမှာ ရေပ်ကြီးရှေ့
စင်မြင့်သို့ အရောက် ဆယ်မိနစ်မျှသာ
ကြာသည်။

အခမ်းအနား

* ရတနာသုံးပါးကို ပူဇော်
ကန်တော့ပြီး ပါဠိဂါထာ
သင်္သကရိုက် ဂါထာများ
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသည်
* စေတီတော်ကြီးနှင့် မြေကိုမိ
လွှဲအပ်ကြောင်း စာတမ်းတို
ဟိန္ဒူ၊ ဘုန်းတော်ကြီး
မဟာနိကာ ဖတ်ကြား၍ ၁၉၅၃
ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဂယာစေတီတော်
အက်ဥပဒေအရ ခန့်ထား

သော ကော်မတီအဖွဲ့သို့
စည်းကမ်းတကျ လွှဲအပ်၍
ပေးလေသည်။ မဟန်ဘုန်းကြီး
၏ ဤကဲ့သို့ ပြုမူဆောင်
ရွက်ချက်ကို လူထုပရိသတ်
ကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
နှစ်သက်မြတ်နိုးကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓဇယန္တိပွဲ (ကဆုန်လပြည့်
'ဗုဒ္ဓနေ့) ကျင်းပသည့်အခါ -
ဣန္ဒိယပြည် သမ္မတကြီးနှင့်
ဝန်ကြီးချုပ်ထံမှ အင်္ဂလိပ်၊
ဟိန္ဒူ ဘာသာ ဖြင့်
သဝဏ်လွှာများ ဖတ်ခြင်း
ဂယာခရိုင်ဝန် နှုတ်ဆက်
မိန့်ခွန်း
ဘုရင်ခံ ရှုရီအိရ် ဒီစကား၏
မိန့်ခွန်း
ကျွန်ုပ် (ဦးကြင်)၏ ၁၃ မိနစ်
မိန့်ခွန်း
ဦးစံညွန့်၏ နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓ
သာသနာအဖွဲ့ သဝဏ်လွှာ
ဘိဟာဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာ

အက်စ်ကောဆင်ဟမ် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာ
ခြားနားချက်များ ဟောကြား
ခြင်းတို့ဖြင့် အခမ်းအနား
ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။

အထူးမှာ -
အခမ်းအနားမစမီနှင့် မပြီးမီ
အချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်အား (အိန္ဒိယအစိုးရ
တို့ စေတီတော်ကြီးကို ကျွန်ုပ်လွှဲပေး
ပြီး ဖြစ်ကြောင်း နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ်
သခင်နအား ကျေးဇူးပြု၍ ပြောပေးပါ)
ဟု မဟန်ကြီးက အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်
မေတ္တာရပ်ခံသည်မှာ သနားဖွယ်
ကောင်းသော မဟန်အား ဝန်ကြီးချုပ်
သခင်နက စေတီကြီးနှင့် မြေပိုင်ဆိုင်မှု
စွန့်လွှတ်ရန် တိုက်တွန်းဖူးပြီး ဖြစ်ရမည်။
ဖြစ်တော့၏။

စကားချုပ်

ထိုခေတ်အခါက မြန်မာခေါင်း
ဆောင်ပိုင်း၏ ဗုဒ္ဓဂယာနှင့် စပ်လျဉ်း၍

လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေး ဩဇာတိက္က
မရှိမှုလည်းကောင်း ထင်ရှားသည့်
သာကောကို သိနိုင်သည်။

ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်၏
မှတ်တမ်း

ဗုဒ္ဓဂယာဆိုသည်နှင့် အမရ
ပူရမြို့ ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်
အရှင်ဝါယာမာဘိဝံသ၏ စာမျက်နှာ
၂၂၀ ကျော်ပါ ဗုဒ္ဓဂယာ ခရီးသွားမှတ်
တမ်း အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကျမ်း (၂၁/၄/၅၅
-၂၂/၂/၅၆)ကို ပစ်ပယ်၍ မရစကောင်း
ပါ။ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တွေ့၊ နှောင်းလူ
များအတွက် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရေးသားပြုစု
ခဲ့သော မှတ်တမ်းမှ မဟာဗောဓိ၊
အညွန့်အချက်အလက် အချို့မျှသာ
လေ့လာနိုင်ရန် ဖော်ပြပါမည်။

* ၂၀-၁၁-၁၉၅၅ ကာလကတ္တား
မြို့ ဘုရားတိုက်ကျောင်းကြီးမှ ညနေ ၅
နာရီခွဲ ထွက်လာ ဟောင်ရာသူတာကို
ည ၇ နာရီ ရောက်၏။ လက်မှတ်ဝယ်
ပြီး ဂယာမြို့ထွက်မည့် ရထားပေါ်

တက်ထိုင်နေလိုက်၏။ လိုက်ပို့သော
 ကုလားလေးအား ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်
 ပေးလိုက်ရာ အထပ်ထပ်အခါခါ ဆလံ
 ပေးပြီး ဦးညွှတ်၍ ထွက်သွားတော့သည်။
 မြို့တွင်း လှည့်ပတ်သွားလာစရိတ် ထိုနေ့
 အတွက် ၇/- ကုန်သည်။ ဂယာရထားခ
 မှာ ၇ ကျပ် ၅၀ ပြား (ကာလကတ္တား
 ဂယာ) ကုန်၏။ ဟောင်ရ(ဘူတာ)မှ
 ဂယာ- ၂၆၂ မိုင် ကွာသည်။ ည ၈
 နာရီ ၄၅ ရထား စထွက်သည်။

* ရထားပေါ် ပုတီးစိပ်၊ ခေတ္တ
 မွေး ၁ နာရီတွင် နီး၏။ ကိုယ်လက်
 သန့်စင်ပြီး မှတ်တမ်းရေး ၁၉၅၅ ခု နို
 ၂၁ ရက် ဂယ်ရောက်ခါနီး ကိုက် ၁၀၀၀
 ခန့် ကျယ်သော နေရဇ္ဈဟာမြစ်ကြီးကို
 တံတားဖြင့် ကူးရသည်။ ၆ နာရီတံ
 ကျောင်းခေါက်သံကို ဂယာဘူတာ
 အရောက် ကြားရ၏။ ရထားမှဆင်း
 ဆိုက္ကားငှား၍ မဟာဗောဓိစေတီတော်
 အနီး ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဥတ္တမကျောင်း
 သို့ သွားရာ ၇ နာရီမှ ရောက်သည်။
 ဆိုက္ကားခ ၂ ပေးရ၏။ လာရင်းကိစ္စ

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မည် လျှောက်၏။ နံနက်
 ဆွမ်းကပ်၊ နေ့ဆွမ်းချိန် ကျောင်းပြန်ဘုဉ်း
 ပေးရန် ကုသိုလ်အထုပ်ပါအောင်လိုပါဟု
 ပြောသည်။

* ဘုန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ချပြီး
 မဟာဗောဓိစေတီသို့ လာခဲ့သည်။ ၇
 မိနစ်ခန့် လျှောက်ရ၏။ စေတီကျောင်း
 တော်အတွင်းမှ တင်ပလွှင်ခွေ ကျောက်
 ဆင်းတု၊ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို
 ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
 မည့်အကြောင်း လျှောက်၏။ စေတီ
 ပတ်လည်နေရာများအား လေ့လာမှတ်
 သားသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ စ၍ ပွင့်ထွန်း
 တော်မူရာ မဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ အပရာ
 ဇိတ ပလ္လင်တော်နေရာတွင် အသောက
 မင်းတရားကြီး တည်ထားသော စေတီ
 တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ လေးထောင့်နစ်
 ထပ်စေတီကြီး ဖြစ်၏။ ယခု မြင်ရသော
 စေတီတော်ကြီးမှာ မင်းတုန်းမင်း
 လက်ထက် ပြန်ပြင်ထားသော စေတီ
 ကြီး ဖြစ်၏။ စေတီတော်အတွင်း ပလ္လင်
 တော်ပေါ်တည်နေတော်မူသော ရုပ်ပွား

တော်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော် ၆ ပေ
 (လေးတော်) ခန့် ရှိ၏။ ဖူးလိုမဝ
 အလွန်တင့်တယ်လှပေ၏။ မဟာဗောဓိ
 စေတီကြီးကလည်း ကုလားကျောင်းလေး
 ထောင့် (အထက်၌) ရှိပြီး၊ အထက်သို့
 တဖြည်းဖြည်း ရူးတက်သွားကာ ထိပ်
 ပေါ်တွင် စေတီပုံသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထား
 ၏။ တမူထူးခြားပြီး အလွန်တင့်တယ်
 ပေ၏။ မဟာဗောဓိစေတီတော်ကြီး၏
 လုံးပတ်မှာ ပတ်လည် ၂၁၄ တောင်
 အမြင့် ၁၀၆ တောင် ၁ ပေ ရှိ၏။ အတွ
 အရှေ့မျက်နှာမှန် လှည့်ထား၏။ မဟာ
 ဗောဓိ ညောင်ပင်သည် စေတီကြီး
 အနောက်ဘက် ၈ တောင်ခန့် အကွာ
 တွင် တည်ရှိသည်။ လုံးပတ်ပါးတော်မူ
 ရှိ၏။ ထိုမဟာဗောဓိကို ဆရာတော်
 ဦးဥတ္တမက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ဝင်၍
 စိုက်ထားသော လေးဆက်မြောက်
 ဗောဓိပင်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ရှိ၏။

ဤကား ကျော်အောင်
 ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဝါယာမာ
 မှတ်တမ်းပါ မဟာဗောဓိပင်ကြီး

ပတ်သက်သည့် ကောက်နုတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်လှမ်းမမီ သော မဟာဗောဓိပင်ကြီး၏ ထူးခြား * လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အကြောင်းအရာ များ ရှိပါဦးမည်။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ဗုဒ္ဓဂယာ ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးအား စုပေါင်း * ကန်တော့ကြ လေဆိပ်ဆင်းရန် အထုပ် အဝိုးပြင်ကြ လက်ထဲရှိ ရွှေ၊ ကျပ်ငွေ များ လက်ကျန်ရှင်းရန် ကျောင်းဝင်း အတွင်း ဈေးတန်း၌ အမှတ်တရပစ္စည်း များ ဝယ်ကြ အချိန်လှ လုပ်နေကြရ သည်။ ဈေးတန်း၊ ဆိုင်ခန်းတို့မှာ အေးလှ၊ ရွှေ၊ မြန်မာကျပ် ကြိုက်ရာနှင့် ဝယ်နိုင်၍ အဆင်ပြေလှသည်။ ငွေလဲ နှုန်းလည်း သိပ်မကွာပါ။ ရန်ကုန်မှ ဆွက်ခင်ကပင် ကုမ္ပဏီက ဈေးဝယ် လမ်းညွှန်များ ထားသည်။

ဗာရာဏသီ ကို လှမြင့် (မြန်မာပြည်မှ ပြန်သူ၊ ဗမာစကားပြော၍ ဝယ်နိုင်) ဆိုင်တွင် ဆာရီ၊ ကော်ဇော

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ (အဓိက ကော်ဇော ဈေးသက်သာ) ကုသိနာရုံတွင် ကျားပလေ ကပ်၊ စွပ်ကျယ်၊ အလှကုန် အမှတ်တရ ပစ္စည်း (သော့စံ သည်)မ၊ ပိတ်စများ ဗုဒ္ဓဂယာတွင် အမှတ်တရ ပစ္စည်း ဈေးသက်သာသော ပုံတော်၊ ဆင်းတုတော်များနှင့် ရာသီသီးနှံ (သလဲ သီး၊ စပျစ် စသည်) ဝေပိုင်းဆိုင်များ၌ ငွေကိုချိန်နေရ၍ သိပ်မဝယ် ဖြစ်။ စာရေးသူမှာ ကိုလှမြင့် ဆိုင်တွင် တရားထိုင်ရန် အနေကထိုင် ကော်ဇော သေးသေး၊ ကုသိနာရုံတွင် လက်ဆောင် ပေးရန် ပလေကပ်နှင့် စွပ်ကျယ်များ ဝယ်ဖြစ် သည်။ ကော်ဇောမှာ လုံလုံခြုံခြုံထိုင်၍ရ ညက် ညက်ညောညော စိတ်တိုင်း ကျလှသည်။

ဗုဒ္ဓဂယာကျောင်းဝင်းဆိုင် တန်းတွင် အမှန်အကန်ဝယ်မည့်သူများ ဟု သိကြ၍ ဈေးလျော့ပေးကြသည်။ စာရေးသူက ကြေးဆင်းတု ကိုယ်လုံး တော် ဝေ့နောက်တွင် “ဖွားပွင့်ဟောစ” ပါရှိကာ ကြာခံ (၅ လက်မခွဲ) အရွယ် တွေးတောခြင်း သပ္ပာယ်လှသည်ကို သဘောကျကာ အိမ်တွင် ကိုးကွယ်ရန် ပင့်ခဲ့သည်။ ဆင်းတုတော်ကြီးက ပွင့်တော်မူဟန် “ရေ” ရင်ဘတ်တော်၌ (ဟော) ဓမ္မစကြာမုခြာ၊ “နောက်” ကျော၌ (ဖွား) (စံပရိနိဗ္ဗာန်) ကောတိဗုဒ္ဓ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်မုခြာတို့ကို ကနုတ်ပန်း တို့ဖြင့် လက်ရာ အနုပညာမြောက်ပုံ တော် ဖြစ်ပါသည်။ (ရေမြင်၊ နောက်မြင်) ဟု ရှုကြပါ။

ချစ်ဆန်းသစ်

ကုသိုလ်ရတာပေါ့

ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

ဗဟုသုတမတိုး ပိုက်ကတိုး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁)၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ် ၄၀ ခန့်
က အဖြစ်အပျက်ပါ ...

“ဦးစိုးသိန်း”

ဦးစိုးသိန်းဆိုတာက အသက်
လေးဆယ်လောက် ရှိပြီး ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနဲ့ လူညံ့ထွားကြီးတစ်
ယောက်ပါ။

လယ်သမားဖြစ်လို့ အသားက
ကြေးနီရောင်ပေါက်နေပြီး အလုပ်လုပ်
ရင်လည်း ဒေါင်းတင်မောင်းတင်
ဆုပ်တတ်လို့ လူကြမ်းကြီး ထင်ရပေ
မယ့် ပညာရေးကို ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်
လေး သင်ခဲ့တာရယ်၊ ဆယ်ကျော်
သက် အရွယ်ထဲက လယ်ကွင်းထဲမှာပဲ
ပြီးပြင်းခဲ့တာရယ်နဲ့၊ ရိုးရိုးတွေး ရိုးရိုးပဲ
အပြီး ရိုးရိုးပဲ ပြောတတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒီလို ရိုးရိုးတွေး၊ ရိုးရိုးပဲ
တတ်ခဲ့ပြီး လူရိပ်လူကဲကို အကဲ
တတ်တတ်လို့ အကင်းမပါခဲ့တဲ့ ဦးစိုး

သိန်းဟာ တစ်ခါတော့ ဒုက္ခရောက်ပါ
ရောလား။ အဖြစ်က ဒီလို။

လယ်ယာအလုပ်တွေ နားလို့
အချိန်အားလေ့ရှိနေတဲ့ ဦးစိုးသိန်းဟာ
သူနေတဲ့ ကျောင်းကုန်းရပ်ကွက်ကနေ
ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိရာ တစ်မိုင်
လောက်ဝေးတဲ့ ပေါ်တော်မူကျေးရွာကို
အလည်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ စိတ်အေး
လက်အေးနဲ့ မနက်ကတည်းက ထွက်
သွားတဲ့ ဦးစိုးသိန်းဟာ ညနေ ငါးနာရီ
ကျော်တော့ သူနေတဲ့ ကျောင်းကုန်း
ရပ်ကွက်ကို ပြန်ဖို့ ပေါ်တော်မူရွာက
ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကားလမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာတဲ့ ဦးစိုးသိန်းဟာ ကား
လမ်းတစ်လျှောက် လူသွားလူလာ
ကျဲပါနေတာကို သတိမထားမိဘဲ ပုံမှန်
အတိုင်း သွားနေရာက ပေါ်တော်မူ
တံတားနားကို ရောက်လာပါတယ်။
စိတ်အေးလက်အေး လျှောက်
လာရာက တံတားပေါ်ရောက်တဲ့အခါ သူ

ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စစ်ကားတစ်စီး
ရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။
စစ်ကားပေါ်မှာတော့ ဦးစိုးသိန်းလို
အရွယ်ကောင်း အရပ်သားဆယ်ယောက်
လောက် ရှိနေကြပြီး စစ်ကားဘေးမှာ
တော့ ရဲဘော်လေးငါးယောက်က
ကားပေါ်မှာရှိတဲ့ အရပ်သားတွေကို
တစ်ခုခု လှမ်းပြောနေတာပါ မသဲမကွဲ
ကြားလိုက်မိပါတယ်။

ကားပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အရပ်
သားတွေနဲ့ ကားဘေးမှာရှိတဲ့ ရဲဘော်
တွေ ဘာများ အခက်အခဲရှိပါလိမ့်ဆိုပြီး
တွေးမိလိုက်တဲ့ ဦးစိုးသိန်းဟာ ပုံမှန်
နေရာကနေ စစ်ကားရှိရာဆီ အပြန်လေး
သွားလိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီလို စစ်ကားရှိရာဆီ ဦးစိုး
သိန်း သွားနေတုန်းမှာ စစ်ကားပေါ်မှာ
ရှိနေကြတဲ့ အရပ်သားတွေက သူ့ကို
မြင်တွေ့ကြပေမယ့် ကားပေါ်မှာရှိနေတဲ့
အရပ်သားတွေကို ကြည့်ရင်း စကား

ပြောနေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေက ဦးစိုးသိန်း
ကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်လို့ မတွေ့မိကြပါ
ဘူး။ စစ်ကားနားကို ရောက်လာတဲ့
ဦးစိုးသိန်းကို ကားပေါ်မှာ ရှိနေကြတဲ့
အရပ်သားတွေက ဘာမှ မပြောကြပေ
မယ့် ဦးစိုးသိန်းလာနေတာကို မလိုလား
တဲ့ ပုံစံတွေနဲ့ ကြည့်ကြပြီး မသိမသာ
ခေါင်းခါပြကြတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။
ကားပေါ်မှာရှိနေကြတဲ့ အရပ်သားတွေက
ခေါင်းယမ်းပြတဲ့သူ၊ မသိမသာ မေးဆတ်
ပြတဲ့သူနဲ့ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်ကုန်ပေမယ့်
လည်း ရိုးရိုးပဲတွေ။ ရိုးရိုးပဲ မေးတတ်တဲ့
ဦးစိုးသိန်းဟာ သူ့ကို ကျောမေးရပ်နေတဲ့
ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့ ပခုံးကို ကိုင်ရင်း
ရိုးရိုးလေးပဲ မေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ
ဟင်”

ကူညီချင်တဲ့စိတ် အရိုးခံနဲ့
ရဲဘော်ပခုံးကို ကိုင်ရင်း ဦးစိုးသိန်းက
ရိုးရိုးလေးပဲ မေးလိုက်ပေမယ့် ကားပေါ်

မှာရှိတဲ့ အရပ်သားတွေကို အာရုံစိုက်
ရင်း ကြည့်နေတဲ့ ရဲဘော်ခမျာ မမျှော်
လင့်ဘဲ သူ့ပခုံးကို ကိုင်ရင်း အနီးကပ်
မေးလိုက်တဲ့ ဦးစိုးသိန်းအသံကြောင့်
တစ်ချက်လန့်သွားရာ တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
အရိုးခံမျက်နှာထားနဲ့ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်
နေတဲ့ ဦးစိုးသိန်းကို တွေ့လိုက်ရလို့
ဝမ်းသာသွားပါတယ်။

“ဟာ ... အဘာ အတော်
ပဲ။ ကားပေါ်တက် အဘာ”

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဦးစိုးသိန်း
ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ ရဲဘော်မျက်နှာဟာ
အပြုံးပန်းတွေ ဝေသွားပြီး ဦးစိုးသိန်းကို
ဝမ်းပမ်းတသာ ဖိတ်ခေါ်ရင်း ကားပေါ်
တက်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

သဘောကောင်းပြီး ရိုးသားတဲ့
ဦးစိုးသိန်းဟာ ရဲဘော်တစ်ယောက်က
အဲဒီလို ဝမ်းသာအားရ ခေါ်သံဆုံးတာနဲ့
စစ်ကားပေါ်ကို သွက်သွက်လက်လက်

တက်သွားပြီး အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့
အရပ်သားတွေကြား သွားထိုင်လိုက်မိ
တယ်။ ဦးစိုးသိန်းရဲ့ အဲဒီလို ပြုံးပြုံးနှင့်
ရွှင် အမူအရာကြောင့် ကားပေါ်ထဲ
အရင်ရောက်နေကြတဲ့ အရပ်သားတွေ
ဆိုတာ ကားဘေးမှာ ရပ်နေကြတဲ့
ရဲဘော်တွေသာ မရှိရင် ပြုံးပြီးမျက်နှာ
ကြီးနဲ့ သူတို့ကြားကို ရောက်လာတဲ့
ဦးစိုးသိန်းကို ...

“ဒီလောက်အရလား” ဆိုပြီး

အစိမ်းလိုက် ဝါးစားကြမှာ သေချာတယ်
လောလောဆယ်ဆယ် သူတို့ကြားထဲ
ရောက်လာတဲ့ ဦးစိုးသိန်းက
ရဲဘော်တွေကို ကူညီရတော့မယ်ဆိုပြီး
မှီရတဲ့မျက်နှာကြီးလို ပြုံးရင်း
ရှိနေကြတဲ့ အရပ်သားတွေကို ကြည့်မိ
ကားပေါ်မှာရှိနေကြတဲ့ အရပ်သားတွေ
ကလည်း စိတ်တိုဒေါပွတဲ့ မျက်နှာကြီး
ဦးစိုးသိန်းကို ဝိုင်းပြီး ကြည့်နေကြတာ

ဦးစိုးသိန်း

လျှို့ဝှက်ချက်တို့၏သခင်
ကွန်ပျူဒါရင်းဘရစ်လီ
ကျွန်းမာန်(MOTAA)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

THE BIG BOSS and FIST OF FURY

“ရီးလ်စွိက်စ် ကားရောက်

လာရင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါ သိနေတယ်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကနေ လျှောက်မောင်းခိုင်းရင်း ရိုမန် ပေါ်လန် စကီးနဲ့ စတိဗ် မက်ကွင်းကို ကားဖုန်း ကနေ ခေါ်လိုက်မယ်။ သူတို့က ငါ့ကို ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ မေးရင် ရီးလ်စွိက်စ် နောက်ခန်းကနေ ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်းကို လျှောက် ကြည့်နေတာလို့ ပြောလိုက်မယ်” (ဘရစ်လီ)

၁၉၇၀ မတ်လမှ ၁၉၇၁ ဧပြီ လအတွင်းသည် ဘရစ်အနေဖြင့် စိတ်ညစ်ရသော ကာလဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စားပွဲပေါ်တွင် “ဆက် လျှောက်ပါ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေး သော စာတမ်းလေး ကပ်ထားခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ခရီးကလည်း ရှေ့ဆက်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။ ပိုဆိုးသည် က The Green Hornet ကားကို ရုံတင်

လိုက်သည်နှင့် မိမိ၏ ဘဝတိုးတက်လမ်း သည် ရုပ်ရှင်နှင့်အတူ တာ စထွက်ပြီ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲပြီး ဘဲလ်အဲယားရို Roscamere Drive တွင် ရွေးကြီးသော အိမ်ကို ဝယ်ထားမိရာ ယခုအခါ လစဉ် အရစ်ကျပေးဖို့ ငွေရဖို့ ကပင် အခက်အခဲ ရှိနေသည်။

အခက်အခဲတို့ကို ဖြေရှင်းနိုင် ရေးအတွက် လင်ဒါအနေဖြင့် ညဘက် တွင် တယ်လီဖုန်း ဖြေပေးရသော အလုပ်ကို နာရီစားဖြင့် စတင်လုပ်လာရ သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ အလုပ်ထွက်လုပ်ရ သော အနေအထားသည် ဘရစ်၏ မာန နှင့် အတ္တကို ထိခိုက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့လင်မယားအနေ ဖြင့် လင်ဒါတစ်ယောက် အိမ်မှာမရှိရ ခြင်းကို အခြားသူများအား ဖြေနိုင်ရန် အတွက် အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံကို ဖန်တီးခဲ့ကြရသည်။

သောကများနှင့် နပမ်းလုံးရင်း ဖြင့်ပင် ဘရစ်သည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ညီမ အား အိမ်အသစ်တွင် လာနေရန်

ဖိတ်ခေါ်ရင်း၊ ဟောင်ကောင်တရုတ်ကား ရုပ်ရှင်လောကတွင်လည်း နေရာတစ်ခု ရလိုခြင်း ဟောင်ကောင်သို့ ခရီးထွက် ခဲ့သည်။

ဟောင်ကောင် ကိုင်တစ် လေဆိပ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် လူများက သူ့အား လက်ခံတွေ့ဆုံမှုကို ဘရစ်အနေဖြင့် တအံ့တဩ တွေ့ရှိလိုက် ရသည်။ The Green Hornet ရုပ်ရှင်တစ် လမ်းတွဲသည် ဟောင်ကောင်တွင် လူကြိုက်များစွာဖြင့် လအတန်ကြာ ပြသခဲ့ခြင်းဖြင့် အမေရိကန်တွင် ညံ့ဖျင်း ခဲ့သော သူ၏ ကံကြမ္မာသည် တစ်ဆင့် ချိုး အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘရစ်ထံ ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတင်းထောက်များ အင်တာဗျူးလုပ်ကာ ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင် သံကြားတို့တွင် သူ့အား အထူးညွှတ် ဖြစ် အဖြစ် ဖိတ်ခေါ်ကြပါလေတော့သည်။ ဒေသခံ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ဘရစ် ကွန်ဖူးသရုပ်ပြပွဲ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း

www.burmeseclassic.com

သူဘဝအား လုံးဝ ပြောင်းလဲစေမည်
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။

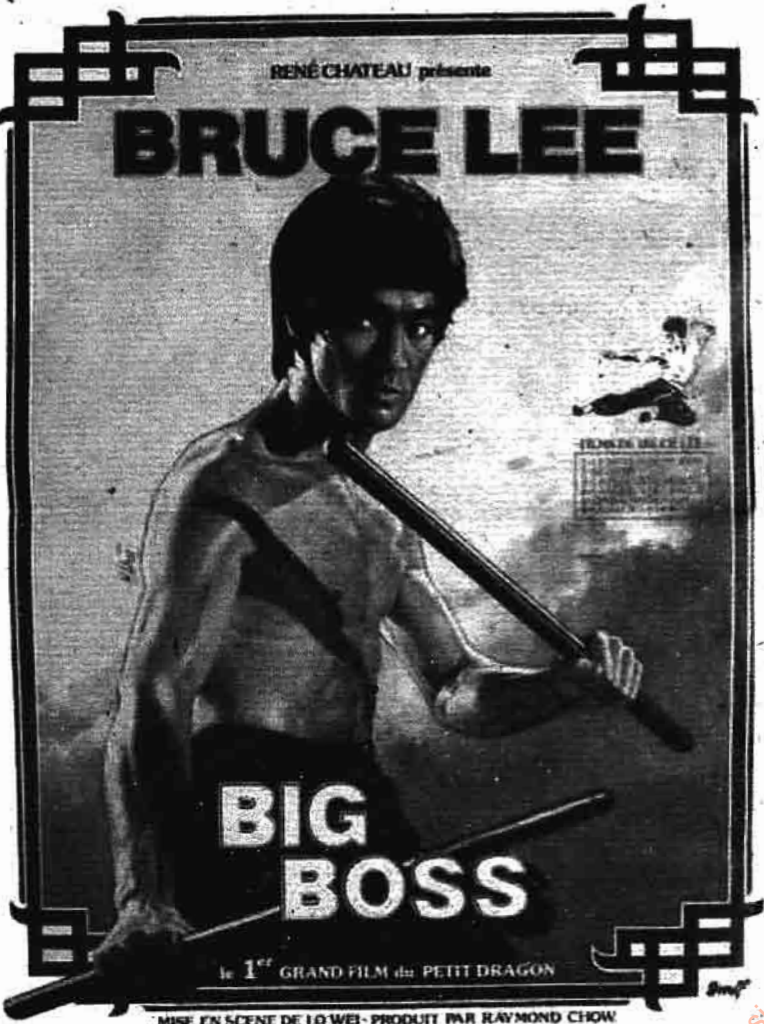
၁၉၇၀ နှစ်ဦးပိုင်း ကာလများ
တွင် ဟောင်ကောင်ရပ်ရှင်လောကကို
လွှမ်းမိုးထားသူမှာ ဗြိတိန်ဘုရင်မကြီးထံ
မှ ဆာဘွဲ့ရထားသူ ရမ်ရမ်ရှော ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ရမ်ရမ်ရှောသည် ရှမ်းဟိုင်းတွင်
မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သော်လည်း ၁၉၄၀
နှစ်လွန်များတွင် ဟောင်ကောင်သို့ သူ၏
ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ ထွက်ပြေးလာခဲ့
ပြီး ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် အများပိုင်ဖြစ်သော
ရှောဘာရာသား ရပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို
စည်ထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ၎င်း၏ ကုမ္ပဏီပိုင်
ရပ်ရှင်မြို့သည် အမေရိကန်ရှိ MGM
စတူဒီယိုနီးပါး ကြီးမားသည်။ ထိုမျှမက
ရမ်ရမ်သည် အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံ
များတွင် ရပ်ရှင်ရုံပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်
ထားသေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် အရှေ့
အာရှ၏ ရပ်ရှင်လုပ်ငန်း ၉၀% နီးပါးကို
ချိန်းချုပ်ထားသည်။ ထိုစဉ်က ရမ်ရမ်၏
အသားမှုကို ၁၉၇၁ အမေရိကန်ဒေါ်လာ

သန်း ၂၀၀ မှ သန်းတစ်ထောင်ခန့်
ရှိသည်ဟု တိုင်းတာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဟောင်ကောင်တွင်
နေထိုင်စဉ်အတွင်း ရှောဘာရာသားနှင့်
စာချုပ် ချုပ်ဆိုထားသော ငယ်သူငယ်
ချင်းဖြစ်သူ ဆီယူကီလွန် (ယူနီကွန်)မှ

တစ်ဆင့် ရမ်ရမ်ရှောအနေဖြင့် မိမိကို
ငှားရမ်းရန် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ၊ မရှိ ဘုရစ်
မှ စုံစမ်းခဲ့သည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီး
နောက် ယူနီကွန်မှ ဘုရစ်အား ဖုန်းခေါ်
ခဲ့သည်။
ရမ်ရမ်ရှောအနေဖြင့် ဘုရစ်

အား ၇ နှစ် စာချုပ်ဖြင့် ရက်သတ္တတစ်
ပတ်လျှင် အမေရိကန် ၇၅ ဒေါ်လာ
ပေး၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် စိတ်ဝင်စားကြောင်း
ပြောခဲ့သည်။

ထိုခေတ်ကာလ အနေအထား

အားဖြင့် အသက်အာမခံ၊ ကျန်းမာရေး
အာမခံများ မပါသည့် သရုပ်ဆောင်ခ
အနည်းငယ်သာ ပေးရသော နှစ်ရှည်
စာချုပ်ဖြင့် သူထံတွင် အလုပ်လုပ်နေ
သော ရုပ်ရှင်ဝန်ထမ်းပေါင်း များစွာရှိ

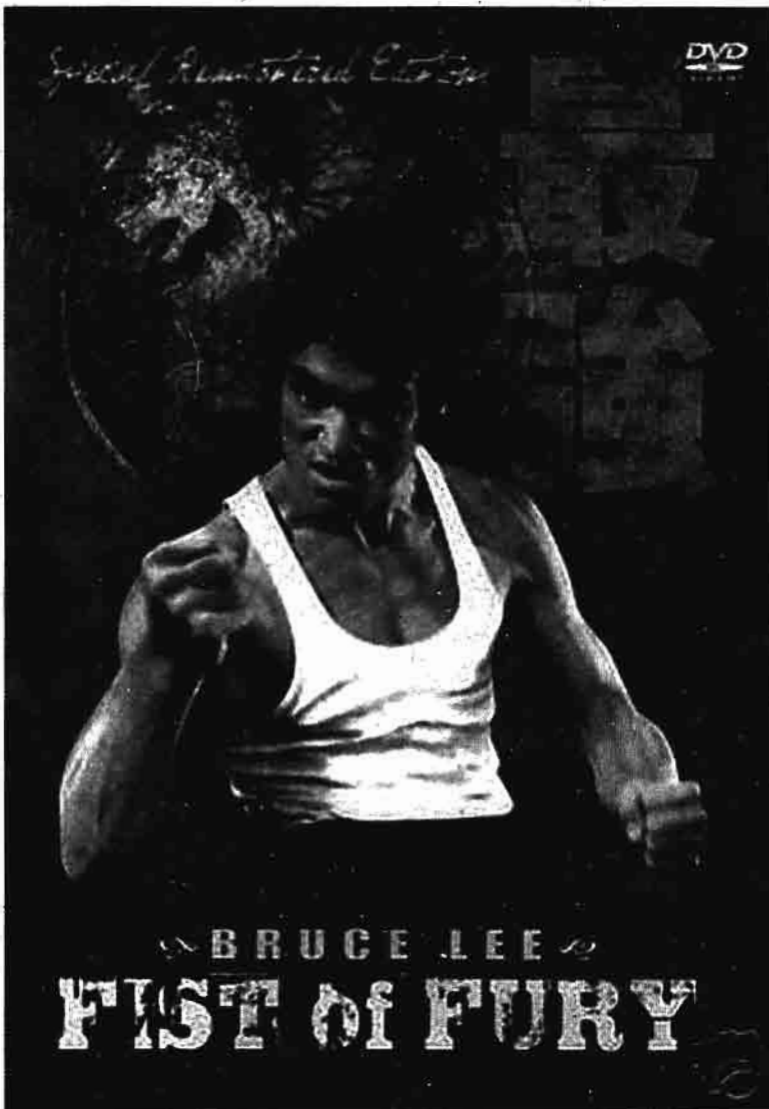
သည်။

ဘရစ်အနေဖြင့် ထိုကမ်းလှမ်း
လာမှုကို ဟားတိုက်ပစ်လိုက်ကာ ရုပ်ရှင်
တစ်ကားစာအတွက် ဟောင်ကောင်
ဒေါ်လာ တစ်သောင်း၊ (အမေရိကန်
ဒေါ်လာ ၂၀၀၀) ပေးမှသာ ရိုက်မည်ဖြစ်
ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စာချုပ်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်
ထားမှု မရှိဆိုသော အခြေအနေကို
ပြန်တောင်းဆိုလိုက်ရာ ရန်ရန်က တုံ့ပြန်
မှုမရှိသဖြင့် ဘရစ်သည် ဟောင်ကောင်
မှ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဘရစ် အနေဖြင့်

ဟောင်ကောင်သို့ ခရီးသွားနေစဉ်အတွင်း
ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ စတာလင်ဆီလီအမ်
သည် ပါရာမောင်း ရုပ်မြင်သံကြားအစီ
အစဉ်အတွက် Longstreet ဆိုသော
ဇာတ်လမ်းတွဲတွင် ဘရစ်ပါဝင်နိုင်သော
ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် ဇာတ်ညွှန်းရေး
ခဲ့သည်။ အဓိကဇာတ်လိုက်မှာ ဂျိမ်းစ်
ဖရန်စစ်ကပ်စ် James Franciscus
သည်။

ဘရစ်သည် ဟောင်ကောင်

ရောက်ရောက်ချင်း ထိုဇာတ်လမ်း၏ ပထမပိုင်းကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုဇာတ်ကားသည် ဟောင်ကောင်သို့ ဘရစ်လီ နောက်တစ်ကြိမ် မသွားသေးမီကာလအထိ ရံတင်ပြသခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ဟောင်ကောင်ရှိ ရောဘာရာသားနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး အလုပ်မှ ထွက်လာသည့် ရန်ဟိုင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ထုတ်လုပ်သူ ရေမွန်ချောင်သည် Golden Harvest Films ကို ဒန်းလ် ဟားဗတ်စ် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို စည်ထောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ တွင် ဦးဖွားပျက်မှုကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းအား ဖျက်စီးတော့မည်မှာ မကြာတော့ဟု အများက ယူဆထားကြသည်။

ရေမွန်ချောင်အနေဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ဘရစ်ပြသသွားသော ခုနစ်ဖူးပြတက်ကို စိတ်ဝင်စား သဘောသွားသည်။ ထို့အပြင် ပြီးခဲ့သော ၂ နှစ်ကာလအတွင်း ဟောင်ကောင်မှ ထွက်သော သိုင်းရုပ်ရှင်ကား မှန်သမျှ

ကို တစ်ခုမကျန် အကုန်ကြည့်ထားသော ဘရစ်ကိုလည်း ကျေနပ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိကန်တွင် ရှိနေသော ဘရစ်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်သောအခါ ဘရစ်က “ခင်ဗျားတို့ရိုက်နေကြတာ ဒါအစွမ်းကုန်ပဲလား”ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသော ဘရစ်ကို သဘောကျ၍ ဒါရိုက်တာလိုဝေး၏ ဇနီးဖြစ်သူ လျူလုံဟွားအား ဘရစ်ထံသို့ သွားရောက်ကမ်းလှမ်းမှု ပြုစေခဲ့သည်။

သဘောတူညီမှုက ရှင်းလင်းပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကား ၂ ကားကို ဘရစ်အနေဖြင့် ရိုက်ပေးခြင်းဖြင့် တစ်ကားလျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၇၅၀၀ ရမည် ဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၅၀၀၀ အတွက် ဘရစ်အနေဖြင့် တစ်လလျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၀၀၀ ဖြင့် အရစ်ကျ ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက ရုပ်ရှင်ကား အောင်မြင်မှုပေါ်တွင် မူတည်သော အပိုကြေးငွေကိစ္စ (ဟောလီဝုဒ်တွင် အင်မတန်အရေးကြီးသောကိစ္စ)ကိုမူ

ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြင့် သဘောတူ ညှိနှိုင်းခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ စက်တင်ဘာမှ စ၍ ဘရစ်သည် ဒေါက်တာဟာဘတ်တန်နေထံသို့ အမြဲလာ၍ ကော်တီဖုန်းကို ထိုးနေသူဖြစ်ရာ ယခုအခါ ဘရစ်အနေဖြင့် ဟောင်ကောင်သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးပြတ်မည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာတန်နေမှ စွဲလမ်းစေတတ်သော နာကျင်မှု သက်သာစေသည့် ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်သည့် Darvon Compound 65 ကို ဆေးညွှန်းရေးပေးခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်တွင် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်၍ ဘရစ်သည် ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ပတ်ချောင်ဆိုသော ကျေးရွာလေးသို့ နောက်နေ့တွင် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဟောလီဝုဒ်နှင့် အဆင့်ချင်း

များစွာ ကွာလှစွာပင် The Big Boss
ရုပ်ရှင်ကား ရိုက်ကူးစဉ်အတွင်း နေထိုင်
လုပ်ကိုင်ရသည့် အခြေအနေများသည်
ဘရစ်အဖို့ လွန်စွာ ဆင်းရဲခဲ့သည်။
ရုပ်ရှင်ကားအတွက် ဘတ်ဂျပ်မှာ

လွန်စွာ နည်းပါးသဖြင့် ဇာတ်ညွှန်းရေး
ရန် သီးသန့်စရိတ် မရှိပါချေ။ စကားပြော
ခန်းများကို ကြိုတင်ရေးသားခြင်း မရှိဘဲ
ရုပ်ရှင်ရိုက်နေစဉ်အတွင်း ဖြစ်သလိုပင်
စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ဆက်တင်ခန်းအနေ

အထား ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လွန်စွာ
ဆင်းရဲသော ပြည့်တန်ဆာအိမ်များအား
တွင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက် အခြေအနေများ
ကတော့ ခြင်၊ ယင်၊ မုတ်၊ ဝိုးကောင်
မျိုးစုံက လူ၊ တိရိစ္ဆာန်တို့အား ၂၄ နာရီ
အပြည့် မညှာမတာ နှိပ်စက်နေခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

အချုပ်ဆိုသော် ထိုအခြေ
အနေများက ဘရစ်အား နေထိုင်
မကောင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အော်ရလွန်း
သဖြင့်လည်း အသံဝင်ခဲ့သည်။ ဖန်ခွက်
ဆေးရင်း ဖန်ခွက်ကွဲကာ လက်ရှမ်း
သဖြင့် ၁၀ ချက် ချုပ်လိုက်ရသည်။
ခြေခေါက်သွားသည်။ တုပ်ကွေးမိ အဆုတ်
ဝင် စသဖြင့် လွန်စွာ ဒုက္ခများခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ပြဿနာမှာ
ဘရစ်နှင့် ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ လိုဝေး
ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လိုဝေး
ရေမွန်ချောင်နှင့် မတွဲခဲ့ခင်က သူတို့
တိုင် ရပ်ရပ်ရှာ၏ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကား ၈၀ ခန့်တွင် ဒါရိုက်တာ

LONGSTREET
ロンゲストリート
幻のブルース・リー出演作が全世界初、完全ソフト化!!
ロンゲストリート
DVD-BOX 8枚組 (全24話収録)

1970年代半ばに日本で放送され、未だに影画ファンを魅了する本作は、自らの映画制作の道を開いた自身の海外ドラマ、主演「長
街の雄」ブルース・リーのジェームズ・ブルース・リー、共演に、ブルース・リーの主演「トラップ・ウ・ズ・ガールズ」でヒロイン
を演じたマーロン・メイソン、等々名々名々、でジェームズ・ブルース・リーの星を冠したアクション、群をなす作品が揃っている。更に、
主人公に悪役の役をさせるという技術でブルース・リーが引いた道に、主人公に悪役の役をさせるシーンでは、ブルース・リーが
シ、でのセリフも登場させるシーンも出てくる。作品自体の魅力もさることながら、ブルース・リーのファンにとっては、彼が主演
した映画、連作「ジャッキー」の監督が監督した作品として知られる「ラブ」にも関連が深い。この完全ソフト化のDVD-BOXは、
ソフト化であるばかりで、日本放送のハイリット版まで収録、収録ともいえるDVD-BOXだ。

လုပ်ခဲ့ဖူးသလို မင်းသားလည်း လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့် ဘရစ် တို့ ကြားတွင် စရိုက်ခြင်း မကိုက်ညီ သည့် ပြဿနာများက နေ့စဉ်ဆိုသလို ဆက်တိုက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူနေထိုင်ရသော အနေ အထားကို ဝန်းဖြစ်သူ လင်ဒါထံသို့ စာရေးရာ၌ ဘရစ်က “အစားအသောက် အရမ်းညံ့တယ်။ အမဲသားလည်း မရှိဘူး။ ကြက်သားက နည်းနည်းပဲ ရတယ်။ ကိုယ့်ဗီတာမင် ဆေးလေးတွေ ယူလာခဲ့ ဒီလို တော်သေးတယ်”

ဘရစ်အနေဖြင့် ကိုယ်အလေး ချိန် လွန်စွာ ကျော့ကျသွားသည်။ ဆိုအခါ ဒါရိုက်တာလိုဝေးက ဘရစ် အနေဖြင့် ဆေးဝါးများ သုံးစွဲသည်ဟု များရေတွင် ပြောသည်။

ပတ်ချောင်ရွာလေးတွင် ရှင်ရိုက်နေစဉ်အတွင်း ဘရစ်ရိုက်ခဲ့ သော Longstreet ကို ရုပ်မြင်သံကြား နှင့် လွှင့်ရာ အောင်မြင်သဖြင့် ပါရာ ဆင့် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းမှ ဘရစ်အား

နောက်ထပ်ဇာတ်လမ်း ၃ တွဲ ဆက်ရိုက် ပေးရန်၊ တစ်တွဲလျှင် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ပေးမည်ဟု ကြေးနန်းရိုက်လိုက်သည်။ ဘရစ်က ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ ရမှ ရိုက်မည် ဟု ပြန်ပြောရာ သဘောတူသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခြားသော ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းများကလည်း ကမ်းလှမ်းလာ သည်။ ရမ်ရမ်ရှောကလည်း ရုပ်ရှင် တစ်ကားလျှင် ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၂ သိန်းခွဲ (အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃ သောင်း) ပေးမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဘရစ်က လေးလေးစားစားပင် ငြင်းဆိုလိုက်ရာ ရမ်ရမ်ရှောထံမှ ဗလာချက်လက်မှတ် ဘရစ်ထံသို့ ပို့ပေးသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးကာနီးတွင် ရေမွန် ချောင်သည် ပတ်ချောင်ရွာလေးသို့ လိုက်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဘရစ်က ရဲရင့်စွာ ပြောခဲ့သည်မှာ “ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာ မှာ အတော်ဆုံး တရုတ်မင်းသား ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရင်းနဲ့ ခင်ဗျားလည်း သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်ပြီး

ရုပ်ရှင်လောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်စေ ရမယ်”

The Big Boss ရုပ်ရှင်ကား အတွက် အဓိကကျသော ဓာတ်ပုံများ ရိုက်အပြီး စက်တင်ဘာလ ၁၉၇၁ တွင် ဘရစ်အနေဖြင့် အမေရိကန်သို့ ပြန်ခဲ့ သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါက်တာ ဟာဘန်တန်နေထံသို့ သွား၍ ကော်တီ ဇုန်းများ ထိုးခြင်း၊ Darvon ဆေးညွှန်းကို ထပ်ယူခြင်းတို့ကို လုပ်ခဲ့သည်။

စာချုပ်ချုပ်ထားသည့်အတိုင်း Longstreet ကားတွဲအတွက် ဇာတ်ဝင် ခန်း ၃ ခန်း ရိုက်အပြီး၊ ဒုတိယဇာတ် ကားဖြစ်သော Fist of Fury အတွက် အဓိကဓာတ်ပုံ စတင် ရိုက်နေစဉ်အတွင်း ဝန်းဖြစ်သူ လင်ဒါနှင့် ကလေးများသည် ဟောင်ကောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ လေဆိပ်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဘရစ်၏ ပရိသတ်များနှင့် သတင်း ထောက်များက လေဆိပ်တွင် တပြုံတမ ကြီး စုဝေးခဲ့ကြသည်။ ထိုအခိုက်အတန့် သည် လင်ဒါအနေဖြင့် ခင်ပွန်းသည်

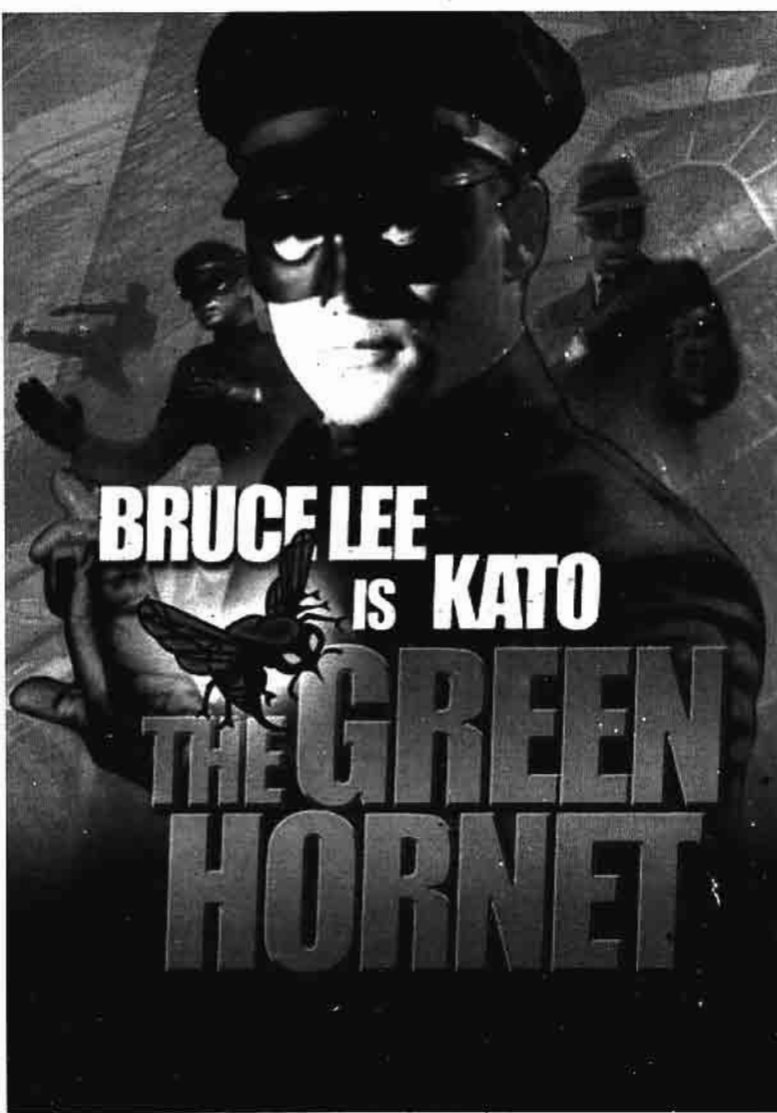

ဘရစ်လီ ဂျပန်စားတစ်ယောက်
ဖြစ်လာ ခြင်း၏ ဘဝအရသာကို စတင်
ခံစားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သူတို့ရောက်ပြီး ရက်အနည်း
ငယ်တွင် ကောင်းလွန်၏ ဝိတာလူးဒေသ

တွင် ပေ ၅၀၀ အကျယ်ရှိသော အခန်း
တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်
ဘရစ်နှင့် မွေးစားညီအစ်ကိုဖြစ်သူ ဝူငန်
ကလည်း သူတို့နှင့် လာရောက် နေထိုင်
ခဲ့သည်။

၁၉၇၁ ကာလတွင် အမေရိ
ကန်တွင် လူမှုဖူလုံရေး ထောက်ပံ့ငွေ
နှင့် နေသော မိသားစုများကမှ သူတို့
ထက် ပိုကောင်းစွာ နေရသည်ဟု ဆိုရ
ပါမည်။ သူတို့နေထိုင်သော အိမ်တွင်
ရေချိုးခန်းသုံး လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ
အဝတ်လုန်းစရာ ပစ္စည်းများ မရှိပါ။
ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ဝါးလုံးထိုးလုန်း
ရပါသည်။ ထို့အပြင် အလွန်မှ ပူအိုက်
သော ရာသီဥတုနှင့် မာကျောကစားနေ
သည့် အသံ တဒေါက်ဒေါက်ကိုလည်း
နေရောညပါ ကြားနေရသေးသည်။

၁၉၇၁ အောက်တိုဘာတွင်
ဟောင်ကောင်သို့ ဘရစ်နှင့် လင်ဒါတို့
ရောက်ပြီး မကြာမီ The Big Boss
ရုပ်ရှင်ကားကို ရုံတင်ပြသ၏။ ရုပ်ရှင်
ပြီးသွားချိန်တွင် အားလုံး ရုတ်တရက်
ငြိမ်သက်သွား၏။ ထို့နောက်တွင်
ပရိသတ်ကြီးသည် ထုခန်းပြီး “ဘရစ်
ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်မှာလဲ”ဟု ထည့်
အော်ဟစ်ကြပါတော့သည်။ ပရိသတ်
သည် ဘရစ်လီအား ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်း

မကြုံစဖူး အားပေးကြသောကြောင့် ဘရစ်နှင့် လင်ဒါတို့မှာ စောင့်နေသော ကားထဲသို့ ရောက်ရန် မနည်း ပြန်ခဲ့ကြ ရသည်။

အမှန်အားဖြင့် The Big Boss

ရုပ်ရှင်ကားသည် အမေရိကန်တွင် ဘရစ်လီ ရိုက်ခဲ့သော ကားနှင့်ယှဉ်သော် များစွာ ညံ့ဖျင်းပါသည်။ သို့သော် တရုတ်လူမျိုး ပရိသတ်များအတွက်မူ ဇာတ်ကွက် ချထားခြင်း ကောင်း၊ မကောင်းသည်လည်းကောင်း၊ အသံသွင်း ထားမှု ညံ့ဖျင်းမှုသည်လည်းကောင်း အရေးမကြီးပါ။ ရုံတင်သော ညမှာပင် ထိုကားသည် ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်မြင်ခဲ့ ပါသည်။

The Big Boss ရုပ်ရှင်ကား

သည် ပြီးခဲ့သော by Gone with the Wind ဇာတ်ကား၊ The Sound of Music

ဇာတ်ကား၊ The Godfather ဇာတ်ကား တို့၏ ဝင်ငွေကို ၁၉ ရက်အတွင်းတွင် ကျော်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘရစ်ရုပ်ရှင်လောက တစ်ခုလုံးကို

ကျော်လွန်လျက် အီတလီနိုင်ငံ ရောမ၊ လက်ဘနွန်နိုင်ငံ ဘေရွတ်၊ အာဂျင် တီးနားနိုင်ငံ ပြူးနို၊ အိုင်းယားတို့တွင်ပါ ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

Golden Harvest မှ ထုတ်လုပ်

သော ဘရစ်လီ၏ ဒုတိယကားဖြစ်သည့် Fist of Fury သည် စတူဒီယိုတွင် အားလုံးနီးပါး ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ တကယ် တမ်းအားဖြင့် နည်းပညာ အဆင့်ရော၊ တီထွင်ဖန်တီးမှု အနေအထားအရ ဆိုလျှင်လည်း ဟောလိဝုဒ်အဆင့်ကို မမီပါ။ သို့သော်လည်း ခေတ်စနစ်ကာလ အနေအထားအားဖြင့် ပရိသတ်တို့၏ အကြိုက် တရုတ်နှင့် ဂျပန်တို့၏ လူမျိုး ရေး ပဋိပက္ခ အနေအထားကို ဖော်ဆောင်ထားသော ဇာတ်ကားဖြစ် သည်။

ဘော်ဘီ ဘောကာသည်

ဘရစ်၏ ရန်သူ ရုရှားလူမျိုးအဖြစ် Fist of Fury တွင် စတင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ သည်။ ထိုဇာတ်ကားမတိုင်မီက သူတို့ နှစ်ဦး လုံးဝ သိရှိခြင်း မရှိပါ။ ဆိုလို

သည်မှာ ချက်နောရစ်တို့ကဲ့သို့ ကိုယ်ခံ ပညာလောကတွင်ရော၊ ရုပ်ရှင်လောက တွင်ပါ အများက သိရှိသူမဟုတ်ဘဲ လူစိမ်းသက်သက် ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းအားဖြင့်က

ဘရစ်နှင့် ဘော်ဘီဘောကာတို့ တွဲဖြစ် သည်မှာ ဘောကာ၏ ရုပ်ရှင်ပညာအစွမ်း ကြောင့်ရော၊ ကိုယ်ခံပညာစွမ်းရည် ကြောင့်ပါ မဟုတ်ချေ။ ပို၍ ထူးခြား သည်မှာ ဘောကာသည် ဘရစ်ရိုက်သော နောက်ထပ် ကားသုံးကားတွင်လည်း ပါဝင်မှု မရှိပါဘဲလျက် ဘရစ်လီ သေဆုံး သော ညနေ၌လည်း ဘောကာသည် ဟောင်ကောင်တွင်ပင် ရှိနေခြင်းဖြစ် သည်။ ဘရစ်အနေနှင့် သုံးစွဲသော တားမြစ်ဆေးများကို မှောင်ခိုသွင်းယူ လာပေးသူမှာ တကယ်တော့ ဘောကာ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်းများကို နောက်အခန်းများတွင် ဆက်လက် ဖော်ပြပါမည်။

Fist of Fury ရုပ်ရှင်ကို စတင်

ပြသသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်က

ပြသခဲ့သည့် The Big Boss ဇာတ်ကား၏
ဝင်ငွေကို ကျော်လွန်ထွက်သွားပြီး
မောင်ကောင်တစ်ခုတည်းကပင် ဝင်ငွေ
အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သန်းကျော်
ရရှိခဲ့သည်။

စင်ကာပူတွင် စတင်ပြသသော
နေ့တွင် ဘရစ်လီ၏ ဖရိုသတ်ပေါင်းများ
စွာသည် ရုံသို့ စုပြုံရောက်လာကြသဖြင့်
လမ်းများ ပိတ်ဆို့ပြီး လုံးဝ သွားလာလို့

မရခဲ့သဖြင့် ဇာတ်ကားကို အချိန်ရွှေ့ပစ်
ခဲ့ရသည်။ ဖိလစ်ပိုင်တွင် ထိုဇာတ်ကား
ကို ၆ လကျော်ကြာ ပြသခဲ့ရသည်။
နောက်ဆုံးတွင် ဖိလစ်ပိုင်အစိုးရအနေ
ဖြင့် သူ့နိုင်ငံမှ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ကားများ
ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် နိုင်ငံခြားဇာတ်
ကားများ တင်သွင်းမှုကို ပိတ်ပင်
တင်းကြပ်ခဲ့ရသည်။ လူမျိုးရေး အသား
အရောင် ခွဲခြားမှုကြောင့် သူ၏ အခွင့်

အလမ်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် ဘရစ်လီ
သည် လူမျိုးရေးကို မူတည်သော အာရှ
တိုက် တရုတ်ဇာတ်ကားများဖြင့် ဝင်ငွေ
ရ၊ အောင်မြင်မှု ရလိုက်သည်မှာ
ကံကြမ္မာ၏ လှောင်ပြောင်မှုဟု ဆိုရမည်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

နုမာန်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နံ့မှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။
သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ကြိစ္စက
ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများ သတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံ့သာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့

ဘဝကဏ္ဍာရထဲမှ ဟာသများရည်စက်များ ခွန်သက်တင်ဆန်း

မြသက်ဝေစာပေ

တိုက် ၃၉၊ B ၂၀၂၊

စံပယ်လမ်း။

ယုဇနပလာဏအနောက်

စုန်း - ၀၁၂၀၁၆၉၈၊

၀၉ ၅၀၀၁၃၁၇

မြသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
- လမ်းညွှန် ➔ အိမ်တိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားလမ်း၊ ဆယ်မိုင်ကျန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခတ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သင်္ဂုဏ်းနံပါတ်များ
အင်္ဂလိပ်စာ
နတ်ဗျတ်စိ
ဆရာအောင်စိုး
(B.Sc)

Graphic Design
Zay Phyo
0973144952

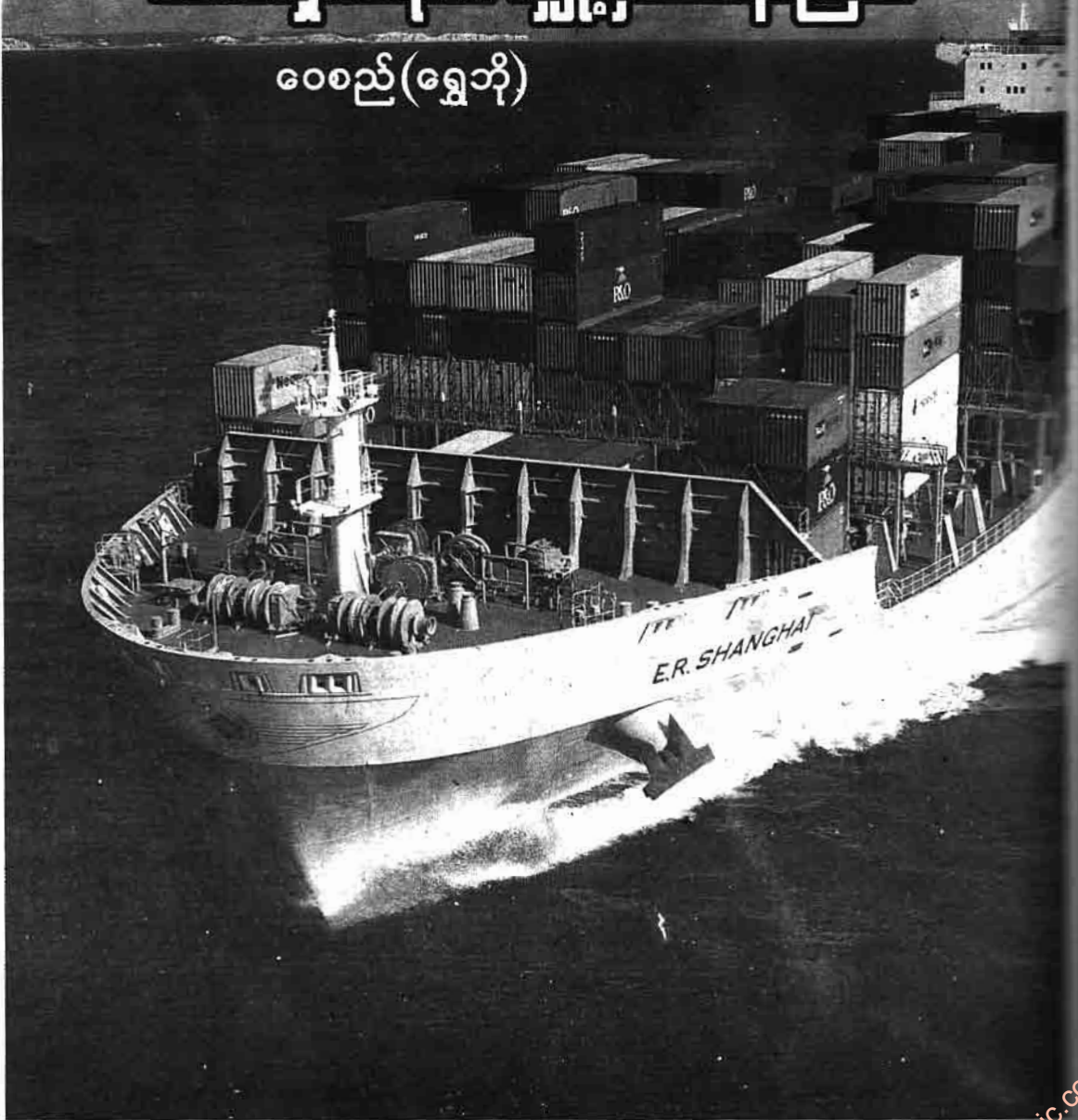
အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကမ္ဘာ့မှသိသော

မလေးရှားရောက် လျှို့ဝှက်ဆင်းကြယ်

ဝေဝည်(ရွှေဘို)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

စာရေးသူ၏ သားတစ်ယောက်
သည် CHIEF MATE အဖြစ် နိုင်ငံခြား
သင်္ဘောတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ
အစ်မတစ်ယောက်၊ သူ့အောက်တွင်
ညီတစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက်
ရှိပါသည်။ ၁၀ တန်းကို ဂုဏ်ထူး ၂
ဘာသာဖြင့် အောင်ပြီး အမှတ်ကောင်း
သဖြင့် စက်မှုတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပါ
သည်။ သို့သော် သူက စက်မှုတက္ကသိုလ်
မတက်ဘဲ ရေကြောင်းသိပ္ပံတက်ပြီး
သင်္ဘောလိုက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်
သမီးဆိုတော့ အပြစ်မမြင် ချစ်ကြ၊
ခင်ကြတာဟာ ဓမ္မတာပေပဲမို့ စာရေးသူ
ကလည်း မိမိ၏ သားလေး၊ ဘာလေး
ပြောပြော၊ ဘာလေးလုပ်လုပ် ချစ်စရာ
လေးတွေဟုသာ မြင်တတ်ခဲ့ပါသည်။

သားလေး ငယ်စဉ်ကတည်းက
အစ်မမျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဂဏန်း
ဆွဲရာတွင်လျှင် “တွက်ပါ” ဟူသော
စာလုံးနှင့်ခန်းကို စိတ်ဆိုးနေတတ်ပါ
သည်။ “သားဖြင့် ဟောဒီ တွက်ပါဆို

တာကို စိတ်တိုလိုက်တာ။ ဘယ်သူက
မတွက်ဘဲ နေမှာကျလို့ဗျာ။ လေ့ကျင့်
ခန်းလို့ ရေးလည်း ပြီးနေတာ” ဟု
စောဒက တက်တတ်ပါသည်။

သင်္ဘော စတက်စဉ်က ကိုယ်
အလေးချိန် မပြည့်ဥပြင့် ဆွယ်တာ
အထပ်ထပ်ဝတ်ပြီးမှ ဂျာကင်ကြီးကြီး
ထပ်ဝတ်ရကြောင်း ပြောပြလို့ “ဪ
ငါ့သားလေးနယ်နော်” ဟု ကရုဏာ
သက်မိပြန်ပါသည်။ သင်္ဘောကြီး
“LILY” ပေါ်တွင် သူက အငယ်ဆုံး၊
အပိန်ဆုံး၊ အသေးဆုံးဖြစ်နေရကား ထို
သင်္ဘောပေါ်တွင် သူ့အမည်ကို “ဗလ
ကြီး” လို့ ခေါ်ကြသတဲ့။ ဂျပန်တွင်
သင်္ဘောကပ်ခိုက်၊ သင်္ဘောပိုင်ရှင်က
သင်္ဘောပေါ်တက်လာပြီး သူ့ကို သဘော
ကျလို့ ဝတ်လာတဲ့ COAT အင်္ကျီ
ချွတ်ပေးခဲ့သတဲ့။ အဲဒီအင်္ကျီက တော်
တော်လေး ကောင်းပါသည်။ သူ့ကို
သဘောကျပြီး ပေးကမ်းတာမို့
သူကသူ့အဖေကို ပြန်ပြီး ကန်တော့ခဲ့ပါ
သည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် စားခဲ့ရသော
ကြက်သားနှင့် ရေနပ်ပုစွန်ကို မုန်းနေလို့
အိမ်ရောက်လျှင် ကြက်သားကို မကြည့်
ချင်တော့။ ရော့ဝတီမြစ်ထဲက ရသော
ရေချိုပုစွန်ကိုတော့ စားချင်သတဲ့။
ဘဲသား (ဆောင်းခိုငှက်) ကိုတော့
အလွန်ကြီး ကြိုက်သတဲ့။ အိမ်ရောက်တာ
နှင့် သူ့တူကလေးနှင့် ဆော့လိုက်ကြ
သည်မှာ တူကလေးက ၁၂ နှစ်၊
သူကလည်း ၂၁ နှစ်သားက ၁၂ နှစ်
အရွယ် ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုအကြောင်း
ကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တွင် “မြေးအနစ်”
ဆိုပြီး ရေးခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူက အဲဒီ
စာအုပ် မဖတ်ဖြစ်ခဲ့လို့ သူ့အကြောင်းပါ
မုန်း မသိပါလေ။

စာရေးသူ စာရေးသည်ကို
အားမပေးပါ။ “အမေကလည်း ဘာလို့
ရေးနေတာလဲ။ အခုလူတွေက စာသိပ်
မဖတ်တော့ဘူး” INTERNET ပဲ ကြည့်
ကြ၊ ဖတ်ကြတာ။ “အမေက ကံ၏
အကျိုးတွေ ရေးနေတာပါ။ မမှားသင့်
တာ မမှားကြရအောင်ပေါ့” ဟု ပြောလျှင်

“အမေရေ အဲဒီလိုလူတွေက စာမဖတ် ကြပါဘူး” “အမေ ရေးနေလည်း လက်ညောင်းမှာပဲ” လို့ အမေ့ကို ကပ်ဖဲ့ ပြောလိုက်ပါသေး၏။

စာရေးသူ၏ သားအကြီးဆုံး သည် သူ တာဝန်ကျရာမှ ဖုန်းပြောတိုင်း “အမေ သား ကန်တော့ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး တကယ်လည်း ဖုန်းပြောရင်း ကန်တော့၏။ စာရေးသူကလည်း ဖုန်းထဲ မှပင် ဆုတွေပေးလိုက်၏။ ဒါကိုလည်း သူ (သားအလတ်)က “သားကတော့ အဲဒီလိုတွေ မလုပ်ချင် (ဖုန်းထဲကနေ မကန်တော့ချင်)ဘူးဟု လုပ်ချလိုက်ပြန် ၏။ စာရေးသူကတော့ “ဪ မင်းက

နိုင်ငံတကာရောက်နေတော့ နိုင်ငံတကာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ စုံပြီး ဘာယဉ်ကျေးမှုမှ မရှိတော့တာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု နဲ့လိုက်ရ ပြန်၏။

သူ့စိတ်တွေကို သူ့ပတ်ဝန်း ကျင်က အရောင်တွေ ဆိုးလွှတ်လိုက် ၏။ သူကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာ အဆိုး ခံလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိဘတွေက ဘာသာတရားကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ယုံကြည်ကိုးစားစေချင်သော်လည်း သူကတော့ သူ့သဘော သူ့ဆောင်ပါပဲ။ သို့သော်လည်းပေါ့လေ ... ဖုန်းမခေါ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော သားလတ်ထံမှ မနေ့ည ၁၂.၂၀၄၂ ၁၀

နာရီခွဲခန့်တွင် ဖုန်းဝင်လာ၏။ နာရီခွဲခန့်တွင် ပေါ်လာသော အမှတ်အသား နိုင်ငံခြား CALL ဖြစ်နေသဖြင့် သားလတ်ဆီကပဲဟု အတတ်သိလိုက်၏။

“ဟဲ့လို ... အမေ သားပါ။ သားတို့ အခု ပိန်ရောက်နေတာ နောက် သင်္ဘောတစ်စင်း ပြောင်တာထိ မယ်။ အဲဒါဗျာ သား အောက်မျက်ခမ်း တွေလှုပ်နေလို့ စိတ်တွေလေးနေတာ အမေ နေကောင်းရဲ့လား။ အမေ့အတွက် သား စိတ်ပူလို့ပါ။ (အမေ့အတွက်ဆိုတာ လည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ အဖေက ချစ် က ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏)။ အဲဒီ သားနဲ့အတူ ရွှေတစ်ယောက် (မြန်မာ)ပါလာတာ သူက ပြောနေတာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပူပါ ကိုနေရာတဲ့။ တစ်နေ့ စိတ်ပူနေရတာ သားတို့ဆီမှာ ည ၁ နာရီဖြစ်နေပြီ။ အမေတို့ဆီမှာ တစ်နာရီ ကျော်ရောပေါ့။

ဤတွင် စာရေးသူ တိုင်ကပ်နာရီကြည့်ပြီး အခုမှ ည

www.burmeseclassic.com

နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာပါကွယ်။

ဪ ... ဟုတ်ပြီ။ သားက

၁ နာရီခွဲနတ်ရဟုကို မေ့ပြီး ပေါင်းကြည့်
မိတာကိုးဗျ။ အမေ မအိပ်သေးဘူးလား။
နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ သားတို့
တက်ရမည့် သင်္ဘောကို boat နဲ့ သွားရ
မှာ။ မျက်ခမ်းတွေ လှုပ်လွန်းလို့ပါ အမေ
ရာတဲ့။

စာရေးသူလည်း သူ့ကို ဘာမှ
မပိုမိုရိပ်ဖို့ ဘုရားတရားသံဃာ အမိအဖ
ဝတဲ့ အနန္တအနန္တငါးပါး မမေ့ဖို့ အစစ
သတိရှိဖို့ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖို့တွေ မှာလိုက်ရပါ
တယ်။ သူ့ဆီက ပဋ္ဌာန်းက မေ့နေပြီ။
ရွတ်ရင်းရွတ်ရင်း လည်နေလို့ အဆုံး
အထိ မရောက်တော့ဘူးဆိုလို့ ပစ္စယုဒ္ဓေ
သပဲ ရွတ်ပါလို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။ သူ
အသံ နားထောင်ပြီး ဒီကောင်လေး
နုပြီး ပြောချင်ရာ ပြောနေတာလားလို့
ဆည်း တွေးမိပါသေးတယ်။

အမှန်က အဲဒီနေ့ညက
စာရေးသူ နေမကောင်းပါ။ သွေးကျတတ်
လို့ ဖြစ်ပါလျက် သွေးက ၁၃၀-၉၀

ဖြစ်နေလို့ ဆေးသောက်ပြီး အသာလေး
မိန်းနေရာက သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာလို့
ဪ ဒီအချိန်လာတဲ့ဖုန်းကတော့
ပင်လယ်ပျော် သားလတ်ဆီကဖြစ်မှာပဲ
လို့ အားခဲပြီး ထလိုက်ရပါတယ်။
ပြန်အိပ်တော့ သတိမေ့ပြီး ယာဘက်
စောင်းလိုက်တာ။ မူးလိုက်သည်မှာ
ခုတင်ရော၊ ခြင်ထောင်ပါ စကောဝိုင်းနေ
သလိုပါပဲ။ အအေးဓာတ်လေးရှိနေသေး
တာမို့ စောင်ခြံချင်တာလည်း မလုပ်ရဲ
တာကြောင့် အတူအိပ်တဲ့ မြေးလေးကို
အကြာကြီးနှိုးပြီး စောင်ခြံခိုင်းရပါတယ်။
မူးပြီး သေနိုင်တာပဲမို့ တရားအမှတ်လေး
နဲ့ ကြိုးစားရင်း “အင်းလေ သူ မျက်ခမ်း
လှုပ်တာ ငါသေမလို့လား။ ငါသေရင်လ
ည်း အတူအိပ်တဲ့ မြေးလေးက နံနက်
လင်းမှ နိုးမှ သိမှာပဲ” လို့ တွေးပြီး
ဝင်လေမှတ်၊ ထွက်လေမှတ်နဲ့ အလွန်
အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတော်ကြီးအာနိသင်
ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားပါ၏။

နံနက် ၅ နာရီ ထနေကြဖြစ်
လို့ လေးနာရီလောက်မှာ နိုးနေပါပြီ။

နီးနီးချင်း လုပ်နေကျ မေတ္တာပို့ မလုပ်မိ
ငါ မူးနေသေးလားလို့ စဉ်းစားရပါတယ်။
ဪ ငါမူးလည်း မမူးတော့ဘူး။
သေလည်း မသေသေးဘူးပေါ့လို့ သိပြီး
မေတ္တာပို့နေဆဲမှာ ဖုန်းဝင်လာပြန်ပါပြီ။

“အမေ သားပါ အမေ့ရဲ့ သား
မျက်ခမ်းလှုပ်တာ ကျိန်းကျေသွားပါပြီ။
အဲလေ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယတြာချေ
သလိုများ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး။ အခု
သားတို့ဆီမှာ နံနက် ၆ နာရီထိုးတော့
မယ်။ အမေတို့ဆီမှာ ၄ နာရီခွဲသာသာ
ဖြစ်နေမှာပေါ့။ (စာရေးသူက နာရီကြည့်
ပြီး မှန်ကြောင်းပြောလိုက်ရပါသည်။)
သားနဲ့ AB နဲ့ သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ boat
က မရနဲ့။ သင်္ဘောပေါ် ရောက်ဖို့ကလည်း
အချိန်လုနေရပြီ။ အဲဒါနဲ့ JETTY နားက
အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ ရေမျှာ ဆိုင်ကယ်ရော၊
စက်ဘီးပါ ရပ်ထားတာ သွားတွေဌာယ်။
လမ်းလျှောက်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့
သားက (စက်ဘီးကလည်း သော့ခတ်
မထားဘူးဆိုတော့) စက်ဘီးပေါ်တက်
AB ကောင်လေးက နောက်ကထိုင်ပြီး

စက်ဘီးနင်းတာမှ သုံးလေးပတ်ရှိသေး
 ဗျာ အိမ်အပေါ်ထပ်က အဖိုးကြီးက
 အော်လိုက်တာ အသံမြဲကြီးနဲ့ သူခိုး
 သူခိုးလို့ (ကုလားလို့)ပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ
 လုံခြုံရေးရဲတွေ ရောက်လာတယ်။ သား
 နောက်က AB က ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေး
 တာကို။ သူ့ကို လိုက်ဖမ်းပြီး လက်ထိပ်
 ခတ်ကြတယ်။ သားကို လာဖမ်းတော့
 “ဟေ့ ငါက သင်္ဘောက အရာရှိပါကွာ။
 စက်ဘီးခိုးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သင်္ဘောစီချင်
 လို့ TAXI လည်း မရှိလို့၊ အမှန်က
 စက်ဘီးကားစီးမလို့ဟာ။ (နံနက် ၃ နာရီ
 ဖြစ်နေပါသည်) လူတစ်ယောက်မှ မမြင်
 လို့ပါ။ ဒီစက်ဘီးနဲ့ စီးသွားပြီး ရှေ့က
 JETTY မှာ အပ်ထားခဲ့မှာပါ။ ဒီစက်ဘီး
 ကလည်း မလေးရှားရင်းဂစ် ၅၀
 လောက် တန်တာပါဆိုပြီး သားပါတဲ့
 ငွေတွေပြဲ PASSPORT ပြန်ပေါ့။ အဲဒီ
 ဟိန္ဒူကုလားကြီးကိုလည်း သားက
 ဟိန္ဒူတွေ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသလို
 နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွား
 တယ်။ သားတို့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကိုလည်း

ဖုန်းဆက်ရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အမြတ်
 ထွက်တာက လမ်းလျှောက်သွားရမည့်
 JETTY ကို ရဲကားနဲ့ ပို့ပေးလိုက်တာပဲ။
 မညောင်းတော့ဘူးပေါ့။ ရဲစခန်းက အခု
 လေးတင် ထွက်လာခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့်
 ကျိန်းကျေသွားပြီ အမေရေ။ မျက်ခမ်း
 ကလည်း ရဲစခန်းလည်းရောက်ရော
 လုံးဝကို မလှုပ်တော့ဘူး။ မအံ့သြဘူး
 လား။ အမေရေ။ တကယ်ဗျာ ဪ
 ဒါထက် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ထဲမှာ အမေ
 ရေးတဲ့ “အဆိပ်သီး” “ဝယ်” နဲ့ “စွဲမိ
 စွဲရာ”ကို သား ဖတ်လိုက်ရတယ်။
 ကောင်းပါတယ်။ အမေရေးနိုင်တုန်း
 (ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်း) ရေးပေါ့
 အမေရေ။
 စာရေးသူက “အေး အဲဒီမှာ
 လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ရောက်တာ ဝမ်းသာ
 ပါတယ်”
 “သား ဘယ်တုန်းက ဖတ်ရ
 တာလဲ။ ဘယ်မှာ ဖတ်ရတာလဲ”လို့
 မေးလိုက်တော့ ...
 အဲ ... ဒီရဲစခန်းထဲမှာ ဖတ်

ရတာ အမေရေ။ နံနက် ၃ နာရီ
 ကြီး ထိုင်နေရတော့ စာအုပ်တွေ
 တာနဲ့ လှန်လိုက်တော့ အမေရေ
 တာ တွေတာနဲ့ ဖတ်လိုက်တာပဲတဲ့။
 ကဲ ... အမေ သား သေ
 ပေါ် ရောက်ပါပြီ။ သား အမေ
 ကန်တော့ပါတယ်တဲ့။
 စာရေးသူက အဘိဓာန်
 သိလိသေ။ နိဗ္ဗံ ဝ—
 ပစာယိနော
 စတ္တာရော မ္ဗော ဝ—န္တိ
 အာယုဝဇ္ဈော သုခံ ဗလံ
 လို့ ဆုပေးလိုက်ပါတော့တယ်။
 လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မလေး
 ရောက်နေလို့ အမေ စာဖတ်ပြီး
 သားလတ်က ဖုန်းထဲက ကန်တော့လို့
 တာပါတဲ့။
 လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အ
 ကျေးဇူးတင်လျက် ...
 ဝေစည်(ရွှေ)
 အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ကျွန်တော်တို့ရှေ့တန်း

ရွှေမြိုင်နိုင်စစ်အောင် မင်းရဲနုအောင် (၂) ဝမ်းကျင်းဆန်တောက်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပဏာမတင်ပြချက်

၁။ ကျွန်တော်၏ တပ်မတော်သား
 ဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံးနှင့် အထူး
 ခြားဆုံး ပါဝင်ခဲ့ရဖူးသော ဤဝမ်းကျင်
 ဆန်တောက် အထူးစစ်ဆင်ရေး ပြီးသည်
 ကား ထိုစဉ်က အရှေ့ပိုင်းတိုင်း၏ ဌာန
 ချုပ် ရှေ့တန်းအမှတ် (ဂဂ) ခြေမြန်တပ်
 မ ဌာနချုပ်နယ်မြေ ကျိုင်းတုံအရေခြမ်း
 ဒေသတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၅
 နှစ်ခန့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
 တတိယပတ်ခန့်အတွင်း ဆင်နွှဲခဲ့ခြင်းဖြစ်
 ကြောင်း မှတ်သားရသည်။ အချိန်ကာလ
 အားဖြင့် ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း
 စစ်ဆင်ရေးကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အရေး
 ကြီး အကြောင်းအရာနှင့် ဒေသနေရာ
 များကို ကြိုးစားဖော်ပြသွားပါမည်။
 သို့အတွက် ထင်ရှားမှုမရှိလှသည်
 အကြောင်းအရာ၊ နေ့ရက်နှင့် အချိန်
 နေရာများကို ပြည့်စုံစွာ မဖော်ပြနိုင်
 ကြောင်း တွေ့ရှိရပါက သည်းခံခွင့်လွှတ်
 ပါရန် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၂။ ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးအတွင်း၌

ကျွန်တော်သည် အမှတ် (၆၆) ခြေမြန်
 တပ်မဌာနချုပ် လက်အောက်ခံ အမှတ်
 (၇၆) ခြေလျင်တပ်ရင်း၏ စစ်ကြောင်း
 (၂) မှူး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ
 သည့် အားလျော်စွာ မိမိမှတ်သားထား
 ရှိခဲ့ရသမျှကို အပြည့်စုံနိုင်ဆုံး တင်ပြ
 သွားပါမည်။

စစ်ဆင်ရေးကြီးအတွက် စုဖွဲ့မှုများ

၃။ အထက် ဌာနကြီးများ၏
 အတည်ပြုချက်ဖြင့် ထိုစဉ်က ကျိုင်းတုံ
 ဗြိတွင် အခြေစိုက်ထားသည့် ရှေ့တန်း
 အမှတ် (ဂဂ) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၊
 တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းရွှေ (နောင်
 ဗိုလ်မှူးကြီး)က အောက်ပါနည်းဗျူဟာ
 နှစ်ခုနှင့် တပ်ရင်းလေးရင်းတို့ကို ၁၉၈၂
 ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ပထမဒုတိယပတ်
 အတွင်း စုဖွဲ့ခဲ့သည်။

(က) ရှေ့တန်းအမှတ် (ဂဂ) ခြေမြန်
 တပ်မ ဌာနချုပ် နည်းဗျူဟာစစ်ကြောင်း။

ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွဋ် ဦးစီး
 သည့် နည်းဗျူဟာအဖွဲ့အား တပ်ရင်းမှူး

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးမင်း (နောင် ဗိုလ်

မှူးကြီး)နှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
 ဌေးတို့ ဦးစီးသည့် ရှေ့တန်းအမှတ် (၁)
 ချင်းသေနတ်ကို တပ်ရင်းနှင့်အတူ
 တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယတင်ထွဋ် (နောင်
 ဗိုလ်ချုပ်/ဝန်ကြီး)တို့ ဦးစီးသည့်
 ရှေ့တန်းအမှတ် (၁) ကယားသေနတ်
 ကိုင် တပ်ရင်းတို့ဖြင့် ကျိုင်းတုံတစ်ဝိုက်
 ၌ စနစ်တကျ စုဖွဲ့စေခဲ့သည်။

(ခ) အမှတ် (၆၆) ခြေမြန်တပ်မ ဌာန
 ချုပ် နည်းဗျူဟာစစ်ကြောင်း။

ဗိုလ်မှူးကြီးသာဌေး (နောင်
 ဗိုလ်မှူးချုပ်) ဦးစီး နည်းဗျူဟာ (၆၆)
 အား တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
 အေးကျော်ပါဝင်သည့် ရှေ့တန်းအမှတ်
 (၇၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းနှင့်အတူ
 တပ်ရင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်မှူးဘထွန်း
 (နောင် ဗိုလ်မှူးကြီး)တို့ ဦးစီးသည့်
 ရှေ့တန်းအမှတ် (၇၉) ခြေလျင်တပ်ရင်း
 တို့ဖြင့် ကျိုင်းတုံတစ်ဝိုက်၌ စနစ်တကျ
 စုဖွဲ့စေခဲ့သည်။ ၎င်းအနက် နလဖာ
 (၆၆) နှင့် ခလရ (၇၆) တို့ကို မိတ္ထီတာ
 ရမ်းတဲမှ လေကြောင်းဖြင့် ပို့ဆောင်ခဲ့

ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ

၄။ အထက်ဖော်ပြပါ နည်းဗျူဟာများနှင့် တပ်ရင်းများအား စုဖွဲ့ပြီးနောက် လိုအပ်သည့် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုများကို အပြည့်စုံနိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ယုံကြည်မှုနှင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု ရှိနေစေရန် ထိုစဉ်က ရေတန်းအမှတ် (ဂ) ခြေမြန်တပ်မ ဌာနချုပ် ဒုတိယတပ်မမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းကြည် (နောင် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး) က ကြီးကြပ်၍ ပြင်ဆင်စုစည်းဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဒုတိယတပ်မမှူးသည် သက်ဆိုင်ရာ တပ်ရင်းနှင့် စစ်ကြောင်းများရှိရာ အထိသို့လည်း ရောက်ရှိစစ်ဆေးကာ အေးပေးကူညီခြင်းများ ပြုခဲ့သည်။ စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာများ ရှင်းလင်းညွှန်ကြားခြင်း

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့ခန့်တွင် စစ်ဆင်ရေး၌ ပါဝင်မည့် နည်းဗျူဟာများနှင့် တပ်ရင်းများ ဆက်ရုံးဝန်ထမ်းတပ်များမှ အရာရှိနှင့်

တာဝန်ရှိသူများကို ထိုစဉ်က တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းရွှေကိုယ်တိုင် အဓိက ရှင်းလင်းညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ဦးစီးအရာရှိများကလည်း စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စအဝဝကို ရှင်းလင်းညွှန်ပြခြင်းများ ပြုခဲ့သည်။ မိမိမှတ်သားထားသည့် အရေးကြီးအချက်အချို့ကို ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(က) ဤဝမ်ကျင်းဆန်တောက် အထူးစစ်ဆင်ရေးကြီးကို နိုင်ငံတော်အဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအထိ သိရှိတာဝန်ပေးထားခြင်းဖြစ်၍ မဖြစ်မနေ အောင်မြင်ရမည့်အပြင် ၎င်းဒေသအတွင်း ရန်သူက လုံးဝ အခြေမချနိုင်ရေးကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရန်။

(ခ) နည်းဗျူဟာ အလိုက်ချီတက်ရာတွင် ရန်သူအလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်မခံရရေး၊ ဂရုပြုရန်နှင့် ပို့ငှါ ၅၉၉၃ တောင်ကုန်းကြီးတွင် ရန်သူ ကြံ့ကြံ့ခံမည်ဟု သုံးသပ်ရရှိထားသဖြင့် အထူးဂရုပြု၍ ဟန်ချက်ညီ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းသွားကြရန်။

(ဂ) ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့် အခြေ

အနေများအရ လိုအပ်က နည်းဗျူဟာအချင်းချင်း ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြရန် ရေတန်းတပ်မ ဌာနချုပ်အနေဖြင့်လည်း လိုအပ်မည့် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုများ၊ လေကြောင်းပစ်ကူများကို ပေးအပ်နိုင်ရေး စီစဉ်ဆောင်ရွက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ပြင် အချိန်ပြည့် ကွပ်ကဲသွားမည်၍ အကြီးလိုအပ်ချက်များကို အချိန်နှင့်တပြေးညီ တင်ပြကြရန်။

ယ-ရက် ၁၅-၁၂-၈၂ တွင် စစ်ဆင်ရေးကြီး စတင်ခြင်းနှင့် စစ်ကြောင်းကြီးများ ထွက်ခွာခြင်း

၆။ ၁၅-၁၂-၈၂ နေ့ခန့်တွင် နည်းဗျူဟာ ၂ ခုနှင့် တပ်ရင်း ၄ ရင်းတို့သည် ကချိုင်းတုံ့ပြန်ဖွယ် တာပင်းကျားတို့ဆိပ်မှ စက်တပ်ရေယာဉ်အချို့ဖြင့် နမ့်လွေချောင်းကြီးအား ဖြတ်ကျော်ချီတက်ကြသည်။ တပ်မတော်သားများနှင့် အထမ်းသမားများ အပါအဝင် ရေတွက်ပါက အင်အားပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ခန့် ရှိသည့်အပြင် ယင်းအင်အားကြီးအတိုင်း ပထမပိုင်းတွင် အတူတကွ

ချီတက်နေခဲ့ကြရသေးသဖြင့် နမ့်လွေ
ချောင်းကြီး တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မြင်ကွင်း
အရ ထူးခြားလှသဖြင့် အောင်ပွဲကြီးမား
မွဲတော်ကြီးတစ်ခုအလား အားတက်ဖွယ်
ရာနှင့် ရဲစိတ်ရဲဗာန်များ တိုးပွားဖွယ်ရာ
ဖြစ်စေခဲ့သည်ဟု ထူးခြားခံစားခဲ့ရသည်။
ထိုနေ့ည၌ နမ့်လွေချောင်းအရှောက်
အနီး၌ပင် အခြေပြုရ၏။

နည်းဗျူဟာ စစ်ကြောင်းကြီးများ
ရည်မှန်းချက်အသီးသီးသို့ ခွဲထွက်ချီ
တက်ခြင်း

၇။ ၁၆-၁၂-၈၂ နေ့တွင် ဗိုလ်မှူး
ကြီးတင်ထွဋ် ဦးစီးသည့် နည်းဗျူဟာ
အဖွဲ့နှင့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းတို့သည်
သီးခြားလမ်းကြောင်းဖြင့် ခွဲထွက်ချီတက်
သွားကြောင်း နှင့်ဝမ်လန်း၊ ဝမ်ဖိရွာများ
မှ ဝမ်ကျင်းဆန်တောက်နယ်မြေသို့
ဝင်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းသာ သိရှိရ
သည်။ နောက်ပိုင်းကိစ္စများ အမှတ်
(၇၆) ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ ရှေ့တန်းအမှတ်
(၇၉) ခြေလျင်တပ်ရင်းတို့သည်လည်း
မိမိတို့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ပွိုင့်

၅၉၉၃ ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ချီတက်
ခဲ့သည်။ ဤတွင် တာဝန်များ ခွဲဝေပေး
ချက်အရ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဘထွန်း
ဦးစီးသည့် ရတခလရ (၇၉) သည်
ရှေ့ပြေးနှင့် ချေမှုန်းရေးတာဝန်ကို ရယူ
ချီတက်ပြီး ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအေးကျော်
ဦးစီးသည့် ရတခလရ (၇၆) သည်
အရန်နှင့် နောက်ပိုင်း လုံခြုံမှုတာဝန်ကို
ရယူချီတက်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသာဌေး ဦးစီးသည့် နည်း
ဗျူဟာ (၆၆၁) နှင့် တပ်ရင်းများ၏
လှုပ်ရှားမှုနှင့် ရန်သူနှင့် ထိတွေ့တိုက်
ခိုက်မှုများ

၈။ ဤအပိုင်းတွင် ရှေ့ပြေးနှင့်
ချေမှုန်းရေးတာဝန်ကို ပေးအပ်ခြင်း
ခံထားရသည့် ရတခလရ (၇၉) ၏
တာဝန်မှာ မည်မျှကြီးမား၍ အန္တရာယ်
များစွာ ရှိကြောင်းကို သိရှိခံစားရ၏။
ဦးတည်ထားသည့် ရည်မှန်းချက်လမ်း
ကြောင်း မှားယွင်းမှုမရှိရန် အထူးဂရုပြု
ရခြင်း နည်းဗျူဟာအဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးကို
တာဝန်ခံရခြင်းသာမက၊ ရန်သူအလစ်

အပိုက် မခံရစေရန် ဂရုပြုရခြင်းနှင့်
တွေ့ရှိရသမျှသော မြေပြင် အနေအထား
များနှင့်အညီ ချီတက်ရခြင်းများအပြင်
တွေ့ဆုံပစ်ခတ်မှုများကို ရင်ဆိုင်ရခြင်း
ရန်သူအဖွဲ့ငယ်များကို ရှင်းလင်းတိုက်
ခိုက်ရခြင်း စသည်ဖြင့် များပြားသည့်
အလျောက် ပင်ပန်းလှ၏။ အရံဖြစ်သော
မိမိတို့၏ ရတခလရ (၇၆) ၏ တာဝန်
မှာကား ချီတက်စဉ် ရပ်နားမှုများ၌
ဘေးနံသို့ လုံခြုံရေးကင်းထုတ်ခြင်း၊
အခြေအနေအရ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ
ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် မည်သည့် ညွှန်ကြား
ချက်များ ပေးအပ်လာမည်ကို ဂရုပြုရ
ခြင်း စသည်တို့သာဖြစ်၍ သက်သာမှု
ရှိနေ၏။ ပေါ့ဆမှုမရှိရန် သတိပြု
ကြီးကြပ်ကြရ၏။ ၁၆-၁၂-၈၂ နေ့၌ပင်
ရတခလရ (၇၉) စစ်ကြောင်း (၂) မှု
ဗိုလ်မှူးရဲမြင့် ဦးစီးသည့် မိမိတပ်သည်
ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်း၌ ရန်သူအဖွဲ့
ငယ် တစ်ဖွဲ့နှင့် ပစ်ခတ်မှုရှိကြောင်း
သိရှိရပြီး အကြောင်းထူးမရှိဟု သိရ၏။
ချီတက်မှုအရှိန်အဟုန် ကောင်းမွန်စေလို

ချီတက်ကြရာ ညဉ့်ဦးယံအချိန်အထိ
လည်း ချီတက်ရ၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်းမတိုင်
မီ စခန်းချ ရပ်နားခွင့်ရကြ၏။

၉။ ၁၇-၁၂-၇၂ နေ့ နံနက်ပိုင်း
ခန့်၌ပင် ဗိုလ်မှူးရဲမြင့် ဦးစီးသည့်
ရှေးပြေးစစ်ကြောင်းမှ နမ့်လင်းရွာအနီး
တွင် ရန်သူအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား ချွေမှုန်းနိုင်
ခဲ့ပြီး အလောင်းသုံးလောင်း လက်နက်
နှစ်လက် ရရှိကြောင်း သိရ၏။ ၎င်း
နောက် ဆက်လက်ချီတက်ရာ နမ့်လင်း
ဘုရားကုန်းမှ ရန်သူများက အသင့်နေရာ
ယူ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ တိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာ
ဖြစ်ပွားပြီး ရန်သူများက ပွိုင့် ၅၉၉၃
ဘက်မှ ပူးပေါင်းပါဝင် တိုက်ခိုက်သဖြင့်
နည်းဗျူဟာအဖွဲ့၏ တင်ပြချက်အရ
ရတခလရ (၇၉) တပ်မမှူး၏ အစီအမံ
ဖြင့် လေကြောင်းပစ်ကူများ ရရှိ၏။ သို့မှ
သာ ရတခလရ (၇၉) သည် နမ့်လင်း
ဘုရားကုန်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ရန်သူ
များလည်း ပွိုင့် ၅၉၉၃ ဘက်သို့
ဆုတ်ခွာသွားကြောင်း သိရ၏။ အချိန်မှာ
မွန်းလွဲပိုင်းသို့ ရောက်သွားသော်လည်း

ရတခလရ (၇၉) မှ ပွိုင့် ၅၉၉၃ အား
အနောက်ဘက်မျက်နှာမှ ဆက်လက်
ချဉ်းကပ်တိုက်ခိုက်၏။ ရန်သူခုခံမှု
ပြင်းထန်သွားသဖြင့် ရောက်ရှိနေရာ၌သာ
ရင်ဆိုင်ထားရကြောင်း မှတ်သားမိ၏။
ထိုအချိန်တွင် မိမိတို့၏ ရတခလရ
(၇၆) သည် နမ့်လင်းဘုရားကုန်းနှင့်
မနီးမဝေးတွင် တပ်ချင်းဆက်ကာ
အသင့်ရှိခဲ့ရ၏။
ပွိုင့် ၅၉၉၃ တောင်ကုန်းကြီးအား နည်း
မျိုးစုံ သုံး၍ ဆက်လက်ချဉ်းကပ်
တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်
အချို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ကို မှတ်သားထား
ခဲ့ရခြင်း
၁၀။ ၁၈-၁၂-၇၂ နံနက်၌ နည်း
ဗျူဟာမှူး၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ရတခလရ
(၇၉) က ရန်သူအား ဆက်လက်တိုက်
ခိုက်၍ တဖြည်းဖြည်းချင်းဖြင့် ပွိုင့်
၅၉၉၃ တောင်မကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်
နိုင်ရန် ကြိုးပမ်း၏။ ရန်သူကလည်း
ဆက်လက်ခုခံ တိုက်ခိုက်၏။ ဒုတိယရင်း
မှူး စစ်ကြောင်း (၂) မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူး

ရဲမြင့်နှင့် ရှေ့ပိုင်းတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်
ခဲ့သူများမှာ ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့် (နောင်
ဗိုလ်ချုပ်/ကကကျင့်)နှင့် ဗိုလ်မြင့်စိုး
(နောင် ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး)ဟု သိရှိရ၏။
ဗိုလ်မှူးလှဦးသည်လည်း ယင်းတောင်
ကုန်းဘိုက်ပွဲ၌ တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့
ကြောင်း သိရှိရ၏။ ဗိုလ်မှူးလှဦးသည်
လည်း ယင်းတောင်ကုန်းတိုက်ပွဲ၌
တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း သိရ၏။
(ကျန်ရှိသည့် အမည်များ မဖော်ပြနိုင်
တော့သည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်)။ ယင်းသို့
စစ်ကြောင်း (၂) တပ်ခွဲတို့က မည်သို့ပင်
ကြိုးပမ်းသော်လည်း တောင်ကုန်းကြီး၏
အနေအထားအရ တောင်ကုန်းအစပ်နှင့်
၎င်းတစ်ဝိုက်၌သာ ထိုးစစ်အရှိန်
ရပ်တန့်နေရ၏။ သို့အတွက် လေ
ကြောင်းပစ်ကူများ ထပ်မံရရှိရာ
တောင်ကြောများပေါ်သို့ တိုး၍ ချဉ်းကပ်
နိုင်၏။ လေကြောင်းပစ်ခတ်မှုအချို့
ရန်သူ မိမိ စပ်ကြားသို့လည်း ကျရောက်
မှုရှိရာ အန္တရာယ်ကြီးမားသဖြင့် ပြင်ဆင်
ချက်ပေးရသည်များ ရှိခဲ့၏။ ထိုးစစ်အရှိန်

မြင့်ပြီး အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရန်သူ၊ မိမိ ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများ ရှိလာခဲ့ကြောင်း သိရှိရ၏။ ရတခလရ (၇၉) သည်လည်း နမ့်လင်းဘုရားကုန်းသို့ ချီတက် တပ်ဖြန့်နိုင်၏။ ပွိုင့် ၅၉၉၃ တောင်ကြီးသည်ကား အလွန်မြင့်မားနေပြီး မိမိတပ်များ တက်ရောက်လာနိုင်မည့် လမ်းကြောင်းများ၌လည်း ရန်သူပြန်ခဲ့ကာ နေရာကောင်းမှ ကြံ့ကြံ့ခံနေရာ၊ လေကြောင်းပစ်ကူများဖြင့် ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း မိမိဘက်မှ အခြေအနေ ဖန်တီးနိုင်မှု မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်နေရ၏။ အချိန်အားဖြင့် မွန်းလွဲပိုင်းသို့ပင် နီးကပ်လာရာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး မိမိဘက်မှ ထိခိုက်ကျဆုံးမှု အနည်းဆုံးဖြစ်ရန်နှင့် ရန်သူအပေါ် အောင်နိုင်မှုရရှိရန် စစ်နည်းဗျူဟာကို ပြောင်းလဲစစ်ဆင်ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။ ဤတွင် မိမိတို့ ရတခလရ (၇၆) သည် ပွိုင့် ၅၉၉၃ တောင်ကုန်းကြီးအား ဘယ်လက်လမ်းကြောင်း တစ်ခုခုမှ တက်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်

တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရ၏။ ရတခလရ (၇၉) သည် လက်ရှိအတိုင်း ရန်သူအား ထိန်းချုပ်ထားပြီး အခြေအနေပေါ် မူတည်၍ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားရန် ဖြစ်၏။

၁၁။ စစ်နည်းဗျူဟာ ပြောင်းလဲချီတက်ခြင်း

ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သည့် ရတခလရ (၇၆) စစ်ကြောင်း (၂) တွင် ပါရှိသည့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် ရေပြေးအဖြစ် ချီတက်ရမည်ဖြစ်ရာ တပ်ခွဲမှူးများနှင့် ညှိနှိုင်းပြီး ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း ရွေးချယ်ကာ တပ်ရင်းမှူး၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအေးကျော်ထံ တင်ပြခဲ့၏။ ၎င်းမှာ လက်ရှိ ဘုရားကုန်းမှ မူလချီတက်ရာ လမ်းကြောင်း နောက်ပိုင်းသို့ အနည်းငယ် ပြန်လည် ချီတက်ပြီးမှ လျှို့ချောက်အတွင်းသို့ ဆင်းကာ ပွိုင့် ၅၉၉၃ သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့် တောင်ကြောများအနက် လုံခြုံမှုနှင့် အလစ်အငိုက်ရနိုင်မည့် တောင် ကြောပေါ်သို့ ပြန်လည် တက်ရောက်ပြီးမှ ဆက်လက်ချီတက်ရန်

ဖြစ်ပါ၏။ မှတ်သားမိသေးသမျှ ပွိုင့် ၅၉၉၃ သို့ ရောက်ရှိနိုင်သည့် တောင်ကြောများအနက် ၎င်းတောင်ကုန်းကြီးမှ တိုက်ရိုက်မြင်တွေ့နိုင်မည့် တောင်ကြောကို လုံးဝမသုံးဘဲ အခြားတောင်ကြောကိုသာ သုံးရန်ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးက ၎င်းအစီအစဉ်ကို သဘောတူသဖြင့် ခန့်မှန်း မွန်းလွဲ ၂ နာရီခန့်မှ စတင်၍ ချီတက်ကြကာ ဖော်ပြပါ လျှို့ချောက်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ရွေးချယ်ထားသည့် တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်း (၂) နှင့် ကပ်လျက် နည်းဗျူဟာအဖွဲ့က လိုက်ပါချီတက်ပြီး တပ်ရင်းမှူးဦးစီးစစ်ကြောင်း (၁) နှင့် တပ်ခွဲများက နောက်ပိုင်း လုံခြုံရေးနှင့် အရန်အဖြစ် လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်အထိ ရတခလရ (၇၉) နှင့် ရန်သူများ၏ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သံများ ကြားသိနေရ၏။

၁၂။ ထူးခြားသည့် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု။

ယင်းကို ကံတရားဆိုင်ရာ

ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှု အထောက်အပံ့
 ဟု ဖော်ပြလိုက်၏။ မုတ်သားမိသမျှ
 တာပင်းမှ စတင်ထွက်ခွာသည့်ရက်မှ
 စ၍ သာယာခဲသော ရာသီဥတုသည်
 တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားသည့် နှစ်ရက်လုံးလုံး
 အထိ ကြာခဲ့၏။ လေကြောင်းပစ်ကျများ
 ပေးအပ်နိုင်လောက်အောင် ကောင်းခဲ့ရာ
 မှ မိမိတို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းချိန်တွင်
 လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာကာ အံ့ဖိုင်း
 လာ၏။ ဆောင်းနင်းမိုးများ ရွာချလာ၏။
 ကိုက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် မြင်ကွင်း
 ကောင်းမွန်မှု မရှိတော့ကချေ။ သို့ဖြစ်ရာ
 ယင်းကို ရာသီဥတုက မိမိတို့အား
 နှုတ်နာသာပေးသဖြင့် ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်
 ဂိုက်ခိုက်မှုများမှ သက်သာလွတ်ကင်း
 စမှု အစရှိသည်တို့ကို ဖြစ်စေခဲ့မည်ဟု
 နှစ်ယှဉ်မိတော့၏။ တစ်ချိန်တည်း
 နှင့် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း (၂) ၏
 နှုတ်တပ်ခွဲမှ ဗိုလ်သူရတင်မောင်ထူး
 နှင့် တပ်စုမှ ဗိုလ်သက်ခင်တို့ ရှင်းလင်း
 စာကနေစဉ် ရန်သူအဖွဲ့ငယ်ဖြင့်
 စွဲဆံပစ်ခတ်မှု ဖြစ်ခဲ့ရာ ကြော့

လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်လာခဲ့၏။
 သို့ရာတွင် ထိရောက်သော ချေမှုန်းပစ်
 ခတ်မှုများ မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ အကြောင်းမှာ
 မြင်နိုင်စွမ်း မရှိ၍ ကျည်ပြောင့်ပစ်ခတ်
 နိုင်သော ၇၅ မမ၊ ၅၇ မမနှင့် စက်ကြီး
 စက်လတ် စသည်များကို ကောင်းစွာ
 အသုံးပြုနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်
 သွယ်ဝိုက်လက်နက်ကြီးများ ဖြစ်သည့်
 ၈၂ မမ၊ ၆၀ မမနှင့် အခြားလက်နက်
 များကိုလည်း စိတ်ကြိုက် အသုံးပြုနိုင်
 ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းလက်နက်ကြီး
 ထိပ်ဖျားပေးမှု ကျော်ကာ အဝေးသို့လည်း
 ကောင်း ကျရောက်ပေါက်ကွဲမှုများသာ
 ဖြစ်ခဲ့၏။ အကယ်၍သာ ရာသီဥတု
 ကြည်လင်နေပါက ကျွန်တော်တို့အားလုံး
 ၏ အန္တရာယ်မှာ အမှန်ပင် ကြီးကျယ်
 မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဟု ဆိုရ
 မည် ဖြစ်တော့၏။ ဆက်လက်၍
 တောင်ကြောအတိုင်း ချီတက်စဉ် ရန်သူ
 အဖွဲ့ငယ်များဖြင့် နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း
 ထိတွေ့မှုရှိပြန်ရာ၊ ရန်သူမသိ၊ မိမိမထိ
 ဟု ဆိုရသော်လည်း တစ်ကြိမ်တွင်

ရန်သူလက်နက်ငယ် ကျည်အချို့
 ကျွန်တော် နေရာယူထားသည့် ရေနားမှ
 မြေကြီးပေါ်သို့ ထိမှန်ခဲ့ပြီး မြေကြီးများ
 ဖွာထွက်ကုန်၏။ ယင်းကိုမူ ကျွန်တော်၏
 ကံကောင်းထောက်မမူနှင့် အန္တရာယ်
 လွှဲဖယ်မှုဟု မုတ်သားခဲ့ရ၏။ ယင်းဖြစ်စဉ်
 များမှာ ယင်းနေ့ ၁၅၀၀ နာရီမှ ၁၇၀၀
 နာရီခန့်အတွင်းဟု မုတ်သားရ၏။ ယင်း
 နောက်ပိုင်းတွင် ရန်သူပစ်ခတ်မှုများ
 သိသာစွာ လျော့နည်းသွား၏။ မကြာမီ
 ညပိုင်း အမှောင်ထုများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
 သို့ရာတွင် ချီတက်မှုကို ရပ်နားခြင်းမရှိ
 နည်းဗျူဟာအဖွဲ့နှင့် တပ်ရင်းမှူးဦးစီး
 စစ်ကြောင်းသည်လည်း ထပ်ချပ်လိုက်ပါ
 နေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ညွှန်ကြားချက်
 အတိုင်း ရန်သူတောင်ကုန်းအား ဘယ်
 ဘက်လမ်းကြောင်းမှ အမြန်ဆုံး
 တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်၍ ရပ်နားခြင်း မပြု
 ဘဲ ဆက်လက်ချီတက်နေကြ၏။ သို့ရာ
 တွင် လမ်းကြောင်းမမှားရေးကို ဂရုပြုကြ
 ရသည်။ ဆောင်းနင်းနှင့် လေပြင်းများ
 လည်း တိုက်ခတ်ဆဲ ဖြစ်နေ၏။ ဤသို့

ဖြင့် ညပိုင်း ၂၁၀၀ နာရီခန့်တွင်၊ ရေပြေးတပ်ခွဲမှ သတင်းပို့လာသည်။ ၎င်းမှာ သတိကြီးစွာ ချီတက်နေခြင်း၊ ရန်သူနှင့် ထိတွေ့ပစ်ခတ်မှုများရှိခြင်း၊ အလွန် ပင်ပန်းနေကြခြင်းကြောင့် ရပ်နားအခြေပြုခွင့်ရရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ သုံးသပ်ချက်အရ ခရီးတွင် မှ မရှိလှသဖြင့် အထက်သို့ မတင်ပြဘဲ ဆက်လက်ချီတက်စေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အမှောင်ထုကြောင့်လည်းကောင်း၊ လမ်းကြောင်းရှာ ချီတက်နေမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ခဲ့ပါ။ ည ၂၃၀၀ နာရီခန့်တွင် ရေပြေးတပ်ခွဲမှ ထပ်မံ၍ ရပ်နားခွင့် တောင်းခံလာပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ၎င်းတို့သည် ဆက်လက်ချီတက်ရန် အမှန်ပင် အခက်အခဲရှိကြောင်း လမ်းမှားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင်း၊ လမ်းမှားသွားခြင်းဖြင့် နောက်တစ်နေ့ အစီအမံများကို ထိခိုက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင်း စသည်တို့ ပါရှိလာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ တင်ပြချက်ခိုင်လုံသည်ဟု သုံးသပ်မိ

သည်အလျောက် ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းမှူးမှတစ်ဆင့် စစ်ဗျူဟာအဖွဲ့သို့ တင်ပြခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က နည်းဗျူဟာအဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူးလှထွန်း (ဦးစီး "ဒု" ဗသက (၃၇) နှင့် ဗိုလ်ကြီးသောင်းအေး ဦးစီး (တ) (ဗသက "၄၂" နောင် ဒုရဲမှူးကြီး)တို့၏ ဆက်လက်တင်ပြပေးချက်အရ နည်းဗျူဟာမှူးကြီးကလည်း စစ်ကြောင်းတပ်ခွဲများ၏ အခြေအနေကို ထောက်ရှုကာ ရပ်နားခွင့်ပြုပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် ၅:၀၀ နာရီတွင် စတင်၍ ချီတက်ရန်လည်း ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း မှတ်သားရသည်။ ဤသို့ ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် နည်းဗျူဟာမှူးကြီးနှင့် အဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိခဲ့ရသည်။ ထပ်မံ၍ ပိုမိုကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသေးသည့် အချက်ကို ဆက်လက်တင်ပြပါမည်။

၁၃။ ရန်သူနှင့် မိမိတို့၏ အံ့ဩဖွယ် အန္တရာယ်လွှဲဖယ်မှုတစ်ခု။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌ ရပ်နားရာတွင် မြင်ကွင်းလည်းမရှိ၊ ရာသီဥတုကလည်း ချမ်းအေးလှ၏။ လေပြင်းတိုက်

ခတ်မှု လျော့သော်လည်း နင်းများကျ လျက်ရှိနေရာ တပ်မတော်သားဘဝ၌ စံချိန်တင် အချမ်းအဆုံးဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိတ်တိုင်းကျ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ အချင်းချင်း ကျောချင်းဖိုလျက်သာ နေရ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၅:၀၀ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော် လန့်၍ နီးလာချိန်၌ ရှေ့ နောက်မှ စစ်သည်များ အား လှုပ်ခိုးပြီး အမြန်ချီတက်ရန် တွန်းအားပေးရ၏။ ၁၅ မိနစ်မျှ မကြာမီ ဆက်ထွက်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းကျော်ခန့် အချိန်၌ ရေပိုင်းမှ လက်နက်ငယ်သံများ ဆူညံစွာ ကြားသိရပြီး ရုတ်ချည်း တိုက်ပွဲဖြစ်သွင်းတော့၏။ ဖြစ်စဉ်မှာ ညပိုင်း ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း၏ ရေပြေးတပ်ခွဲ ရပ်နားသည့်နေရာနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်ပင် မရှိသော နေရာ၌ ရန်သူကျင်းတူးစောင့်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စ၍ ထွက်သည်နှင့် အနီးကပ်တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ အံ့ဩဖွယ်မှာ ညပိုင်း၌ ၎င်းတို့ လုံးဝမသိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ

ရန်သူအနီးသို့ ရောက်လုနီးချိန်နေရာတွင်
 မှ ကျွန်တော်တို့ ရပ်နားခွင့် တောင်းမိ
 ခြင်းသည် အလွန်ထူးခြားလှ၏။ ဤ
 အထက်မှ ခွင့်မပြုလျှင်ဖြစ်စေ၊ မောင်နှင့်
 မည်းမည်း လမ်းကြောင်းရာ ချီတက်နေ
 သော ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲအဖို့ ကြီးမားသော
 အန္တရာယ်ရှိမည်ဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိ
 ပြီး နည်းဗျူဟာမှူးကြီးနှင့် အဖွဲ့ကို
 ထပ်မံ ကျော့ဝှေးတင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်အဖို့
 ယနေ့တိုင်ပင် ဖြစ်၏။ ဤဖြစ်စဉ်၌ မိမိ
 ဘက်မှ တစ်ယောက်ကျ နှစ်ယောက်ခန့်
 ဒဏ်ရာရပြီး ရန်သူဘက်မှလည်း ၂၊ ၃
 ယောက်ထက် မနည်း ကြီးမားသော
 ဒဏ်ရာများ ရရှိသွားကြောင်း တွေ့ရှိရ
 သည်။ အနေအထားအရ ဆိုနိုင်၏။ ၎င်း
 နေရာ၌ ကျွန်တော်တို့ အချိန်အတန်
 ကြာသွား၏။

၁၄။ ဆက်လက်ချီတက်ခြင်း ဝမ်းနောနှင့်
 ဝမ်းပြူးရွာများအား ရှင်းလင်းခြင်းနှင့်
 မိုင်းဖြစ်စဉ်များ။

အထက်ပါ ကျင့်စဉ်၌ တောင့်

ကြိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သော ရန်သူများကို

ရှင်းလင်းတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် ဝမ်းနောရွာ
 ဘက်သို့ ဦးတည်ချီတက်ရာ လမ်း
 ကြောင်းတစ်နေရာ၌ ယမန်နေ့က
 ပစ်ခတ်ခဲ့သော ရန်သူ၏ ၇၅ မမ
 ကျည်ခွဲ (၅၂) ခွဲနှင့် အခြားလက်နက်
 ကြီး လက်နက်ငယ် ကျည်ခွဲများကို
 တွေ့ရှိရ၏။ ယင်းတွင် ခေတ္တရပ်နားကာ
 ဆက်လက်ချီတက်၏။ ဝမ်းနောရွာအနီး
 သို့ ဝင်ရောက်သွားစဉ် မိုင်းဖြစ်စဉ်တစ်ခု
 ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ယင်းမှာ ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲ
 အသုံးပြုသွားသော လူသွားလမ်းကိုသာ
 လိုက်ပါချီတက်ရင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏
 နောက် တစ်ယောက်ကျော်မှ လိုက်ပါနေ
 သော တပ်သားဌေးကိုအား ရန်သူနင်း
 မိုင်း ထိမှန်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအပိုင်းတွင်
 လည်း ကျွန်တော် အလွန်ကံကောင်း
 ကြောင်း ဆိုချင်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ
 ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်တတ်သဖြင့်
 ချီတက်စဉ် ဝဲယာသို့ ကြည့်တတ်သူဖြစ်
 ရာ ခြေလှမ်းမမှန်သောသူ ဖြစ်နေ၏။
 ဤသို့ ခြေလှမ်းမမှန်ခြင်းကပင် ရန်သူ
 မိုင်းကို ကျွန်တော် ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့သလို

ဖြစ်မည်ထင်၏။ ယင်းကို မကြာခဏ
 စဉ်းစားမိရာ နောက်ဆုံးတွင် “မိုင်းဆို
 သည်မှာ နာမည်၊ နံပါတ်နှင့် လာခြင်း
 ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိဖူးသော အဆိုနှင့်
 ပင် အဆုံးသတ်ရတော့၏။ ရတချင်း
 (၁) မှ ခုရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမြတ်ဌေးသည်
 လည်း ယမန်နေ့က မိုင်းထိကျဆုံးခဲ့ရာ
 အလားတူဟု ထင်ရ၏။ ဝမ်းနောရွာ
 အခြေပြုရှင်းလင်းရာ သေနတ်တစ်လက်
 ရ၏။

၁၅။ ၂၀-၁၂-၂၂ နေ့ နံနက်ပိုင်း၌
 ဝမ်းပြူးရွာသို့ ချီတက်ရှင်းလင်း၏။ ရန်သူ
 ခုခံမှုမရှိသော်လည်း နေအိမ်အချို့နှင့်
 စပါးကျည်ထားရာ တစ်ဝိုက်တို့မှ မိုင်း
 များ တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းမိ၏။ အချို့ကို
 မြေကြီးထဲ၌ မြှုပ်၍ ထောင်ထား၍
 ဖော်ယူနိုင်သည်များကို ဖော်ယူပြီး အချို့
 ကို စစ်မြေပြင် အင်ဂျင်နီယာ စစ်သည်
 များက ဖောက်ခွဲပစ်ရ၏။ ဤတွင်
 အမှတ်ရနေသေးသော အကြောင်းတစ်ခု
 ရှိခဲ့၏။ ၎င်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရတခလရ
 (၇၆) စစ်ကြောင်းများက ဝမ်းနောကို

ရှင်းလင်းပြီး ဝမ်းပြုကို ဆက်၍ ရှင်းနေ
ချိန်၌ ရတခလရ (၇၉) ကလည်း ပွိုင့်
၅၉၉၃ (၇၉) မှ ပြန်လည်တင်ပြနေရ၏။
၎င်းကိုလည်း တိုက်ရိုက်ကြားသိနေရပြန်
ရာ ၎င်း အပြန်အလှန်ကိစ္စတို့ကို
ပင်ပန်းနေသည့်ကြားမှ ရယ်ပြုံးမိခဲ့ခြင်း
ပင် ဖြစ်၏။

ဝမ်းကျင်းဆန်တောက်ဒေသအားလုံး
သိမ်းပိုက်ရရှိခြင်းနှင့် ထိုးစစ်ကြီးများ
ပြီးစီးအောင်မြင်ခြင်း

၁၆။ ကျွန်တော်တို့ ရတခလရ
(၇၆) က ဝမ်းပြုရွာအား ရှင်းလင်းနေ
ချိန်အထိ ရန်သူက ပွိုင့် ၅၉၉၃ ပေါ်၌
ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ရသော်လည်း
ရတခလရ (၇၉) နှင့် အပြန်အလှန်
ပစ်ခတ်သံများ လျော့နည်းသွားကြောင်း
ကိုမူ သတိပြုမိ၏။ နည်းဗျူဟာ၏
တွန်းအားပေးခြင်းများကို ရတခလရ
(၇၉) ကလည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်
လျက် ရှိ၏။ ပွိုင့် ၅၉၉၃ တောင်ကုန်း
ကြီး၏ အနေအထားအရ တက်ရောက်

တိုက်ခိုက်ရမည့် စစ်သည်များအတွက်
လုံးဝ လွယ်ကူမှု မရှိချေ။ တောင်ကြော
များအတိုင်း ချဉ်းကပ်သည်နှင့် ပစ်ချခံရ
ခြင်း၊ တောင်ကမ်းပါးရံမှလည်း တပ်ဖြန့်
၍ တက်ရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်၍ တောင်
စောင်းများ၌ တွယ်ကပ်နေရာယူ၍
တဖြည်းဖြည်းသာ ချဉ်းကပ်နိုင်ခြင်းတို့ကို
သိရ၏။ မုတ်သားရသမျှ ယင်းနေရာ
၂၁-၁၂-၈၂ ဖြစ်ရာ ဝမ်းပြုရွာအား
ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းပြီး
ပိုင်းများအား ရှင်းလင်းဖောက်ခွဲနေချိန်
နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် နဗဟ (၈၈)
ဗျူဟာနှင့် တပ်ရင်းများက ဝမ်းကျင်းဆန်
တောက်နယ်မြေအားလုံး တိုက်ခိုက်
သိမ်းပိုက်ပြီးကြောင်း သိရ၏။ သို့ဖြစ်ရာ
ပွိုင့် ၅၉၉၃ ပေါ်ရှိ ရန်သူများအဖို့
နောက်ကြောမလုံနိုင်သည့် အခြေအနေ
ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်
၏။ ၎င်းနေ့ ညနေဘက်ပိုင်းခန့်ချိန်၌
စ၍ ခုခံမှုမရှိသည်ကို နားစွင့်ခဲ့ရပြီး
တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားကြသည်ဟု
သာ သုံးသပ်ရတော့၏။ သို့ဖြစ်ရာ

ဝမ်းကျင်းဆန်တောက် အထူးစစ်ဆင်သော
ကြီး၏ အဓိကထိုးစစ်ကြီးများ အပိုင်
ကဏ္ဍသည်ကား နဗဟ (၈၈) မှ
ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွင် ဦးစီးသည့် တပ်ရင်း
များက ဝမ်းကျင်းဆန်တောက် ခေါ်သော
အား ရှင်းလင်းသိမ်းပိုက်ပြီးချိန်နှင့်
နဗဟ (၆၆) မှ ဗိုလ်မှူးကြီးသာဓဇ
ဦးစီးသည့် တပ်ရင်းများက ဝမ်းကျင်း
ဝမ်းပြုရွာနှင့် ပွိုင့် ၅၉၉၃ အား ရှင်းလင်း
နေရာယူပြီးသည့် ၂၁-၁၂-၈၂ နေ့ခန့်၌
အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရ
ပါသည်။

ဟန်စစ်ဆင်ခဲ့ခြင်း၊ ဝမ်းကျင်းဆန်အသစ်
ချီတက်၍ ယာယီစစ်ဆင်လှုပ်ရှားခြင်း
တို့မှ အမှတ်ရဖွယ်ရာနှင့် အန္တရာယ်ထွ်
ဖယ်မှုများ

၁၇။ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်
ရွက်ပေးခြင်းနှင့် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း။

မုတ်သားမိသမျှ ဝမ်းပြုရွာ၌
၂ ရက်ခန့် အခြေပြုနေစဉ် နည်းဗျူဟာ
မှူး၏ အစီအစဉ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ
ဆောင်ရွက်ခွင့် ရရှိ၏။ ယင်းတွင်

ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါး
 ဖြည့်ဆည်းခြင်းနှင့် လူနာများ ပို့ဆောင်
 ပေးစေခြင်း စသည်တို့ ပါဝင်၏။ ယင်း
 နောက်တွင်မှ ကျွန်တော်တို့ ရတခလရ
 (၇၆) တစ်ရင်းလုံးသည် ဝမ်းကျင်းဆန်
 တောက်သို့ ချီတက်ရ၏။ ၎င်းနယ်မြေ
 အား နဗဟ (၈၈) ဗျူဟာနှင့် တပ်ရင်း
 များက သိမ်းပိုက်ထားပြီးဖြစ်၍ ၎င်းမှ
 တစ်ဆင့် ဝမ်းကန်လိုင်းဒေသသို့ ဆက်
 လက်ချီတက်ရ၏။ ဝမ်းကျင်းဆန်တောက်
 မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာသည့် ချီတက်ရာ
 လမ်းကြောင်းတွင် ရတကယား (၁)
 အား “ဝမ်းထရောက်” ကျေးရွာ၌ ဆုံခဲ့
 ၏။ ဗျူဟာကြီးအောင်နွယ်ဦးစီး ဆက်လက်
 ရှင်းလင်းနေပြီး ရေပိုင်းတွင် စစ်ကြောင်း
 (၂) က ရန်သူနှင့် ထိတွေ့နေကြောင်း
 ကိုလည်း သိရ၏။ မိမိတို့က ဆက်လက်
 ချီတက်ရာ စစ်သည်တစ်ဦး မိုင်းထိခဲ့
 ၏။ ရွာငယ် ၂၃ ရွာအား ရှင်းရာ မိုင်း
 အချို့ ရရှိ၏။ ခံစစ် စတင်သည့် နေ့ရက်
 ကိုမူ အတိအကျ မသိရှိတော့ပါ။ ၁၃၈၂
 ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ပထမပတ်အတွင်းဟု

သာ ထင်ရ၏။ ပွိုင့် ၅၉၉၃ ၏ တောင်
 ဘက် ၅/၆ မိုင်ခန့်တွင် ဖြစ်၏။ ယင်း
 တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အမြင့်စီးမှ
 ကြည့်ပါက အင်္ဂလိပ်အကွရာ (L) ပုံစံ
 ရှိသည့် တောင်ကြောငယ်တစ်ခုပေါ်၌
 ဖြန့်ခဲ့၍ ယာယီခံစစ် တည်ဆောက်
 အခြေပြုရ၏။ တပ်ရင်းမှ ဦးစီးစစ်ကြောင်း
 (၁) မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အနောက်တောင်
 ဘက် ကိုက် ၂၀၀၀ ခန့်ရှိ တောင်ကုန်း
 ကြီးတွင် ဖြန့်ခဲ့အခြေပြုခဲ့၏။ ကျွန်တော်
 တို့ စစ်ကြောင်း (၂) မှ ကြည့်ပါက
 အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း ၁၀/၁၂ မိုင်ခန့်
 တွင် “လွယ်ထပ်” တောင်ကုန်းကြီးကို
 မြင်တွေ့ရ၏။ ယာယီအခြေပြုစဉ် နေ့စဉ်
 ကာကင်း၊ ကင်းယုန်းထုတ်ခြင်း၊ ခံစစ်
 တည်ဆောက်ခြင်းများကို ပြုခဲ့ရ၏။
 တပ်ရင်းမှ စစ်ကြောင်းနှင့် ပွိုင့် ၅၉၉၃
 ရှိ နည်းဗျူဟာသို့လည်း ဆက်သွယ်မှု
 တင်ပြမှုများ ပြုခဲ့ရ၏။ သတ်မှတ်ပေး
 သည့် နေ့တွင် ထုတ်နှုတ်အင်အားဖြင့်
 ပွိုင့် ၅၉၉၃ သို့ လျှို့ဝှက်လမ်းမှ ချီတက်
 ၍ ရိက္ခာနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်

ရွက်ရ၏။ ယာယီခံစစ်နေရာ၌ တစ်လ
 ကျော်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့မည်ဟု မှတ်သားမိ
 ၏။
 ၁၈။ ဟန့်စစ်ဆင်လှုပ်ရှားသည့်
 ကာလအတွင်း အထူးမှတ်သားမိသည့်
 ကိစ္စရပ်။
 ၎င်းမှာ ကျွန်တော် တို့
 စစ်ကြောင်း (၂) ဦးစီး၍ ထုတ်နှုတ် ၄
 စုဖြင့် ဝမ်းကန်လိုင်းဒေသနှင့် ဖြာကျင်း
 ဒေသစပ်ကြား နယ်မြေဟု သိရှိရသည့်
 နေရာသို့ နေချင်းပြန် လှုပ်ရှား၍ ချုံခို
 စောင့်ဆိုင်းရခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းနေ့
 နံနက် ၄ နာရီခန့်တွင် အခြေပြုရာမှ
 တပ်ရင်းမှ ရှိရာ စစ်ကြောင်း (၁)
 တောင်ကုန်းသို့ ချီတက်၍ ညွှန်ကြားချက်
 နှင့် တပ်အင်အားအချို့ ရယူခဲ့ပြီး ၎င်း
 တောင်ကုန်းကြီး၏ တောင်ကြောအတိုင်း
 တောင်ဘက်သို့ တစ်နာရီခန့် ချီတက်ရ
 သည်။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက် မိုင်ဝက်
 ခန့်ရှိ ချုံခိုရမည့် တောင်ကုန်းသို့
 အောက်ခြေရှိ ချောင်းအထိ အဆင်းကြမ်း
 ကြမ်းဖြင့် တစ်နာရီခန့်အထိ ဆင်းရ

တော့သည်။ ချောင်းရောက်သည်နှင့် တစ်ဖက်တောင်ကုန်းကြီးသို့ အတက် ကြမ်းကြမ်းဖြင့် တစ်နာရီနီးပါးခန့် တက်ရပြန်သည်။ ယင်းနောက် ချုံခို စောင့်ရမည့် နေရာသို့ မိနစ် ၃၀ ကျော် ခန့် ဆက်လက်ချီတက် တပ်ပြန်ရသည်။ ယင်းနေရာ၌ ၁၁၀၀ နာရီခန့်မှ ၁၄၀၀ နာရီခန့်အထိ လျှို့ဝှက်စောင့်ဆိုင်းရာ တွင် စပ်ကြားမြေ၏ အခြားတစ်ဖက်၌ ရတခလရ (၇၅) မှ တပ်ရင်းများ ခုဖူး ကြီးငွေစိုးထွန်း၏ တပ်များရှိကြောင်း သိရှိရသော်လည်း မြေပြင်ဆက်သွယ် ရယူရန် မလိုအပ်သည့်ပြင် ထူးခြားမှု မရှိသဖြင့် ၎င်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာရ သည်။ ၎င်းနေ့၏ တောင်ဆင်း၊ တောင် တက်ခရီးကို ရေထွက်ပါက အဆင်းလေး ကြိမ်နှင့် အတက်လေးကြိမ် ရှိနေရာ တွင် အဆင်းမှာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပြီး အတက်တွင် များစွာ အချိန်ကြာလှ သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းနေ့၌ ပြောပြ၍ ပင် မတတ်အောင် ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်၏ တပ်မတော်သားဘဝ

အတွက် အမြင့်မားဆုံးသော အဆုံးစွန် သော ပင်ပန်းမှုခံချိန်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ် မိခဲ့၏။ မိမိတို့၏ စစ်ကြောင်း (၂) ခံစစ် ကုန်းသို့ ၁၉၀၀ နာရီခန့်တွင်မှ ပြန်ရောက်၏။ တောင်ကုန်းအောက်ခြေမှ မိမိနေရာသို့ အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းတက် သည့်တိုင် မရောက်နိုင်ဘဲ လဲပြီမည့် အလား ရှိခဲ့၏။ အိပ်ရာသို့ မရောက်မီ လုံးဝ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲချရပြီးမှ တရွေ့ရွေ့ သွားခဲ့ရလောက်အောင် အားအင်များ ကုန်ခမ်းခဲ့ရ၏။ ဤတွင် ရယ်ပြုံးဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။ ယင်းမှာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မပိုင်သော၊ စိတ်နှင့် ခန္ဓာတို့၏ ထူးခြားမှုနှင့် ဖောက် ပြန်မှုဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ထိုနေ့က အေးပြနေသေးသော ဇန်နဝါရီလ ဆောင်းရာသီဥတုတွင် ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရ သော ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အေးရာမှ နွေး၍၊ နွေးရာမှ ပူပြင်းလာရာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တော့ သည်။ ပင်ပန်းမှုနှင့် ပူပြင်းမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အေးမြ၍ အရသာရှိ

သော ရေခဲမုန့်နှင့် ရေခဲရေတို့ကို အကြာမြင့်စွာနှင့် ပြင်းထန်စွာ တောင်းတောင်း မိသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတောင်းတမှုမှာ ခံစစ်ကုန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်း၌ပင် ပပျောက်သွားခဲ့ပြန် ၏။ အကြောင်းမှာ လက်ရှိအအေးအထိ ပိုက်မှုက တဖြည်းဖြည်း တိုက်ဖျက်လိုက် ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ရ ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထို တခဏအတွင်း၌ပင် ရေခဲမုန့်နှင့် ရေခဲ ရေတို့ကို လုံးဝ မလိုချင်တော့ဘဲ ၎င်း အစား ယခင်သောက်နေကျ ကျွန်တော် ၏ အကူရဲဘော်၏ လက်ရာဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်ပူပူကိုသာ တောင်းယူမိခဲ့ ပါကြောင်း သတိရ ရယ်ပြုံးမိရင်း တင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

၁၉။ ခံစစ်ဇရိယာပေါ်မှ အန္တရာယ် လွှဲဖယ်မှု အထူးအဆန်းတစ်ခု။

တစ်နေ့တွင် ခံစစ်ကုန်းအရှေ့ဘက်၊ မျက်နှာစာ လက်နက်ကြီးတစ် ကမ်းအကွာမှ ရန်သူက လက်နက်ကြီး များနှင့် လာရောက်ပစ်ခတ်ရာ ခံစစ်

ကျင်းများ၌ နေရာယူရ၏။ ဗုံသီးအများ
စုမှာ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ လျှို့ဝှက်
အတွင်းသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲခြင်း ရှေ့
မျက်နှာမှ ကိုက် ၅၀/၁၀၀ ခန့်အတွင်း
သို့သာ ကျရောက်ခြင်းများ ဖြစ်နေရာ
ထူးဆန်းစွာ ကံကောင်းခြင်းဟု ဆိုနိုင်၏။
သေချာပေါက် ကံကောင်းခြင်းမှာ ခံစစ်
ကျင်းအချို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက် ဗုံသီးအချို့
ကျရောက်ပေါက်ကွဲသော်လည်း တစ်ဦး
မျှပင် ထိခိုက်မှု မရှိခြင်းဖြစ်၏။ အထူး
အဆန်းသဖွယ်၊ အံ့သြဖွယ်ရာ တစ်ခုမှာ
ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ခံစစ်ကျင်းတစ်ခု၏
ဖို့မြေပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော ၇၅
မမ ဗုံသီး၏ ထိပ်ဖူးကြီးသည် လုံးဝ
ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိဘဲ စစ်သည်များအနီး
ဖြူဖွေးစွာဖြင့် မြေကြီးထဲ စိုက်ဝင်နေခြင်း
ပင် ဖြစ်၏။ ပေါက်ကွဲပါက ၎င်းကျင်းရှိ
စစ်သည်များနှင့် အနီးအနားရှိ ကျင်း
အချို့မှ စစ်သည်များ မလွဲမသွေ ထိခိုက်
မည်မှာ ကောက်ခြစ်ရာ ထူးဆန်းသော
အန္တရာယ်လွှဲဖယ်မှုဖြစ် တင်ပြလိုက်ရ
ပါသည်။

၂၀။ ယာယီခံစစ်နေရာမှ ဖွိုင့်
၅၉၉၃ သို့ ပြန်လည်ချီတက်ခြင်း
၁၉၈၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
ပထမပတ်ခန့်တွင် နည်းဗျူဟာ၏
ညွှန်ကြားချက်အရ ရတခလရ (၇၆)
တစ်ရင်းလုံးသည် ဖွိုင့် ၅၉၉၃ ပြန်လည်
ချီတက်ပြီး ရတခလရ (၇၉) ထံမှ တာဝန်
များ လွှဲပြောင်းလက်ခံရသည်။ တစ်နေ့
တွင် ယခင်က မိမိတို့ ရတခလရ (၇၆)
က နှစ်လင်းဘုရားကုန်းမှ ဘယ်ဘက်
ဝိုက်၍ ချီတက်ခဲ့သော လမ်းကြောင်း
များကို ပြန်လည် ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရာ
ထိုစဉ်က ရာသီဥတုကသာ မပြောင်းလဲ
ဘဲ မိုးနှင့် လေပြင်းများလည်း မရှိက်
ခတ်ခဲ့ပါက မိမိတို့ နဗဟ (၆၆) နှင့်
ရတခလရ (၇၆) တို့၏ အခြေအနေများ
အလွန်ပင် ဆိုးရွားမည်ကို သုံးသပ်ရ
သဖြင့် အံ့သြဖွယ်ရာ မမြင်နိုင်သော
ကံတရားအရ အန္တရာယ်မှ လွှဲဖယ်ခဲ့မှု
များကို ပြန်လည် သတိရမိပါတော့သည်။
အထူးဖော်ပြလိုသောအချက်များ
၂၀။ စစ်ဆင်ရေးကြီး၏ ထူးခြားမှု

နိုင်ငံတော်၏ အချုပ်အချာ
အာဏာကို ကာကွယ်တွန်းလှန်ရသော
အခါ စစ်ဆင်ရေးကြီးဖြစ်၍ အရေးကြီး
ကာ ထူးခြားလှ၏။ အထူးသဖြင့်
ကျွန်တော်အတွက်မူ အကြီးမားဆုံးသော
အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ နည်းဗျူဟာနှစ်ခု
နှင့် တစ်ရင်းလေးရင်း ပါဝင်မှုကပင်
အလွန်ထူးခြား၍ ကြီးမားသော စစ်ဆင်
ရေးအသွင်ကို ဆောင်ယူပြီးဖြစ်ရကား
ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သူ အားလုံးအတွက်
ဂုဏ်ယူမဆုံးအောင် ထူးခြားလှသည်ဟု
ဆိုချင်ပါ၏။
၂၁။ အလွန် အံ့ သြ ဖွ ယ် ရာ
အန္တရာယ်လွှဲဖယ်မှုများ
စစ်ဆင်ရေးကြီး၏ အကြောင်း
ကို လေ့လာပါက ပါဝင်သူအားလုံးနှင့်
ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးချင်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ အားလုံး
နှင့်ဆိုင်သော ကံတရားဟုပင် ဆိုနိုင်
သည့် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို တွေ့ရ၏။
ဤအပိုင်းတွင်မူ အများနှင့်ဆိုင်သော
ကံတရား ထူးခြားမှုနှင့် အန္တရာယ်လွှဲဖယ်
မှုအချို့ကို အောက်ပါအတိုင်း ကောက်

နှုတ်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ရှင်းလင်းစွာ တွေ့ရှိရခြင်း။

(ခ) တောင်ကြောကြီးပေါ်၌

(က) ၁၈-၁၂-၂၂ နေ့စွဲ ဖွဲ့စည်း
အား သိမ်းပိုက်ရန် ရတခလရ (၇၉)
သို့ အခြေအနေမပေးသဖြင့် ရတခလရ
(၇၆) တပ်ရင်းအား ဘယ်ဘက်လမ်း
ကြောင်းမှ ချီတက်စေရာတွင် မြင်ကွင်း
ကောင်းလျက်ရှိသော ရာသီဥတုသည်
တဖြည်းဖြည်းချင်း အမှိုင်းလာသည်သာမ
က လေပြင်းများနှင့် မိုးနင်းများပါ
ရွာသွန်းလာပြီး မိမိတို့အတွက်
မျက်ကွယ်ကောင်းစွာ ဖြစ်စေခဲ့ခြင်း။
တစ်ချိန်တည်း၌ ရန်သူအား အခက်အခဲ
အကြပ်အတည်းဖြစ်စေခြင်း။

(ဂ) ဝမ်ကန်လိုင်းဒေသတွင်
ယာယီခံစစ်ပြုစဉ် တစ်နေ့သ၌ မိမိတို့
ရတခလရ (၇၆) စစ်ကြောင်း (၂) အား
ရန်သူမှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် အချက်
ပေါင်းများစွာ ပစ်ခတ်စဉ် တစ်စုံတစ်ဦးမျှ
ထိခိုက်မှုမရှိခြင်းနှင့် ခံစစ်ကျင်း၏ ဖို့မြေ
ပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည့် ၇၅ မမ
ကျည်တပ်ဖူးကြီးသည် ပေါက်ကွဲမှုမရှိဘဲ
စိုက်၍ဝင်နေခြင်း။

ရှေ့ပြေးတပ်ခွဲနှင့်အတူ ချီတက်စဉ်
ရန်သူလက်နက်ငယ် ကျည်အချို့
ကျွန်တော်၏ အနီးကပ်နေရာရှိ မြေကြီး
ကို ထိမှန်ကာ မြေစာများ ဖွာထွက်ခဲ့
သော်လည်း ကျွန်တော်အား မထိမိဘဲ
အန္တရာယ်မှ လွဲဖယ်ခဲ့ခြင်း။

၂၂။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သည့်
အန္တရာယ်လွှဲဖယ်မှုများ

(ဂ) ဝမ်ကျောရွာအနီး ရှင်းလင်းချီ
တက်စဉ် လူသွားလမ်းပေါ်၌ ထောင်ထား
သော မိုင်းမှာ ကျွန်တော်အား အမှန်ပင်
အန္တရာယ်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်က
နင်းမိခြင်းမရှိဘဲ နောက်တွင် လိုက်ပါနေ
သူ စစ်သည်သို့ ထိမှန်ကာ ကျွန်တော်က
မူ အန္တရာယ်မှ လွဲဖယ်ခဲ့ခြင်း။

(ခ) ၁၈-၁၂-၂၂ နေ့ ည၌ပင်
တောင်ကြောကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ရပ်နားခွင့်
ရရှိသော နေရာသည် ရန်သူနှင့် မိမိတို့
အလွန်နီးကပ်နေသော်လည်း နှစ်ဦးနှစ်
ဖက် မသိရှိကြခြင်း။ သိရှိပါက နှစ်ဖက်
အကျဉ်းပျားနိုင်ခြင်း။ ယင်းနေရာရောက်
ချိန်တွင်မှ ရပ်နားခွင့်ကို တင်ပြမိခြင်း
နှင့် နည်းဗျူဟာမှ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းကပင်
ရန်သူ၊ မိမိတို့၏ ကံကြမ္မာ ထူးခြားပုံကို

အောက်ပါတို့ကို ကောက်နှုတ်
ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(က) အထက်ပါ ရာသီဥတု ပြောင်း
လဲမှုတွင်လည်းကောင်း၊ ၎င်းညပိုင်း
တောင်ကြောကြီးပေါ်၌ ရန်သူ၊ မိမိ
တစ်စုံတစ်ရာမသိဘဲ ရပ်နားစဉ်၌လည်း
ကောင်း။ ဝမ်ကန်လိုင်းဒေသခံစစ်သို့
ရန်သူလက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်စဉ်၌
လည်းကောင်း ပါဝင်ခဲ့ရာတွင် အများ
နည်းတူ အန္တရာယ်မှ လွဲဖယ်ခဲ့ခြင်း။

၂၃။ နည်းဗျူဟာမှူးနှင့် အဖွဲ့သို့
တင်ပြချက်

ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးအား အစ
မှ အဆုံးတိုင် ရတခလရ (၇၆) နှင့်
ရတခလရ (၇၉) တို့ကို ကွပ်ကဲခဲ့သော
နည်းဗျူဟာ (၆၆၁) မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး
သာဌေး (နောင်ဗိုလ်မှူးချုပ်)နှင့်တကွ
စစ်ဦးစီးဆိုင်ရာ၊ စစ်ထောက်ဆိုင်ရာ

အတူတကွ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရ
သော ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးနှင့် ပတ်သက်
၍ ဝယ်ယူ၍မရ၊ တောင်းယူ၍လည်း
မရနိုင်သော အတွေ့အကြုံများကို ထိုက်
ထိုက်တန်တန် ရရှိကြသည့်အတွက်
ထပ်တူဝင်သာရပါသည်။ သို့အတွက်
တပ်ရင်းများနှင့် အထက်အရာရှိများ
အား ကျေနပ်စွာနှင့် ဆေးစာဆီရဝ
ပြုအပ်ပါသည်။ အထူး အရာရှိ
စစ်သည်များအားလုံး သိသက
ဲ့တတ်ဆက်အပ်ပါသည်။

အားဖြင့် အလွန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သက်ရှိထင်ရှားရှိသူများအားလုံး ကျန်းမာ ချမ်းသာစေကြောင်း ဆန္ဒပြုအပ်ပါသည်။ ကွယ်လွန်ပြီးသူများသည်လည်း ရောက် ရှိရာ ဘုံဘဝအသီးသီး၌ အဆင်ပြေပါ စေကြောင်းနှင့် ခုကွဘုံများမှ ကင်းဝေး ကြပါစေကြောင်း ဆုတောင်းအပ်ပါသည်။

၂၅။ ကျွန်တော်သည် ရတခလရ (၇၉) မှ အရာရှိ၊ စစ်သည်များ သိက္ခန်း မှုနည်းပါးလှသဖြင့် အမည်များ ထပ်မံ ဖော်ပြခြင်း မပြုနိုင်သည်ကိုလည်း ခံဝေး ပါရန် တင်ပြအပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရတခလရ (၇၆) အရာရှိစစ်သည်များ အနက် ထလရအရာရှိ ဗိုလ်အောင်သန်း ဦး (နောင်ဗုမ္မာကြီး) ရေး/ထောက်ဗိုလ် တင်ထွဋ် (နောင်ဗုမ္မာကြီး) ဗိုလ်မောင် မောင်နောင်းတို့နှင့် စစ်ကြောင်း (၂) ထလရ/ရေးထောက် အရာရှိဗိုလ်တင်စိုး (နောင်ဗိုလ်မှူးကြီး)၊ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး ဇော်မင်းသိန်း၊ ဗိုလ်ဆန်းရွှေ၊ ဗိုလ်သူရ တင်မောင်ထူး၊ ဗိုလ်သန်းနွယ်ဦး၊ တပ်စု မှူးကြီးဦးသက်ခင်၊ ဗိုလ်လှဝင်း၊ ဗိုလ်ခင်

မောင်မြင့်၊ ဗိုလ်ဌေးလွင်တို့ကိုသာ မှတ်မိ
တော့၏။ ထို့ပြင် စစ်သည်များအနက်
စစ်ကြောင်း (၂) မှ ထလရတပ်ကြပ်
ကြီး တပ်ကြပ်ကြီးအောင်ဝင်း၊ လက်နက်
ကြီးတာဝန်ခံ တပ်ကြပ်တင်ထွန်း၊ ခုတပ်
ကြပ်ကြည်စိုး၊ တပ်သားခင်မောင်တင့်
တို့ကိုသာ မှတ်မိပြီး ကျွန်တော်၏ အကူ
ရဲဘော် တပ်သားအေးသိန်းတို့ ပါဝင်ပါ
သည်။ အချို့ လွဲချော်မှုဖြစ်ပါက
ခွင့်လွှတ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။
ဤအပိုင်းတွင် ထိုစဉ်က ပြဿနာတက်
လေ့ရှိသော ကိစ္စတစ်ခုကို အထူးသတိ
တရ ဖော်ပြလိုပါ၏။ ၎င်းမှာ ညပိုင်းစခန်း
ချစဉ် အထမ်းသမား ထွက်ပြေးပါက
နံနက်တွင် ပူညံ့ပူညံ့ အသံများဖြင့်
ပြဿနာတက်လေ့ ရှိခဲ့ကြရာ အကြောင်း
မှာ လက်နက်ကြီးများနှင့် ဗုံးသီးများကို
သယ်ဆောင်ရန် ပြဿနာပေါ်၍ ဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုစဉ်က ပြဿနာဖြစ်သော်
လည်း ယခုအခါ ရယ်ပြုံးစရာ ဖြစ်နေ
သည်ကို ရောင်းရင်းများအား သတိရ
လျက် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၂၆။ စစ်ဆင်ရေးကြီးအတွင်း မိမိ
ဘဝအတွက် စံထားရသည့် အမှတ်တရ
များ

ဤစစ်ဆင်ရေးကြီးသည်ကား
မိမိဘဝအတွက် အထူးအမှတ်တရများ
ဖြစ်စေခဲ့၏။ ၎င်းတို့မှာ ...

(က) တပ်မတော်သား ဘဝ၌
အချမ်းအေးဆုံးသော ညတစ်ည

၁၈-၂-၈၂ ည သန်းခေါင်ယံ
ရပ်နားစဉ်က ဖြစ်သည်။ မိုးနှင့်များနှင့်
လေပြင်းများကြောင့် ဖြစ်သည်။ အသေး
စိတ် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်၏။

(ခ) အပင်ပန်းဆုံးသောနေ့

ဝမ်ကန်လိုင်းဒေသခံစစ်မှ
ဖြာကျင်းနယ်စပ်ဘက်သို့ နေ့ချင်းပြန်
ချီတက်စဉ်က ဖြစ်သည်။ အသေးစိတ်
ဖော်ပြထား၏။

(ဂ) အန္တရာယ်လွှဲဖယ်မှုအများဆုံး
သော စစ်ဆင်ရေး

ဘယ်တောင်ပံမှ ချီတက်စဉ်
ရာသီဥတုက မျက်နှာသာပေးခဲ့ခြင်း။ မိမိ
ရှေ့အနီး ရန်သူကျည်များ ထိမှန်ခဲ့ခြင်း။

၎င်းညပိုင်း ခေတ္တရပ်နားချိန်၌ ရန်သူ

မိမိ အလွန်နီးကပ်နေသော်လည်း မသိရှိ

ခဲ့ကြခြင်း။ ဝမ်နောရွာအား ရှင်းလင်းစဉ်

ရန်သူမိုင်းကို ကျွန်တော်မှ ကျော်သွား

ခြင်းနှင့် ဝမ်ကန်လိုင်းဒေသခံစစ်သို့

ရန်သူလက်နက်ကြီးများ စုပုံပစ်ခတ်

လွှဲဖယ်မှု (၅) ကြိမ် ဖြစ်ပါ၏။

၂၇။ ရတနာယားသနက (၁) နှင့်

စစ်ကြောင်း (၂) အပေါ်ရုံမြင်ချက်။

၎င်းတပ်ရင်းကြီးအား ၁၉၇၉

ခုနှစ် ကျိုင်းတုံစစ်ဆင်ရေးမှ စ၍ ဆုံတွေ့

သိရှိခဲ့ဖူး၏။ ရတနာမခ (၈၈) နယ်မြေ

တွင် တိုက်ခွမ်းရည် ထက်မြက်သော

တပ်ရင်းဟုလည်း ကြားသိခဲ့ရဖူး၏။ ဤ

စစ်ဆင်ရေးကြီးတွင် ယခင်က “လွယ်

ချို”တောင်၌ ဆုံခဲ့ဖူးသူ ဗိုလ်ကြီးကျော်

သိန်းလွင်အား တွေ့ရ၏။ မိမိတို့ ဝမ်ကန်

လိုင်းဒေသမှ ပွိုင့် ၅၉၉၃ ပြန်လည်

ရောက်ရှိစဉ်၊ ဗိုလ်မှူးတင်ငွေ ဦးစီးစစ်

ကြောင်း (၂) နှင့် ဆုံခဲ့၏။ ထိုစဉ် မိမိ

တို့က အခြေပြုရသော်လည်း ၎င်းတို့က

ပွိုင့် ၅၉၉၃ မှ ရည်မှန်းချက်တစ်နေရာ

သို့ ချီတက်ရဦးမည် ဖြစ်၍ တနာမိ

၏။ ၎င်းတို့ ချီတက်သွားသည်ကို

တောင်ကုန်းကြီးပေါ်မှ အချိန်အတန်ကြာ

ကြည့်နေမိ၏။ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း

သည်ကား မြောက်ဘက်ရှိ နမ့်လင်း

ဘုရားကုန်းဘက်သို့ ဖြစ်၏။ ခရီးဆုံးသို့

မူ မသိပါ။ အချိန်ကား မိန်းလွဲ ၃/၄

နာရီခန့် ဖြစ်ပြီး ဖေဖော်ဝါရီ ပထမပတ်

ဟု မှတ်သားမိ၏။ နေကပူပူ၊ လေက

ပြင်းပြင်းနှင့် ဖုန်မှုန့်များ တထောင်း

ထောင်းထကာ လွင့်ပျံနေချိန်၌ စစ်သည်

များ၏ သွက်လက်မြန်ဆန်လှသော

ခြေလှမ်းများက ၎င်းတပ်၏ ကြံ့ခိုင်မှုနှင့်

ရဲရင့်မှုတို့ကို ပေါ်လွင်စေ၏။ မကြာမြင့်

လှသော အချိန်ကာလ ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်း

အတွင်း ၎င်းတို့ စစ်ကြောင်းအခြေပြု

ထားသော စခန်းအား ရန်သူက သာလွန်

အင်အားဖြင့် အလစ်အဓိုက် လာရောက်

တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကောင်းစွာ ခုခံတွန်း

လှန်နိုင်ကြောင်း ကြားသိရသည်သာမက

အရာရှိ၊ စစ်သည်အချို့ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူး

များ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ကြရကြောင်း သိရှိခဲ့ရ၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို ဂုဏ်ပြုလျက်
ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

စစ်ဆင်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးများအပေါ်
လေ့လာသုံးသပ်ချက်နှင့် ဆန္ဒပြချက်များ

၂၈။ လေ့လာသုံးသပ်ချက်

စစ်ဆင်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး
မှာ ဖိလားဆန်ကျင် ဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံ

တွင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်ခန့်မှ စ၍ အကြိမ်
ပေါင်းများစွာ စစ်ဆင်ရေးကြီး ငယ်များ

ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမှ ကျဆုံး၊ သေဆုံး၊
အထိရာရမှုများ ရေတွက်နိုင်မှုထက် ပိုရှိ

နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ရ၏။ တရားဝင်
ရေးသားမှုများတွင် စစ်တိုင်းနယ်မြေ

အလိုက်၊ နှစ်စဉ် ကျဆုံးသော သေဆုံး
အထိရာရမှု စာရင်းမှာ ကြောက်မမန်း

လီလီ ဖြစ်၏။ စာရင်းချုပ်နိုင်ပါက ယနေ့
အထိ သိန်းဂဏန်းထက် နည်းမည်

မဟုတ်ချေ။ ယခုအခါ ပြည်သူ့အားလုံး
တို့က စစ်ပွဲများကို ပိုမို မုန်းတီးကြသကဲ့

သို့ စစ်ကို မချစ်သော အိုစစ်သားများ

လည်း ရှိ၏။ မြေစာပင်ဘဝ ပြည်သူတို့
က ခံစားကြရ၏။ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝကို

လုံးဝတည်ဆောက်နိုင်မှု မရှိခဲ့ချေ။
စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုများ ရရှိစေရန်

အတွက် တိုက်ပွဲများ၊ စစ်ဆင်ရေးများ
ရပ်ဆိုင်းနိုင်မှသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း

သုံးသပ်ရပါ၏။
၂၉။ ဆန္ဒပြချက်

၃၀။ နိုင်ငံတော်တွင် ဆောင်ရွက်
နေသော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး

ဆွေးနွေးပွဲနှင့် လုပ်ငန်းများ အမြန်ဆုံး
ပြီးစီးအောင်မြင်၍ ပြည်သူ့ဘဝများ

ထာဝရ အေးချမ်းရစေလိုပါကြောင်း
ဆန္ဒပြအပ်ပါသည်။

နိဂုံး
ဤဆောင်းပါးကို စိစစ်သုံးသပ်

ပါက လူအများတွင် ကောင်းသောကံ
များ၏ ပြုပြင်ဖန်တီးမှုနှင့် စောင့်ရှောက်

မှုများကို တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ

တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း မရှိဘဲ မိမိတို့၏

ကံတရားကသာ အန္တရာယ်မှ လွှဲဖယ်စေ
ခဲ့ခြင်းများကို တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းတို့မှာ လွန်စွာမှပင် အံ့ဩဖွယ်
ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသော အမှုအလုပ်

များကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် ကောင်း
သော ကံတရား၏ စောင့်ရှောက်မှုတို့ကို

အမှန်တကယ် ရရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ယုံကြည်မိပါသည်။

၃၁။ သို့ပါ၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
သည် ကောင်းမွန်သော အမှုအလုပ်တို့

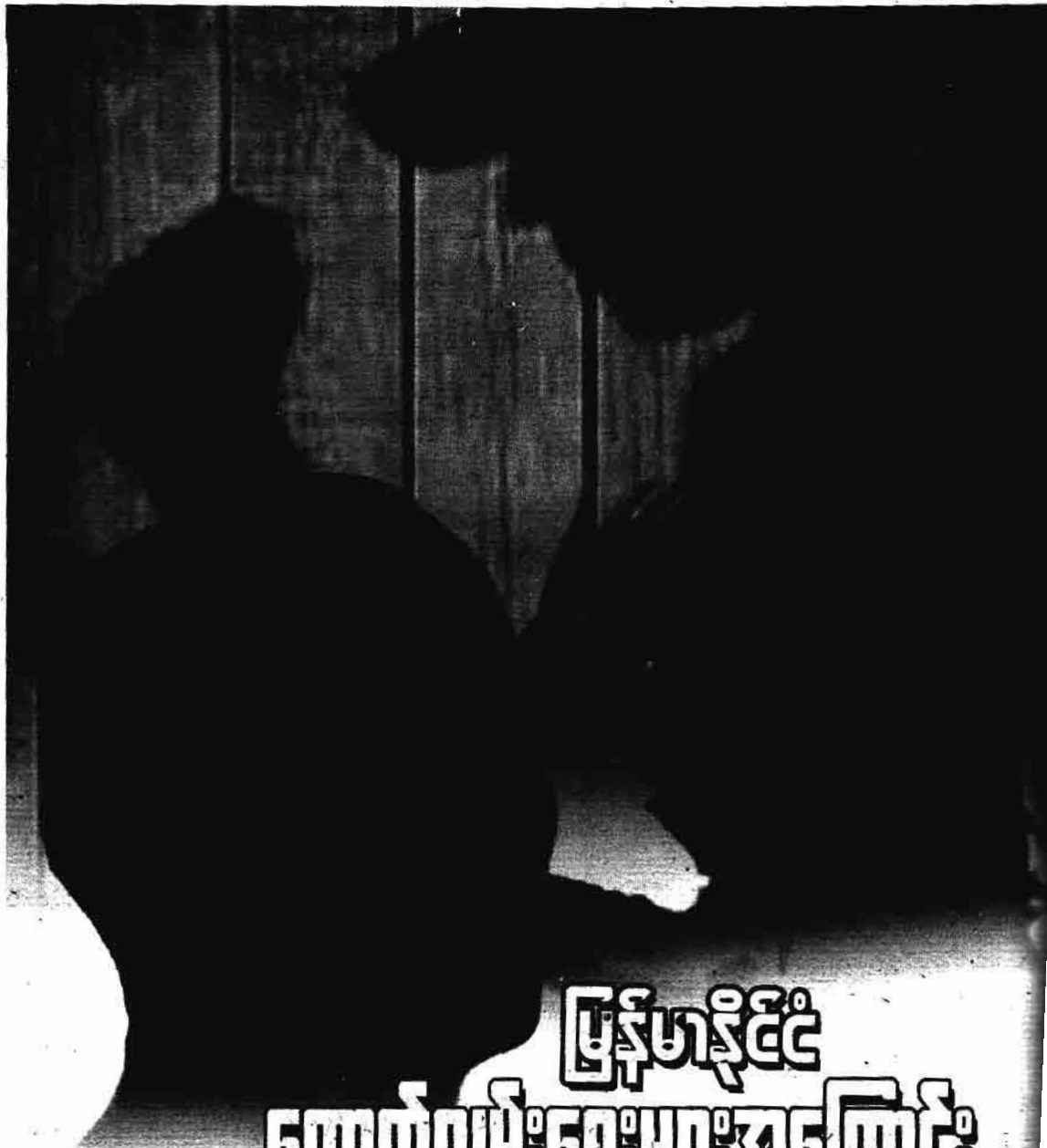
ကို အစဉ်တစိုက် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်
ကောင်းမွန်၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော

ပြည်သူ့ဘဝကို ထာဝရ ထူထောင်နိုင်
ကြပါစေကြောင်း ဆုတောင်း၍ နိဂုံးချုပ်

အပ်ပါသည်။

ရွှေမြိုင်နိုင်စစ်အောင်

ပြန်ဟန်ခိုင်
ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း
သောင်းစဉ်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၁) ၊ အောက်တိုဘာလ ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

ရတခ ကန်သုံးဆင့်၌ တပ်တွင်း ပညာ ပေးသင်တန်း၌ တွေ့ကြုံခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားလို၏။ ကျွန်တော်က လက်ဖြောင့် သေနတ်သမား ဘွဲ့ခံထားရာ ကိုကျော်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်မှကား

သူက ခလရ (၉၇) ကော့

ဝင်းက ကျွန်တော့်အား စမ်းသပ်

ကျွန်တော် ကွပ်ကဲနေသည့် UDO စခန်းသို့ မကြာခဏ ရောက်လာပြီး အားပေးစကားများ ပြောပါသည်။

ကရိတ်က ကျွန်တော်က ခလရ (၁၉) ဖာပွန်က။ သူက OTS 38 က ကျွန်တော်က OTS 36 က။ သူသည်

ပစ်ခတ်ပေးရန် အကူအညီ လာ တောင်း၏။ ကျွန်တော်က ပါလာသည့် ပစ္စုတိုဖြင့် လက်ဖွဲ့အား ကြက်

ဒါသာမကပါ ၁၉၉၈ ခုနှစ် က ကျွန်တော် အမျိုးသားစာပေ ဆု ရတော့ သူကိုယ်တိုင် ဆုပေးရင်း ကျွန်တော့်အား ...

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာပင် ဒေါ်မိုးနှင့်ရ၍ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေ လေ၏။

လည်ပင်းချည်ကာ ပစ်ပြုရ၏။ တစ်ချက်တည်းနှင့် ကြက်မခမျာ အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောသွားတော့

“ဗိုလ်သောင်းဝေ ဆက်ကြီး စားဦးကွ”

သူတွင် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထို သင်တန်း ကာလက သူ့သားငယ် ကျော်ကျော်မှာ

ဤကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး သူရကျော်ကျော်ချိုတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကျော် ဝင်းတို့နှင့် အလွန်ပင်ရင်းနှီးသွားတော့

ဟု ဆိုကာ တရင်းတနှီး အားပေးဖော်ရပါသည်။

၂ နှစ်ခန့်သာရှိမည် ထင်၏။ ဒေါ်မိုးနှင့် ကျော်ကျော်တို့သည် မကြာခဏ ကျောင်းသို့ လိုက်လာတတ်၏။

၁၉၈၀ ခုနှစ်၌ ကိုကျော်ဝင်း ဗထူးသို့ ခွဲမှူးသင်တန်း လာတက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်နှင့် ကျွန်တော်သည် အထက်ပါအတိုင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျာ။ ဒါ ကို သူတပည့်ထောက်လှမ်းရေးက ပုဂ္ဂိုလ်များ ခေါ်ခဲ့ကြပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်းသည် တင်းနစ်ကောင်း၏။ ထိုစဉ်က သူနှင့် ဗိုလ်ကြီးသူရကျော်ကျော်ချိုတို့မှာ တင်းနစ်သရဲများဖြစ်ရာ ကျောင်းကွင်း၌ အမြဲတင်းနစ်ကစားကြ၏။ သူတို့သည်

ခင်မင်ရင်းစွဲရှိ၍ အိမ် ခဏခဏ လာလည်သည်။ ထမင်းစားသည်။ ကြက်တောင်ရိုက်သည်။ အိမ်ဘေးက GE ကြက် တောင်ရုံ၌ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ထောက်လှမ်းရေး ခုချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကျော် ဝင်းပါ။

ရတခ လက်ရွေးစင်များ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ရက်တွင် ဗိုလ်ကြီးသူရကျော်ကျော် ချိုမှ အဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်ခုကို ဝယ်ယူ ရန် စီစဉ်နေ၏။ စမ်းသပ်ရန် သေနတ်

ဒီ နောက် ကျွန်တော် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးနှင့် သနက (၁) ပြောင်းရတော့ သူက ကျိုင်းတုံရှေ့တန်း တပ်မ (၈၈) ဂျီသရီး ဖြစ်သည်။ ကျိုင်းတုံတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်းနှင့် ကျွန်တော် သည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ခေါ်ကြ၏။

ရန် စီစဉ်နေ၏။ စမ်းသပ်ရန် သေနတ်

ကျွန်တော့်အား လေဆိပ်သို့ Nissan Carrier ကားဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းကာ လာကြသည်။ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဟောဒီမှာ တပ်ရင်းမှူးကြီး ခင်ဗျာ၊ တပ်ရင်းမှူးကြီးရဲ့ ဗိုလ်မှူး အသစ်ကလေးပါ ခင်ဗျာ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးရာ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး ဆီးကြို၏။ ကိုကျော်ဝင်းက နှုတ်စ အာစလျှာစလည်း အလွန်ကောင်း ပေသည်။ ပြောတတ် ဆိုတတ်ပေသည်။ အလိုက်

ကန်းဆိုးလည်း အလွန်သိသူဖြစ်သည်။ ရေစက်တွေက မကုန်ပါ။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ကျွန်တော် ခလရ (၆) ရွှေပြည်သာတပ်ရင်းမှူးဖြစ်တော့ သူက ဒုတပ်ရင်းမှူးဖြစ်နေ၏။ သူ့အကူအညီ အများကြီး ယူခဲ့ရပါသည်။

ခလရ (၆) မှာ တပ်ဆိုးထဲ တွင်ပါ၏။ စစ်ရေးစွမ်းရည်ရှိသော်လည်း ရေး ၃ ကတော့ အတော်စပ်ပေသည်။ ကိုကျော်ဝင်း အကူအညီဖြင့် တပ်ကို နိုင်အောင်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။ အရေးကြီးသည့် Key များကို သူထံမှ ရယူခဲ့ရ၏။ အတူနေခဲ့သည့် တစ်နှစ်

နီးပါးကာလ၌ ကျွန်တော့်အား အများကြီး အကူအညီပေးသွားခဲ့လေသည်။ တပ်ရင်းဧည့်ခံပွဲများ၌ Apron ခါးပတ်ကာ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဒုတပ်ရင်းမှူးကြီးက အချက်အပြုတ် တယ်ကောင်းပါလားဗျာ။ ဘယ်တုန်းက တတ်ထားတာလဲ”

“ဝန်ကြီးချုပ် ဦးမောင်မောင် ခနဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တွေ ခဏ ခဏ လိုက်ခဲ့ရတုန်းက ဗမာထမင်း ချက်ချက်ကျွေးရလို့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ကန်တော်ကြီးဟော်တယ်မှာ သုံးလ လောက် သွားသင်ထားခဲ့တာလေ”

“ဪ...တော်ပါပေတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်ဆီမှနေပြီး ကရင်ပြည်နယ်သို့ တပ်ရင်းမှူးနှင့် ပြောင်းရ၏။ နောက်တော့ ကကလှမ်းရောက်သွားသည်။ ကက လှမ်းမှာ ဒုချုပ်ဖြစ်သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်သို့ ရောက်သွား၏။ ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်မှာပင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့တိုင်း သူက စအလေးပြု၏။ လူဆုတိုင်း ကြုံတိုင်းလည်း

မိတ်ဆက်ပေးရာ၌ -

“ဒါ ...ကျွန်တော့်တပ်ရင်း
မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေပါ”

ဟု အမြဲပြောလေ့ရှိ၏။

ဤသို့သောသူနှင့် ကျွန်တော်
တို့၏ ငယ်သံယောဇဉ်များကို သူ
ထောက်လှမ်းရေးက အရာရှိအရာခံ
အကြပ်တပ်သားများက မသိကြပါ
ခင်ဗျာ။

ကကလှမ်းတွင် ဌာနကြီး
လေးငါးဆယ်ခုရှိ၏။

ဌာနမှူးကြီးများမှာ -
ဗိုလ်မှူးကြီး သိန်းဆွေ (လေ)
ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်သိန်း
ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်အောင်
ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်ဇော်
ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဟန်
ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်ကျော်
ဗိုလ်မှူးကြီး သန်ထွန်း
ဗိုလ်မှူးကြီး စန်းပွင့်
ဗိုလ်မှူးကြီး လှအောင်

စသူတို့ ဖြစ်ကြ၏။
ထိုသူအားလုံးနှင့် ကျွန်တော်
သိသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းပွင့်နှင့်

ခလရ (၆၁) မှာ တစ်တပ်ထဲ အတူနေခဲ့
ဖူးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်ဇော်က
ခလရ (၆၂) မှတပ်ကဖြစ်ရာ မုဒုံနှင့်
ကျောက်တစ်လုံး ဟိုဘက်တပ် ဒီဘက်
တပ်မို့ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ သူက DSA
14th intake ကဖြစ်၏။ ကိုမြင့်ဇော်
အစ်မအရင်း ဗုဗုနှင့် ကျွန်တော်သည်
ကောလိပ်တွင် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်
ချင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ကို ခင်အောင်ကို တော့
ကျွန်တော် ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း
မှာရှိစဉ်က ရပခတွင် ခဏခဏ တွေ့
ဖူးနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သိသည်။
သူ့ညီ ဒေါက်တာဝင်းအောင်နှင့်
ပိုခင်၏။ မိုးမိတ်မှာ အတူနေခဲ့ရသည်။
ကိုလှအောင်တို့၊ ကိုကျော်
သိန်းတို့နှင့်လည်း အတော်ခင် ပါသည်။
ကိုလှအောင်နှင့်က YCDC
ဂေါက်ကွင်းမှာ မကြာခဏ ဆုံနေကျဖြစ်
၏။ ကိုသန်းထွန်းကိုတော့ မသိပါ။
TV မှာသာ တွေ့ဖူးပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းဆွေကား
ကျွန်တော်နှင့် ခမည်းခမက် ဗိုလ်မှူးကြီး
သန်းဇင်နှင့် အထူးခင်သည်။ ထို့ကြောင့်

သူ့သားငယ်နှင့် ကျွန်တော့်သမီးငယ်
မင်္ဂလာဆောင်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး
သိန်းဆွေ လာပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး
သန်းဇင်က မိတ်ဆက်ပေး၍ သိခဲ့ရ
သည်။ အထူးတလည်တော့ မရင်းနှီးခဲ့
ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အပတ်စဉ်က
လည်း ထောက်လှမ်းရေးရောက် သူတွေ
လေးငါးဦးရှိသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်သန်း
C.I.D Chief

ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းမြင့် စစစ
Chief ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်းကြည် -
ထလတ (၇) တပ်မှူး

ဗိုလ်မှူး သိန်းအောင်
(အရှည်ကြီး)
ဗိုလ်မှူးကြီး ညီပု
ဗိုလ်မှူး လှအောင်
ဗိုလ်မှူး သောင်းတင်
ဗိုလ်ကြီး မြင့်စန်း
စသူတို့ပါပေ။

မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာနိုင်ငံ၏
မကြာသေးမီနှစ်များက ထောက်လှမ်း
ရေးတွင် တာဝန်ယူသွားသူများသည်

အားလုံးလိုလို ကျွန်တော်နှင့် မစိမ်း
သူများဖြစ်ကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

**မြန်မာနိုင်ငံထောက်လှမ်းရေးနှင့်
ကျွန်တော်အမြင်**

မြန်မာနိုင်ငံစစ်ထောက်လှမ်း
ရေးများသည် ဟိုး ရေးယူခင်
နိုင်ငံရေးအစိုးရများလက်ထက်က
ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်းမရှိ။ သူတို့ကို
ဘာလုပ်ပိုင်ခွင့်မှ ပေးမထား။ သူတို့၏
တာဝန်မှာ **Combat Intelligene**
တိုက်ပွဲထောက်လှမ်းရေးမျှသာဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ၁၉၆၂ ခုနှစ်
တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်လာ
ပြီးသည့်နောက်တွင်မူ တပ်မတော်
ထောက်လှမ်းရေးများသည် **Combat**
ထက် **Counter**များကို ပိုဦးစားပေး
လာရတော့၏။ အတွင်းလူများ သုတ်
သင်ရှင်းလင်းရေးအား ထောက်လှမ်း
ရေးမှပင် **Data Collect** လုပ်ပေးရ၏။

၂၀၀၅ကြီး ဦးနေဝင်းသည်
ထောက်လှမ်းရေးအကူအညီဖြင့် သူ
ယှဉ်နိုင်မယ့်သူ၊ အလားအလာရှိသူများ
ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်

ဖြုတ်ခဲ့၏။ သူ၏ လက်ကတုံးတောင်ရော
မှာ မျက်မှန်ကြီး ခေါ် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး
ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ် တစ်ဦး၏
လက်ချက်ဖြင့် ထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်
များစွာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ကျဆုံး သွားကြရ၏။ နောက်ဆုံးတော့
လက်သံသိပ်ပြောင်သည့် ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦးလည်း ကျဆုံးရလေသည်။ သူ
ဆောက်ခဲ့သည့် ရေကြည်အိုင်မှာပင် သူ
ပြန်နေသွားခဲ့ရ၏။

သူ့နောက်တက်လာသည့်
ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကိုးမှာ သိပ်ကြာ
ကြာ မခံပါ။ ချွန်ခူးဝမ် အရေးအခင်းခေါ်
အာဇာနည်ကုန်းဗုံးကွဲမှုနှင့် လွင့်သွား
ရပြန်၏။

နောက်ဆုံးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး
ခင်ညွန့်ကို ရွေးခဲ့၏။ တပ်မ (၄၄)
ဗျူဟာမှူးမှနေပြီး ဗိုလ်ချုပ်တင်ဆွေက
ခေါ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးခင်ညွန့်သည် ဦးနေဝင်းလက်ထက်မှ
စ၍ **MI Chief** ဖြစ်လာရာ ၂၀၀၄
ခုနှစ်အထိ ထိုရာထူး၌ အနှစ် ၂၀ ခန့်
မြဲသွား၏။ ကြာသွား၏။ ထို့ကြောင့်
ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ကြီး တစ်ခုလုံး

၏ အတွင်းရေးများကို အားလုံးသိလေ
သည်။ ထိုရာထူး မှာပင် ဗိုလ်မှူးကြီး
အဆင့်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့် ရောက်ခဲ့
၏။

မြန်မာနိုင်ငံ ထောက်လှမ်းရေး
များ ဘာကြောင့် နာမည်ပျက်ရသလဲ?

အလွယ်ဆုံး ပြောရပါက
မတန်တရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးထား
၍ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တစ်ပါတီ
အာဏာရှင်စနစ် တည်မြဲရေး အတွက်
လက်ကိုင်တုတ်များဖြစ်၏။ ပမာဆို
သော် ဟစ်တလာခေတ်က ဂျာမန်
ဂက်စတာဖီများကဲ့သို့လည်းကောင်း၊
စတာလင်ခေတ်က **KGP**နှင့် အေဂျင်စီ
ပုလိပ်အဖွဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဂျပန်
ဝန်ကြီးချုပ် တိုကျိုခေတ်က ကင်ပေတိုင်
များကဲ့သို့လည်းကောင်း အာဏာရှိကြ
သူများဖြစ်၏။

အာဏာကိုအကြောင်းပြု၍
ခြိမ်းခြောက်၏။ မတရားမှုများ ကျူး
လွန်၏။ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ မပြော
ကြ။ အားလုံးက သူတို့နှင့် တည်
အောင်ပေါင်းကြရ၏။ မတန်မရာစေ
ရပြီး ပီဒေဟရာဇ် ပုတ်သင်များဖြစ်သွား

ကြ၏။ သူတို့ကို အာဏာကဖျက်ဆီး
လိုက်၏။

ကောင်းတာကတော့ ဘယ်သူ
ကိုမှ ထောက်လှမ်းရေးတွင် ကြာကြာ
မထားတာ ကောင်းသည်။ ကြာကြာ
ထားရင် သူလက်သူခြေ ဖြစ်သွားမည်။
ခြေလျှင်တပ်တစ်လှည့် ထောက်လှမ်း
ရေး တစ်လှည့် ထားသင့်သည်။
Chief ကိုလည်း သုံးလေးနှစ်တစ်ခါ
ပြောင်းပေးသင့်သည်။ ဒါကို နိုင်ငံ
အကြီးအကဲလုပ်သူများ သတိချပ်ရမှာ
ဖြစ်ပါသည်။

မေးစရာရှိပါသည်။
ဒါဆိုရင် ထောက်လှမ်းရေး
မလိုအပ်တော့ပါပြီလော။

လိုအပ်ပါသည်ခင်ဗျာ။
ထောက်လှမ်းရေးဆိုတာ ပြည်
မျက်လုံးသဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအချို့ကို ကြည့်ပါ။
အမေရိကန်မှာ CIAနဲ့ FBI
အင်္ဂလန်မှာ MI-5နဲ့ MI-6
စသည့်လူများ၊

အစ္စရေးမှာက MOSSAD
ရုရှားမှာက KGB၊

အားလုံးအစွမ်းထက်ကြသော
ထောက်လှမ်းရေးများဖြစ်ကြ ၏။

သူတို့သည် အစိုးရ၏ လိုအပ်သည့်
သတင်းအချက်အလက် များကို
ရယူပေးနေသော အဖွဲ့အစည်းကြီး
ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အရေးကြီး
သတင်း အချက်အလက်များကို အစိုးရ
နှင့် သမ္မတ၊ ဝန်ကြီး ချုပ်တို့အား
အမြဲတမ်း Feed လုပ်နေရသည်။

သတင်း အချက်အလက်များ
သည် အရေးကြီး၏။

စတုတ္ထအကြိမ် အာရပ်
အစ္စရေး စစ်ပွဲတုန်းက အာရပ်တွေ
စစ်ပြင်နေတာကို မော့ဆက်အဖွဲ့ကြီးက
သတင်းမရခဲ့။ အစ္စရေးတို့ အင်္ဂါမိ
သွားခဲ့၏။ စစ်ပွဲအစပိုင်း၌ အလွန်အထိ
နာခဲ့ရလေသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်တုန်းက
လည်း ဂျာမန် ရုရှား နယ်စပ်၌
ဂျာမန်တွေ စုရုံးပြီး စစ်ပြင်နေတာကို
KGBက အမှန်အကန် သတင်းမပေး
နိုင်ခဲ့။ ထိုကိစ္စ၏အကျိုးဆက်ကား
ရုရှားမြို့တော်ကြီး မော်စကိုကျလုကျဆဲ
ဖြစ်သွားပြီး လူ ၆ သန်းခန့် အသေခံခဲ့

ရ၏။
အလားတူပင် ဒုတိယကမ္ဘာ
စစ်၌ ဂျပန်တွေ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို
အလစ်အငိုက်ယူပြီး တိုက်မယ့်သတင်း
အမေရိကန်တွေ မရခဲ့။ တကယ်
ကျောချမှဓားပြမှန်း သိခဲ့ကြရ၏။

ဒါတွေအားလုံး ထောက်လှမ်း
ရေးတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး လားဗျာ။
ဒါဆို ထောက်လှမ်းရေးထားဖို့ မလိုဘူး
လား။ လိုတာပေါ့။

ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်သူက
မျက်စောင်းထိုးနေသလဲ။ အိမ်နီးချင်း
နိုင်ငံတွေ၏ အခြေအနေက ဘယ်လို
ရှိလဲ။ ကမ္ဘာ့အင်အား ကြီးနိုင်ငံတွေက
ရော ကိုယ့်နိုင်ငံကို ဘယ်လိုသဘောထား
သလဲ။ ဒါတွေသိအောင် လုပ်ရပါမည်။
သံတမန်များကား တရားဝင် ထောက်
လှမ်းရေးသမားများဖြစ်ကြပါသည်။
သံတမန်အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ ပင်
ထောက်လှမ်းရေးသမားများ ထည့်သွင်း
ထားရ၏။ ထားကြ၏။

မြန်မာ့ထောက်လှမ်းရေး
သမားများက အချင်းချင်း ဖြတ် ထုတ်
ရှင်းလုပ်ဖို့ကို အဓိက ကြိုးစားကြ၏။

အပေါ်ကလည်း ငါ့ကို ဘယ်သူယှဉ်လာ
မလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို **Watch** လုပ်ရမလဲ
စသည်ဖြင့်သာ စိုးရိမ်ပြီး **Counter**
ကိစ္စတွေ ဖိခိုင်းတတ်၏။ စီးပွားရေး
ကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စ၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စ။

ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်
တပ်မမှူး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ထွန်းကြည်က အောက်ပါအတိုင်း ပြော
ခဲ့ဖူး၏။

“ဟေ့ ကောင်ရဲ့...
ထောက်လှမ်းရေးက ဒို့လူကြီးတွေကို
စောင့်ကြည့်ပြီး စာအုပ် ၂ အုပ်လုပ်
ထားတာကွ”

“အဆိုးချည်းပဲ ရေးထား
မှတ်ထားတာက တစ်အုပ်၊ အကောင်း
ချည်းပဲ ရေးထား မှတ်ထားတာက
တစ်အုပ်ကွ”

“ဖြုတ်ချင်ရင် အဆိုးရေးတဲ့
စာအုပ်ထုတ်ပြရောကွာ။ ချီးမြှင့်
မြှောက်စားချင်ရင် အကောင်းချည်းပဲ
ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ထုတ်ပြ ရောကွာ”

“ဒါဘာခက်လို့လဲကွာ” ဟု
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာက
ကျွန်တော့်အား ပြောပြဖူးပါသည်။

သူသည်လည်း ထောက်လှမ်း
ရေးကို **Allergic** ရုံ သူ ဖြစ်၏။
သိပ်ကြည့်ရသူမဟုတ်ပါ။ ထောက်လှမ်း
ရေးကို ကြည့်မရသူများထဲ၌ **DSA**
အပတ်စဉ် (၁) မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထွန်း
ကြည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်အေးတို့
ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာနိုင်ငံ
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးအား ပြည်သူ
မျက်မှန်းကျိုးသူများ မဖြစ်အောင်က
တော့ အတော်လုပ်ယူ ရပါဦးမည်။
သူတို့ လုပ်ထားခဲ့တာလဲ အနှစ်လေးငါး
ဆယ် ရှိခဲ့ပြီ။ မုန်းမယ်ဆိုလည်း မုန်း
စရာပေါ့။

လူမုန်းများအောင် သူတို့ကို
လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ သိပ်မပေးပါနဲ့။

မိမိအာဏာတည် မြဲရေး
အတွက် သူတို့ကို လက်ကိုင်တုတ်
မလုပ်ပါနဲ့။

တန်ရာတန်ရာသာ တာဝ
ပေးပါ။

ဘယ်နေရာရောက်ရောက်
တပ်မတော်ထုံးစံအတိုင်း **Due**
Respect ပေးခိုင်းပါရန်။ ဒီလို **Due**
Respect မရှိ၍ ရမခတိုင်းမျိုး ဗိုလ်ချုပ်
မြင့်လှိုင်က မူဆယ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့်
၁၀၅ မိုင် ထောက်လှမ်းရေးတို့ကို
အပြတ်ချေမှုန်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။
မူဆယ် ၁၀၅ မိုင် အမှိုက်ကစပြီး
ထလရ ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုလုံး
မီးလောင်ခဲ့ရပါသည်။

တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေး
များကို နိုင်ငံရေးကိစ္စများ၌ တာဝ
မပေးသင့်ပါ။ **Combat Intelligenc**
ကိစ္စများ၌သာ အဓိက ခိုင်းသင့်ပါသည်
နယ်ဘက်ကိစ္စများအား ရဲတပ်ဖွဲ့တို့သ
တာဝန် ပေးလိုက်ပါက တပ်မတော်
ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့များ လူမုန်းမျှ
သည့်ကိစ္စများမှ ကင်းဝေးသွားမည်ဟု
ထင်မြင်ယူဆမိကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

သောင်းဝေ
ရှေ့လဆက်ပတ်ပါ။

